POWERSAT

BEN BOVA

Ben Bova

Powersat

Traducere din limba engleză
Mircea Pricăjan

Cuprins

Motelul Astro
Insula Matagorda, Texas
Petrecerea uraganului
Motelul Astro
Hangarul B
Insula Matagorda, Texas
Houston, Texas
Buncărul
Insula Matagorda, Texas
Caracas, Venezuela
Apartamentul lui Len Kinsky
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Lamar, Texas
La Marsa, Tunisia
Insula Matagorda, Texas
Houston, Texas
Washington, D.C.
Boulder, Colorado
Insula Matagorda, Texas
Nashua, New Hampshire
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.
Aeroportul Internaţional din Dubai
Cosmodromul Baikonur, Kazahstan
Houston, Texas
Insula Matagorda, Texas
Ranchul Thornton, Oklahoma
Langley, Virginia
Insula Matagorda, Texas
Baikonur, Kazahstan
Insula Matagorda, Texas
Acumulare de forţe
Orbita inferioară a Pământului
Insula Matagorda, Texas
Marsilia
Insula Matagorda, Texas
Deasupra Atlanticului
Washington, D.C.
Orbita geostaţionară
Marsilia
Orbita geostaţionară
Insula Matagorda, Texas
Washington, D.C.

Această carte este dedicată celor care
şi-au dat viaţa la graniţa cu cerul.

Testul de zbor

– California la orizont.

Pilotul de încercare Hannah Aarons vedea linia coastei ca pe o dâră de-un negru şters întinzându-se foarte, foarte jos de-a latul orizontului curbat. Dincolo de hubloul gros din cuarţ al carlingii, cerul de pe toată întinderea acelui orizont era luminat de venirea unei noi dimineţi, pierzându-se într-un violet intens şi ajungând într-un sfârşit deasupra ei în negrul spaţiului infinit.

Avionul spaţial săgetă de-a curmezişul cerului cu viteza de Mach 16 şi traversă coasta Californiei la o altitudine de 60 085 de metri, exact pe direcţie. Prin viziera căştii de la costumul etanş de presiune, Aarons văzu cum, atunci când muşcă din atmosfera firavă, îndreptându-se către terenul de aterizare de pe Insula Matagorda din golful coastei texane, botul de titan al avionului începu să strălucească. Şuieratul subţire al aerului rarefiat care se freca de carlingă se făcu auzit.

– Exact la ţanc, Hannah, auzi în căşti vocea controlorului de zbor. Începi manevra de coborâre în treizeci de secunde.

– Recepţionat, coborârea în treizeci, răspunse ea.

Când botul avionului spaţial se ridică uşor, linia orizontului dispăru din câmpul ei vizual. Tot ce putea vedea acum era negrul necuprins al spaţiului de deasupra. Se concentră asupra ecranelor de afişaj de pe panoul de control. Indicatorul digital al contorului Mach începu să coboare: 16, 15.5, 15... Când, sub acţiunea forţei gravitaţionale, chingile de la umeri ale harnaşamentului de protecţie începură s-o strângă prea tare, Hannah îşi percepu respiraţia aspră şi chinuită. Cu coada ochiului văzu muchia din faţă a aripilor scurte şi îndesate ale avionului căpătând o nuanţă mohorâtă de rubiniu intens. În câteva secunde, ştia, acestea aveau să devină vişinii.

Deodată, avionul plonjă atât de puternic, încât Hannah se lovi dureros cu nasul de viziera căştii. Dacă n-ar fi avut harnaşamentul de protecţie, probabil că şi-ar fi rupt gâtul. Icni, pradă unui şoc de moment. Aerul de dincolo de bolta carlingii începu să urle, aruncând asupră-i jerbe ţipătoare de flăcări portocalii.

– Intru în coborâre! strigă ea în microfonul din cască, trăgând în acelaşi timp de maneta de control în formă de T din partea stângă.

I se părea că braţele ei, chiar dacă erau susţinute în chingile protectoare, cântăreau câte zece tone fiecare. Avionul se zdruncina atât de tare, încât vederea i se înceţoşă. Manşa părea blocată; nu o putea clinti din loc.

– Mecanismele servo sunt înţepenite, spuse ea cu o voce în creştere.

Prin crâncena strălucire din afara carlingii reuşea să vadă foarte, foarte jos pământul. *Păstrează-ţi calmul*, îşi impuse. *Păstrează-ţi*

calmul!

– Trec pe comandă manuală, strigă, apăsând cu degetul butonul ce activa sistemul suplimentar de comandă manuală al avionului.

Niciun răspuns!

Avionul îşi continuă picajul şuierător, clătinându-se dintr-o parte în cealaltă asemenea unei frunze desprinse din copac, izbind-o dureros de pereţii carlingii înguste.

– Catapultează-te! se auzi puternică şi înnebunită vocea controlorului. Hannah, cară-te dracului de acolo!

Avionul se răsucea acum bezmetic, scuturând-o în scaun în vreme ce sfâşia aerul plonjând fără control spre sol. Simţi în gură gustul sângelui. Balonul gonflabil al costumului ei gravitaţional îi strângea viscerele ca pasta de dinţi într-un tub.

– Hannah! Sunt Tenny. Catapultează-te de acolo, acum!

Ea încuviinţă din cap înăuntrul căştii. Nu-i venea în minte nicio altă soluţie. Nicio altă alternativă. *Pasărea asta-i pe ducă*. Trebui să depună un efort imens ca să-şi croiască drum cu mâna dreaptă de-a lungul scaunului către butonul roşu de urgenţă al catapultei. Chiar în vreme ce, cu un efort supraomenesc, îndepărta capacul protector, aripa stângă a avionului se spulberă cu un scrâşnet îngrozitor, răsturnând avionul cu capul în jos.

Braţul lui Hannah se rupse de la încheietură. O durere incandescentă o fulgeră până la umăr. Încă mai încerca să apese butonul de catapultare, când avionul spaţial se frânse în şase bucăţi arzătoare şi căzu spre pământ într-o dâră de fum ca de meteorit, împrăştiind resturi pe o arie de mai multe sute de kilometri pătraţi de câmpie din vestul Texasului.

Insula Matagorda, Texas

Dan Randolph stătea în faţa ferestrei largi a biroului său, privind încruntat solul hangarului. Din camionul parcat afară, în bătaia soarelui arzător de vară, doi tehnicieni aduceau înăuntru o bucată contorsionată de epavă, purtând-o pe braţe cu grijă, de parcă ar fi fost cadavrul unui camarad căzut la datorie. O parte de aripă chiar părea a fi un cadavru; era atât de înnegrită şi deformată, încât cu greu i-ai fi putut ghici forma iniţială.

Conturul zvelt al avionului spaţial era desenat pe podeaua hangarului cu bandă adezivă albă, lată. Pe măsură ce erau aduse din teren bucăţile de epavă, tehnicienii şi anchetatorii cazurilor de prăbuşire de la FAA[1] şi Departamentul Naţional de Siguranţă a Transportului le aşezau în locurile potrivite.

– De-ndată ce vor pune toate bucăţile la locul lor, murmură Dan, vor putea începe autopsia.

Saito Yamagata stătea lângă Randolph cu mâinile împreunate la spate, cu capul plecat, a compasiune.

– La fel de bine ar putea să-mi facă şi mie autopsia, spuse Dan. Sunt ca şi mort.

– Daniel, eşti prea tânăr ca să vorbeşti aşa, îi replică Yamagata.

Dan Randolph îi oferi fostului său şef o privire posacă.

– Mi-am câştigat dreptul să vorbesc aşa, spuse el.

Yamagata zâmbi forţat. El zâmbea aproape totdeauna, indiferent de situaţie. Fondator şi preşedinte al unei tinere dar viguroase corporaţii aerospaţiale japoneze aflată în plină ascensiune, Yamagata avea multe motive să zâmbească. Purta un costum Saville Row la trei piese de-un albastru celest, cu un ecuson mic prins la reverul sacoului: un cocor în zbor, blazonul familiei. Părul lui negru, pieptănat pe spate de la fruntea lui lată, începea să arate urme de încărunţire pe la tâmple. La un metru optzeci, cu aproape trei centimetri mai mult ca Randolph, era cel mai înalt membru al familiei sale. Cândva, Yamagata fusese slab ca lama săbiei unui samurai, dar ultimii ani de viaţă tihnită începuseră să-i rotunjească pântecele şi să-i uniformizeze trăsăturile feţei. Ochii lui, însă, păstrau acelaşi licăr cercetător, pătrunzători, vicleni.

Dan era doar în cămaşă, cu mânecile sumese până deasupra coatelor. Bărbat de greutate mijlocie cu constituţie solidă, el avea un aer combativ, în parte fiindcă nasul îi fusese rupt cu câţiva ani în urmă într-o încăierare cu trei muncitori japonezi. Când zâmbea, însă, femeile găseau arătos chipul lui aspru, iar el ştia să fie fermecător atunci când trebuia. Acum nu se simţea nici pe departe aşa. Ochii lui

---

1 FAA = acronim pentru Administraţia Federală a Aviaţiei (*Federal Aviation Administration*) – n. tr.

cenuşii, care deseori scânteiau de parcă s-ar fi amuzat în secret de nesăbuinţa lumii, acum erau trişti, sumbri, aproape înfrânţi.

Avionul spaţial fusese visul lui; pariase pe el tot ce avea, tot ce putea cere şi împrumuta. Compania lui, Corporaţia Astro Manufacturing, avea să arate lumii cum putea face bani în spaţiu o firmă privată. Acum, visul acela zăcea contorsionat şi frânt pe podeaua hangarului.

Dan observă în colţul îndepărtat al hangarului o siluetă mică şi zveltă: Gerry Adair, pilotul de rezervă al companiei, un tip costeliv; din depărtare semăna cu un puşti cu pistrui şi păr roşcat. Adair se holba în tăcere cum era aşezată epava pe podea. Se dăduse deseori în spectacol cu Hannah Aarons; ea fusese cea serioasă, el glumeţul exuberant, neastâmpărat. Stătea acolo precum un adolescent disperat, în vreme ce tehnicienii aduceau înăuntru bucăţile înnegrite şi răsucite ale aeronavei pe care ar fi urmat să o piloteze şi el.

Dan se întoarse cu spatele la geam.

– Azi e a cincea aniversare a Corporaţiei Astro, Sai. Probabil că va fi şi ultima.

Biroul era încărcat cu hârtii şi rapoarte, un teanc înalt pe vechea masă de scris victoriană, grotesc de masivă, din lemn de nuc negru. Chiar şi prin geamul gros, cu două rânduri de sticlă, simţeau vibraţia grea şi adâncă a macaralei de deasupra, care purta de cealaltă parte a hangarului rămăşiţele înnegrite ale carlingii avionului spaţial, spre echipa de tehnicieni care aşteptau să le aşeze la locurile lor din reconstituirea de pe podea.

Stând alături de Randolph, Yamagata aşeză o mână pe umărul bărbatului mai tânăr şi spuse:

– Dan, dacă-mi dai voie să cumpăr acţiuni la compania ta, poţi continua s-o conduci.

Randolph făcu o grimasă.

– Nici vorbă.

– Ai nevoie de capital. Îţi ofer…

– Sai, ştim amândoi că, dacă îţi dau voie să cumperi acţiuni la compania mea, într-un an voi fi în stradă, indiferent cât de mult ţi-ar displăcea ideea de-a renunţa la mine. O companie ca Astro nu poate avea doi stăpâni. Ştii asta, iar eu ştiu că tu ştii.

Zâmbetul lui Yamagata se ofili puţin.

– Probabil că ai dreptate, recunoscu el. Dar trebuie să faci ceva, Dan. N-a fost unul dintre preşedinţii voştri cel care-a zis că atunci când începi să dai de belea, beleaua începe să dea de tine?

– Mda, şi tot dă până ce-ajungi să dai tu înapoi de ea, bâigui Randolph.

Yamagata scutură din cap.

– Ai bunuri de mare valoare, Daniel. Electrosatelitul e aproape

gata, nu-i aşa? Numai acesta ar putea valora multe miliarde.
– Dacă va funcţiona.
– Sunt convins că va funcţiona. Prototipul Yamagata funcţionează, nu-i aşa?
Randolph aprobă din cap fără tragere de inimă. Ajutase la construirea satelitului japonez furnizor de electricitate, pe când era angajatul lui Yamagata. Atunci se folosise de reuşita prototipului ca să-şi câştige susţinători pentru propria sa companie, Astro Manufacturing. Yamagata se supărase foc, dar, deîndată ce auzise de accident, luase avionul din Tokio şi venise. Ca să-şi ofere ajutorul, i-a spus lui Randolph. Ca să mături concurenţa la vreme de cumpănă, şi-a spus Randolph.
– Compania ta n-ar fi prima care întâmpină dificultăţi fiindcă fondatorul ei a fost prea optimist, prea îndrăgostit de propriile-i visuri.
– Visuri? N-am niciun vis. Sunt un om de afaceri cu capul pe umeri, mârâi Randolph. Poate nu-s un om de afaceri *bun*, dar nu sunt un visător cu ochii deschişi.
Yamagata privi pieziş spre americanul pe care-l cunoştea de aproape zece ani.
– Nu eşti? întrebă el.
– Nu, sări Dan. Avionul spaţial este o parte importantă a imaginii de ansamblu. Dacă nu avem acces ieftin şi solid pe orbită, satelitul furnizor de electricitate nu-i altceva decât un elefant mare, gras şi alb pe cer.
– Un elefant alb?
Yamagata păru încurcat pentru o clipă, dar înainte ca Randolph să se poată explica, el spuse:
– A, da, o extravaganţă nefolositoare.
– Ai prins ideea, Sai.
– Aşadar, ai de gând să o iei de la capăt cu avionul spaţial?
– Da, dacă pot.
Yamagata ezită preţ de o bătaie de inimă, apoi spuse:
– Îţi pot pune la dispoziţie destul capital cât să-ţi ajungă încă trei ani, chiar şi la nivelul de pierderi la care eşti acum.
– Nu, mulţumesc, Sai. Trebuie să mă afund de două ori cât înălţimea mea în rahat de oaie înainte să-ţi permit ţie sau altcuiva să puneţi mâna pe compania mea.
Cu un suspin teatral, Yamagata spuse:
– Îţi iei nasul la purtare, Daniel.
Randolph îşi atinse nasul cârn.
– Ai observat şi tu asta?
Uşa biroului se deschise şi secretara lui Randolph îşi vârî capul înăuntru.
– E aici Joe Tenny. Înmormântarea doamnei Aarons e programată

pentru…

Tenny se strecură pe lângă ea. Era un bărbat scund, îndesat, încruntat, îmbrăcat într-o cămaşă descheiată la gât şi un blazer mulat, gri-argintiu, tras peste talia unei perechi de jeanşi noi.

– E timpul să plecăm la înmormântarea lui Hannah, şefu', declară el în stilul lui abrupt, care nu lăsa loc de discuţii inutile. Conduc eu.

Khartoum, Sudan

Asim al-Bashir şedea calm cu mâinile împreunate peste pântece în vreme ce toţi ceilalţi din jurul mesei se felicitau cu voioşie între ei. Proştii! îşi spuse el, dar îşi păstră pe faţa rotundă, cu barbă neagră, o expresie atent distantă.

Se autointitulaseră Cei Nouă. Nu le trebuia un nume poetic, unul care să fie o declaraţie a curajului şi îndrăznelii lor. Doar Cei Nouă. Lucrau în secret, făceau planuri în secret, chiar şi victoriile le sărbătoreau în secret.

Acolo, în sordida sală de conferinţe a hotelului, care mirosea înţepător a scorţişoară şi a ulei rânced de gătit de la bucătăria din capătul coridorului, cei mai mulţi dintre ei purtau straiele tribului lor, inclusiv gazda sudaneză, care şedea în capul mesei înfăşurată într-o *djellaba* albă, cu turbanul în cap. Acolo, în capitala năruită a Sudanului în devălmăşie se aflau într-o siguranţă reconfortantă, departe de ochii iscoditori ai lumii şi de asasinii năimiţi ai Occidentului. Cel puţin, aşa credeau ei. Al-Bashir era îmbrăcat într-un costum de afacerist occidental, deşi nu suporta să poarte cravată.

– L-am oprit pe american, spuse sauditul înalt şi bărbos, cu ochii scânteindu-i fericire. Visurile lui s-au frânt în atâtea bucăţi ca şi aşa-zisul lui avion spaţial.

– Dar ei nu-şi dau seama că noi suntem răspunzători de prăbuşire, spuse sudanezul cu piele neagră ca tăciunele. Ei cred c-a fost un accident.

– Cu atât mai bine, replică sauditul. Lasă-i pe necredincioşi să creadă asta. Nu dorim să atragem atenţia asupra noastră.

Ceilalţi murmurară a aprobare. Exilatul irakian, cândva general şi încă îmbrăcat într-o uniformă militară verde-oliv, era preşedintele oficial al grupului. Se întâlneau rar şi pe furiş. Nu era înţelept din partea lor să stea laolaltă prea multă vreme. În pofida tuturor precauţiilor, în pofida tuturor izbânzilor lor, yankeii şi câinii lor de salon încă mai aveau un arsenal puternic pe care să-l folosească împotriva lor.

– Scopul întâlnirii acesteia, spuse generalul, vocea lui profundă şi bogată răsunând îndeajuns de tare încât să-i reducă la tăcere pe toţi cei din jurul mesei, este să hotărâm unde să lovim data viitoare.

– Cu Randolph am încheiat-o, spuse egipteanul care concepuse sabotarea avionului spaţial. În trei luni de zile, conturile Corporaţiei Astro Manufacturing vor fi blocate. Poate chiar mai curând.

Al-Bashir ridică o mână în semn de protest.

– S-ar putea să ne bucurăm prea devreme.

– Ce vrei să spui? se miră sauditul şi faţa lui uscăţivă, cu nas acvilin, se întunecă a nemulţumire.

– Randolph e un om plin de resurse, spuse al-Bashir.

– Şi ce-i cu asta? Proiectul lui e schilodit acum, se opuse egipteanul; în pofida ventilatoarelor care se învârteau leneşe deasupra lor, capul său rotund şi chel era acoperit de transpiraţie. Randolph e terminat, îţi zic.

– Poate, admise al-Bashir nu foarte hotărât.

Generalul aşezat în capul mesei întrebă, privindu-l pieziş:

– Ce te pune pe gânduri, frate?

Frate? îşi spuse al-Bashir cu dispreţ. *Fanaticii ăştia religioşi nu-s fraţii mei.* Totuşi, se strădui să îşi ascundă dispreţul. *Trebuie să-i conving pe maniacii ăştia de seriozitatea situaţiei*, îşi spuse.

Îşi împinse scaunul deoparte şi se ridică în picioare. Toţii ochii erau îndreptaţi asupra sa; în încăpere domnea acum o tăcere absolută.

– Aşa cum am spus, Randolph e un om plin de resurse. Iar Corporaţia Astro încă mai deţine satelitul furnizor de electricitate de pe orbită. E aproape gata.

– Dar fără avionul spaţial, proiectul lui n-are cum să reuşească, se opuse egipteanul. Îl va costa prea mult să folosească satelitul, să trimită echipaje acolo pentru a-l repara şi întreţine. Asamblarea lui în spaţiu cu ajutorul unor rachete de rând l-a adus la un pas de faliment.

– Adevărat, avionul spaţial este elementul cheie pentru utilizarea profitabilă a electrosatelitului, recunoscu al-Bashir. Dar satelitul în sine valorează multe miliarde de dolari, nu-i aşa? E un lucru demn de luat în seamă într-o învoială, pentru un om cu darul persuasiunii, cum e Randolph.

– Atunci o să-l aruncăm în aer, spuse sauditul, plesnind tăblia mesei cu o mână cu degete lungi. Asta-l va termina pentru totdeauna.

– Asta ne va termina pe noi, replică al-Bashir.

Ceilalţi se holbară la el, aproape pe faţă ostili.

– Daţi-mi voie să vă amintesc că victoriile popoarelor noastre împotriva Americii au fost plătite scump. Unsprezece septembrie a fost urmat de distrugerea talibanilor din Afganistan. Intransigenţa lui Saddam Hussein a dus la invadarea şi umilirea Irakului. Chiar şi cea mai mare victorie a noastră, Ziua Podurilor, n-a adus altceva decât distrugere şi „protecţia” permanentă din partea americanilor a terenurilor petrolifere din Golful Persic.

– N-au ocupat terenurile Iranului! sări mulahul.

– Nici ale Arabiei, adăugă sauditul.

– Asta va urma, îi preveni al-Bashir, dacă lovim iarăşi deschis.

– Dar ei nu ştiu că noi suntem răspunzători de defecţiunea avionului spaţial, arătă generalul. Prăbuşirea a discreditat complet conceptul de avion de felul acesta.

– Asta-i partea bună, spuse al-Bashir. Dar dacă aruncăm în aer electrosatelitul, cum se vor răzbuna americanii furioşi pe ai noştri?

Încăperea se cufundă din nou în tăcere. Într-un târziu, generalul

spuse:

– Şi care-i propunerea ta?

Al-Bashir îşi reprimă pornirea de-a zâmbi. *Acum îi am la mână*, îşi spuse el cu convingere. Păstrându-şi o mină absolut serioasă, răspunse:

– Recomand să *folosim* electrosatelitul. În propriile noastre scopuri.

Powersat

Pluteşte în spaţiul tăcut şi gol la treizeci şi şase de mii de kilometri deasupra ecuatorului, un mamut plat de formă pătrată, cu fiecare latură lungă de patru kilometri. La acea altitudine deasupra ecuatorului, orbita lui este exact aceeaşi cu rotaţia zilnică efectuată de Pământ: satelitul furnizor de electricitate rămâne mereu deasupra aceluiaşi punct de pe suprafaţa Pământului. Din Texas, acesta se vede ca o stea sclipitoare aflată la sud, aproape la jumătatea distanţei dintre orizont şi zenit. Dacă ştii cu exactitate unde să te uiţi, deseori îl poţi vedea în puterea zilei.

Pentru echipajele care lucrează pe satelit, acesta seamănă cu o mare insulă pătrată. Latura care stă cu faţa către Soare scânteiază misterios, iar panourile de celule solare absorb cu lăcomie energia luminii solare şi o transformă pe tăcute în electricitate. Partea inferioară a satelitului, cea îndreptată către Pământ, este înţesată cu antene de transmitere a microundelor şi coconi care adăpostesc convertorii de energie şi tuburile electronice cu câmpuri magnetice, dar şi adăposturile temporare pentru muncitori. Striviţi de dimensiunea gigantică a electrosatelitului, muncitorii îmbrăcaţi în costume spaţiale mişună agitaţi prin preajma imensei structuri, cu ajutorul unor dispozitive ca nişte cozi de mături, alcătuite din nimic altceva decât un motor mic de rachetă şi două scări de şa în care să-şi sprijine picioarele.

Departe sub ei, pe un teren deşertic gol, închiriat de la administraţia statului New Mexico, se află o reţea vastă de antene receptoare, care seamănă cu mii de stâlpi metalici traşi în pânză şi înfipţi în pământ. Rectenele, după cum le numesc inginerii, aşteaptă fascicolul de microunde pe care-l va transmite într-o bună zi powersatul.

În 1968, doctorul Peter S. Glaser, inginer la Arthur D. Little Inc., originar din Cambridge, Massachusetts, a inventat satelitul furnizor de energie solară: Powersat.

Ideea lui Glaser era simplă. Celulele solare transformă lumina solară în electricitate; fuseseră folosite la navele spaţiale încă de la primul satelit, *Vanguard*, din 1958. De ce să nu construieşti un satelit anume conceput încât să genereze electricitate folosind lumina solară continuă din spaţiu şi s-o transmită la staţiile de recepţie de pe Pământ? Tehnica de bază exista deja: celulele solare pentru generarea de electricitate, cum sunt cele folosite la punerea în funcţiune a calculatoarelor de buzunar, şi emiţătoarele de microunde, care sunt sufletul cuptoarelor cu microunde, pentru a transmite energia la sol. Antenele de receptare de la sol vor converti energia primită prin microunde înapoi în electricitate.

Singura piedică tehnologică era aceea că electrosateliţii trebuiau

să fie *mari*, cu laturi de câţiva kilometri. Dar puteau genera mii de megawaţi de energie electrică şi să-i trimită spre Pământ, fără nicio poluare, fiindcă un satelit furnizor de electricitate nu utilizează niciun combustibil. Centrala electrică a întregului sistem solar e Soarele, aflat la o distanţă aproximativă de o sută cincizeci de milioane de kilometri faţă de Pământ.

În anii şaptezeci, NASA şi Ministerul Energiei au întreprins un studiu comun al fezabilităţii proiectului Powersat şi au ajuns la concluzia că o asemenea centrală electrică dispusă pe orbită ar costa multe miliarde de dolari. Guvernul american a abandonat ideea fără tam-tam.

Nu acelaşi lucru s-a petrecut în Japonia. În februarie 1993, Institutul Spaţial şi de Ştiinţă Astronautică japonez a întreprins primul experiment în spaţiu în timpul căruia energia a fost transmisă pe calea microundelor de la o navă spaţială la alta. Nivelul de putere n-a fost decât de 900 de waţi şi experimentul a durat mai puţin de un minut. Dar acesta a fost primul pas al programului japonez Solarsat, având drept scop construirea unui electrosatelit experimental, capabil să trimită la sol zece megawaţi de energie electrică.

În al doilea deceniu al secolului douăzeci şi unu, piaţa globală de energie electrică crescuse deja la mai bine de un trilion de dolari pe an. Mare parte din această energie era oferită de combustibilii minerali: huilă, gaz natural şi petrol provenit în principal din Orientul Mijlociu. În Japonia, unde corporaţiile private şi guvernul naţional sunt într-o strânsă legătură, programul Solarsat a fost încredinţat proaspăt înfiinţatei corporaţii Yamagata Industries, care a construit prototipul unui satelit furnizor de energie solară, plasat pe o orbită inferioară. Satelitul a transmis doisprezece megawaţi unei staţii de receptare din Deşertul Gobi. Programul lui Yamagata era, în intenţie, internaţional; corporaţia a angajat ingineri şi tehnicieni din multe ţări, inclusiv pe Daniel Hamilton Randolph, un inginer electro-energetician, proaspăt absolvent al Institutului Politehnic din Virginia.

În pofida faptului că un electrosatelit de tip Powersat nu foloseşte nici combustibili minerali, nici radioactivi, cum sunt uraniul şi plutoniul, mulţi ecologişti s-au opus transmiterii unei raze puternice de microunde prin atmosferă. Aceştia au descris imagini cu păsări prăjite de vii în vreme ce treceau în zbor prin fasciculul de microunde şi au pretins că se vor înregistra efecte distrugătoare pe termen lung asupra climei. De aceea, prima staţie de receptare japoneză a fost aşezată în îndepărtata şi puţin populata Mongolie. Iar fascicolul de microunde a fost ţinut la un nivel atât de scăzut, încât caii se puteau plimba printre antenele de receptare fără a le dăuna cu ceva.

Imediat ce satelitul de probă a început să funcţioneze cu succes, Dan Randolph a luat avionul înapoi spre ţara sa de baştină, Statele Unite, şi a înfiinţat Corporaţia Astro Manufacturing. Folosindu-se de

succesul japonezilor, a reuşit să convingă un consorţiu de magnaţi americani şi vest-europeni să susţină eforturile companiei sale de a construi un electrosatelit la scară întreagă, capabil să transmită la sol zece mii de megawaţi. I-a convins spunându-le că, deşi cheltuielile de investiţie pentru construirea unei centrale electrice orbitale vor fi de patru sau de cinci ori mai mari decât cele necesare pentru o centrală electrică nucleară, costurile de exploatare vor fi atât de scăzute, încât proiectul va începe să aducă profit după doar trei ani de la lansare. Şi că, atunci când primul satelit construit la scară întreagă va deveni operaţional, cheltuielile de investiţie pentru următoarele vor scădea considerabil.

Susţinătorii lui Saito Yamagata din guvernul japonez i-au spus că ar fi trebuit să se aştepte la trădarea americanului, sau a oricărui alt angajat străin. Yamagata şi-a ţinut gura şi şi-a pus la încercare răbdarea. Pe ascuns, l-a urmărit pe Randolph cum îşi conducea într-un ritm periculos de rapid corporaţia nou-născută, pentru a produce un electrosatelit utilizabil, în vreme ce eforturile lui înaintau mult mai încet.

Evitând cu grijă solicitarea de fonduri de la orice entitate guvernamentală şi inflexibilele norme impuse de o astfel de finanţare, Randolph a angajat sute de muncitori. A închiriat timp şi experienţă de la NASA pentru a-şi instrui echipa şi a convins giganţi aerospaţiali precum Boeing şi Lockheed Martin să producă în masă propulsoare pentru rachete, care să înalţe pe orbită echipele de construcţie şi echipamentul necesar. Chiar şi beneficiind de producţia în masă, costurile operaţiunii au adus Corporaţia Astro în pragul insolvabilităţii.

Pe când masivul satelit furnizor de electricitate a prins formă, la multe sute de kilometri deasupra Pământului, fiind apoi propulsat spre poziţia lui finală pe orbita ecuatorială, Randolph a însărcinat o echipă de ingineri de elită să conceapă un avion spaţial, un vehicul care să se înalţe cu ajutorul unui propulsor de rachetă şi apoi să poată ateriza asemeni unui avion pe orice aeroport mare; o aeronavă capabilă să transporte pe orbită o încărcătură utilă mică sau şase muncitori. Aceasta era cheia exploatării economicoase, profitabile, a satelitului furnizor de energie solară. Fără aceasta, alimentarea imensului electrosatelit cu echipe umane de reparare şi întreţinere ar fi fost prea scumpă, fără a fi lucrativă.

Acum, Randolph îşi avea propriul satelit de energie solară. Construcţia lui era aproape încheiată. Dar proiectul avionului spaţial era o ruină şi rămăsese fără resurse de finanţare.

Cu excepţia ofertei lui Yamagata.

Taos, New Mexico

Dan stătea vizavi de Joe Tenny, inginerul-şef, în vreme ce Gerry Adair pilota bătrânul Cessna Citation, un bimotor cu reacţie, spre New Mexico şi spre înmormântarea lui Hannah Aarons. Tenny îşi făcea de lucru cu laptopul, lăsându-şi şeful să-şi rumege în linişte gândurile.

Într-un târziu, Dan întrebă:

– Cine are grijă de atelier?

– Lynn Van Buren, spuse Joe. O să ţină totul sub control până ce ne întoarcem noi.

– Şi ea a fost prietenă cu Hannah, nu-i aşa?

– La naiba, Dan, nouăzeci şi nouă virgulă cinci la sută din personal au fost prieteni cu Hannah. Nu-i putem încolona pe toţi spre New Mexico pentru înmormântare.

Consilierul juridic şef de la NASA refuzase cu regret cererea lui Dan de a-i aduce lui Hannah Aarons onorurile cuvenite tuturor astronauţilor căzuţi la datorie.

– N-a fost un angajat al NASA, îi explicase el stânjenit.

Pe ecranul telefonului, Dan văzuse expresia îndurerată de pe faţa bărbatului şi se hotărâse să nu forţeze nota. Alma Mater a lui Hannah, Academia Navală, propusese ca aceasta să fie înmormântată la Cimitirul Naţional Arlington. Dar familia ei voia să o aibă aproape, aşa încât Dan luase avionul spre oraşul ei natal, Taos, pentru a participa la funeralii.

Ceremonia a fost scurtă şi demnă. Rabinul a vorbit despre spiritul neîmblânzit al lui Hannah. Un cor de liceu a cântat imnul marinarilor, „Tată etern, biruitor întru salvare”, adăugând strofa compusă pentru piloţi:

Doamne, păzeşte-i şi ajută-i pe cei ce zboară
Prin spaţiul necuprins, nu pentru prima oară.
Fii alături de ei mereu în ’naltul cerului,
În furtuni nimicitoare şi-n bătaia soarelui;
O, auzi-ne când ne-nălţăm ruga, ca o rază,
Spre Tine pentru cei ce-n aer pericolul sfidează!

În briza răcoroasă de dimineaţă, sub un Soare tot mai puternic, Dan observă că Hannah avea să fie înmormântată nu departe de mormântul lui Kit Carson. *Nu-i rău, puştoaico*, rosti el în gând. *O să fii alături de-un alt cercetaş al fruntariilor. Bună tovărăşie.*

Cerul era luminos şi senin. Razele soarelui îi mângâiau plăcut umerii. Dan se gândi la energia transmisă neîncetat de Soare, de miliarde de ani. *Dacă am putea converti în electricitate măcar o zecime dintr-un singur procent al acelei lumini solare, lumea nu va mai rămâne niciodată în pană de curent. Niciodată. Şi am putea*

închide toate centrale de energie nucleară şi cu combustibili minerali de pe Pământ.

Adair vorbi şovăitor despre admiraţia lui pentru Hannah şi promise că va duce la capăt munca pe care o începuse ea. Apoi fu rândul lui Dan să rostească puţine cuvinte şi se întrebă dacă o va putea face fără să-l podidească lacrimile. Înaintă spre mormânt, îşi şopti regretele şi condoleanţele în urechea soţului, a fiicei de zece ani şi a mamei ei, imobilizată în scaunul cu rotile. Mototolind discursul pe care i-l scrisese responsabilul cu relaţiile cu publicul, Dan spuse simplu:

– S-a întors acasă navigatorul, s-a întors de pe mări. Iar vânătorul, s-a întors şi el de pe câmpii şi dealuri.

Nu reuşi să spună altceva. Nu fără să plângă în hohote ca un copil.

După ce se termină totul, iar Hannah se odihnea sub pământul proaspăt răvăşit, Dan, Tenny şi Adair porniră spre porţile cimitirului, pe urmele familiei Aarons. Ziarişti şi echipaje de televiziune forfoteau în faţa cimitirului aidoma unui roi de albine zumzăitoare. Numai câtorva prieteni apropiaţi şi colegi de muncă şi rudelor de gradul întâi ale lui Hannah li se permisese accesul dincolo de băştinaşii cu ochi impenetrabili care păzeau porţile cimitirului, ţinând în mâini arme de vânătoare încărcate.

Dan ştia că va fi nevoit să dea piept cu reporterii.

Era inevitabil.

– Vrei să-ţi eliberez calea? întrebă Tenny cu glas aspru, în vreme ce-şi târşâiau picioarele către porţile din fier.

Dan aproape că rânji. Tenny avea constituţia unui jucător de fotbal american din linia apărării, nu chiar atât de masiv, dar exact la fel de zdravăn. Dan şi-l imagină pe inginer trecând prin reporteri asemeni unei bile de bowling care doboară popicele.

– Nu, răspunse el, uitându-se la ceata restrânsă care-i aştepta de cealaltă parte a porţilor. A sosit vremea să încerc să întorc puţin lucrurile în favoarea noastră.

Tenny mormăi:

– Multă baftă.

Deîndată ce paznicii deschiseră porţile, reporterii începură să mişune în jurul lui. Dan ştia care aveau să fie întrebările, erau mereu aceleaşi după un accident: Ştiţi ce a provocat prăbuşirea? Să însemne asta că proiectul dumneavoastră a luat sfârşit? Ce aveţi de gând să faceţi mai departe?

Îşi depărtă braţele pentru a-i linişti, apoi declară, pe cel mai clar şi mai autoritar ton al său:

– Cei mai buni anchetatori din lume lucrează în acest moment la stabilirea motivelor care au dus la defectarea avionului spaţial. În clipa de faţă, tot ce vă pot spune este că e posibil să fi existat o defecţiune la sistemul de control.

– Va mai putea continua Corporaţia Astro proiectul Powersat?

– Aşa avem de gând.

– Dar, după informaţiile noastre, sunteţi pe jantă.

– Nu tocmai. (Dan le oferi un rânjet îndurerat.) De fapt, am primit deja o ofertă de finanţare care ne va susţine în următorii doi ani.

– O ofertă de finanţare? De la cine?

– Nu sunt împuternicit să vă comunic, răspunse Dan, cerându-i în gând iertare lui Sai Yamagata.

Întrebările continuară, multe dintre ele repetându-se. Dan se închipui în postura unui înotător aflat în mijlocul oceanului, împrejmuit de rechini care-i dădeau târcoale întruna, simţind în apă mirosul sângelui său.

Într-un sfârşit, Tenny interveni:

– Avem de prins un avion, şefu'.

Dan încuviinţă viguros din cap.

– Aşa-i. Scuze, oameni buni. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, mă puteţi contacta la biroul meu din Matagorda.

Reporterii se retraseră nemulţumiţi, iar Dan, cu Tenny şi Adair de-o parte, aproape o luară la fugă către maşina pe care o închiriaseră de la aeroportul Taos.

Când ajunseră la aeroport, însă, Dan fu surprins să vadă încă un reporter aşteptându-l pe breteaua de ciment unde era garat avionul.

– Sunt Vicki Lee, spuse ea, întinzând mâna înainte ca Dan să poată rosti o vorbă. De la Global Video News.

Era aproape de înălţimea lui Dan, cu o talie generoasă aflată chiar la graniţa corpolenţei. *Cum îi spun evreii?* se întrebă el. *Zaftig*. *Nu tocmai voluptuoasă, dar destul de arătoasă să ajungă într-o bună zi prezentatoare de ştiri*, îşi spuse Dan. *Dacă mai slăbeşte puţin. Nu-i, însă, atât de tânără după cum se îmbracă*, observă el, privindu-i jeanşii largi şi pulovărul cu un număr mai mare. O faţă ovală în obrajii căreia apăreau gropiţe atunci când zâmbea. Păr castaniu tuns scurt, ţepos; ochi de culoarea vinului dulce de Xeres.

– Cum ai ajuns aici înaintea noastră? întrebă Dan, acceptând mâna ei întinsă.

Strângerea de mână era fermă. *Trage de fiare*, concluzionă el.

Vicki Lee zâmbi luminos.

– Am reuşit să scap mai repede din mulţimea de la cimitir. Întrebările lor şi răspunsurile dumneavoastră erau îndeajuns de previzibile.

– Aha, făcu Dan.

Îi văzu pe Adair şi Tenny urcând scările şi dispărând în cabina aparatului Cessna.

– Mi-am spus c-o să scot mai multe informaţii de la dumneavoastră de una singură, fără ca ceilalţi neisprăviţi să vă tot iscodească.

Fără să vrea, Dan rânji.

– E-n regulă, iată-mă-s. Ai maximum zece minute.

Ochii ei scăpărară, dar imediat duse mâna în poşetă şi scoase o cameră video miniaturală. Dan îşi îndreptă inconştient umerii şi îşi aranjă sacoul. *Probabil că arăt cam aiurea*, îşi spuse, *dar, la naiba, tocmai vin de la înmormântarea unei bune prietene.*

– Domnule Randolph, începu Vicki, uitându-se la el prin obiectivul aparatului, există vreun adevăr în zvonul că dumneavoastră şi Hannah Aarons aveaţi o relaţie amoroasă?

Lui Dan i se păru că-l lovise în stomac cu o cheie franceză.

– Ce-i asta, lucrătura murdară a vreunui tabloid?

Femeia coborî aparatul.

– De fapt, eu lucrez la extrem de plictisitorul departament financiar.

– Atunci, ce naiba încerci să faci?

Cu un calm perfect, ea răspunse:

– Încerc să obţin o ştire, domnule Randolph. Şeful meu crede că Astro e în pragul colapsului. Dar eu am auzit că dumneavoastră şi pilotul dumneavoastră de încercare eraţi combinaţi.

– Ei bine, n-ai auzit bine, se răsti el furios. La naiba! Hannah era femeie căsătorită şi avea o fiică de zece ani. Ea şi soţul ei aveau o căsnicie solidă şi nu se culca nici cu mine, nici cu nimeni altcineva în afară de soţul ei.

– Adevărat?

– Adevărat. Ce fel de idiot mă crezi să mă culc cu o angajată?

Ea ridică din umeri.

– Dar zvonul circulă, domnule Randolph. Poate-mi daţi voie să-l dezmint, o dată pentru totdeauna.

El scutură din cap.

– N-am de gând să acord atenţie unui rahat ca acesta. N-am absolut niciun comentariu.

Mina ei deveni poznaşă.

– Nici măcar să negaţi zvonul?

Dan se uită ţintă la ea.

– Îţi face plăcere, nu-i aşa?

– O reacţie de indignare justificată întotdeauna mă pune pe jar.

– Fir-aş să fiu, murmură Randolph.

– Probabil că aţi observat, spuse Vicki, că am închis aparatul acum câteva momente.

– Şi?

– Şi n-am venit aici să vă mânjesc pe dumneavoastră sau pe doamna Aarons sau pe oricine altcineva. Nu încerc decât să obţin o ştire.

El îşi înfipse pumnii în şolduri şi-şi impuse să se calmeze. *Joacă*

cinstit cu ea sau te va mânca de viu.

Adair îşi iţi capul pe geamul de la carlinga Citationului.

– Să-ncep să-l încălzesc? strigă el.

Fără să-şi ia privirea de la Vicki Lee, Dan îi făcu semn să aştepte.

– Ce fel de ştire te interesează? o întrebă. Ea nu ezită nici cât ai clipi.

– Una care să mă scape din afurisitul ăla de departament financiar. Mi-ar plăcea mult să lucrez pentru *Aviation Week.*

– Asta înseamnă că ridici ştacheta destul de mult.

– De ce nu? O merit.

– Adevărat?

– Adevărat şi sincer, domnule Randolph.

Arătând cu degetul mare spre avion, Dan spuse:

– Bine. Vrei să vii înapoi la Matagorda cu noi? Putem discuta vreo două ore fără să fim deranjaţi.

Femeia declanşă un zâmbet larg.

– Genţile mele-s în maşină. Trebuie s-o predau la biroul de închirieri.

Dan începu să meargă alături de ea către Corolla de culoarea vinului de Burgundia.

– Pun pe cineva să o predea în locul tău.

– Puteţi face asta?

– Sigur. Nicio problemă. Sunt întotdeauna bucuros să pot coopera cu jurnaliştii.

Râse, întrebându-se cât de cooperantă avea să se arate cu el.

Numărătoare inversă până la lansare

Vicki avea să se dovedească, în cele din urmă, foarte cooperantă.

Imediat ce aterizară pe pista companiei din insula Matagorda, în loc s-o ducă pe Vicki în propriul său apartament cu o cameră de la jumătatea pasarelei din hangar, mai jos de biroul său, Dan o duse cu maşina la Motelul Astro, la câţiva kilometri depărtare de pista de aterizare.

– Un Jaguar decapotabil, spuse Vicki impresionată, în vreme ce el arunca în portbagajul maşinii bagajele ei şi propria sa geantă de voiaj ponosită.

– E vechi de zece ani, spuse el cu voce răguşită când se aşeză la volan. Mi-am petrecut mai mult timp sub şasiu încercând să-l repar decât conducându-l.

Vicki încuviinţă din cap, ca şi când şi-ar fi spus că bărbatul nu făcea decât să caute o scuză pentru o extravaganţă personală.

Motelul era legal deţinut de Corporaţia Astro, dar era condus cât se poate de independent de o familie din apropiere, din districtul Calhoun, care adăugase cu bucurie industria hotelieră la afacerea lor de generaţii întregi cu închirierea de bărci pentru pescuit şi îndrumarea turiştilor vânători în „safariuri” atent aprovizionate prin Insula Matagorda. Cu toate că nu era mai bătrân de cinci ani, motelul avea deja un aspect uşor învechit, părăginit. Familia care-l administra abia dacă era vreodată de găsit acolo; preferau să-şi ducă profiturile în Las Vegas şi să le predea crupierilor şi automatelor cu jetoane.

Vicki nu păru să observe tencuiala uşor cojită a pereţilor. Nu făcu mofturi când Dan o înregistră în calitate de oaspete al corporaţiei şi-şi duse şi el geanta în cameră alături de ale ei. Două paturi de mari dimensiuni, la fel ca-n toate celelalte camere. Luară cina împreună în restaurantul motelului; ocupată să-l tragă de limbă pe Dan despre povestea vieţii lui, abia dacă acordă atenţie mâncării. În timp ce deşira o versiune cu grijă adaptată a zilelor pe care le petrecuse muncind în spaţiu pentru Yamagata şi a ţelului său de a construi acolo în Statele Unite ale Americii primul satelit de energie solară funcţional, el îşi spuse că, având în vedere calitatea mâncării, indiferenţa ei era un lucru de bun augur.

Ea păru să accepte ca de la sine înţeles faptul că aveau să facă amor. Dan nu avea nimic de obiectat; de fapt, îşi făcea griji că, dacă nu se culca cu ea, femeia avea să sufere. *Iadul nu cunoaşte mânie mai mare*[2], îşi reaminti. Pe deasupra, trecuse multă vreme de când nu mai avusese parte de hârjoneală. Luni. I se păreau ani întregi.

---

2 Începutul unui proverb adaptat după un vers din piesa de teatrul *The Mourning Bride* de William Congreve – „Iadul nu cunoaşte mânie mai mare ca a unei femei respinse în dragoste” – n. tr.

Când Dan se trezi în dimineaţa zilei următoare, Vicki încă dormea buştean lângă el. Se strecură afară din pat şi se împletici spre baie, întrebându-se dacă îl va ajuta tăvăleala aceea scurtă să reducă la tăcere zvonul despre el şi Hannah sau dacă nu cumva va înrăutăţi doar lucrurile. De fiecare dată când gândeşti cu gonadele, se dojeni el, nu i-o tragi nimănui decât ţie însuţi.

Uitându-se în urmă la trupul cărnos al lui Vicki, încolăcit în aşternuturile transpirate, râse în sinea lui. Şi încă a naibii de bine, adăugă el.

Luă trusa de toaletă din geanta de voiaj pe care o lăsase pe patul neocupat, închise încet uşa de la baie şi făcu duşul de dimineaţă, se spălă pe dinţi şi începu să se bărbierească. Uitându-se ţintă, însă, în oglindă la faţa sa clăbucită, se gândi la Jane.

N-ai mai văzut-o de... cât să fi trecut de atunci, cinci ani? Nu, la naiba, aproape şase. Şi încă te mai gândeşti la ea. Noaptea trecută, în pat cu Vicki, avusese fantezii cu Jane Thornton, femeia de care se îndrăgostise cu atâţia ani în urmă, femeia care îl părăsise şi se întorsese în Oklahoma ei natală pentru a deveni senator al Statelor Unite.

Se tăie. La naiba! Dragostea doare, îşi spuse. Când ieşi din baie, Vicki se ridicase în capul oaselor, cu pieptul ascuns cu modestie de cearşaf, sporovăind la telefonul mobil. Îi zâmbi fără să scape o silabă.

Dan îi făcu semn să lase telefonul jos. Ea făcu asta, acoperind minusculul microfon cu mâna liberă.

– Trebuie să mă întorc la biroul din Houston, spuse ea, dacă nu...

– Nu vrei să vezi lansarea rachetei?

– Lansarea rachetei?

Aprobând din cap, Dan spuse:

– Dacă vremea se menţine bună, vom lansa un VTO pe la ora zece în dimineaţa asta.

– Ce-i un VTO?

– Vehicul de transfer orbital. O navetă spaţială mică ce poate duce echipele din orbita inferioară a Pământului până în geostat, unde se află satelitul de electricitate.

– Orbita geostaţionară, spuse Vicki, răspunzând parcă unei întrebări de probă. Asta e orbita de douăzeci şi patru de ore. La treizeci şi cinci de mii trei sute de kilometri deasupra ecuatorului.

Sunt treizeci şi cinci de mii şi şapte sute optzeci, o corectă Dan în gând. Dar ce naiba, a prins ideea principală.

– Vor să mă întorc la birou cât de repede pot, spuse ea.

– Vrei să intri în legătură cu *Aviation Week*? Scrie un reportaj despre lansarea asta pentru ei ca jurnalist liber profesionist. Fă o impresie bună.

Vedea rotiţele începând să macine în mintea ei. Avu nevoie de trei secunde mari şi late ca să ducă telefonul înapoi la ureche şi să spună:
– Am să rămân pentru lansarea unei rachete organizată de Astro… Da, o lansare de rachetă. Trimit în spaţiu un VTO. Vehicul de transfer orbital. Am să fac un reportaj minunat.
La nouă fără un sfert se aflau iarăşi în Jaguarul verde, accelerând pe şoseaua goală, pe distanţa celor câţiva kilometri până la complexul Astro. Dan coborâse capota. Era înnorat şi răcoros, iar vântul trecea biciuitor pe lângă ei. Sper să nu fie probleme cu vremea, îşi spuse în sinea lui.
Odată ajuns în birou, asistenta lui Dan le aduse micul dejun format din cafea şi brioşe englezeşti. Avea pe chip o expresie vădit încruntată. Gelozie? se întrebă Dan. Nu, hotărî el. April era tânără şi populară şi atât de arătoasă, încât şi ţărănoii uitau că era o nativ-americană. Era posibil să bănuiască ceva în privinţa reporteriţei ăsteia? April e-a naibii de isteaţă, îşi spuse Dan. Are antene sensibile.
Când o conduse pe Vicki sus pe acoperişul hangarului, norii se risipeau şi soarele începea să încălzească dimineaţa. Spre surprinderea lui, Dan văzu un strat subţire de ceaţă deasupra plajei.
– Toate clădirile astea sunt ale tale? întrebă Vicki, învârtindu-se pe călcâie cu o sută optzeci de grade.
– Moşia mea, răspunse Dan. Atât cât poţi cuprinde cu ochii, aproape.
– Oau!
Arătă cu degetul spre zidul de stejari şi pini naturali din partea dreaptă.
– Copacii ăia delimitează marginea proprietăţii Corporaţiei Astro şi începutul parcului statal.
Rotindu-se, îi arătă clădirea cu birouri înaltă de patru etaje dintr-o parte a hangarului, hangarul B de cealaltă parte şi clădirile atelierelor de maşini şi asamblare din spatele lui.
– Şi acolo, întinse Dan braţul, se află pasărea pe care-o vom lansa în dimineaţa aceasta.
La o distanţă de trei kilometri, propulsorul rachetei se înălţa zvelt pe fundalul cerului tot mai luminos al dimineţii. Era vopsit într-un alb pur cu o emblemă mare a corporaţiei ASTRO imprimată de-a lungul lui într-un galben-verzui intens.
– Acela nu-i avionul spaţial, spuse Vicki.
– Nu, aceasta e o lansare automată. Trimitem în spaţiu un VTO, aşa cum ţi-am spus.
– Sunt oameni acolo sus?
Scuturând din cap:
– Nu, satelitul e neasistat acum; aşteaptă să urce un echipaj şi să ducă la îndeplinire ultimele sarcini de asamblare înainte să-l pornim şi

să începem să generăm energie.

– Când trimiteţi un echipaj acolo sus, va merge cu avionul spaţial?

– Corect. Deîndată ce vom afla ce n-a funcţionat bine la testul de zbor şi îndreptăm problema.

– Dar avionul spaţial nu ajunge decât pe orbita inferioară, spuse Vicki, evident încercând să-şi lămurească lucrurile în gând, în vreme ce satelitul de electricitate se află sus în orbita geostaţionară.

– Motiv pentru care avem nevoie de VTO, spuse Dan. Să transfere echipele de lucru de pe orbita inferioară pe geostat.

Ea dădu din cap a înţelegere şi apoi îşi întoarse privirea spre propulsor. Dan se aşteptă la obişnuita remarcă privitoare la simbolistica lui falică. În schimb, Vicki spuse:

– Nu văd nicio urmă de vapori. Niciun semn de îngheţ acolo unde se află rezervoarele de oxigen lichid.

Impresia pe care i-o lăsase femeia crescu cu mai multe grade.

– Nu e o rachetă cu combustibil lichid. Ci cu din acela solid, asemenea vechilor proiectile Minuteman. Nu-i decât un propulsor mare, nepretenţios, ieftin. Îl declanşezi ca pe nişte artificii.

– Aha!

Arătând iarăşi cu degetul, îi explică:

– Treapta de sus are toate sofisticăriile: sală de control, săli de întâlniri şi sisteme de stocare, toate alea. Treapta de jos nu face decât s-o arunce de pe faţa planetei şi apoi se prăbuşeşte în Atlantic.

– Adică în Golf?

– Nu, în Atlantic, la aproape o mie şase sute de kilometri depărtare de aici. De-ndată ce-şi va fi terminat combustibilul şi se va fi detaşat de treapta superioară, noi trimitem o comandă pentru a sparge învelişul de protecţie al elicei de manevră. În mare parte, bucăţile ard în atmosferă. Unele mici rămăşiţe cad în apele internaţionale.

– Atunci de ce aveţi nevoie de avionul spaţial? întrebă ea.

– Pentru a transporta oameni în siguranţă şi fără costuri mari. Propulsorul cel mare şi nepretenţios e bun pentru transportul de materiale. Pentru a ne duce oamenii acolo sus avem nevoie de ceva mai bun. Şi la fel pentru a-i aduce înapoi jos.

– Înapoi?

– Asta-i şmecheria. Acum împrumutăm nave spaţiale ruseşti şi le lansăm de pe o platformă oceanică manipulată de o companie privată. Al naibii de scump. Dacă vrem să generăm electricitate la un preţ competitiv, trebuie să reducem costurile de transport ale oamenilor pe electrosatelit. La asta foloseşte avionul spaţial.

– Înţeleg, spuse Vicki.

Îşi scoase aparatul miniatural de filmat din poşetă, apoi îşi petrecu poşeta peste umăr.

– Cât mai este până la lansare?

Dan îşi pescui telefonul celular din buzunarul cămăşii şi sună la centrul de lansare. Totul mergea conform programului. Propulsoarele pe combustibili solizi erau mai uşor de manipulat decât mai complexele rachete alimentate cu lichizi. Numărătoarea inversă până la lansare mergea ca unsă.

Vicki începu să filmeze contururile clădirilor pătrate, butucănoase. Luă prim-planuri cu Dan şi cadre apropiate cu propulsorul care stătea pe puntea de lansare. Secundele se scurgeau.

Când mai erau zece minute până la lansare, April veni însoţită de doi anchetatori de la FAA. Dan văzu pâlcuri mici de oameni îngrămădindu-se pe acoperişurile Hangarului B şi al clădirii cu birouri.

– Cinci… patru…

Dan simţi cum i se strâng măruntaiele. Indiferent câte lansări văzuse, la câte participase, întotdeauna simţea această nerăbdare aducătoare de-un val de căldură.

– … unu… zero.

O înfloritură de flăcări scăpără în partea de jos a înaltei siluete cilindrice a rachetei. Dan simţi cum se zguduia clădirea de sub picioarele lui. Racheta se clătină, se înălţă încet, maiestuos. Răcnetul a milioane de demoni străbătu kilometrii care-i despărţeau, urlând tot mai tare pe măsură ce racheta se înălţa mai mult, mai mult, prinzând viteză, cu un râu sclipitor de foc ieşindu-i iute pe la coadă. Îi năpădi val după val de sunete vibratile, pulsatile, un tunet fizic care zdruncina oasele şi făcea fiecare nerv din organism să zbârnâie. Racheta străpungea cerul, tot mai sus, sus, sus, micşorându-se, răcnetul gâtuit al motoarelor ei diminuându-se acum, adâncindu-se într-un bubuit îndepărtat de tunet.

Şi apoi dispăru. Minuscula stea arzătoare a eşapamentului rachetei se pierdu; sunetul se risipi. Cerul păru pe dată gol, platforma de lansare pustie.

Îi luă lui Dan câteva momente să-şi readucă respiraţia la normal. Când se uită la Vicki Lee, văzu că ochii ei erau plini de lacrimi.

– N-am mai văzut niciodată ceva atât de… – spuse ea aproape în şoaptă, cu vocea tremurată. Este o experienţă…

Dan aprobă din cap şi dintr-odată realiză că Jane nu văzuse niciodată o lansare de rachetă. Nici măcar una.

Insula Matagorda, Texas

În câteva minute, însă, Vicki îşi reveni din puseul emoţional. Deodată fu cuprinsă de-o grabă nebunească de a ajunge înapoi în Houston. Întorcându-se în pas alert la biroul lui Dan, sporovăi agitată în telefonul celular; ajunsă acolo, luă o înghiţitură din sucul de portocale cald care fusese lăsat pe masa de scris şi apoi se-ndreptă către uşă. Dan o zbughi în urma ei, cerându-i lui April să pregătească un avion al corporaţiei care s-o ducă pe Vicki la Houston, apoi o conduse la pista de aterizare în decapotabila sa.

– Mulţumesc, Dan, a fost minunat, spuse ea în vreme ce el o însoţea la Citationul bimotor care o aştepta.

Îi dădu un pupic pe obraz. Nici urmă de rămas-bun sentimental, niciun „Când te voi mai vedea?”. Mai bine aşa, îşi spuse Dan mergând în urma ei prin parcare. Mai bine aşa.

Dan privi avionul cum decolează, apoi conduse înapoi spre birou pe ruta cea lungă, ocolind pista de aterizare şi de-a lungul drumului de coastă, unde apele Golfului Mexic loveau calm nisipul alb al plajei. Mare parte din Insula Matagorda fusese cândva un ranch, vegetaţia pitică de acolo fiind folosită ca păşune pentru vite. Cu zeci de ani în urmă, un adevărat pionier al industriei spaţiale lansase o rachetă de pe această insulă, una dintre primele lansări organizate de o firmă industrială privată şi nu de o agenţie guvernamentală. Când pusese bazele Corporaţiei Astro Manufacturing, Dan cumpărase vechiul ranch. Răsese cu buldozerul o pistă de aterizare lungă de cinci kilometri şi înălţase hangarele, bancurile de probă şi clădirile de cărămidă cu birouri care alcătuiau complexul sediului central al Astro. Ecologiştii din regiune făcuseră scandal, dar inspectorul local în construcţii îşi dăduse ezitant acceptul pentru clădiri, în conformitate cu legea de protecţie împotriva uraganelor emisă de administraţia districtului. Inspectorul îşi luase tălpăşiţa de la complexul Astro cu un teanc burduhănos de bani în buzunar.

Un uragan – asta ne mai lipseşte, îşi spuse Dan în vreme ce-şi parca decapotabila verde-pădure în locul pentru personal. Încerca să-şi păstreze XJS-ul vechi de zece ani într-o stare acceptabilă; înainte de prăbuşirea avionului spaţial, deseori făcuse el însuşi pe mecanicul. Nu şi acum! Trecu pe lângă indicatorul care spunea NICI SĂ NU TE *GÂNDEŞTI* SĂ PARCHEZI AICI şi care marca spaţiul său de parcare, nerăbdător să scape de aerul încins şi umed. Vine anotimpul uraganelor, îşi reaminti el.

Înăuntrul hangarului cu aer condiţionat, Dan urcă scările de oţel care duceau spre biroul său de pe pasarela ce străbătea pe trei laturi imensa structură deschisă, sub formă de hambar. Epava avionului spaţial era împrăştiată pe podea; un singur tehnician stătea pe vine în mijlocul ei, părând nedumerit. Dan se gândi la cât de mult costa aerul

condiţionat pentru întregul hangar. Iar clădirea nici nu era izolată termic, ştia asta: doar nişte pereţi din metal gol care se coceau în bătaia soarelui. Ar fi fost mai ieftin să ventileze doar birourile. Dar, uitându-se în jos la acel singur tehnician, Dan îşi dădu seama că reducerea facturii la aer condiţionat nu avea să salveze Astro de la faliment.

Îi zâmbi lui April atunci când trecu pe lângă biroul ei. Aceasta părea mai fericită acum că plecase Vicki. Dan închise în urma lui uşa de la birou şi se lăsă în scaunul rotativ ultramodern din piele din spatele mesei de scris victoriene, masivă şi bogat încrustată. Bunicul lui îi dăduse acea masă de scris atunci când pornise Corporaţia Astro. Fusese masa de scris a tatălui *său*, străbunicul lui Dan, atunci când acesta fusese un tânăr preot cu maniere alese, dar adus la sapă de lemn, în zona rurală a statului Virginia. Dan promisese c-o va folosi el însuşi. Acum domina biroul aflat în devălmăşie, aidoma unui castel întunecat şi sumbru care veghează deasupra unui cătun mic şi dezordonat.

Dan îşi porni computerul de birou şi-şi verifică programul pentru restul zilei. Şi se încruntă la ecran. *Unu p.m.: Claude Passeau, Administraţia Federală a Aviaţiei*. Asta o să-mi răpească pofta de mâncare, îşi spuse el.

Vine aici să-mi închidă bodega, gândi Dan. Ceea ce nu ştia era cum îl putea convinge pe om să nu facă asta.

Era exact unu şi doisprezece minute când telefonul lui ţârâi.

– A venit să vă vadă domnul Passeau, anunţă April.

Dan îşi spuse din nou cât de norocos era s-o aibă pe April ca asistent executiv. Femeia era deşteaptă, muncitoare şi arătoasă, iar ăsta nu era decât începutul: era înaltă şi avea picioare lungi, cu o piele de culoarea laptelui cu cacao şi păr negru sclipitor, lung până la umeri. Ea se îngrijea de biroul lui, de întâlnirile sale; ştia chiar şi să-i programeze computerul cu o eficienţă echilibrată.

Amintirea acuzaţiei lui Vicki Lee cu privire la acea presupusă aventură amoroasă cu Hannah îi reveni în minte, necăjindu-l din nou. Dacă ar fi să aduc în pat un angajat, ar fi cineva ca April, îşi spuse Dan. Nu pilotul meu de încercare cel mai bun.

Uşa biroului se deschise şi Claude Passeau păşi înăuntru. Era un bărbat scund, aproape nostim, îmbrăcat într-un costum bej subţirel şi cu un papion îngrijit, cu dungi albastre şi galbene. Prins cu capsă, bănui Dan. Passeau părea în vârstă de aproximativ patruzeci, patruzeci şi cinci de ani. Prea tânăr să-şi facă deja griji pentru alocaţia de pensie. Avea o mustăcioară atent tunsă; linia părului începea să avanseze, dar părul încă avea un castaniu închis, deşi pe cale de rărire.

Dan se ridică în picioare şi dădu ocol mesei de scris cu mâna

întinsă.
– Domnule Passeau.
– *Doctor* Passeau, de fapt, spuse acesta pe o voce catifelată care aproape că torcea.
Când vorbi, zâmbi plăcut.
Făcându-i semn bărbatului să ia loc la micuţa şi rotunda masă de conferinţe din colţul biroului, Dan întrebă:
– Doctor în inginerie?
Passeau îşi perie mustaţa cu buricul unui deget.
– Psihologie, mă tem. A fost singura materie la care m-am putut înscrie cu studiu la distanţă.
– Aha! Înţeleg.
Dan dădu să întrebe la care şcoală mersese, apoi se răzgândi, dându-şi seama că Passeau îşi cumpărase doctoratul de la o fabrică de diplome.
– Doctoratul dă bine pe CV, spuse Passeau aşezându-se în scaunul oferi de Dan. Guvernului nu-i prea pasă cine mi l-a dat sau la ce materie este. Dacă poţi dovedi că ţi-ai luat doctoratul de la o şcoală cu o reputaţie rezonabilă, este de ajuns ca să faci saltul la altă categorie de salarizare.
Aşezându-se alături de el, Dan rânji. Fie tipul ăsta-i de-o sinceritate debordantă, fie e-al naibii de alunecos, îşi spuse el.
April intră în birou.
– Vă pot aduce, domnilor, ceva? Cafea, poate?
– Mulţumesc, eu am luat prânzul, spuse Passeau.
– Eu iau o cafea, zise Dan.
– În cazul ăsta, la fel şi eu, se răzgândi Passeau.
Când April închise uşa în urma ei, Dan se aplecă uşor înspre Passeau şi spuse:
– Oamenii mei par să lucreze bine cu anchetatorii dumneavoastră. Cred că vor afla motivul accidentului într-o săptămână sau aşa ceva.
– Mai degrabă o lună sau două, aş zice, răspunse Passeau.
Dan nu spuse nimic, dar în sine lui bombăni: Mai degrabă şase luni, dacă nu aţâţ focul sub fundul birocratului ăsta.
Passeau întrebă:
– Aveţi de gând să mai construiţi un avion spaţial?
– Aproape că e gata construit unul. E dincolo, în celălalt hangar, dacă vreţi să-l vedeţi.
– Vă daţi seama, desigur, că nu veţi avea permisiunea să-l ridicaţi de la sol până când nu se încheie ancheta noastră asupra prăbuşirii.
Dan se lăsă la loc pe spate în scaun.
– Ar putea trece un an până să se termine cu toate hârţoagele.
– În cel mai fericit caz, spuse Passeau.
– Mă gândeam că, o dată ce veţi găsi defecţiunea, vom putea

ridica de la sol noua pasăre fără să aşteptăm ca hârţoagele să fie completate.

Passeau dădu să răspundă, dar April intră aducând o tavă lăcuită pe care se afla o carafă din oţel inoxidabil, izolată termic, cu cafea şi două ceşti delicate din porţelan.

– Torn eu, spuse Dan, alungând-o din birou cu expresia feţei.

Passeau zise:

– Ştiu că sunteţi nerăbdător să realizaţi un zbor reuşit, dar Administraţia Federală a Aviaţiei are reguli, vă daţi seama, şi regulile acestea trebuie ascultate.

Şi ploaia cade în sus, îşi spuse Dan în sinea lui. Cu voce tare, întrebă:

– Nu putem ocoli puţin regulile astea?

– Şi să mai omorâm un pilot? Ce v-ar aduce asta?

Washington, D.C.

– Este o greşeală, doamnă senator.

Jane Thornton nu spuse nimic; continuă doar să meargă de-a lungul unei laturi a piscinei în apele căreia se reflecta lumina, cu spatele la giganticul Monument Washington asemănător cu un falus şi cu faţa la frumuseţea clasică a Memorialului Lincoln. Mirosul de iarbă proaspăt tunsă umplea aerul. Era o după-amiază călduroasă; turiştii şi muncitorii de la birouri se plimbau pe peluză sau stăteau tolăniţi pe iarbă, absorbind lumina soarelui. Jane se întrebă în sinea ei: Câţi dintre ei sunt muncitori federali care acum ar trebui să fie la birouri? Zâmbi uşor la gândul că „muncitor federal” ar putea fi privit drept cel mai mare dintre toate oximoroanele.

Bărbatul de lângă ea era evident supraponderal şi transpira abundent, îmbrăcat cum era în costumul lui de vară, cu cravata lărgită sub gulerul şifonat. Îi înţelese greşit zâmbetul.

– Crezi că-i distractiv? întrebă Denny O’Brien. Nu este, să ştii. Discutăm despre viitorul tău politic.

– Am înţeles asta, spuse doamna senator Thornton, fără a-şi lua privirea de la Memorialul Lincoln din depărtare.

Îngustându-şi ochii, avu impresia că putea intui forma eroicei statui dintre graţioasele coloane greceşti. Ascuns la dreapta de o colină înverzită se afla Zidul Războiului din Vietnam. La stânga, Memorialul Veteranilor Războiului din Coreea.

– Adică, dacă pariezi pe-un cal negru şi câştigi, eşti un geniu, continuă O’Brien, şuierând uşor. Dar dacă pariezi pe-un cal negru şi pierzi, aşa cum va pierde Scanwell, eşti un idiot.

Foarte puţini oameni puteau vorbi astfel cu doamna senator Thornton. O’Brien era unul dintre ei. El îi gândise campania de realegere pentru Senat. Acum era îngrijorat că ea va da cu piciorul la tot.

– Scanwell n-are nicio şansă, doamnă senator.

Doamna senator Thornton îşi întoarse în sfârşit privirea la O’Brien cel sferic. Pe tocuri înalte, era cu câţiva centimetri mai înaltă ca el şi, chiar dacă-n clipa aceea purta pantofi comozi fără toc, tot de sus îl privea. Părul ei castaniu şi lung îi era ridicat de pe ceafă într-un vârtej stilat. Costumul cu fustă de un verde pal era modest, şi totuşi privirile se întorceau după ea în vreme ce se plimba pe marginea piscinei. Nu era doar frumoasă: Jane Thornton era magnifică, înaltă şi impunătoare, posesoare a frumuseţii unei zeiţe nordice cu piele de porţelan şi ochi verzi. Şi totuşi, avea reputaţia că este rece, rezervată şi încăpăţânată, o Crăiasă a Zăpezii pragmatică.

O’Brien începea să se simtă frustrat din pricina tăcerii ei glaciale.

– Haide, doamnă senator, recunoaşte: Scanwell e un nimeni!

– E guvernatorul statului Texas, spuse el cu calm.

Îngustând din ochi în bătaia soarelui, O'Brien rămase tare pe poziţie:

– Nu fiecare guvernator al Texasului devine preşedinte al Statelor Unite.

– Morgan Scanwell va deveni.

O'Brien părea că-i vine să ţopăie din pricina furiei pe care i-o aduse frustrarea. Îşi va provoca un atac de cord dacă o va face, gândi doamna senator Thornton.

– Nu-l *poţi* susţine! Ar fi o sinucidere politică!

– Nu şi dacă iese câştigător, Denny.

– Ceea ce nu se va întâmpla, ripostă O'Brien ursuz.

– Denny, nu are rost să ne mai ascundem după deget. Vreau să-l susţin pe Morgan Scanwell. Vreau să-l fac să arate bine la convenţie în faţa întregii delegaţii din Oklahoma...

– Nu va ajunge până la convenţie. Va fi măturat înainte de Marţea Decisivă[3]. Poate chiar înainte de preliminarele din New Hampshire.

– Dacă l-ai cunoaşte, n-ai mai gândi aşa, spuse doamna senator Thornton.

– Nu-i decât un ţăran de pe câmp, doamnă senator! Un mocofan din nicăieri-burg.

– Asta au crezut şi în Dallas şi Houston, replică ea. Şi în Austin. Dar a câştigat. I-a învins pe toţi şi-a câştigat postul de guvernator. Şi poate câştiga şi Casa Albă, cu ajutorul cuvenit.

– Nici vorbă.

Ea se opri şi se întoarse către O'Brien. Faţa acestuia era plină de sudoare. Părea să se topească văzând cu ochii, asemeni unui om de zăpadă în căldura soarelui.

– Denny, mâine seară iau avionul spre Tulsa. Vino cu mine. Întâlneşte-te cu el. Îţi cer prea mult?

O'Brien îi oferi o privire neîncrezătoare. În vreme ce mulţi din Washington credeau că aspectul fizic al doamnei senator Thornton era capitalul ei cel mai de preţ, O'Brien şi alţi câţiva din interior ştiau că talentul doamnei senator de a-i convinge pe oameni, priceperea ei de a-i face să se răzgândească în privinţa oponenţilor de odinioară, era adevărata cheie a succesului ei.

– Până a doua zi? întrebă el cu precauţie.

– Voi fi plecată întreg sfârşitul de săptămână. O zi în Tulsa pentru întâlniri cu simpatizanţii şi apoi acasă la ranch.

– Vin la ranch, spuse O'Brien. E bine aşa?

– Bine, zise ea.

– Minunat. Acum, hai să ne adăpostim de soarele ăsta!

---

3 În America, ziua în care, într-un an de alegeri prezidenţiale, o serie de state organizează scrutinul prezidenţial preliminar – n. tr.

O’Brien porni cu paşi hotărâţi spre cel mai apropiat bar.

Insula Matagorda, Texas

Pe când mergea de-a lungul pasarelei dinspre apartamentul său cu o singură cameră spre birou şi spre tava cu micul dejun pe care trebuia să i-o fi pregătit April, Dan îl văzu pe Passeau intrând prin cele două uşi mari, glisante, ale hangarului. Inspectorul FAA îşi dăduse deja sacoul jos şi-l împăturise cu grijă peste un braţ. Stând acolo şi uitându-se ţintă la epava avionului spaţial de pe podeaua hangarului, cu mâna liberă îşi desfăcu încet papionul şi se descheie la guler.

De la distanţa aceea era greu să vadă expresia de pe faţa lui Passeau, dar după încovoierea umerilor, bărbatul părea abătut, deprimat.

Dan uită să se ducă în birou şi coborî zgomotos scările din oţel pentru a-l întâlni.

– E atât de sfâşietor, spuse acesta de-ndată ce-l recunoscu pe Dan. Urăsc să văd epava unui avion. Mă întristează.

– Veniţi cu mine, spuse Dan. Am să vă arăt ceva ce-o să vă înveselească.

Passeau îl urmă pe Dan fără să se opună, înapoi în lumina arzătoare a dimineţii de vară. Dan simţi căldura soarelui infiltrându-i-se prin cămaşa cu mâneci scurte. Putem scoate energie electrică din tine, îi spuse el în gând Soarelui. Putem folosi energia ta să luminăm toată lumea.

– Unde mergem? întrebă Passeau, păşind alături de Dan.

Arătând cu degetul spre hangarul B, o cutie imensă din metal care se înălţa la o distanţă de câteva zeci de metri faţă de ei, Dan răspunse:

– Acolo.

Uşile glisante ale hangarului erau închise, dar în cea mai apropiată dintre ele se afla o intrare de mărimea unui om, în pragul căreia, la loc ferit, stătea un paznic înarmat.

– Bună, domnule Randolph, spuse paznicul zâmbind.

Era corpolent, fălcos, părea că-şi ieşise din formă. Dar la şold purta un pistol cu calibru de nouă milimetri.

– ’Neaţa, Frank, spuse Dan. Acesta e doctorul Passeau. E de la FAA.

Passeau atinse cu degetele cartonaşul de identificare pe care-l purta la gât pe un şnur şi paznicul aruncă o privire la el.

– Doctorul Pass-ă, zise tărăgănat paznicul. Corect.

Le trebui o clipă ca ochii să li se obişnuiască cu lumina scăzută din hangar. După care Passeau trase violent aer în piept.

– Deci, asta-i, spuse el, aproape în şoaptă.

– Asta e, zise Dan.

În mijlocul podelei hangarului stătea un avion spaţial neted, argintiu, cu aripi mici, geamănul celui care se prăbuşise. Din partea din spate, deasupra a două vârfuri de rachete, ieşea o singură

aripioară. Botul era ascuţit ca un stilet, având deasupra un parbriz înclinat care arăta unde se afla carlinga. Avionul spaţial se odihnea pe trei roţi, două acolo unde aripile cele mici se uneau cu fuzelajul, a treia sub bot.

Passeau îi dădu încet ocol, cu o vădită curiozitate în ochi şi pe expresia feţei. Întinse mâna liberă şi atinse suprafaţa netedă de metal, asemenea unui credincios care atinge o statuie într-o catedrală.

– Hei, tu! Ia mâinile! urlă o voce guturală.

Passeau trase mâna înapoi de parcă-l fripsese.

Dan văzu un bărbat costeliv şi negru, îmbrăcat într-o salopetă de-un alb eclatant, venind către ei dintre umbrele de sub balconul pasarelei, cu chipul lui negru încruntat.

– Nu atinge aparatul, omule.

– Claude, acesta este tehnicianul meu şef, Niles Muhamed. Niles, acesta este doctorul Passeau de la Administraţia Federală a Aviaţiei.

Atitudinea lui Muhamed se schimbă doar foarte puţin.

– Încântat să vă cunosc, doctore Passeau. Dar, vă rog, nu puneţi mâna pe Zero-Doi.

– Îmi cer iertare, se scuză Passeau. Ar fi trebuit să-mi dau singur seama.

– Niles este mahărul ăla mare în hangarul acesta, explică Dan. Nimeni nu mişcă un deget aici fără ca Niles să ştie de asta.

– Este o creaţie frumoasă, spuse Passeau, arătând către avionul spaţial.

– Aproape că e gata să zboare, zise Dan.

– Înc-o săptămână, spuse Muhamed. Poate zece zile. Verificăm totu’ de două ori. Exact ca Moş Crăciun.

– Bine, zise Dan.

Passeau nu spuse nimic. El nu făcu decât să se uite pur şi simplu admirativ la avionul spaţial de rezervă.

– Haide, Claude, spuse Dan într-un sfârşit. E timpul să ne întoarcem la treabă.

Muhamed dădu din cap a aprobare. Nu-i plăcea ca străinii să-şi vâre nasul prin hangarul lui. Şi nici şeful, dacă tot veni vorba.

Nu-i un tip atât de rău, îşi spuse Randolph în vreme ce-l urmărea pe Passeau cum se implica din ce în ce mai mult într-o discuţie cu Joe Tenny despre anchetarea prăbuşirii.

– Informaţiile telemetrice sunt destul de clare, spunea Tenny, arătând cu degetul spre grupurile întrerupte de linii subţiri care vălureau pe monitorul calculatorului său de birou.

– Motoarele de propulsie din faţă s-au aprins, murmură Passeau, scuturând din cap.

– Dar nu fuseseră programate să se aprindă, spuse Tenny, cu degetul bătând în tastatură. Vedeţi? Acesta este programul, cel de la stânga, şi la dreapta e ceea ce s-a întâmplat.

Passeau se uită ţintă la monitor la fel de concentrat ca şi când s-ar fi uitat la Mona Lisa. Sau la un poster din *Playboy*, gândi Dan.

Îl dusese pe funcţionarul de la FAA în biroul lui Tenny, unde Passeau îşi putea compara însemnările cu informaţiile inginerului cărnos, cu privire la ancheta asupra prăbuşirii. Tenny se plânsese că atât de mulţi dintre cei de la FAA, de la DNST[4] şi de la vreo alte şase agenţii guvernamentale îşi târşâiau picioarele prin cartierul general al Astro, încât îşi petrecea tot timpul „făcând pe bona pentru gaşca birocraţilor". Şi totuşi, trebuia s-o facă. Nu poţi înregistra o prăbuşire, mai ales una fatală, fără ca ogarii guvernamentali să vină şi să adulmece pretutindeni. Chiar şi NASA trimisese o echipă de consultanţi, cu toate că avionul spaţial era o încercare strict privată.

Dan îi ordonase lui Tenny să coopereze întrutotul cu anchetatorii. Fără tragere de inimă, inginerul îşi predase cele mai multe dintre îndatoriri principalului său ajutor, Lynn Van Buren, şi îşi dedicase timpul în întregime conlucrării cu Passeau şi cu ceilalţi angajaţi guvernamentali.

Biroul lui Tenny era opusul celui al lui Randolph: avea aproape aceeaşi dimensiune, dar era curat şi ordonat în aceeaşi măsură în care al lui Randolph era o harababură. Singurul lucru nelalocul lui era un şevalet aşezat în colţul îndepărtat al camerei, un peisaj pe jumătate terminat, realizat în ulei de răşină acrilică, înfăţişând o plajă tropicală la apus de soare lucrată în culori primare îndrăzneţe, ţipătoare.

De-ndată ce începură să discute despre amănuntele tehnice, atitudinea lui Passeau – întreaga lui personalitate – se schimbase. Când e-n biroul meu se comportă ca un birocrat care-mi înfăşoară cadavrul în hârţoage oficiale, îşi spuse Randolph în gând. Dar aici, alături de Joe, se comportă ca un inginer care încearcă să-şi dea seama ce dracu' n-a mers la zbor.

– Pot vedea din nou înregistrarea video mult mărită? întrebă Passeau.

– E cam înceţoşată, spuse Tenny apucând mausul computerului într-o mână cărnoasă.

– Da, ştiu, dar vreau să văd manevra aceea de coborâre. Poate că reuşim să îmbunătăţim calitatea imaginii destul cât să vedem norul de fum de la motorul de propulsie.

Tenny încuviinţă din cap impresionat.

---

4 DNST = acronim pentru Departamentul Naţional de Siguranţă a Transportului – n. tr.

– Mda, acum că mă gândesc…

Randolph se ridică din scaunul pe care i-l dăduse Tenny, spunându-şi: E mai bine să-i las singuri. Cu cât stă Passeau mai mult cu Joe, cu atât mă deranjează mai puţin pe mine.

– Domnilor, spuse Dan, dacă mă puteţi scuza, am o afacere de condus.

Abia dacă-l observară când plecă, aşa cum stăteau cu capetele apropiate urmărind înregistrarea video a prăbuşirii avionului spaţial. Dan nu mai suporta s-o vadă din nou.

Bucuros că scăpase de acolo, îşi scoase telefonul celular din buzunarul pantalonilor şi-şi verifică programul. Întâlnire cu directorul de relaţii cu publicul la zece. Trecuse cu câteva minute de ora aceea, văzu el. Mergând grăbit în josul coridorului, bolborosind saluturi angajaţilor pe lângă care trecea, îl văzu pe directorul de PR venind agale din direcţia opusă către el.

Len Kinsky era un om înalt şi bălălău, născut şi crescut în New York, unde lucrase vreme de mai mulţi ani ca editor şi scriitor pentru diverse reviste tehnice. Părăsise marele oraş în mijlocul unui divorţ urât şi acceptase o slujbă „în sălbăticie”, cum se exprima el, fiindcă avea nevoie de mai mulţi bani decât câştiga un jurnalist pentru a-şi plăti avocatul de divorţ şi constantele cereri ale fostei soţii.

Dar, deşi îşi luase tălpăşiţa din New York, nu reuşea să facă New Yorkul să-şi ia tălpăşiţa din el. Se mândrea cu statutul de nativ al Mărului cel Mare. Cel puţin o dată pe zi proclama în faţa oricui voia să-l asculte că întregul stat Texas nu făcea nici măcar cât o singură stradă din cea mai jegoasă mahala a Manhattanului. Nu avea absolut nicio încredere în rachete, nu nutrea niciun interes pentru explorarea spaţială sau sateliţii de electricitate sau orice lucru mai complex decât un scaun de pânză pliant. Lucru care, în ceea ce-l privea pe Dan, făcea din el un responsabil cu relaţiile cu publicul al naibii de bun pentru Corporaţia Astro. Cea mai îngrozitoare capcană în care poate cădea un responsabil cu PR-ul este să creadă în propria sa propagandă. Kinsky nu era sigur nici măcar dacă credea în avioane.

Faţa lui era lungă şi cabalină, cu ochi de-un uluitor albastru-gheaţă care scrutau bănuitori împrejurimile de sub două sprâncene grele, roşiatice. Părul lui de culoarea ghimbirului era o încâlceală deasă, aproape ca vegetaţia pitică de junglă. Kinsky era cunoscut că atrăgea atenţia asupra sa la petreceri scăpărând o antică brichetă Ronson şi dându-şi foc la păr. Randolph îl văzuse cu ochii lui făcând asta. În vreme ce toată lumea rămânea cu răsuflarea tăiată şi se clătina pe picioare, Kinsky stingea mica pălălaie cu două lovituri de mână, rânjind şi spunând: „Nu-i aşa c-a fost senzaţional?”

Acum, când se apropia de Randolph, nu zâmbea, iar Ronsonul se afla în buzunar.

– Cum merg lucrurile, Len?

Kinsky schimbă direcţia ca un soldat făcând stânga-mprejur şi intră în ritm cu Randolph. Cei doi bărbaţi merseră cu paşi mari în josul coridorului către biroul lui Dan.

– Nu prea bine, şefu'. Căcaţii de la *New York Times* au publicat obişnuitul lor editorial despre cât e de important ca oamenii să nu fie trimişi în spaţiu. Te-au învinuit de-a dreptul de crimă.

Randolph fornăi cu dispreţ.

– Şi ce altceva mai e nou?

– *Wall Street Journal* spune în linii mari acelaşi lucru, dar într-un fel mai practic.

– Cum aşa?

– Ei spun că electrosatelitul ar putea fi manevrat în întregime de maşinării ghidate de la distanţă, că nu e nevoie ca omul să fie prezent în spaţiu.

– Mda, bombăni Dan. Şi ploaia cade în sus.

– Au citat trei profesori de la trei universităţi diferite.

Dan dădu buzna pe uşa biroului său exterior, speriind-o pe April care stătea la masa ei de scris.

– În ziua când vreunul dintre geniile astea cu două capete va începe să-şi gestioneze propriul laborator din campus doar cu ajutorul maşinăriilor ghidate de la distanţă, fără să se folosească de niciun student absolvent sau de orice altă mână de om, *atunci* voi fi şi eu de părere că nu avem nevoie de echipaje umane pe electrosatelit.

Împinse uşa biroului său personal şi se aruncă în scaunul sculptat din spatele mesei de scris.

– Asta o ştii tu, şefu', spuse Kinsky, lăsându-se în scaunul tapisat din faţa mesei de scris mari şi ornate, şi poate c-o ştiu şi eu. Dar ziariştii de presă şi televiziune n-o ştiu şi n-o ştie nici publicul.

– Capete seci şi prostovani, murmură Randolph.

– Dar dacă vrei să ai guvernul de partea ta…

– Guvern afurisit! sări Randolph. Un tip de la FAA e-n biroul lui Tenny chiar acum. E pornit să ne închidă şandramaua. Pentru totdeauna.

– Ai nevoie de prieteni în locuri înalte, şefu'.

– Poate c-ar trebui să construiesc o biserică?

Faţa lungă a lui Kinsky adoptă o mină vicleană.

– Sau să te-ntâlneşti cu guvernatorul statului.

– Cu guvernatorul?

– Guvernatorul Scanwell. Se vorbeşte că anul viitor are de gând să candideze la preşedinţie.

– Şi la ce-o să mă ajute pe mine asta? vru să ştie Randolph.

– Păi, zise Kinsky, Scanwell e-o oaie neagră, un străin de politica de la Washington. Va avea nevoie de câteva puncte de program pe care

banditţii ăia la drumul mare să nu şi le fi adjudecat încă.
Randolph făcu o faţă neîncrezătoare.
– De la Kennedy încoace, niciun mare politician nu şi-a mai făcut din spaţiu un punct al platformei electorale.
Scuturând viguros din cap, Kinsky spuse:
– Nu, nu, nu, şefu'. Nu-i vorba de spaţiu. E vorba de energie.
– Energie.
Aplecându-se nerăbdător în faţă în scaun, directorul de PR spuse:
– Uite. Cu fiecare an ce trece, S.U.A. depinde tot mai mult de ţiţeiul din Orientul Mijlociu, corect? Europa, la fel.
– Corect, spuse Randolph.
– Fiecare preşedinte de la Nixon încoace a bătut din gură despre independenţa energetică, aşa-i? Dar în fiecare an cumpărăm tot mai mult ţiţei de la arabi. Banii ăştia finanţează dictaturile, sclavagismul, atacurile asupra Israelului, tot ce-ţi trece prin cap.
– Şi terorismul, murmură Randolph.
– Corect! fu de acord Kinsky. Şi terorismul. Bun, aici intervii tu, cu Corporaţia Astro. Ce încerci să faci?
– Să mă menţin pe linia de plutire.
– Nu! Încerci să deschizi o nouă sursă de energie pentru SUA. Energie solară! Suficientă energie de la un singur satelit de energie solară pentru a înlocui toate centralele de energie nucleară şi cu combustibili minerali din întregul Texas!
– Sau din California.
– Sau din New York!
Dan se scufundă în scaunul lui moale, încăpător.
– Bun, deci oferim o alternativă la ţiţei. Nu-i nimic nou în asta.
– Dar guvernatorul Texasului s-ar putea folosi de asta ca punct al platformei-program. Îl va aduce imediat în atenţia întregii ţări. A întregii lumi!
– Crezi că s-ar lega de susţinătorii pieţei de ţiţei? spuse Dan neîncrezător. Poate-n visele tale.
Kinsky ripostă:
– Deja s-a legat de ei cu noua legislaţie privitoare la mediu pe care a reuşit s-o promulge. A câştigat scaunul de guvernator fără bani din ţiţei!
– La mustaţă.
– Dar a câştigat. I-a învins.
– Mda. Şi, cu puţin noroc, poate c-o să-l arunce-n aer vreun terorist.
– Cu atât mai bine!
Dan scutură precaut din cap.
– Politicienii ne-au lăsat baltă, Len. Ştii asta. Dumnezeu ştie c-am încercat să obţin ajutor politic la Washington. Pur şi simplu nu sunt interesaţi.

– Asta pentru că eşti prea independent pentru ei. Iar NASA te vede drept concurenţă. Nimeni de la Washington n-o să susţină o nouă investiţie privată în defavoarea unei agenţii guvernamentale existente.

– Dar noi nu suntem concurenţă…

– Cum spui tu, şefu’: Şi ploaia cade-n sus.

Randolph se uită ţintă la directorul lui de PR.

– Ştiai că expresia asta vine de la primul director de relaţii cu publicul al NASA? A folosit-o într-o carte pentru copii pe care a scris-o.

Kinsky ridică nepăsător din umeri.

– Şefu’, ar trebui să te întâlneşti cu guvernatorul.

– M-am întâlnit deja o dată. Nu-i aşa?

– La ceremonia de inaugurare a avionului spaţial, mda! A venit aici pentru asta.

– Aşadar, ce-mi mai rămâne de făcut acum? Să mă duc la guvernator cu pălăria în mână şi să-i cer pomană?

– Nu! Fă-l să te invite la Austin. Iar când te vezi acolo, spune-i cum îl poţi ajuta să ajungă la Casa Albă.

În pofida îndoielilor sale, Dan zâmbi.

– Bine. Cum îl conving să mă invite la Austin?

– Lasă asta-n seama mea, şefu’. Pentru asta sunt plătit.

Khartoum, Sudan

Soarele apunea deasupra dealurilor prăfoase şi sterpe. Stând singur la geamul camerei de conferinţe acum goale, Asim al-Bashir privea mingea lichefiată şi roşie cum se scurgea încet, încet, dincolo de pământul pârjolit şi muribund, transformând cerul încins şi fără nori într-un bol de cupru lustruit, trimiţând umbre lungi şi purpurii peste vechea fortăreaţă din piatră pe cale de năruire, peste străvechea moschee din parcul central al oraşului, peste blocurile de birouri moderne şi apartamente care deja se dărăpănau încet şi sigur.

După trei zile de discuţii uneori aprinse, ceilalţi membri ai Grupului Celor Nouă plecaseră de la hotel fiecare pe drumul lui. Ascultaseră planul lui al-Bashir la început suspicioşi, dar cu o înţelegere încet crescătoare. Pe niciunul dintre ei nu-l entuziasma, dar în cele din urmă îşi dăduseră, fără tragere de inimă, aprobarea. Satelitul furnizor de electricitate urma să fie folosit în scopurile *lor*, iar americanii nici măcar nu aveau să-şi dea seama că au fost atacaţi. Dar acest atac va ucide mii, zeci de mii de oameni şi-i va umili necruţător pe americanii cei aroganţi. După aceasta, se vor întoarce împotriva lor înşişi, îşi spuse al-Bashir, atacându-se reciproc într-o erupţie de acuzaţii şi reproşuri. Vor face treaba în locul nostru.

Şi însăşi ideea unui satelit furnizor de electricitate va fi blestemată pe vecie. Al-Bashir zâmbi în sinea lui întrezărind un viitor în care Occidentul devenea chiar mai dependent de ţiţeiul din câmpiile Islamului. Ţiţeiul e puterea, îşi spuse el. Nimic nu trebuie permis care să pună la îndoială această putere.

Strigătul unui muezin se auzi vag răsunând din difuzoarele montate în minaretul unei moschei îndepărtate:

– Veniţi la rugăciune. Veniţi la mântuire. Allah e cel mai mare. Nu este alt Dumnezeu în afară de Allah.

Al-Bashir se răsuci, pregătit să meargă în camera lui de hotel de la etaj. Nu avea intenţia să rişte să fie văzut în afara hotelului, mai ales la ora rugăciunii, când un bărbat îmbrăcat într-un costum occidental scump era ceva care-ţi reţinea privirea.

Fu uimit să vadă că sudanezul care găzduise întâlnirea Celor Nouă stătea în uşa camerei de conferinţe, uitându-se la el în tăcere.

– Vrei să te rogi cu mine, frate?

Vocea sudanezului era surprinzător de moale şi blândă pentru un om atât de puternic clădit. În *djellaba* şi turbanul lui albe, semăna cu un munte de zăpadă, cu excepţia feţei de-un negru profund. Îşi spun arabi, gândi al-Bashir, şi încearcă să-şi domine vecinii din sudul ţării care nu s-au dedicat încă lui Allah.

– Voi fi onorat să mă rog cu tine, frate!

Rugăciunea nu făcea parte dintre primele sale intenţii, dar acceptă simpla cerere a sudanezului din respect pentru măreţia Islamului,

unde oamenii de toate rasele erau egali. Nici bogăţia ori sărăcia, nici familia ori culoarea pielii unui om sau ţara lui natală, nu trebuie să-i separe pe cei care au acceptat credinţa.

Sudanezul îl conduse pe un coridor al hotelului spre un mic birou personal, pe care-l descuie cu o cheie demodată de metal. Se duse la un fişet şi scoase două covoare pentru rugăciune din sertarul lui de jos. Cel pe care i-l dădu lui al-Bashir era ros complet, aproape inconsistent.

– A fost al bunicului meu, murmură sudanezul. Numai atât îi mai rămăsese după ce rebelii i-au prădat satul. Au violat toate femeile şi i-au măcelărit pe toţi bărbaţii tineri.

Războiul civil, al-Bashir ştia. Sudanul fusese sfâşiat de război civil vreme de două generaţii sau mai mult. Nordul împotriva sudului. Musulmanii împotriva triburilor păgâne nomade care-şi întindeau corturile peste nişte zăcăminte de ţiţei valorând miliarde de dolari. Ţiţeiul era cel care conta, al-Bashir ştia asta. În cele din urmă, toate războaiele se poartă pentru avuţie, chiar şi cele civile.

După ce-şi spuseră rugăciunile, sudanezul rulă cu grijă covoraşele şi le aşeză înapoi în sertarul fişetului din care le scosese.

– Spune-mi, frate, zise el încet, luându-şi ochii de la al-Bashir şi uitându-se la monitorul închis şi tăcut al computerului de pe birou, treaba asta cu satelitul de electricitate – va omorî mulţi?

Al-Bashir încuviinţă din cap.

– Multe mii. Zeci de mii, poate chiar mai mult.

– Dar americanii nu vor şti că noi, cei de credinţă, le-am făcut asta? Vor crede că a fost un accident?

– Da. Un accident care le va zădărnici eforturile de a fura energie din spaţiu.

– Ceea ce-i va face mai dependenţi de ţiţeiul din câmpiile Islamului?

– Întocmai. Dacă totul se desfăşoară aşa cum cred eu că se va desfăşura, noi ne vom afla în poziţia de a cere retrocedarea câmpurilor de ţiţei pe care le controlează acum americanii. Îi vom alunga complet din regiunea Golfului Persic.

– Dar va omorî multe mii? Chiar aşa?

– Chiar aşa, spuse al-Bashir.

Sudanezul păru să se gândească la asta preţ de câteva momente tăcute. Într-un sfârşit, spuse:

– Atunci e bine. Să-i rănim aşa cum am fost şi noi răniţi. Să sufere aşa cum am suferit şi noi. Să cunoască durerea şi sângele care mi-au transformat viaţa într-un iad nesfârşit. Fie ca voia Domnului să se facă.

– Într-adevăr, frate, spuse al-Bashir.

Şi-şi spuse: să păstrăm dependenţa americanilor faţă de ţiţeiul

nostru. Aceasta e puterea cu care-i avem la mână. Atâta vreme cât au nevoie de ţiţeiul nostru, trebuie să danseze după cum le cântăm. Dar trebuie să fim subtili. Trebuie să fim la fel de tăcuţi ca un şarpe. Şi la fel de mortali.

Ferma Thornton, Love County, Oklahoma

De la fereastra dormitorului ei din vechea casă mare a ranchului, Jane Thornton putea vedea râul Roşu şerpuind printre lanurile de grâu şi, în depărtare, păşunile verzi unde vitele încă mai păşteau. Texasul se afla de cealaltă parte a râului, dar aici, de-a lungul malului său nordic, se întindea ranchul familiei, aşa cum făcuse de generaţii întregi.

Locuitorii din regiunile estice încă mai considerau Oklahoma districtul ţiţeiului, chiar şi acum, la un sfert de secol după ce tot ţiţeiul fusese pompat din pământ. Pe întreg cuprinsul perioadei de avânt a petrolului, familia Thornton avusese grijă de pământurile sale, crescând grâu şi vite, lucruri de care oamenii aveau nevoie indiferent cine se îmbogăţea din petrol. Acum că petrolul aproape că dispăruse, grâul şi vitele rămăseseră pentru a-i hrăni pe cei înfometaţi – la un preţ care-i făceau pe Thorntoni să-şi păstreze luxul şi care le oferea banii necesari trimiterii unui membru al familiei în Senatul S.U.A.

Tatăl lui Jane fusese senator şi-şi pregătise fiul mai mare pentru a-i lua locul la momentul cuvenit. Dar Junior murise alături de soţia şi cei doi copii ai lor într-un accident al avionului său personal. Tata a avut grijă ca nivelul lui de alcoolemie să nu ajungă niciodată la urechile publicului, dar nici banii, nici influenţa nu-l vindecaseră de suferinţa şi şocul provocate de acea tragedie. Apoi, tata a murit la datorie, din pricina unui atac cerebral puternic, iar guvernatorul pe care reuşise să-l instaleze în biroul din Oklahoma City a desemnat-o pe Jane să ducă la termen mandatul său.

Aceasta întâlnise un inginer tânăr şi încăpăţânat pe nume Dan Randolph şi se avântase cu el într-un turbion romantic, dar el dăduse fuga în Japonia să-şi îndeplinească propriile vise sălbatice, iar Jane plecase la Washington.

Jane a constatat că-i plăcea să fie senator al Statelor Unite. Îi plăcea puterea pe care i-o oferea sentimentul că face parte din acel club exclusivist şi restrâns de o sută de bărbaţi şi femei. Curând, a intrat în relaţii bune cu senatorul Bob Quill, „vulpoiul argintiu” care prezida Comitetul Senatorial de Finanţe. El i-a devenit mentor şi existau chiar şi unele zvonuri că întreţineau o relaţie amoroasă, zvonuri care nu ajungeau niciodată departe, fiindcă impresia generală pe Dealul Capitoliului era că senatorul Quill era cea mai dreaptă săgeată din tolbă, iar Jane Thornton era Crăiasa Zăpezii, frumoasă, dar rece şi distantă.

Amândouă poreclele erau mult deplasate: Jane şi Quill îşi păstrau relaţia în termeni strict non-sexuali. Jane avea un iubit, dar nimeni nu ştia asta. Se dădea peste cap să se asigure că nimeni – nici măcar colaboratorii cei mai apropiaţi – nu ştia ceva despre viaţa ei amoroasă.

Dan Randolph reintrase – devastator – în viaţa ei pentru scurtă vreme. Se despărţiseră pentru totdeauna, credea ea, în Ziua Podurilor.

Se întoarse de la fereastră şi începu să se îmbrace pentru cină: fustă de dril şi o bluză albă cu mâneci scurte. Îmbrăcămintea obişnuită de la ranch. Nu avea nevoie să fie dichisită. Nu trebuia să impresioneze pe nimeni – acesta avea să fie scopul lui Scanwell, nu al ei.

Tocmai îşi trăgea ciorapii, când văzu maşina lui Scanwell venind pe drumul cel lung de acces dinspre drumul principal care-l aducea de la Marietta. Chiar la ţanc, îşi spuse, zâmbind. Cât de tipic pentru el.

Când coborî scările, Denny O'Brien se afla deja în antreu, unde i se prezenta lui Scanwell. Guvernatorul venise singur la întâlnirea aceasta, luând avionul personal de la Austin şi apoi conducând o maşină a familiei Thornton de la aeroportul din vecinătatea localităţii Marietta. Părea obosit, îşi spuse Jane. I-ar fi prins bine un weekend de odihnă.

– Doamna senator mi-a povestit multe despre dumneavoastră, domnule guvernator, spunea O'Brien.

Trebuia să se uite în sus. Scanwell era cu mult mai înalt ca el.

Guvernatorul de Texas semăna cu imaginea hollywoodiană a unui cowboy: înalt, zvelt, cu o faţă stâncoasă, însă chipeşă şi cu ochi de-un albastru celest care-i scăpărau ştrengăresc atunci când zâmbea. Purta pantaloni largi cu dungă, o jachetă sport din velur şi cizme cafenii tocite.

Jane trebui să zâmbească la vederea contrastului dintre O'Brien cel îndesat, globular, şi Morgan Scanwell cel uscăţiv şi înalt. Când îl întâlnise Jane pentru prima oară, era agent special la Biroul Federal de Investigaţii, dar îşi dăduse demisia de acolo din cauza dezgustului care-l cuprinsese datorită conflictului politic de interese provocat de Departamentul Siguranţei Naţionale care schilodise Biroul. Condus de filosofia: „Dacă nu-i poţi doborî, urcă alături de ei”, Morgan Scanwell intrase în politică, urcând abil de la rangul de consilier într-o suburbie a Houstonului la cel de guvernator de Texas – la îndemnul şi cu susţinerea financiară a familiei Thornton din statul vecin, Oklahoma.

Jane îi conduse la barul dintr-o parte a spaţioasei sufragerii. În vreme ce se făcură comozi, Jane se cufundă în scaunul ei preferat cu rezemători laterale pentru cap, unde-şi putea ridica picioarele de pe podeaua acoperită de covor şi şi le putea aşeza sub ea, Scanwell pe sofaua mare din pluş, O'Brien în fotoliul din faţa lui. Majordomul le servi băuturile. Morgan bea bourbon cu apă, observă Jane. Trebuie că-i iritat.

– Deci, domnule guvernator, spuse O'Brien, sorbind din sucul său de lămâi verzi amestecat cu apă tonică, Jane îmi spunea că vă gândiţi

să candidaţi la preşedinţie.

Scanwell zâmbi, aruncă o privire la Jane, apoi răspunse:

– Mă gândesc la asta.

– Credeţi că puteţi câştiga?

– Nu m-aş gândi să candidez dacă n-aş crede că pot câştiga.

Lui Jane i se păru că vocea lui Scanwell, de obicei un bariton slab şi plăcut, suna puţin cam ascuţită, tensionată.

– Adevărat? Uneori, oamenii-şi aruncă pălăriile-n ring doar ca să-i facă pe ceilalţi din partid să le acorde atenţie.

Zâmbetul lui Scanwell se strânse.

– Domnule O'Brien, eu…

– Denny. Spuneţi-mi Denny.

– Bine, Denny. (Scanwell inspiră adânc.) Nu mi-aş pune oamenii să treacă prin stresul şi chinurile unei campanii doar ca să-mi alimentez propriul ego. Înainte ca Brian să poată obiecta, continuă: Sau să-mi exprim unele vederi politice în cadrul partidului. Nu urmăresc să câştig unele concesii de la partid. Vreau să devin preşedinte al Statelor Unite.

O'Brien se aşeză mai bine în scaun, apoi luă o înghiţitură lungă din pahar. Trage de timp ca să poată gândi, îşi dădu seama Jane.

– Bine, atunci, spuse O'Brien în cele din urmă. Ce aveţi de oferit ce nu are niciunul dintre ceilalţi potenţiali candidaţi?

Jane se relaxă şi-şi luă de pe masă paharul cu vodca Martini. E-n regulă, îşi spuse. Morgan a trecut de prima probă. Denny e impresionat.

Insula Matagorda, Texas

– Ei, ce-ai descoperit? întrebă Randolph.

Tenny se încruntă la el.

– Hei, n-au trecut decât câteva zile, şefu'. Lucrurile astea cer timp.

– Timpul e singurul lucru pe care nu-l am, Joe. Am nevoie de-un răspuns rapid.

Dan şedea pe marginea scaunului său, jucându-se nervos cu modelul argintiu şi lucios al avionului spaţial pe care-l ţinea pe masa de scris alături de o replică pătrată şi plată a electrosatelitului. Când realiză ce făcea, aşeză modelul pe masă de parcă ar fi fost un cărbune aprins.

Şezând invers pe unul dintre scaunele de la masa de conferinţă, cu braţele lui cărnoase aşezate pe spătarul lui, Tenny spuse:

– Tre' să fie motorul de propulsie. Blestemăţia aia nu s-a aprins şi-a îndreptat botul avionului în jos.

– Eşti sigur?

– La naiba, nu! Da' aia tre' să fi fost. Nimic altceva n-are logică. Telemetrul arată că totul a mers bine, totul era normal până ce blestemăţia aia a luat-o-n jos. La momentul acela al reintrării, ăsta era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Absolut cel mai rău.

– Telemetrul arată că elicea de manevră a pornit?

– Afurisitu' ăla de telemetru n-arată nici cât negru sub unghie! sări Tenny, fluturând nervos din braţe. În clipa aia o ia razna. Se face varză, lua-l-ar dracu! Nu-i bun nici să te ştergi la cur cu el.

Randolph se lăsă pe spate în scaun. Îl văzuse pe Tenny în multe dispoziţii sufleteşti, dar niciodată nu fusese atât de vulgar inginerul.

– Tre' să găsim elicea de manevră în epavă, zise Tenny mai calm. Până acum n-am reuşit să recuperăm secţiunea botului.

– Ce te face, atunci, să crezi că…

– Tre' să fi fost elicea de manevră. Exact în momentul cel mai afurisit de nepotrivit. Legea lui Murphy! Dacă elicea de manevră ar fi pornit cu vreo două secunde mai devreme sau chiar mai târziu, Hannah ar fi putut redresa, ar fi putut recăpăta controlul asupra păsăruicii. A trebuit să fie chiar atunci, chiar în fututa aia de microsecundă. Să arunce pasărea-ntr-un picaj din care nimeni să n-o poată redresa. Forţa de frecare, forţa aerodinamică, blestemata aia de maşinărie s-a frânt în bucăţi.

– Iar telemetrul s-a întrerupt? întrebă Randolph din nou.

– Mda. S-a făcut varză, de parc-ar fi fost bruiat sau ceva.

– Bruiat? Adică, de parcă-i bruia cineva frecvenţa?

– Îhîm. Aşa ceva.

Tenny îşi afundă bărbia în antebraţele lui păroase.

– Bruiere intenţionată?

Sprâncenele lui Tenny se ridicară.

– Intenţionată?

Randolph încuviinţă cu o aplecare a capului.

– Iisuse Christoase, murmură Tenny. Crezi c-a făcut-o cineva cu bună ştiinţă?

– Asta să-mi zici tu.

Inginerul se îndreptă ţeapăn de spate.

– Dacă a fost intenţionată…

– Sabotaj, spuse Randolph. Crimă.

– Oricine-ar fi fost cel care-a făcut, tre' să ne fi ştiut codurile telemetrice.

– Se poate face asta?

– Elicea de manevră e controlată de computerul de zbor. Ar trebui să ştii codul principal al afurisitului ăla de computer, apoi să-l anihilezi şi să-i dai o comandă nouă pentru a porni elicea de manevră exact în clipa aia.

– Poate că n-a fost bruiat, sugeră Randolph. Poate c-a fost o comandă nouă, trimisă de o sursă din exterior destul de puternică să anihileze programul existent.

Tenny arăta de parcă tocmai descoperise că întreg corpul îi este năpădit de furnici.

– Ar trebui să fi ştiut întregul program al computerului, toate codurile, succesiunea în timp… totul.

– Asta-nseamnă că-i cineva din interior. Cineva de aici.

Scuturând din cap destul de tare să-i pocnească vertebrele, Tenny răspunse:

– Naaah! Nu poate fi. Îi ştim pe toţi cei de-aici. Lucrăm cu ei de ani de zile, Dan. Niciunul n-ar face asta, n-ar omorî-o pe Hannah. Nu pot să cred una ca asta!

Randolph simţi un val de furie cum se ridica în el. Cineva de aici, cineva care a lucrat cu mine ani întregi, a sabotat intenţionat avionul spaţial. A omorât-o intenţionat pe Hannah. Vreun fiu de curvă în care-am avut încredere.

– E posibil să nu fi ştiut că avionul se va prăbuşi, spuse el încet. E posibil să fi vândut doar nişte informaţii pentru câţiva bani în plus.

– Spionaj corporativ, mârâi Tenny.

Păstrându-şi vocea calmă, plată, Dan îl întrebă pe inginer:

– Poţi găsi o explicaţie mai bună?

Tenny se ridică în picioare.

– Când am s-o găsesc, o să-ţi spun.

Porni către uşă. Dan văzu că pumnii îi erau încleştaţi.

– Joe…

Tenny se opri şi se întoarse către Randolph.

– Ţine lucrul ăsta doar pentru noi doi. Dacă avem într-adevăr un şobolan printre noi, nu vreau să ştie că bănuim ceva.

– Mda. Corect.

– Nimeni altcineva, Joe. Nici măcar Lynn. Şi-n mod deosebit nu Passeau. Doar tu şi cu mine.

– Asta o să-ncetinească lucrurile, dac-o să trebuiască să fac eu singur toate verificările.

– Nimeni altcineva.

Tenny încuviinţă din cap, acceptând ideea.

– Am priceput.

Washington, D.C.

Cantina Senatului era tăcută. Doar câteva mese erau ocupate atât de târziu după-amiaza. Aroma puternică a cafelei proaspăt fierte adia dinspre bucătărie şi senatorul Quill îşi făcea de lucru cu o salată de fructe, aşteptând să apară Jane Thornton.

Robert Quill era un bărbat cu bogăţii stânjenitoare. Asemenea majorităţii colegilor lui senatori, se născuse cu o avere considerabilă. Strămoşii lui strânseseră averea de început a familiei din căi ferate şi oţel şi-şi trimiseseră fiii la Şcoala de Afaceri Wharton să înveţe cum să păstreze banii familiei şi cum să-i înmulţească. Investiseră în aluminiu şi aeronave, iar mai târziu în titan şi electronice. Fiecare generaţie îşi trimitea unul dintre fii în Senatul Statelor Unite. Protejarea averii era un lucru la fel de important ca şi sporirea ei.

Bob Quill era cunoscut drept un liberal. Lupta pentru libertăţi civile şi drepturi egale, atâta vreme cât nu periclitau grav interesele familiei sale. Spre cinstea lui, convinsese administratori şi directori (inclusiv propriii săi copii) să ofere un tratament mai bun minorităţilor, inclusiv nativ-americanilor.

Cea mai mare problemă politică a sa erau straturile groase de zăcăminte de cărbune de sub regiunea Marilor Câmpii din Montana. Ani întregi, Quill încercase neîncetat să-şi convingă colegii senatori, şi chiar şi un preşedinte sau doi, că acest cărbune reprezenta o rezervă de energie neutilizată la fel de mare ca tot petrolul din Orientul Mijlociu. Dar nimeni nu voia cărbunele din Montana. Ecologiştii subliniaseră că huila, în special aceea cu conţinut mare de sulf din Montana, era un coşmar ecologic. Exploatarea ei minieră ar distruge terenul pentru semănături şi păşunile; arderea lui ar polua fără-ndoială aerul. Firmele petroliere nu voiau ca huila din Montana să intre cu ele în competiţie. Iar industria auto a arătat că, deşi cărbunele putea fi transformat în combustibil lichid pentru maşini, costul acestui procedeu era atât de mare, încât doar o situaţie de urgenţă naţională (sau nelimitate fonduri federale) ar putea justifica o asemenea alegere.

Quill medita la aceste lucruri când Jane Thornton sosi în sfârşit la masa lui.

– Îmi cer scuze că am întârziat, Bob, spuse ea încet.

Oamenii aveau tendinţa să vorbească în şoaptă atunci când sala de mese era aproape complet goală.

– Preşedintele subcomisiei n-a vrut să ne dea drumul până acum cinci minute.

Quill se ridică în picioare şi îi trase scaunul să se aşeze. Era un bărbat scund, subţire, cu oase uşoare, aproape ca un dansator. În pofida originilor sale vestice, se îmbrăca precum un bancher din Philadelphia, într-un costum gri-închis la trei piese. Cu mustaţa lui

subţire şi părul argintiu tuns scurt, reporterii de ştiri aproape mereu îl descriau drept un tip fercheş.

Un ospătar aduse imediat meniul, dar Jane îl alungă cu o fluturare de mână.

– Am luat prânzul la birou, îi explică lui Quill.

El îi zâmbi. Luptaseră împreună împotriva radicalilor atât din stânga, cât şi din dreapta spectrului politic, şi câştigaseră de mai multe ori decât are oricine dreptul să se aştepte să câştige. Zvonurile întâmplătoare despre statutul lor de amanţi îi încălzeau lui Quill egoul, chiar dacă nu era niciun dram de adevăr în ele.

– Nu am decât câteva minute, Jane, spuse el cu părere de rău. Trebuie să iau cuvântul la tribună. Se transmite în direct la C-SPAN.

Jane înţelese. Era o practică obişnuită să ţii un discurs la capătul zilei în faţa unei camere a Senatului aproape goală. Votanţii de acasă aveau să-şi vadă senatorul la C-SPAN, ţinându-se tare pe poziţie într-o problemă care pentru ei era importantă.

– Energia? întrebă ea.

El scutură din cap.

– Subvenţionarea preţurilor la produsele agricole.

– Oh! Mult noroc.

Quill împinse de-o parte salata de fructe pe jumătate mâncată.

– Aşadar, ce voiai să-mi spui?

– Vreau să-ţi cer ceva, Bob.

El înclină uşor din cap.

– Dă-i drumul şi cere-mi.

– Vreau susţinerea ta pentru Morgan Scanwell.

El zâmbi.

– Mă gândeam eu.

– Poate câştiga alegerile, Bob, spuse ea cu convingere. Având susţinerea necesară, poate câştiga nominalizarea.

Quill aruncă o privire la ceasul de la mână. Ştiind că putea avea încredere în Jane Thornton, el spuse:

– Să trecem direct la subiect. Ce poate face Scanwell pentru mine?

– Se gândeşte să facă din independenţa energetică un punct important al platformei sale.

– Cărbunii din vest?

– Şi sistemele de tehnologie avansată care ne vor permite să folosim cărbunele vestic fără să distrugem mediul.

Quill căzu în tăcere cinci secunde întregi. Apoi:

– Va trebui să mă-ntâlnesc cu el. Să vorbesc cu el. Să văd ce poate.

– Poţi avea încredere în el, Bob.

– Tot va trebui să-i strâng mâna.

– Da, desigur. Le voi spune oamenilor lui să ia legătura cu tine.

– Pe tăcute, adăugă Quill. Nu vreau să se scurgă nimic până ce nu

voi fi pregătit să fac o declaraţie publică.

– Pe tăcute, ca un şoarece, spuse Jane zâmbind.

– Şi mai pe tăcute, zise senatorul Quill, absolut serios.

Câteva ore bune după apusul soarelui, doamna senator Thornton se afla încă în biroul ei, discutând încordată cu una dintre asistentele din Austin ale guvernatorului Scanwell. Pe monitorul de pe masa ei de scris, asistenta nu părea să fie decât o adolescentă, tânără, zeloasă şi plină de energie. Avea un zâmbet mare şi plin de dinţi, de majoretă texană, şi păr de-un blond auriu. S-ar putea chiar să fie blond natural, îşi spuse Jane.

Uşa biroului exterior se deschise şi Denny O'Brien intră târşâindu-şi picioarele, arătând de parcă ar fi venit tot rostogolindu-se taman din Bethesda, ca de obicei. Jane îşi reprimă o încruntare şi-şi reaminti că mintea lui Denny era sclipitoare chiar dacă aspectul lui exterior nu era, şi că pe mintea lui se baza ea.

– Foarte bine, îi spuse ea asistentei zâmbitoare de pe monitor. Las în seama ta să contactezi biroul senatorului Quill.

– Da, doamnă senator Thornton. Trec la treabă imediat! veni răspunsul entuziast.

– Bun. Mulţumesc.

Jane întrerupse legătura şi se întoarse spre O'Brien, care scotocea prin frigiderul aşezat în perete sub raftul cu cărţi.

– N-ai o casă unde să mergi? întrebă ea amuzată.

– Nu. Dorm pe străzi. Aşa păstrez mai bine contactul cu oamenii de rând.

O'Brien scoase din frigider o sticlă de apă gazoasă şi merse către masa de scris, luptându-se cu dopul.

– Arăţi de parcă ai fi dormit în stradă, spuse Jane în vreme ce el se tolăni într-unul dintre scaunele din piele care stăteau cu faţa către masa de scris.

– Că tot veni vorba de dormit, spuse O'Brien, reuşind în sfârşit să deschidă capacul, te culci cu guvernatorul de Texas?

Jane se aşteptase ca el să o întrebe asta mai devreme sau mai târziu. Dar întrebarea tot o luă pe nepregătite. Preţ de mai multe momente, singurul sunet din birou fu sâsâitul apei lui O'Brien.

Acesta sparse tăcerea.

– Adică, el vine *singur* cu avionul la ranchul tău? Fără măcar un ofiţer de poliţie statală sau o gardă de corp? Şi rămâne peste noapte?

– Şi tu ai rămas peste noapte, Denny.

– Mda, dar eu n-am mers în vârful degetelor la tine-n dormitor. Cred că el a făcut-o.

– Nu te priveşte, Denny.

– La naiba, ba mă priveşte! Dacă cei de la ştiri află că te culci cu

Scanwell, îţi poţi lua adio de la candidatura lui.

Jane se burzului.

– Nu văd de ce. Niciunul dintre noi nu avem angajamente faţă de altcineva. Suntem amândoi adulţi.

O'Brien scutură din cap de la stânga la dreapta, făcându-şi obrajii cărnoşi să tremure.

– Doamnă senator, oamenii se dau peste cap după politicieni cu afaceri amoroase secrete.

– Lui Clinton nu i-a pricinuit niciun rău.

– Doar că a fost pus sub acuzare. Doar că toate programele şi ideile lui au fost făcute ferfeniţă. N-a mai realizat nici cât negru sub unghie după ce treaba cu Monica a fost făcută publică.

Ea căzu din nou în tăcere, spunându-şi: Dumnezeule, mă face să mă simt ca o puştoaică vinovată.

Încovoindu-se atât de tare în scaun, încât Jane se temu că-şi va vărsa apa pe covor, O'Brien spuse:

– Uite, doamnă senator, ţi-ar dăuna credibilităţii şi ţie şi lui dacă s-ar întâmpla să vă faceţi de cap împreună.

– *Nu ne facem de cap!* sări Jane.

– Scuză-mă. Dacă aveţi o aventură.

– Nici asta.

– Păi, pentru numele lui Dumnezeu, atunci nu lăsa să se vadă că aveţi o aventură, insistă O'Brien. O dată ce reporterii prind şi cea mai mică impresie, cea mai minusculă boare, vor tăbărî cu totul peste voi amândoi. Orice speranţe ai avea pentru el şi pentru Casa Albă se vor duce direct pe apa sâmbetei.

– Nu avem o aventură, spuse Jane, ştiind că, deşi lucrul acesta era adevărat, nu era decât o parte din adevăr.

Retrospectivă: Ziua Podurilor

Era Patru Iulie şi era o zi senină şi caldă şi uscată atunci când Dan o conduse pe Jane Thornton în decapotabila închiriată de-a lungul Rutei 101 după o dimineaţă petrecută degustând vin din podgoriile din Napa Valley. Era doamna senator Thornton acum. În timpul celor paisprezece luni cât el stătuse în Japonia, Jane fusese desemnată pentru Senatul SUA. Şi totuşi, era la fel de frumoasă şi de atractivă ca şi în ziua când el plecase şi părea să-l iubească la fel de mult cât o iubea şi el pe ea.

Ochii cenuşii ai lui Dan scăpărau de fericire. Nasul lui nu fusese încă spart. În vreme ce accelerau de-a lungul autostrăzii, vântul cald flutura părul ei castaniu şi soarele sclipitor făcea apele golfului să scânteieze. Peste vâjâitul vântului, Dan vorbea întruna despre munca pe care o făcuse în Japonia.

– Nu-i decât un satelit de probă, spuse el cu vocea ridicată pentru a se face auzit peste glasul vântului, dar l-am făcut să funcţioneze, să trimită de-a dreptul energie spre pământ.

Jane încuviinţă din cap şi zâmbi şi nu spuse nimic. Când trecură de Sausalito, Dan intră pe Bunker Road.

– Nu ne întoarcem în oraş? întrebă Jane, strigând.

– Vreau să-ţi arăt cel mai frumos loc din ţară, replică el, pe acelaşi ton. Point Bonita.

Când opri în cele din urmă într-o zonă pentru parcare, Jane văzu că avusese dreptate. Se aflau mult deasupra oceanului. Pacificul scânteia în faţa lor şi, la stânga, Golden Gate se arcuia graţios, strălucind asemenea aurului topit în bătaia soarelui de după-amiază târzie.

– Point Bonita, spuse Jane pe când se plimbau de-a lungul piscului înverzit. I se potriveşte numele.

– Sigur că da.

Ea se uită la el.

– Te întorci, deci, în Japonia.

Aprobând din cap:

– Iar când îmi închei contractul cu Yamagata, mă întorc aici şi încep să construiesc un electrosatelit *adevărat*. La scară completă. Care să trimită la sol douăzeci de gigawaţi. Poate cincizeci.

– Pentru Yamagata?

– Pentru mine. Pentru SUA. Pentru oricine e suficient de deştept să investească în proiect.

– Asta o să-ţi vină cam greu să faci, spuse ea.

– O pot face, Jane. Ştiu că pot. Pot face asta. Este important şi-l pot face să funcţioneze.

Jane zâmbi la el.

– Nu-mi oferi zâmbetul ăla condescendent, spuse el, rânjind înapoi la ea. Putem genera energie din spaţiu. Multă energie.

– Dacă poate cineva, tu eşti acela, admise ea.

Simţind nesiguranţa crescând în el, Dan încercă să explice.

– Jane, lucrul ăsta e important pentru mine. Pentru întreaga lume. Nu m-am născut bogat, ca tine. A trebuit să-mi croiesc drum cu îndârjire prin colegiu. Yamagata m-a angajat fiindcă eu *credeam* în ceea face el. Acum vreau să încerc pe cont propriu, vreau să *fiu* cineva. Aceasta e şansa mea, Jane, şansa mea de a înfăptui ceva ce nimeni altcineva n-a reuşit să facă.

– Mai puţin Yamagata, arătă ea.

– Ha! Micul lui prototip nu-i destul. Nici pe departe. Eu îl voi construi pe cel mare, prototipul pentru toţi electrosateliţii ce vor urma.

– Dacă reuşeşti să obţii susţinerea financiară.

– Am s-o obţin, spuse el cu fervoare. Fii cu ochii pe mine.

Jane zâmbi din nou, dar de data aceasta mai admirativ.

– Te cred, Dan. Cred c-o vei face. Nu vei lăsa nimic să-ţi aţină calea, nu-i aşa?

– Absolut nimic, spuse el.

Apoi o trase în braţe şi o sărută.

– Dar am nevoie să fii alături de mine, Jane. Anul ăsta din urmă a fost un chin fără tine.

– Şi mie mi-ai lipsit, Dan.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ochii ei se căscară.

– Să mă căsătoresc cu tine?

– Te iubesc, Jane Thornton. Te iubesc la nebunie, spuse el. Dar şi cu discernământ.

Ea îşi sprijini capul de umărul lui.

– Eşti sigur?

El rânji în jos spre ea.

– Din momentul când ai clipit din ochii ăia verzi superbi la mine, am fost pierdut.

– Asta-i foarte măgulitor.

– Vorbesc serios. Desigur, n-am ştiut că vei ajunge senator. Şi *chiar* ai fost prima persoană pe care am văzut-o în sala aia de congres şi care nu fuma trabuc.

Jane râse.

– Şi eu te iubesc.

– Adevărat?

– Sigur că da. Care femeie nu te-ar iubi? Ai puterea să vrăjeşti şi-un şarpe de să-şi iasă din piele – când vrei asta.

– Ei, *asta-i* măgulitor!

– Poţi fi şi îngrozitor de încăpăţânat.

– Nu sunt. Sunt un om cu principii. Alţii sunt încăpăţânaţi, nu eu.

Jane râse. Dar apoi:

– Serios, Dan. Căsătoria e un pas serios. Eşti pregătit să fii soţul doamnei senator Thornton?

Acum el clipi a surpriză.

– Dar am crezut că vei veni cu mine înapoi în Japonia.

– Şi să renunţ la scaunul din Senat?

– Păi… poate când îţi vei termina mandatul, atunci.

El se cufundă în tăcere. Se plimbară de-a lungul coamei povârnişului cu braţele petrecute pe după brâu.

Dan inspiră.

– Jane, eşti cea mai fantastică persoană pe care-am întâlnit-o vreodată. Eşti deşteaptă, puternică, frumoasă, avută – dar mai mult ca orice, eşti sinceră. Sinceră până la Dumnezeu şi-napoi. Nu te joci cu oamenii. Spui ceea ce gândeşti şi gândeşti ceea ce spui. Aşadar, care-i răspunsul tău? Şi să nu-mi spui că nu te aşteptai la asta.

– Sincer, nu mă aşteptam.

– Ţi-am spus să nu-mi spui asta, glumi el.

– Nu mi-am dat seama că eşti genul de om care să se căsătorească, Dan. Mi s-a părut că eşti îndrăgostit de satelitul tău de electricitate.

– Sunt, recunoscu el. Dar pe tine te iubesc mai mult. Am nevoie de tine. Nu vreau să mă întorc în Japonia fără tine.

Chipul ei deveni serios, aproape trist.

– Trebuie să mă hotărăsc dacă să candidez pentru realegere.

– Realegere? Dar am crezut…

– Mă-ntrebam, Dan, zise ea aproape cu melancolie, ce părere ai avea dacă ai fi soţul unui senator?

– Să mă mut la Washington? Să-mi dau demisia de la Yamagata?

– Nu-ţi va fi uşor, ştiu. Dar ai putea porni propria ta companie la Washington, nu-i aşa? Te-aş putea ajuta eu. Ştiu o mulţime de oameni foarte influenţi.

– Trebuie să-mi duc la capăt contractul cu Yamagata, spuse el. Nu-l pot părăsi. E şi aşa destul de neplăcut că după aceea voi intra în competiţie cu el.

– Nu trebuie să te întorci cu adevărat în Japonia, nu-i aşa?

– Eşti ferm hotărâtă să candidezi pentru realegere?

Ea ezită vreme de-o bătaie de inimă. Apoi:

– Nu e un lucru bătut în cuie, nu.

Dan îngustă din ochi spre soarele pornit spre asfinţit, apoi se întoarse brusc spre zona de parcare.

– Ar fi mai bine să discutăm despre asta la cină.

Ea aruncă o privire în depărtare peste ocean. Soarele era aproape de apus. Cerul începea deja să capete un roşu înflăcărat. Are nevoie de timp să se gândească la asta, îşi dădu ea seama. A făcut un pas

mare cerându-mă în căsătorie. Acum eu îi cer să-şi dea cu totul peste cap planurile.

– La cină, fu ea de acord, fără tragere de inimă.

În baia apartamentului pe care-l închiriaseră la St. Mark’s, îmbrăcat în halatul pufos pus la dispoziţie de hotel, Dan avea pielea feţei clăbucită abundent. Abandonează proiectul lui Yamagata şi mută-te la Washington, îşi spunea el. Devii soţul doamnei senator Thornton. Ridică lama de ras. Ea niciodată nu se va duce în Japonia. Ar fi o prostie din partea mea să-i cer să renunţe la tot ce a înfăptuit doar pentru a se căsători cu mine.

Explozia se auzi ca o bubuitură de tunet, precisă şi atât de puternică, încât Dan scăpă lama de ras. Nu doar că o auzi, dar o şi *simţi*. Podeaua tresări. Cutremur? se întrebă el. Dar acum auzi un hârâit prelung şi bolborosit.

– Ce dracu’ a fost asta? strigă Dan cu faţa acoperită de clăbuci.

– Un bubuit sonic? răspunse Jane din dormitor, unde se îmbrăca pentru cină.

– Nu părea a fi un bubuit sonic, spuse Dan, întinzând mâna după lama de ras.

Acesta era ţara cutremurelor, ştia, deşi nimic nu părea să se cutremure. Doar acea singură scuturare. Rola cu hârtie igienică nici măcar nu se legăna.

Din depărtare, auzi tânguirea unei sirene. A unei maşini de pompieri, poate, sau a unei ambulanţe. Apoi alta.

– Oh, Dumnezeule.

Era convins c-o auzise bine pe Jane.

– Ce s-a…

– Dan. Vino aici.

– Ce este?

– Vino aici înăuntru! Acum!

Niciodată nu mai auzise vocea lui Jane atât de urgentă.

– Acum, Dan!

Apucă un prosop şi, păşind în dormitor, începu să-şi cureţe spuma de pe faţă. Afară se auzeau alte sirene ţipând şi alergând pe stradă în jos. Jane deschisese televizorul. Pe ecran se vedea podul Golden Gate. Partea din mijloc a arcului său era acoperită de-un fum negru care se ridica în valuri. Acolo unde coborau cablurile de suspensie din turnuri, îşi dădu seama Dan.

Sunetul era redus la minim. Dan căută telecomanda. Apoi văzu arcul central al podului rupându-se în două şi ambele laturi se prăbuşiră în apă, depărtându-se încet una de cealaltă, asemenea a două fâşii de carton şi avântându-se în jos, maşinile mici şi camioanele şi autobuzele alunecând pe ele, căzând, plonjând în apa

rece şi adâncă de dedesubt.

– Iisuse Christoase, icni Dan.

Jane rămase locului oripilată, cu pumnii lipiţi de faţă, ochii umplându-i-se de lacrimi.

Telecomanda era pe podea, văzu Dan. Trebuia s-o fi scăpat Jane acolo. Ea stătea împietrită în faţa ecranului de televizor, pe jumătate îmbrăcată, nemişcată, amuţită.

Dan se aşeză pe marginea patului, simţindu-se pe dată foarte slăbit, istovit, de parcă toată energia îi fusese extrasă din corp. Se aplecă şi recuperă telecomanda, după care apăsă butonul pentru redresarea sunetului.

– ... cum ne dăm seama câţi au fost ucişi, spunea o voce pe fundal, şocată, cavernoasă. Pe ecran se vedea întinderea podului bălăbănindu-se în strâmtoare şi diverse obiecte încă picurând în apă.

– Elicopterul nostru de supraveghere a traficului se pare că a fost prins în explozie. Am pierdut legătura cu el. Probabil că-i acolo, jos, alături de toate celelalte epave.

Jane se aşeză pe marginea patului lângă el, încă mută de uimire. Pe ecran se vedeau acum oamenii de pe străzi, năuciţi, holbându-se, în vreme ce valuri de fum de-un gri murdar se înălţau către cerul de-un albastru luminos. Soseau maşinile de poliţie. Camioanele pompierilor se apropiau, pompierii înşişi părând zăpăciţi, perplecşi, neavând cu adevărat altceva de făcut decât să se uite ţintă la podul distrus, cu o mânie neajutorată.

Un tânăr cu o mină înspăimântată, îmbrăcat în cămaşă cu mâneci scurte, apăru pe ecran, evident în studioul postului de televiziune. Îi tremurau mâinile în care ţinea o foaie subţire de hârtie.

– Tocmai am aflat, spuse el cu vocea tremurată, că podul Brooklyn din New York City a fost de asemenea aruncat în aer. Iar podul Sunshine Skyway care traversează Golful Tampa din Florida a fost şi el atacat.

– Nemernicii, murmură Dan. Nemernici criminali.

Ore întregi, Jane şi Dan şezură acolo uitându-se la acea oroare. Trei poduri distruse. Mii de oameni ucişi. Pe măsură ce soarele se scufunda în Pacific, întunecându-le camera de hotel cu excepţia ecranului pâlpâitor, se adunau frânturi de informaţii. O navă cisternă imensă plină cu gaz natural lichefiat explodase exact când trecea pe sub podul Golden Gate. Prin acelaşi procedeu fusese aruncat în aer şi podul Sunshine Skyway de peste Golful Tampa. În New York, trei camioane încărcate cu fertilizatori chimici se opriseră exact în mijlocul Podului Brooklyn şi apoi explodaseră. Teroriştii se presupunea că muriseră în explozie. Trei poduri. Mii de oameni ucişi.

La nouă seara, preşedintele Statelor Unite apăru la televizor la reşedinţa sa din Florida, unde-şi petrecea weekendul sărbătoresc.

– Acesta este un Patru Iulie tragic, spuse el cu faţa de cenuşă, sumbru. Poporul american nu va uita ziua aceasta. Şi nici nu vom avea odihnă până ce teroriştii şi sponsorii lor nu vor fi descoperiţi şi distruşi. Le-am ordonat ministrului apărării şi Reuniunii Şefilor de Stat Major să ne întâlnim astă-seară…

De-ndată ce preşedintele îşi termină scurtul şi sinistrul său discurs, Dan închise televizorul. Singura lumină din cameră intra pe geam. Jos în stradă, sirenele încă se tânguiau asemenea unor demoni pierduţi bocindu-i pe cei morţi.

Alături de el, Jane tresări.

– Nu. Deschide-l înapoi. Vreau să văd…

– Am văzut deja de mai multe zeci de ori, Jane. Nu au ce să ne arate nou.

– Am trecut şi noi peste podul ăla, spuse ea, de parcă tocmai îşi dăduse seama cât de aproape fuseseră de moarte. S-o fi făcut cu o oră sau aşa ceva mai târziu şi….

– Am fi morţi, împreună cu toţi ceilalţi.

Ea încuviinţă din cap.

– Dar nu suntem morţi, Jane. Suntem în viaţă. Şi te iubesc. Te voi proteja. O să fie bine, îţi promit.

Ea îşi aşeză capul pe umărul lui, iar el o strânse tare în braţe.

– E-n regulă, Jane. Suntem în siguranţă. Nu te teme.

– Ştiu, murmură ea. Te iubesc, Dan. Nu vreau să ne despărţim niciodată.

El îi ridică blând bărbia. În umbră, văzu un fir din capot atârnându-i pe obraz. Îl dădu la o parte, apoi o sărută.

– Haide să ne căsătorim, spuse el. Numaidecât. Astă-seară.

Tamponându-şi ochii, Jane scoase un zâmbet slab.

– Vrei să faci din mine o femeie cinstită?

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, Jane Thornton. Vreau să vii în Japonia cu mine.

– Te întorci în Japonia? Acum?

– Trebuie s-o fac, spuse el. Satelitul demonstrativ al lui Yamagata e aproape gata, dar încă mai e multă muncă de făcut. Şi sunt sub contract. Trebuie să mă întorc.

Ea nu spuse nimic pentru o clipă. Apoi:

– Iar eu trebuie să încep să fac planul pentru campania de realegere.

– Dar asta-i peste câţiva ani, nu-i aşa?

– Nu sunt decât o sută de senatori în lume, Dan. Nu am de gând să renunţ la asta. Nu pot.

– Dar…

– Dan, este cariera mea. Lumea mea. Acum, cu atacul ăsta terorist, *trebuie* să fiu acolo.

El încuviinţă cu un aer posomorât.

– Poţi renunţa la contractul cu japonezul acela.

– Dar nu vreau s-o fac.

– Nu vrei? De ce?

– Electrosatelitul este vital. E mai important acum ca niciodată.

– Cu atacurile astea teroriste şi cu altele ce vor veni, crezi că a te juca în spaţiul cosmic este important?

– Nu-i vorba de joacă! Jane, dacă putem aduce energie electrică din spaţiu, le putem da peste nas arabilor cu petrolul lor cu tot.

Ea se uită ţintă la el de parcă nu-i venea să creadă ce spunea.

– Dan, asta va dura ani întregi! Dacă va funcţiona vreodată. Cu teroriştii trebuie să dăm piept *acum*.

– Atâta vreme cât depindem de petrolul din Orientul Mijlociu, ne vor avea la degetul mic.

– Şi crezi că ne va ajuta la ceva ieşirea în spaţiu?

– Da! Să generăm energie din spaţiu…

– Într-o sută de ani, poate.

– Zece! Cinci, poate, dacă ne dăm silinţa.

– Zece ani, spuse Jane. Dumnezeule, Dan, zece ani sunt în politică la fel ca un secol.

– Dacă nu începem acum, n-o să reuşim niciodată!

– Costurile, murmură Jane. Tot ceea ce face NASA costă atât de mult!

– Se poate face mai ieftin.

– Va costa miliarde, nu-i aşa?

Exasperat, încercând să nu-şi piardă cumpătul, Dan răspunse:

– Dă-mi zece la sută din ceea ce cheltuieşte industria petrolieră pentru a săpa găuri sterpe în fiecare an şi-am să construiesc un electrosatelit la scară completă.

– Nu se poate realiza, spuse ea, scuturând din cap.

– Nu se poate realiza dacă nu trece cineva la treabă şi nu-l face!

– Şi asta ai tu de gând să faci? Cu toate câte se întâmplă, tu vrei să mergi să te joci în spaţiul cosmic.

El îşi reţinu replica pe care voise s-o dea. În schimb, spuse doar:

– Mă întorc în Japonia. Trebuie s-o fac.

– Pentru câtă vreme?

– Un an, poate un pic mai puţin.

– Un an.

El o prinse de umerii goi.

– Jane, vino cu mine. Lasă de-o parte porcăriile astea politice. Vino cu mine şi ajută-mă să construiesc viitorul!

Chiar şi în camera întunecoasă el îi putu vedea ochii scăpărând. Dar numai pentru o clipă. Apoi ea se înmuie. Îşi aşeză capul înapoi pe umărul lui, murmurând:

– Mi-aş dori să pot, Dan. Chiar mi-aş dori să pot.
– Dar n-o vei face.
– Nu pot.
– Vrei să te căsătoreşti cu mine?
– Iar tu să fii în Japonia sau sus într-o navă spaţială pe undeva?
El zâmbi. Trist.
– Satelitul lui Yamagata e la o înălţime de câteva sute de kilometri.
– Locul meu e în Washington, Dan.
– Dar cum rămâne cu noi! Mă iubeşti, nu-i aşa?
Dan îşi simţea inima bubuindu-i sub coaste. Vreme de mai multe bătăi, Jane rămase în tăcere. Într-un sfârşit, spuse:
– Vom discuta despre asta după ce te vei întoarce din Japonia.
În încăpere se lăsă liniştea, cu excepţia continuelor tânguieli ale sirenelor.

Austin, Texas

Pe când limuzina îşi croia drum prin capitala statului pe străzile aglomerate de la ora de vârf, Dan vorbea la telefon cu consilierul juridic al corporaţiei sale. Cele şase steaguri ale Texasului atârnau lălâi la capătul stâlpilor în căldura umedă de august. Len Kinsky, directorul său de relaţii cu publicul, şedea lângă el în limuzina cu aer condiţionat, încercând să pară că nu trage cu urechea.

– Se apropie procesele de recuperare a datoriilor, spunea avocatul, cu vocea ca bâzâitul unui ţânţar sâcâitor. Se va ajunge la miliarde, Dan.

– Dar nimeni n-a avut de suferit, spuse Dan, simţind exasperarea crescând în el aşa cum se întâmpla mereu când vorbea cu avocaţii. Epava a lovit o singură magazie, din câte mi s-a spus. În rest, a căzut pe câmp deschis.

– Proprietarii îşi menţin acuzaţiile, replică avocatul. Distrugere a proprietăţii, durere sufletească şi suferinţă. O femeie pretinde că din cauza ta a făcut avort.

– La dracu’ de două ori până-n iad şi-napoi, bombăni Dan.

– Asigurarea n-o să acopere nici ea daunele, continuă avocatul. Firma emitentă ţi-a anulat toate poliţele.

Dan se lăsă pe spate în scaunul de pluş al limuzinei şi încercă să-şi stăpânească mânia. Îşi aminti sfatul lui Mark Twain: Când eşti nervos, numără până la patru. Când eşti foarte nervos, înjură.

În schimb, spuse în receptor:

– Nu cădem la înţelegere cu nimeni. M-ai înţeles? Niciun cent. Nu înainte de a afla ce anume a provocat accidentul.

– Dan, e responsabilitatea Astro, indiferent care ar fi cauza accidentului.

Dan aproape că se scăpă: nu şi dacă avionul spaţial a fost sabotat. Dar se abţinu.

– Nicio înţelegere. Niciuna. Nu, până ce nu-ţi spun eu. M-ai înţeles?

– E-o prostie, Dan. Cresc degeaba cheltuielile de judecată.

– Cheltuieşte banii cât mai poţi, atunci, spuse Randolph. Înainte să ne declarăm falimentul.

Îşi luă rămas-bun de la avocat şi închise telefonul.

– Avocaţii, bodogăni el către Kinsky.

Directorul de PR îi întoarse o privire posomorâtă.

– Mie-mi spui! Avocatul meu de divorţ tocmai şi-a cumpărat un Lamborghini.

Înainte ca Dan să poată introduce telefonul înapoi în buzunarul sacoului, acesta începu să cânte iarăşi „Take Me Out on the Ball Game”. Dan expiră aerul pe nas şi se uită la ecranul cel mic. Joe Tenny.

– Am o veste bună, şefu’, spuse Tenny fără preambul. Scafandrii au

recuperat botul avionului. A căzut în lacul Travis, lângă Johnson City.

Randolph văzu că limuzina intra în sfârşit în parcarea de la Hyatt Regency. Apăsă mai tare telefonul la ureche şi încercă să se abţină să spună ceva ce nu voia să audă Kinsky.

– Asta-i chiar o veste bună, Joe. Cât de distrus este?

Tenny se prinse imediat.

– Nu eşti singur?

– Aşa e.

– N-am văzut încă piesa. Autorităţile o aduc aici cu elicopterul. Dar am văzut înregistrarea video a echipei de scufundare. Cameră manuală, imagine cam tremurată, dar corpul elicei de manevră e recognoscibil, cel puţin.

Ce dracu' înseamnă asta? se întrebă Dan. Cu voce tare, spuse:

– Merg acum la o petrecere a guvernatorului Scanwell. Am să te sun din camera de hotel după aceea.

– Am priceput, spuse Tenny.

Convorbirea se întrerupse.

Dan nu se simţea niciodată comod în frac sau sacou de gală, ceea ce purta acum. Cel puţin mă voi pierde în mulţime, îşi spuse în vreme ce-l urmărea pe Kinsky prin holul spaţios de la intrarea în hotel, urcând un etaj pe scări rulante către atriumul imens, pe care-l împrejmuiau balcoanele unul lângă celălalt. Dan îşi lungi gâtul, uitându-se gură-cască preţ de-o clipă. Apoi Kinsky îl trase de mânecă.

– Haide, şefu'. Ai venit aici să-l întâlneşti pe guvernator.

Dan merse pe urmele directorului său de relaţii cu publicul. Len pare destul de relaxat în cămaşa lui de forţă, gândi. Apoi rânji. Arată ca sperietoarea de ciori cea mai bine îmbrăcată din oraş.

La recepţie, era rând. Atriumul era aglomerat de femei în rochii scumpe şi bijuterii scăpărătoare, bărbaţi în sacouri de gală şi papioane. Randolph observă câţiva tipi îndrăzneţi care nu purtau cravată, doar un buton de diamant sau o bucată de peruzea Navajo la gât. Discuţiile bâzâiau şi râsetele reverberau în atriumul larg. Ospătarii purtau pe braţe tăvi cu băuturi. Dan îi ceru uneia dintre ospătăriţele cele mai frumoase un pahar de amontilado. După privirea perplexă din ochii ei, îşi dădu seama că n-o va mai vedea din nou nici pe ea, nici băutura niciodată. Dar pe măsură ce se mişcau odată cu rândul de la recepţie, aceasta se întoarse, toată un zâmbet, şi-i dădu un pocal plin cu Dry Sack. Cu gheaţă.

Fii recunoscător pentru miracolele mici, îşi spuse Dan în vreme ce sorbea din băutură. Kinsky, observă el, avea un martini. Pe el îl poţi goni din New York, îşi spuse Dan, dar nu poţi goni New Yorkul din el.

Doar când îşi dădea numele valetului care pregătea introducerile pentru guvernator o văzu pe Jane. În vreme ce valetul şoptea ceva în microfonul prins la rever, Dan o văzu stând alături de Scanwell, înaltă

şi dreaptă şi frumoasă ca o prinţesă dintr-o poveste, părul ei arămiu căzând pe umerii goi, rochia fără bretele de-un verde smarald punându-i foarte bine în valoare silueta ispititoare.

Dan se simţi gol pe dinăuntru. Era ca şi când ar fi fost în spaţiu, în gravitaţie zero: senzaţia aceea de cădere, o cădere nesfârşită. E mai frumoasă ca niciodată, îşi spuse. I-a priit vremea din urmă. Ochii lui urmară curbura graţioasă a umerilor ei goi. De câte ori sărutase el pielea aceea, îi mângâiase carnea, făcuse dragoste cu ea de parcă nu mai exista nimeni altcineva în întregul univers?

– Şefu'? îl înghionti Kinsky cu blândeţe.

Dan văzu că cei doi din faţa lor dăduseră mâna cu guvernatorul şi era rândul lui să facă un pas înainte şi să-şi întâlnească gazda din seara aceea. Şi pe femeia care stătea alături de el.

Un alt valet anunţă:

– Domnule guvernator, doamnă senator, daţi-mi voie să vi-i prezint pe domnul Daniel Hamilton Randolph şi pe domnul Leonard Kinsky. Domnilor, permiteţi-mi să v-o prezint pe doamna senator Jane…

– Bună, Jane, spuse Randolph.

Ea îşi păstră stăpânirea de sine, cu excepţia unei sclipiri de moment din ochii ei de-un verde-marin.

– Bună, Dan, spuse ea, permiţându-şi un zâmbet rece.

– Vă cunoaşteţi, spuse guvernatorul Scanwell, uşor surprins.

Dan spuse:

– Suntem vechi prieteni. Cel puţin, asta am fost.

– Ne-am întâlnit cu ani în urmă, îi zise Jane guvernatorului, când tocmai intrasem în politică. Apoi, el şi-a luat zborul spre spaţiul cosmic.

– Spaţiul cosmic?

Guvernatorul îşi oferi mâna lui Randolph. Strângerea lui era fermă fără a fi prea puternică. S-a antrenat mult, îşi spuse Dan. Scanwell arăta ca un pălmaş zvelt şi bătut de vreme de la un ranch, îmbrăcat în uniformă şi cizme de cowboy. Tot ce-i lipsea era o pălărie mare de texan. Apoi, Dan îşi dădu seama că guvernatorul nu era mai în vârstă decât el şi că aspectul său de cowboy era cu grijă cultivat.

– Dan a trăit pe orbită mai bine de un an, spuse Jane.

– Adevărat?

– Am ajutat la construirea satelitului japonez de electricitate, explică Dan.

– Iar acum ai construit unul pentru Statele Unite, spuse Scanwell, arătând că fusese cel puţin informat cu privire la Dan. Va trebui să discutăm despre asta mai târziu.

Aceasta era o aluzie să meargă mai departe şi să-i lase pe oamenii din spatele lui să strângă mâna guvernatorului.

– Da, zise Dan. Mi-ar face plăcere să discutăm despre asta.

Un altul dintre ajutoarele guvernatorului îi conduse pe Dan şi Kinsky de lângă Scanwell. Şi de lângă Jane.

– Haide să atacăm coada la bufet şi să ne luăm nişte aperitive, spuse Kinsky, trăgându-se de guler. Mor de foame. Iar cina o să fie o prostie, pun pariu. Fără pastramă. Fără blinţuri. Nimic altceva decât friptură texană seacă.

– Du-te tu. Mie nu mi-e foame.

Dan rămase în mulţimea înghesuită, forfotitoare, şi se lăsă înconjurat de zgomotul discuţiilor şi al râsetelor şi al paharelor ciocnite, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra lui Jane, care stătea lângă Morgan Scanwell. Niciodată nu arătase ca acum. Nici măcar o dată.

New York City

Asim al-Bashir călătorea cu paşaport tunisian. Tunisia era o naţiune arabă moderată, pe care agenţiile de spionaj occidentale nu o bănuiau de legături cu terorismul internaţional. Al-Bashir chiar se născuse în oraşul Tunis şi avea acolo o casă somptuoasă, ceea ce alunga orice suspiciune pe care ar fi putut-o avea vreun investigator.

Mai mult decât atât, al-Bashir era membru al consiliului director al uneia dintre cele mai mari companii petroliere din lume. În calitate de director al Corporaţiei Petroliere Tricontinentale, vizita lui în America avea un scop legitim de afaceri. Întâlnirea trimestrială a consiliului director era programată să aibă loc în Houston peste două zile.

Secretarul său dăduse ordin unui asistent să aibă grijă de bagajul considerabil al lui al-Bashir în vreme ce el îşi escortă angajatorul la limuzina cea lungă şi albă care-i aştepta la marginea trotuarului. Fără să aştepte bagajele, limuzina intră în traficul gălăgios de la aeroportul JFK şi porni spre podul Queensboro şi spre Manhattan.

Secretarul se aşeză în faţă, lângă şofer, iar al-Bashir se lăsă răbdător pe spate şi privi traficul infernal care-şi croia drum cu viteză, hârâind şi scuipând fum, pe lângă clădirile cenuşii şi mohorâte, îngrămădite de-a lungul autostrăzii. Americanii ţineau la casele şi la maşinile lor, la televizoare şi la toate celelalte obiecte de lux. Toate depind de energie, îşi spuse el. Energie produsă din electricitate. Energie produsă din petrol. America se îngraşă şi prosperă cu ajutorul petrolului arab. Majoritatea celorlalte popoare din lume nu pot decât să viseze la luxul pe care americanii îl iau de-a gata. Visează şi sunt invidioase. Invidia e un sentiment puternic, îşi spuse al-Bashir. Invidia poate naşte ură, iar ura este cel mai mare factor motivaţional dintre toate.

Aţipi puţin, dar se trezi atunci când pneurile limuzinei schimbară brusc tonul sunetului pe care-l scoteau în frecare cu pavajul. Se aflau pe podul Queensboro, observă el. Îşi schimbă poziţia pe banchetă şi se uită pe geam să depisteze clădirea Naţiunilor Unite. Acolo, lângă East River. De unde se afla el, al-Bashir nu putea vedea ruinele Podului Brooklyn. Americanii îl reconstruiau, urma să arate exact ca înainte să-l doboare explozia.

Colegii mei cred că ziua când au fost distruse podurile a fost o zi glorioasă, îşi aminti al-Bashir. O zi magnifică. Credincioşii din toată lumea şi-au sărbătorit marea victorie. Cei Nouă au fost încântaţi la culme de acel succes al lor. Al-Bashir zâmbise şi-i felicitase, în special pe egiptean, care coordonase genial acea operaţiune complexă.

Trei poduri distruse. Aproape cinci mii de americani omorâţi, dintre care mulţi erau evrei. O zi de sărbătoare descătuşată.

Dar în ce scop? se întrebă el. Americanii au năvălit în Orientul Mijlociu cu o forţă copleşitoare şi nimeni nu-i putea învinovăţi pentru

asta, nici măcar alte naţiuni musulmane.

Terorismul e tactica celor disperaţi, a celor slabi împotriva celor puternici. Un copil care dă cu pietre în geamurile unui conac. Şi totuşi, are şi el părţile lui folositoare, admise al-Bashir. În războiul acesta lung putem folosi terorişti, atât fanatici sinucigaşi, cât şi strategi de geniu precum egipteanul. Dar războiul va fi câştigat aşa cum se câştigă toate războaiele, prin putere economică. Mao Zedong a spus în scris că puterea iese pe ţeava armei, dar ca să ai arme trebuie să ai banii cu care să le cumperi. Vom câştiga războiul acesta fiindcă noi vom controla puterea economică a industriei petroliere. Trebuie să reprimăm fără milă orice atentat la această putere. Fără milă.

Două zile mai târziu, al-Bashir se afla în Houston, aşezat la o altă masă de conferinţe, mult mai lungă şi mult mai lustruită decât cea din hotelul dărăpănat din Khartoum. Încăperea de consiliu de la Tricontinental duhnea a bogăţie. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn de sequoia. Ferestrele largi, panoramice, priveau pe deasupra oraşului Houston, care se afla mult dedesubtul etajului acela luxos al zgârie-norului. Camera avea instalaţie de aer condiţionat care îşi făcea datoria cu asupra de măsură, încât lui al-Bashir îi era frig. La naiba cu aerul condiţionat, îşi spuse el. Extraordinară risipă de energie. Se împăunează cu belşugul lor.

O masă încărcată cu băuturi şi gustări uşoare era dispusă de-a lungul peretelui negru. Peretele opus era ocupat în întregime de un nou soi de monitor de computer pe care tehnicienii îl numeau „perete inteligent”. Din nefericire, în ziua aceea nu funcţiona. Membrii consiliului trebuiau să se folosească de monitoarele dispuse pe masă în faţa fiecărui scaun.

Asemenea celorlalţi din jurul mesei, al-Bashir purta un costum occidental de afaceri şi cravată. Până şi femeile erau îmbrăcate în bluze ajustate pe corp şi costume cu fustă.

Ursuzul Wendell T. Garrison, aşezat în capul mesei în scaunul său cu rotile, purta o cămaşă cu mâneci scurte şi la gât un şnur legat cu o bucată de onix negru, ale cărui capete cu vârf de argint atârnau până la jumătatea părţii din faţă a cămăşii sale şifonate. Seamănă cu un duh rău, îşi spuse al-Bashir: scofâlcit şi cu riduri, cu creştetul capului chel împestriţat cu pete maronii, cu smocul de păr alb. Dar are o putere enormă. Doar o atingere a buricelor degetelor sale poate mişca naţiuni întregi.

Acesta e omul pe care trebuie să-l înfrâng, îşi spuse al-Bashir. Pentru a câştiga controlul asupra corporaţiei Tricontinental, trebuie să-l biruiesc pe Garrison.

Întâlnirea consiliului director fusese mai degrabă de rutină. Singurul subiect adevărat de dezbatere fusese cu privire la implicarea corporaţiei în Irak, unde Tricontinental reconstruia terenurile

petroliere irakiene sub contract cu guvernul SUA. Marja de profit era subţire, dar Garrison insista să reînnoiască pe aceleaşi baze contractul.

– După ce vom termina reconstrucţia şi vom începe să pompăm iarăşi ţiţei, spuse el pe vocea lui hârşâită, aspră, *atunci* vom ridica potul cu oficialii.

Una dintre femei, aşezată la jumătatea mesei, arătă că Washingtonul promisese să returneze câmpurile petroliere guvernului irakian de îndată ce se terminau lucrările de reconstrucţie.

Garrison îi oferi una dintre privirile sale tăioase standardizate.

– Mda, le vor da înapoi irakienilor, sigur că da. Şi le vor aduce la cunoştinţă că noi conducem operaţiunea.

– Sub contract cu guvernul irakian, adăugă femeia.

– În termenii stabiliţi de noi, spuse plat Garrison.

Al-Bashir nu spuse nimic. Nimeni nu-i ceru părerea.

Se mulţumea să păstreze lucrurile aşa.

În cele din urmă, Garrison spuse tăios:

– Asta e tot, atunci, doar dacă nu mai sunt alte lucruri de discutat.

Al-Bashir ridică mâna.

Garrison începuse deja să dea scaunul cu spatele de lângă masă. Încruntându-se, el spuse:

– Domnule al-Bashir.

Îl pronunţă „aul-Basher”.

– Mai trebuie să ne gândim la problema satelitului de energie solară.

Oamenii din jurul mesei ridicară din sprâncene.

– Corporaţia Astro.

– Au avut prăbuşirea avionului ăla spaţial, nu-i aşa?

– Sunt terminaţi. Sunt în pragul falimentului.

Ochii necruţători ai lui Garrison deveniră însă vicleni.

– Ce este cu satelitul de energie solară?

– Cred că ar trebui să investim în el.

Aceasta iscă de-a dreptul icnete de surprindere.

– Să investim în concurenţă?

– Să-l ajutăm pe nebunul ăla de Randolph?

– Vrea să ne scoată din afaceri!

Al-Bashir îşi împreună mâinile pe marginea mesei şi aşteptă răbdător ca ei să se liniştească.

Garrison făcu un gest de aducere la linişte cu ambele sale mâini pline de vene vineţii, apoi întrebă:

– De ce-am investi în visul ăla de opioman?

Zâmbind către preşedintele consiliului, al-Bashir răspunse cu calm:

– Sunt mai multe motive. Primul, ne-ar aduce o publicitate foarte favorabilă. Oamenii ne văd drept un gigant corporatist mare şi rău.

Ani de zile au fost hrăniţi cu poveşti despre modul în care companiile petroliere suprimă orice invenţie care le ameninţă dominaţia asupra rezervei mondiale de energie.

Unul dintre directorii mai în vârstă ricană:

– Pastila care transformă apa în benzină. Am auzit treaba asta aproape de când mă ştiu.

– Exact, spuse al-Bashir. Oferind Corporaţiei Astro o mână de ajutor, arătăm că nu suntem nişte monştri. Arătăm că ne interesează viitorul.

– O reclamă cam costisitoare, bombăni Garrison. Randolph are nevoie de-un miliard sau chiar mai mult ca să iasă din groapa pe care singur şi-a săpat-o.

– Mai este un motiv, spuse al-Bashir.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra sa.

– Şi dacă funcţionează? Dacă satelitul ăsta de energie solară chiar se dovedeşte de succes? N-ar fi bine să deţinem şi noi o parte din el?

– M-am prins! Un parteneriat strategic, spuse cel mai tânăr membru al consiliului, aflat în capătul mesei.

Garrison se încruntă la directorul junior şi arătă pe vocea lui aspră:

– Dacă nu scoate Astro la liman, electrosatelitul nu va funcţiona fiindcă Randolph o va încurca. Aşadar, nu e niciun pericol ca el să aibă succes.

– Îmi cer scuze, dar sunt de altă părere, spuse al-Bashir. Chiar dacă Randolph dă faliment, satelitul de electricitate tot acolo sus se va afla. E posibil să-l cumpere cineva ieftin şi să-l facă să meargă. Apoi *ei* vor primi toată gloria – şi toate profiturile. Nu noi.

– Cine-ar fi atât de nebun?

– Japonezul, poate, răspunse al-Bashir cu blândeţe.

Încăperea se cufundă în linişte. Unul după celălalt, directorii îşi mutară privirile de la al-Bashir spre capul mesei, spre Garrison.

Preşedintele se uita ţintă la al-Bashir şi bătea cu unghiile pe tăblia mesei, evident gândindu-se la problemă. Nimeni nu rosti niciun cuvânt. Preţ de câteva clipe lungi, singurul sunet din camera de consiliu fu păcănitul absent al unghiilor lui Garrison.

– Poate c-am putea scoate un miliard din bugetul pentru explorare, spuse într-un sfârşit bărbatul cel bătrân. Să trimitem câţiva dintre geologi înapoi la universităţile lor pentru un an.

Directorii prinseră viaţă. Câţiva se opuseră fără vlagă ideii. Dar al-Bashir ştia că nu mai era decât o formalitate. Garrison acceptase ideea achiziţionării unei bucăţi dintr-un posibil competitor. Al-Bashir era mulţumit. Din interiorul Corporaţiei Astro a lui Randolph, îi va fi mult mai uşor să distrugă însăşi ideea de satelit de electricitate.

Insula Matagorda, Texas

– Pentru un tip în costum, nu eşti un inginer rău, spuse Tenny, cu faţa lui închisă la culoare şi fălcoasă extrem de serioasă.

Dan îl luă drept un compliment. Stătea în genunchi lângă epava contorsionată a ceea ce fusese cândva botul avionului spaţial. Tenny stătea pe vine pe podeaua hangarului, cu faţa către el. Claude Passeau era de cealaltă parte a botului, arătând aproape elegant în pantalonii largi proaspăt călcaţi şi în sacou, deşi îşi desfăcuse papionul de la guler.

Chiar şi atât de târziu seara, hangarul fusese plin de anchetatori guvernamentali şi tehnicieni ai Astro. Cu ajutorul lui Passeau, Dan îi trimisese pe toţi acasă. Acum rămăseseră doar ei trei în hangarul puternic luminat.

Rămăşiţele răsucite ale avionului spaţial erau dispuse exact la locul lor în cadrul siluetei cu aripi mici a vehiculului trasată cu bandă, emanând un iz vag de metal ars. De fiecare dată când se uita la epavă, Dan îşi simţea viscerele răsucindu-se. Dar se forţă să rânjească trist.

– Venind din partea ta, Joe, răspunse el, asta-i o laudă destul de mare.

Passeau spuse:

– V-aţi luat diploma în inginerie, nu-i aşa?

– Şi în economie, răspunse Dan. Dublă calificare.

– După care aţi plecat în Japonia să lucraţi pentru Yamagata.

Dan se ridică în picioare.

– Ştiţi multe despre mine.

Ridicând din umeri, Passeau spuse:

– Mă interesaţi, domnule Randolph.

– Dan.

– Mulţumesc.

Passeau îşi atinse mustaţa cu vârful unui deget, apoi spuse:

– Când ai plecat în Japonia? Nu găseai de lucru în State?

– Nu de felul care-mi trebuia mie. Programul spaţial al SUA tocmai se punea pe roate: cercetare ştiinţifică, dar aproape nimic altceva. Yamagata construia un satelit de electricitate. Doar o versiune demo, desigur, dar însemna că pot ajunge în spaţiu şi să lucrez pe orbită. Muncă adevărată, construind ceva practic acolo sus, la o înălţime de patru sute optzeci de kilometri.

Tenny se ridică şi el cu greu în picioare.

– N-am fost niciodată acolo sus. Ţi se face rău de spaţiu?

– Eşti ameţit puţin în prima oră sau aşa ceva, recunoscu Dan. După patru sau cinci zboruri înveţi să te adaptezi. Apoi e extraordinar.

– Gravitaţie zero, vrei să zici, rosti Passeau.

– Am auzit că sexul e extraordinar, glumi Tenny.

Dan râse.

– N-am de unde şti. Am stat majoritatea timpului îmbrăcaţi în costume spaţiale.

– Ai petrecut săptămâni întregi acolo sus în fiecare misiune, nu-i aşa? întrebă Passeau.

Aprobând din cap, Dan spuse:

– Mda. Dar nu erau decât câteva femei acolo şi toate erau japoneze. Nu s-ar fi încurcat ele cu un *ketoujin*.

Tenny zâmbi compătimitor.

– Aşa a reuşit să-şi rupă nasul.

– Adevărat?

– Nu, dar lui Joe îi place să creadă asta.

Cei trei bărbaţi râseră prieteneşte. Apoi, Tenny îi aduse cu picioarele pe pământ.

– Valva de control a alimentării cu combustibil a elicei de manevră din bot e larg deschisă, spuse el, arătând cu degetul mare spre epava contorsionată. Ar trebui să fie închisă.

– E posibil să se fi deschis la impactul cu solul, spuse Passeau.

– Poate, zise Tenny. Dar aruncă o privire la ea. E blocată în poziţia deschisă.

Dan luă piesa stricată din mâinile lui Tenny şi încercă să închidă valva. Refuză să se mişte.

– Joe are dreptate, îi spuse el lui Passeau. E blocată în poziţia deschisă. Dacă s-ar fi deschis din cauza impactului, ar fi mobilă.

Passeau îşi atinse iarăşi gânditor mustaţa.

– Atunci elicea de manevră trebuie să fi pornit în timpul reintrării.

– Şi trebuie să fi funcţionat până ce-şi va fi consumat tot combustibilul, adăugă Dan.

– Ce-ar fi putut provoca asta? întrebă Passeau.

Dan îi aruncă lui Tenny o privire prevenitoare.

– Asta trebuie să aflăm noi, spuse inginerul.

– Şi încă repede, adăugă Dan.

Tenny scoase aerul din plămâni.

– Păi n-o să aflăm dacă stăm aici până ce răsare soarele. Nu ştiu ce faceţi voi, băieţi, dar eu am o casă şi o familie care se aşteaptă să mă mai vadă din când în când.

Suspinând, Passeau spuse:

– Eu locuiesc în minunatul vostru Motel Astro, singurul stabiliment dintre locul ăsta şi civilizaţie, până ce termină ancheta asta. (Aruncă o privire la ceasul de la mână.) Iar barul lor s-a închis acum două ore.

Dan se gândi la toate nopţile pe care le petrecuse în barurile hotelurilor şi la femeile pe care le agăţase acolo.

– Nu pierzi mare lucru, Claude, zise el.

Passeau ridică sugestiv din sprâncene.

– N-ai de unde şti. Ar fi o tragedie să renunţăm la toate speranţele.

Râzând împreună, cei trei bărbaţi începură să meargă încet spre ieşirea din hangar, lăsând epava în urmă. Dan dădu din cap spre paznicul în uniformă ce stătea lângă uşa bine închisă a hangarului. Mai trebuiau să fie la datorie încă doi paznici, ştia el. Probabil că-şi făcea sectoarele.

Îi conduse pe Passeau şi Tenny în parcare, unde inspectorul FAA se urcă în Buick Regalul său închiriat şi Tenny se căţără în Silverado-ul lui remodelat. Singura furgonetă din Texas care mergea pe combustibil cu hidrogen. Dar, desigur, doar cineva care avea acces la rezerva de hidrogen a Astro îşi putea permite suficient combustibil să pună în mişcare furgoneta. Nici măcar centrul NASA de lângă Houston nu avea un sistem de generare a hidrogenului.

Dan le făcu celor doi bărbaţi un semn de noapte bună şi se îndreptă spre propriul său apartament de la pasarela dinăuntrul hangarului.

Valva de combustibil a elicei de manevră era programată să se deschidă şi să se închidă în timpul reintrării, cugetă el în vreme ce urca scările din oţel. Cineva a trimis un semnal fals către pasăre.

Se opri la jumătatea scărilor, zgomotul paşilor lui reverberând în pereţii de metal ai hangarului. Ceea ce înseamnă, îşi spuse Dan, că cineva într-adevăr a sabotat intenţionat avionul spaţial. Moartea lui Hannah n-a fost un accident. A fost vorba de crimă.

Încet, porni iarăşi pe scări în sus, întorcând în gând pe toate părţile ideea aceasta. Ceea ce înseamnă că cineva a fost capabil să anihileze codurile noastre de comandă şi să transmită prin unde radio semnalul fals către computerul avionului. Ceea ce înseamnă că sabotorul avea acces la codurile noastre de comandă.

Când deschise uşa de la apartamentul său cu o singură cameră, Dan ajunse la inevitabila concluzie: „Ceea ce înseamnă că undeva în compania mea există un spion. Un sabotor care a prăbuşit avionul spaţial şi a omorât-o pe Hannah.”

Apartamentul lui Dan Randolph

Apartamentul era întotdeauna ordonat şi curat atunci când Dan se întorcea în el după o zi de muncă. Biroul lui se afla la o distanţă de numai patruzeci şi cinci de metri în josul pasarelei care se întindea pe lungimea a trei pereţi ai hangarului, dar Tomasina, menajera lui îndesată, cu faţă severă, reuşea întotdeauna să intre şi să pună lucrurile în ordine, chiar dacă Dan lipsea doar pentru câteva minute. Ea îi curăţa pantofii, îi spăla vasele şi ţinea apartamentul în perfectă stare, toate fără să-i stea lui Dan în cale. De cele mai multe ori, el nici măcar nu ştia că femeia a fost acolo, doar că locul era fără pată şi îngrijit. Din când în când îi lăsa câte un bilet scris cu litere de tipar ordonate şi mari, cerând diverse obiecte pentru întreţinerea curăţeniei care erau pe terminate.

Dezbrăcându-se, Dan se întrebă ce să facă în privinţa problemei cu care se confrunta. Am un spion care operează undeva în interiorul companiei, îşi tot repeta. Cum îl pot găsi? Să angajez un detectiv particular? Să-i spun lui Passeau despre asta? El ar putea chema aici FBI-ul, presupun.

Şi totuşi, ezita, nesigur. În cine pot avea încredere? îşi întrebă imaginea din oglindă în vreme ce-şi perie dinţii. Pe Joe Tenny îl cunosc. Joe pune atâta suflet în proiectul acesta cât am pus şi eu. Hannah a fost ca o soră pentru el. Nu, mai mult ca o fiică ajunsă la maturitate.

Când se urcă în patul de mari dimensiuni, Dan îşi dădu seama că lista oamenilor în care putea avea încredere se încheia la Tenny. Nu cunoştea pe nimeni destul de bine între cei aproximativ opt sute de oameni pe care-i angajase, încât să aibă absolută încredere în ei. Oricare dintre ei putea fi spionul, sabotorul.

Stai puţin, spuse în vreme ce stingea veioza. Oricine-ar fi, trebuie să aibă instruire tehnică. Nu poate fi April, de exemplu. Ea se pricepe foarte bine la munca de secretariat, dar nu-i nici pe departe un inginer.

Dar apoi îşi spuse că întreaga poveste poate fi o punere în scenă. Sabotorul nu trebuie neapărat să-şi arate îndemânarea tehnică. Sau sabotoarea. Cum îi numesc în domeniul spionajului? Cârtiţe, îşi aminti el. Am o cârtiţă în organizaţia mea.

Se întinse pe spate în întuneric, cu mintea vâjâind. Nu te mai gândi, îşi ordonă. Culcă-te. Lasă-ţi subconştientul să rezolve problema. Pe când te vei trezi mâine dimineaţă, probabil că vei avea răspunsul care-ţi trebuie.

Ajunse la concluzia că-şi dăduse un sfat bun, se întoarse pe o parte şi închise ochii. Dar somnul nu-l vizită. În schimb, îşi aminti c-o văzuse din nou pe Jane, alături de guvernatorul Scanwell.

Petrecerea pentru strângerea de fonduri din Austin căpătase o asemenea amploare, încât Dan crezuse că nu va mai reuşi să discute în particular cu guvernatorul, dar Len Kinsky îi spusese întruna să aibă răbdare.

– Jumătate dintre oamenii din Texas încearcă să-l întâlnească pe Scanwell, spuse Kinsky pe deasupra zumzetului şi trăncănitului mulţimii pe când stăteau la unul dintre barurile instalate în vastul spaţiu al atriumului de la hotel.

– De asta mă temeam şi eu, bolborosi Dan, sorbind din Dry Sack. O să pierdem aici toată noaptea şi n-o să ajungem să vorbim deloc cu el.

– Aşteaptă, spuse Kinsky. Nu te pripi. Băuturile sunt gratis, nu-i aşa?

– La fel şi cina, recunoscu Dan.

Kinsky făcu o faţă acră, menită să-i arate ce părere avea el despre bucătăria texană.

Dan voia să plece. Nu-i plăcea s-o vadă pe Jane stând acolo alături de Scanwell. Îl deranja, îl supăra. Aceasta e viaţa pe care şi-a ales-o, îşi spuse. E politician, adoră toate astea. El, în schimb, voia s-o rupă la fugă.

Se împleti cu mulţimea de străini, având grijă de paharul cu băutură şi zâmbind mecanic spre bărbaţii îmbrăcaţi în sacouri de gală şi spre femeile în rochii şi bijuterii fără de preţ. Nu cunoştea pe nimeni şi nimeni nu-l cunoştea pe el. Se îndepărtă intenţionat de Kinsky, care discuta cu o blondă tânără, având pe faţă un rânjet prădător. Rătăcind prin mulţime, Dan se întrebă de ce-şi pierdea timpul; voia să plece de acolo, dar ştia că va rămâne până la îndepărtatul sfârşit.

Văzu o roşcată tânără care părea şi ea la fel de nelalocul ei ca şi el, strângând într-o mână un pahar de şampanie cu picior lung şi în cealaltă o poşetă cu mărgeluţe aparent scumpă. Purta o rochie sclipitoare şi scurtă cu paiete roşii şi negre.

– Eşti îmbrăcată în culorile liceului meu, îi spuse Dan, în loc de prezentare.

Aceasta fu profund neimpresionată şi, după câteva cuvinte, Dan se îndepărtă de ea. N-are simţul umorului, concluzionă el.

Kinsky îl găsi din nou când intrară în sala de bal, unde o mare de mese rotunde fuseseră instalate pentru cină. Dan şi directorul lui de relaţii cu publicul se aşezară la masă cu opt bărbaţi şi femei în vârstă. Când unul dintre ei îl întrebă pe Dan cu ce se ocupa şi Dan începu să-i explice, acesta schimbă repede subiectul.

Echipe de ospătari şi ospătăriţe cu aspect hăituit trântiră farfuriile pe mese. Biftec la grătar şi cartofi copţi, cu un amestec de legume prea tare gătite. Dan aruncă o privire la Kinsky: directorul de PR arăta ca un martir care se îndrepta spre eşafod.

Scanwell făcu câteva observaţii din capul mesei despre minunatul

scop caritabil căruia-i servea cina aceea.

Dan abia dacă-l auzi. O sorbea din priviri pe Jane, aşezată lângă guvernator. Era splendidă, absolut în elementul ei, zâmbind şi sporovăind cu ceilalţi din capul mesei.

Discursurile i se părură nesfârşite lui Dan, o succesiune de bărbaţi şi femei care se felicitau reciproc pentru minunatul lucru pe care-l făceau. Mda, îşi spuse Dan în sinea lui, şi niciunul dintre ei nu dau nici o ceapă degerată pe minunatul lucru pe care *eu* încerc să-l fac.

Când îl lovi Kinsky peste umăr, tresări.

– Ţi-am spus eu c-o să reuşim, şopti acesta, aplecându-se atât de aproape de el, încât Dan crezu că bărbatul îi va vârî limba în ureche.

Kinsky ţinea în mână un cartonaş alb pe care erau mâzgălite cifrele 2335.

– Vrea să vă întâlniţi în apartamentul lui de la hotel, şopti Kinsky.

Dan luă cartonaşul în mână şi-l întoarse pe cealaltă parte. Era cartea de vizită a guvernatorului, având pe ea inclusiv ştampila biroului său, numărul de telefon şi adresa oficială de e-mail.

Scanwell nu rămase la toate discursurile. Se ridică în picioare, scutură mâinile tuturor celor din capul mesei şi-şi ceru scuze că pleca mai devreme. Jane îl însoţi.

– Vino, spuse Kinsky, înghiontindu-l iarăşi pe Dan.

Simţindu-se ca şi când într-adevăr îşi dorea să plece din hotelul acela, să plece chiar şi din Austin, Dan îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare. Îl urmă pe Kinsky spre etajul al douăzeci şi treilea, urcând cu liftul din sticlă.

Când coborâră din lift, doi ofiţeri de poliţie statală, destul de masivi să poată juca în Liga Naţională de Fotbal, le verificară fără să zâmbească actele de identitate şi le spuseră să meargă de-a lungul holului. Dan apăsă butonul soneriei; un ajutor îmbrăcat în sacou de gală şi cu o cravată neagră la gât deschise imediat uşa şi îi pofti să intre în apartament. Podelele acestuia erau acoperite cu covoare bogate, încăperile erau mobilate cu fotolii mari din pluş şi piese de mobilier din lemn de stejar lustruit. Draperiile erau trase la geamurile care se întindeau pe doi dintre pereţii camerei de zi.

Scanwell şedea pe sofaua cea lungă, fără sacou, cu nodul cravatei lărgit şi în mână cu un pocal din cristal plin cu bourbon.

– Bună, domnule guvernator, spuse Dan. E frumos din partea voastră că ne acordaţi din timpul pe care-l aveţi.

– Intraţi, le strigă Scanwell lui Dan şi Kinsky.

Făcând un gest către bar:

– Luaţi o băutură.

Guvernatorul îşi săltă picioarele pe măsuţa pentru cafea.

Jane nu se vedea nicăieri. Alte două ajutoare stăteau lângă bar, bărbatul îmbrăcat în pantaloni largi şi o jachetă subţire de sport maro,

femeia într-un costum cu pantaloni croit pe corp. Evident, niciunul dintre ei nu participase la cina de la parter. Dan observă mânerul unui pistol sub jacheta tipului. Gărzi de corp.

Dan întinse mâna după sticla de apă San Pellegrino din şirul de sticle aliniate în partea de sus a barului.

– Este bere în frigider dacă preferaţi asta, spuse ajutorul. Lone Star cu gât lung.

Dan confecţionă un zâmbet şi-şi turnă apă.

– Mulţumesc oricum, spuse el, gândindu-se că-i mai bine să rămână treaz în timpul acelei întâlniri.

– Cred că puteţi aştepta cu toţii afară în hol, le spuse Scanwell ajutorului şi celor două gărzi de corp. Vă chem dacă am nevoie de ceva.

În vreme ce ieşeau, intră Jane venind din dormitor, îndreptându-şi părul. Lui Dan i se opri răsuflarea în gât. Ea îi zâmbi nesigură, apoi se duse la sofa şi se aşeză lângă Scanwell.

– Haideţi mai aproape, spuse Scanwell, chemându-l cu mâna pe Dan. Faceţi-vă comod!

Dan ocupă scaunul tapiţat de cealaltă parte a măsuţei pentru cafea. Kinsky se aşeză mai departe.

Scanwell îi oferi lui Dan un rânjet prietenos.

– Ce mi-ar plăcea să ştiu, spuse el, este cum de i-aţi convins pe cei de la departamentul de parcuri să vă lase să închiriaţi o parte din parcul statului şi s-o transformaţi într-o bază de lansare a rachetelor.

Dan îşi dădu seama că vocea guvernatorului era uşor răguşită. Prea multă vorbărie peste zgomotul mulţimii, îşi spuse el.

Rânjind înapoi la guvernator, Dan răspunse:

– Aveau nevoie de bani. Deficite bugetare şi toate alea. Dar tot n-a fost uşor. A trebuit să duc cu vorba şaisprezece echipe diferite de birocraţi pentru a mă lăsa să folosesc vechiul ranch Wynne.

Scanwell scutură din cap.

– Am încasat multe bobârnace din pricina locului ăla când am candidat la alegeri.

– Dar districtul Calhoun a votat în masă pentru dumneavoastră, o întoarse Dan. Au apreciat noile locuri de muncă.

– Câţi ingineri aveţi acolo?

– Nu sunt doar inginerii. Sunt şi oamenii care operează noul feribot. Şi motelul. Şi şoferii de camion şi echipele de teren şi constructorii. Cu toţii au votat şi tuturor la plac cecurile de salariu pe care le primesc.

– Dar cum aţi reuşit să treceţi de oamenii mei de la protecţia mediului?

Zâmbetul lui Dan se lărgi.

– Domnule guvernator, marele Centru Spaţial Kennedy al NASA se află la marginea Rezervaţiei Naturale Naţionale de la Cape Canaveral.

Lansarea rachetelor nu deranjează pelicanii.
Scanwell înclină uşor din cap într-o parte.
– Ei bine, poate că nu. Totuşi, trebuie să fiţi un tip foarte convingător…
– Dan poate fi extrem de convingător, spuse Jane fără să zâmbească, atunci când vrea să fie.
– Jane mi-a povestit despre proiectul dumitale, spuse Scanwell.
– Voi fi sincer cu dumneavoastră, domnule guvernator, spuse Dan. Compania mea se confruntă cu grele probleme financiare.
Scanwell aplecă înţelegător din cap.
– Aşa am auzit şi eu.
– Dar dacă o pot face să funcţioneze, continuă Dan, dacă pot începe să transmit energie electrică din satelit, se va schimba situaţia energetică a Americii. A întregii lumi.
– Acesta-i un „dar” mare, însă, nu-i aşa?
– Nu în ceea ce priveşte tehnologia. Ştim cum să facem satelitul să funcţioneze. Economia e cea care-mi dă de furcă.
Scanwell râse.
– Nu aşa se-ntâmplă mereu?
Jane spuse:
– Independenţa energetică ar putea fi o parte majoră a campaniei lui Morgan.
Morgan, observă Dan. Îi spune pe numele mic.
– Nu va fi uşor, spuse Scanwell. Transformarea independenţei energetice într-o problemă majoră a campaniei ar însemna că firmele petroliere se vor ralia împotriva mea. Sunt o mulţime de bani la mijloc.
– Şi putere, fu Dan de acord.
– Ai mai luptat împotriva lor, arătă Jane. Şi ai câştigat.
Scanwell rânji jalnic.
– Mda, de-abia m-am strecurat pe lângă ei în drum spre scaunul de guvernator. Dar Garrison şi oamenii lui se vor da de ceasul morţii împotriva mea.
– Garrison? întrebă Dan.
Apoi îşi dădu seama că, desigur, Garrison de la Tricontinental s-ar opune oricărui candidat care i-ar submina puterea.
– Va fi dificil, dar sunt dispus să mă iau la trântă cu ei, spuse guvernatorul, dacă pot demonstra că avem o alternativă aplicabilă la importarea din străinătate a petrolului.
Kinsky se oferi:
– Cred că aici vă putem ajuta noi. Sateliţii de energie solară ar putea juca un rol important la crearea independenţei Americii faţă de petrolul de peste ocean.
– Chiar aşa? întrebă Scanwell, uitându-se direct la Dan.

– Da, domnule guvernator. Cu electrosateliţii şi cu centralele nucleare avem…

– Oamenii sunt speriaţi de energia nucleară, obiectă guvernatorul.

Dan bombăni:

– Mda, mai degrabă ar avea pene de curent.

– Sateliţii de electricitate nu reprezintă o problemă de mediu, spuse Kinsky, încercând să aducă discuţia înapoi la punctul de pornire. E vorba de energie solară. Nimeni nu e speriat de energia solară.

– Dar acum aţi dat de bucluc, îi spuse Scanwell lui Dan.

– Mare bucluc, recunoscu Dan. Ca să fiu absolut sincer, am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot primi, domnule guvernator.

Înainte ca Scanwell să poată răspunde, Jane spuse:

– Susţinerea unui important candidat la preşedinţie te poate ajuta să aduni bani, nu-i aşa?

Dan încuviinţă precaut.

– Sigur, de-ndată ce va începe campania. Problema e că am nevoie de ajutor acum.

– Şi de promisiunea unor fonduri guvernamentale după alegerea lui Morgan, adăugă Jane. Asta ar fi şi mai bine pe termen lung, nu-i aşa?

– Păăăi, zise Dan, lungind cuvântul, finanţarea guvernamentală poate fi o sabie cu două tăişuri.

Sprâncenele lui Scanwell se uniră a nedumerire. Kinsky sări în ajutor:

– Ce vrea să spună Dan…

– Ce vreau să spun e că finanţarea federală va aduce cu ea tot soiul de controale guvernamentale şi multă birocraţie. NASA va dori să conducă spectacolul. Fiecare comisie a Congresului din partea asta a Lunii va vrea să-şi vâre coada la mijloc.

Jane păru iritată, dar Scanwell izbucni într-un rânjet mare.

– Aveţi absolută dreptate. Dar cum altfel ar putea face guvernul să vă ajute, de-ndată ce voi fi ales?

Aplecându-se în scaun, Dan spuse:

– Să ofere sprijin pentru împrumuturi. Aşa cum a făcut guvernul şi pentru Lockheed şi Chrysler când au dat de bucluc.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, spuse Jane.

– Garanţii pentru împrumuturi, spuse Scanwell meditativ, aruncând o privire spre ea.

– Nu-i va costa nimic pe contribuabili, spuse Dan. Guvernul federal garantează doar că orice împrumut către Corporaţia Astro va fi susţinut de Trezoreria SUA. Wall Streetul se va ocupa de tot restul.

– Crezi că poţi strânge capitalul de care ai nevoie ca să termini proiectul? întrebă Jane.

– Din pieţele private de capital, da, sigur. Dacă garantează guvernul împrumuturile.

– Şi dacă daţi greş? întrebă Scanwell.

– Nu asta-i problema, ripostă Dan. Problema e că avem nevoie de bani acum. Cu tot respectul cuvenit, domnule guvernator, nu pot aştepta până ce va începe campania dumneavoastră. Sau până ce vă veţi instala la Casa Albă. Am de onorat un stat de plată şi un electrosatelit de adus în stare de funcţionare. Chiar acum.

Scanwell se uită fix în ochii lui Dan preţ de-un moment lung şi tăcut, de parcă ar fi încercat să vadă ce se petrecea în mintea lui.

– Aveţi nevoie de fonduri care să vă aducă pe linia de plutire, murmură el într-un sfârşit.

– Cam asta e dimensiunea problemei, spuse Dan.

Jane zise:

– Ar putea îndrepta asupra ta atenţia mediatică naţională, Morgan. O idee nouă şi îndrăzneaţă. O cale nouă de dezlănţuire a puterii industriei Americane în spaţiu. Calea spre independenţa energetică. Ţi-ar putea aduce genul de atenţie de care ai nevoie.

– Firmelor petroliere n-o să le placă, murmură Scanwell.

– Vor accepta, dacă ne jucăm cărţile aşa cum trebuie, spuse Jane. Putem arăta că acesta este cel mai patriotic lucru care se poate face.

Guvernatorul scoase un zâmbet dureros.

– Ei nu sunt patrioţi, Jane. Industria petrolieră nu este americană; nu are loialitate faţă de nicio naţiune.

– Banii din petrol finanţează terorismul, spuse Kinsky.

– Din cauza aceasta avem nevoie de sateliţi de electricitate, zise Dan. Să întrerupem dominaţia lor asupra noastră.

Scanwell încuviinţă încet, însă Dan încă mai putea vedea întrebarea zăbovindu-i în privire: *Şi dacă daţi greş?*

– O putem face, repetă Dan. Dacă reuşesc să fac rost de bani pentru a merge mai departe înainte să trebuiască să închid întreaga operaţiune.

Guvernatorul se ridică în picioare şi întinse mâna.

– Mi-ai dat multe lucruri la care să meditez, Dan. Dă-mi răgaz să văd ce idei le vin oamenilor mei. Iau eu legătura cu tine în câteva zile.

Ridicându-se şi el, Dan luă mâna lui întinsă.

– Apreciez orice puteţi face, domnule guvernator.

Dan ştia că putea să plece. Aruncă o privire spre Jane, dar ea refuză să-i întâlnească ochii.

Scanwell păru aproape stânjenit. Fără să-i dea drumul mâinii lui Dan, guvernatorul spuse:

– Vino aici cu mine pentru un minut, te rog, Dan.

Dan îi permise guvernatorului să-l conducă în dormitorul spaţios al apartamentului. Patul era atent aranjat; nu se vedea niciunde nicio haină ori bagaje.

Închizând uşa cu un ghiont, Scanwell spuse:

– Dan, Jane mi-a spus ce aţi însemnat unul pentru celălalt cu ani în urmă.

Surprins, Dan nu ştiu ce să răspundă.

– Încă o mai iubeşti?

Dan aprobă amorţit din cap, neavând încredere în el însuşi să spună ceea ce simţea cu adevărat.

Faţa stâncoasă a lui Scanwell se lăţi într-un zâmbet îndurerat.

– Ei bine, şi eu, să ştii. Înseamnă totul pentru mine.

– Mai mult decât Casa Albă? îi scăpă lui Dan.

Zâmbetul se ofili.

– Cu siguranţă, dar sper să nu fiu nevoit niciodată să aleg între ele două.

La naiba! îşi spuse Dan. De ce trebuie să fie atât de-al naibii de sincer? Situaţia ar fi mult mai uşoară dacă ar fi un nemernic.

Insula Matagorda, Texas

Dan trebui să se forţeze ca să-şi păstreze atenţia la afaceri. Scanwell o iubeşte pe Jane, îşi tot spunea. Iar ea-i chiar acolo, alături de el aproape zi de zi, în vreme ce eu sunt aici, încercând să pun epava în ordine.

– A fost vorba sau nu de-un sabotaj? insistă Dan.

Tenny, şezând invers pe un scaun cu bărbia sprijinită pe antebraţele lui păroase, ridică din sprâncene la nerăbdarea şefului său.

– Sunt al naibii de sigur c-a fost. Da’ nu pot dovedi absolut nimic.

Dan se ridică de la masa lui de scris şi se duse la fereastră. Jos, pe podeaua hangarului, o duzină de bărbaţi şi femei încă mai mişunau printre bucăţile epavei, mai mult de jumătate dintre ei îmbrăcaţi în cămăşi albastre de lucru purtând iniţialele FAA sau DNST.

– N-or să plece niciodată, nu-i aşa? murmură el.

– Sunt funcţionari federali, şefu’, zise Tenny. Mai pot sta încă un an la cazul ăsta.

– În vreme ce noi dăm faliment.

– Asta nu-i grija lor.

Întorcându-se înapoi cu faţa către inginer, Dan lăsă să-i scape:

– Joe, ce dracu’ facem? Îi spunem lui Passeau despre asta? Sunăm la FBI? Ce facem?

– Passeau va ajunge şi singur la ideea de sabotaj. Dă-i încă două zile.

– Şi apoi?

– Apoi va suna la FBI, cred.

– Şi *apoi* ce se va întâmpla?

Tenny ridică din umeri.

– Găsesc acul în carul cu fân.

Îndreptându-se înapoi spre masa de scris, Dan spuse:

– Joe, vreau de la tine o listă cu toţi cei de pe statul de plată care s-ar putea s-o fi făcut. Toţi cei care deţin cunoştinţele tehnice necesare să poată sabota zborul lui Hannah.

– Asta n-o să ajute cine ştie cât, şefu’. Oricine-i destul de deştept să doboare un avion spaţial e destul de deştept să nu ne dea de bănuit cât e el de deştept.

– Tot vreau lista aia, spuse Dan, ştiind că, probabil, nu era decât un lucru care să-l ţină ocupat.

Cu o scuturare încăpăţânată de cap, Tenny răspunse:

– Ai pornit pe pista greşită. Nu-i unul dintre tehnicienii noştri.

– Aşa spui tu.

– Aşa spune logica, sări Tenny. Ţi-aminteşti de logică? Gândeşte cu creierul şi nu cu glandele?

Dan se afundă în scaunul de la birou şi aşteptă ca inginerul să

continue.

– Dacă ceea ce a provocat prăbuşirea a fost o comandă falsă, a trebuit să vină de la o staţie de la sol sau un avion aflat în zbor de-a lungul culoarului de reintrare. Asta ne duce cu gândul la nişte oameni din exterior. Oameni organizaţi. Oameni cu jucării ultraperformante.

– Nu unul dintre angajaţii noştri?

– Oamenii noştri au fost toţi aici, Dan, la locul de muncă. Toţi erau la locul lor.

– Dar cum au pus nemernicii mâna pe codurile noastre de comandă?

Tenny făcu o grimasă.

– Prin mită. Prin şantaj. Prin ameninţări. De unde dracu' să ştiu?

– Tu spui că un om din companie a vândut codurile de comandă unuia din afară.

– Sau le-a dat. Poate sub constrângere.

– Cine naiba din cele Şapte Oraşe ale Cíbolei să o fi făcut?

– Oricine a avut acces la coduri. Şi nu doar tehnicienii. Secretarii. Echipa de întreţinere. Oricine.

Dan expiră aerul pe nas.

– Asta chiar că ne ajută.

– Astea sunt faptele, şefu'.

– Ar fi trebuit să cunoască şi coordonatele la sol ale căii de reintrare. Şi coordonatele temporale. Ar fi trebuit să ştie unde se afla avionul când a început manevra de reintrare.

Sprâncenele lui Tenny se ridicară.

– Bun! Acum începi să gândeşti.

– Aşadar, oricine ar fi cel care ne-a vândut, trebuie să fie cineva cu acces la codurile de comandă *şi* la coordonatele temporale şi la sol.

– Asta reduce din termenii problemei, spuse Tenny.

Sări din scaun şi se îndreptă către uşă.

– Bun. Acum am de făcut o listă destul de scurtă.

– Ţine-mă la curent, strigă Dan după el.

În gând, adăugă: şi nu spune nimănui despre asta.

Dar Tenny ştia deja că trebuia să păstreze tăcerea.

De-ndată ce Tenny ieşi din birou, April apăru la uşă, părând echilibrată şi stăpână pe sine. Dan se gândi la vechiul aforism: dacă-ţi poţi păstra capul atunci când toţi cei din jurul tău şi-l pierd, e semn că nu înţelegi gravitatea situaţiei.

– Aţi primit două telefoane, spuse April, cât aţi fost în conferinţă cu doctorul Tenny.

Dan butonă tastatura de pe tăblia ce ieşea din partea stângă a mesei sale de scris. Monitorul computerului arătă un apel de la Wendell T. Garrison de la Tricontinental Oil. Şi un apel de la doamna senator Jane Thornton din Washington, D.C. Respiraţia i se blocă în

gât.

Dintr-odată stânjenit, îi făcu semn lui April să iasă din birou cu o voce morocănoasă: „Bine, mersi, copilă!”, şi apăsă cu mausul pe numele şi numărul lui Jane Thornton.

Nu era disponibilă, desigur, dar un asistent tânăr cu faţă serioasă îi spuse că doamna senator îl va suna. Minciuni la telefon, gândi furios Dan în vreme ce apăsa pe numele lui Garrison.

Spre surprinderea lui, pe ecran apăru chiar bătrânul.

– Domnule Randolph, spuse Garrison pe vocea lui scârţâită, aspră, zâmbind blând. Frumos din partea dumitale să-mi întorci telefonul atât de repede.

– Frumos din partea dumneavoastră că aţi sunat, răspunse Dan, întrebându-se câte bazaconii vor mai trebui să-şi arunce unul celuilalt înainte să ajungă la o discuţie serioasă.

– Consiliul meu de directori este interesat de proiectul dumitale cu electrosatelitul, spuse Garrison.

Surprins de abordarea directă a bărbatului şi chiar mai mult de interesul lui, Dan spuse doar:

– Adevărat?

– Mda. Crezi că poţi găsi timpul să vii până la Houston ca să vorbim despre asta?

Dan îşi spuse: Încă un rechin la apă. Ai face bine să-ţi numeri degetele de la mâini înainte să dai mâna cu el. Şi cele de la picioare.

Dar spuse:

– Aş fi fericit s-o fac. Îi spun secretarei mele să pună la punct detaliile cu oamenii dumneavoastră.

– Bun, spuse Garrison. Dă-o pe secretară la telefon şi-am să fac şi eu acelaşi lucru.

– Bine.

Înainte ca Dan să poată schimba apelul, Garrison adăugă:

– Presupun că vei vrea să programăm întâlnirea cândva săptămâna asta, corect?

– Dacă este convenabil pentru dumneavoastră, răspunse Dan.

– Ştiu că eşti prins în corzi. N-are sens să pierdem timpul de pomană.

Încuviinţând din cap, Dan spuse din nou:

– Bine.

Mda, îşi spuse în sinea lui închizând monitorul, bătrânul rechin simte miros de sânge în apă şi începe să se apropie.

Purcese la rutina zilnică de lucru în vreme ce în minte învârtea posibilităţile şi necunoscutele asemenea unei simfonii fără sfârşit. Cine-i spionul din mijlocul nostru? De ce au sabotat zborul de încercare a lui Hannah? Îl poate găsi Joe pe nemernic sau va trebui să chemăm FBI-ul pentru asta? Ajutorul financiar oferit de Yamagata… şi

acum dă târcoale Garrison. Cum naiba să-mi păstrez compania când tipii cei mari încep să mă-ncolţească? Ce va hotărî să facă Scanwell?

De ce nu sună Jane înapoi? Ce urmăreşte implicându-se în asta? Vrea să mă ajute pe mine sau pe Scanwell? Sau pe amândoi? De ce nu m-a sunat?

Toată ziua se întoarse la întrebarea aceasta: de ce nu suna Jane?

Era aproape miezul nopţii când ea îl sună. Dan îşi petrecuse lunga seară revăzându-şi situaţia financiară alături de contabilul său şef, un exerciţiu care întotdeauna îl deprima. Îşi târşâi picioarele pe pasarelă înapoi spre apartamentul lui, încercând să nu-şi ducă privirea la epava care se odihnea liniştită în umbrele podelei hangarului slab luminat. Nu mai e nimeni în clădire, îşi dădu seama, cu excepţia paznicilor care-şi fac sectoarele. Până şi în biroul lui Tenny era stinsă lumina.

Simţindu-se obosit şi murdar, se duse la chicinetă fără să aprindă niciun bec şi deschise frigiderul. Gol. Deschizând uşa congelatorului, văzu că Tomasina depozitase acolo trei cine îngheţate printre feliile de pizza, îngheţată şi recipientele pentru suc instant.

Telefonul bâzâi. Dan trânti uşa frigiderului şi se uită atent prin umbre la monitorul de pe noptieră: identitatea apelantului care apărea acolo era SENATOR THORNTON, WASHINGTON, D.C.

– Răspunde, strigă el, grăbindu-se spre dormitor.

Apăru faţa lui Jane. Părea să se afle în biroul ei. Dan văzu câteva fotografii atârnând pe zidul lambrisat din spate. Purta o bluză croită pe corp, iar părul roşcat îi atârna desfăcut pe umeri. Ore suplimentare, îşi spuse Dan. E singură în birou după o zi lungă şi plină.

– Bună, Jane, spuse el, aşezându-se pe marginea patului.

– Am primit telefonul tău, zise ea. Am vrut să aştept să plece toată lumea din birou înainte să te resun.

– Mda, mă gândeam eu că aşa vei face.

Era o minciună, ştia asta, dar acum, când se gândea la ea, îşi dădu seama că ar fi trebuit s-o ştie încă de la început.

– Morgan a fost foarte impresionat de tine.

– M-am bucurat să te revăd, spuse el.

– Vrea să introducă programul satelitului în politica lui energetică, Dan.

– Nu te-am mai văzut din ziua când au fost doborâte podurile.

– Dan, haide să discutăm despre lucrurile care ne presează.

– În ceea ce mă priveşte pe mine, tu eşti lucrul care mă presează.

Ea încercă să se încrunte la el, dar un zâmbet firav îi curbă puţin colţurile buzelor.

– Dan, asta a fost cu mult timp în urmă.

– Acum şase ani, o lună şi… – îi trebui o clipă să socotească în gând – … unsprezece zile.

Ea îşi feri privirea preţ de-un moment, iar când i se întoarseră ochii la el, îşi recăpătase deja controlul. Absolut serioasă acum, ea spuse:

– Dacă vrei susţinerea lui Morgan, Dan, trebuie să promiţi că-i vei susţine candidatura.

– Sigur, ştiu asta. O mână o spală pe cealaltă; asta-i politica. Dar tu eşti singura care mă interesează.

– Nu satelitul tău de electricitate?

El inspiră adânc.

– Tu eşti pe primul loc, Jane.

– În San Francisco n-am fost.

– Acum eşti. Renunţ la tot proiectul ăsta. I-l vând lui Yamagata sau lui Garrison sau îl arunc la groapa de gunoi a oraşului.

De data aceasta, ea zâmbi cu adevărat. Dar ochii îi rămaseră trişti.

– Ştiu că aşa crezi c-ai face, Dan. Dar amândoi ştim că nu este adevărat. N-ai putea renunţa la munca pe care o faci, la viaţa ta.

– Pune-mă la încercare.

– Nu trebuie să-ţi vinzi proiectul japonezului sau firmelor petroliere.

– Aş fi soţul unui senator. Aş sta acasă şi-aş fi cuminte şi-aş merge la petreceri cu tine şi te-aş duce acasă şi-aş face dragoste cu tine cât e noaptea de lungă, până târziu dimineaţa.

Zâmbetul ei pieri.

– Dan, e prea târziu pentru asta.

– De ce? Ai o legătură cu Scanwell?

– E pur şi simplu prea târziu pentru noi, Dan. Amândoi avem lucruri mai importante de făcut.

– Nu-mi pasă câtuşi de puţin de ele. Te iubesc, Jane. Nimic nu-i mai important pentru mine decât tine.

– Ba da, este! insistă ea. Să-l ajut pe Morgan să fie ales preşedinte este mai important. Să scap Statele Unite de statutul de dependenţă faţă de petrolul din Orientul Mijlociu este mai important.

El scutură din cap.

– Poate că este, dar asta nu mă priveşte pe mine. Lumea va trebui să-şi poartă singură de grijă. Tu eşti singura care mă interesează.

– Dan, ţara are nevoie de Morgan Scanwell la Casa Albă. Niciunul dintre ceilalţi candidaţi n-au curajul sau viziunea…

– Te culci cu el, nu-i aşa?

Întrebarea nu păru să o surprindă. Răspunse înţepat:

– Asta nu-i treaba ta, Dan.

– Mda. Corect. Şi nici Scanwell nu e. Puteţi să vă duceţi şi să vă aruncaţi amândoi în Golful Mexic.

– Dan, nu poţi…

– Mult noroc în drumul spre Casa Albă, Jane.

Izbi butonul OFF atât de tare, încât aproape că doborî consola de pe noptieră.

Houston, Texas

În vreme ce pilota aparatul Beech Staggerwing de-un galben lăptos către pista vechiului aeroport Hobby, Dan îşi spuse că sumedenia de turnuri înalte ale oraşului Houston semăna cu concepţia unui designer de la Hollywood a felului cum va arăta „oraşul viitorului”. Numai sticlă şi oţel, fiecare clădire mai impunătoare şi mai insipidă decât cealaltă.

Adair se oferise să piloteze el avionul, dar Dan îi spusese să rămână cu echipa FAA care ancheta accidentul. Zburase singur spre Houston cu micuţul „săritor peste noroaie” al companiei, un biplan Staggerwing venerabil. Era lent şi zgomotos, vibra ca un robot de bucătărie Cuisinart, dar Dan iubea frumuseţea asta bătrână, iubea liniile ei graţioase şi fiabilitatea ei loială. El şi cu Tenny îl reconstruiseră cu mâinile lor şi preţuia fiecare hurducătură şi zăngăneală pe care o scotea în vreme ce alinia biplanul pentru ultimul tur dinainte de aterizare, tresăltând în fumul de reactor al Boeingului 737 care ateriza deja înaintea lui.

Garrison aranjase să-l aştepte o limuzină pe taluz, iar Dan conduse avionul spre un loc de garare. Îşi înşfăcă jacheta de vară şi coborî. Şoferul afro-american care stătea lângă limuzină în căldura umedă era îmbrăcat într-o livrea neagră; Dan îl compătimea. Când se apropie de limuzină, şoferul îi deschise portiera din spate. Dan observă că motorul era pornit şi că instalaţia de aer condiţionat funcţiona la capacitate maximă. Nu reuşi să-şi adune destul curaj să-i spună tipului s-o dea mai încet cu un punct sau două.

Turnul cu birouri al lui Garrison era şi el destul de răcoros să-ţi facă pielea de găină. Dan fu întâmpinat la biroul recepţiei din antreu de o brunetă cu păr lins şi picioare lungi, cu un zâmbet cald şi ochi sexy. Îl conduse la un lift însemnat PRIVAT, care-i purtă pe amândoi fără oprire spre ultimul etaj al zgârie-norului.

Când se deschiseră uşile liftului, Dan văzu că întreg etajul era o singură întindere de vegetaţie luxuriantă.

– Seamănă cu Jurassic Park, îi scăpă lui.

Zâmbetul brunetei se sfriji puţin.

– Domnul Garrison iubeşte natura, murmură ea.

Natura, îşi spuse Dan în vreme ce-şi urma escorta pe lângă ghivece cu flori colorate şi cuve imense în care se aflau copaci adevăraţi. Locul mirosea ca o grădină, avea până şi un iz de iarbă proaspăt tăiată, dar el se întrebă dacă acesta era real sau pompat înăuntru odată cu aerul rece ce suspina prin gurile de aerisire din ţevile vopsite în verde care se întindeau gemene deasupra lui. Tavanul era în principal din sticlă foarte mată, pentru a împiedica încăperea să se transforme într-un cuptor solar. Garrison şi-a făcut din ultimul etaj al zgârie-norului o seră dată naibii, observă Dan. Probabil că se crede un ecologist, în vreme ce sondele lui de prospectare sapă în jumătate din lume ca să mai

descopere nişte petrol.

Trecură printr-o arcadă alcătuită din verdeaţa atent tunsă, trecură pe lângă două mese de scris dispuse de-o parte şi de cealaltă a potecii lor cu covor verde, fiecare ocupată de câte o femeie cu aspect dichisit. Lui Garrison îi plac aparenţele, gândi Dan. Sau poate că le-a adus aici ca să-şi impresioneze vizitatorii.

Ocoliră un tufiş înalt de doi metri şi dădură de Wendell T. Garrison în persoană, care şedea în scaunul lui cu rotile electric în spatele unei mese de scris suficient de mare încât să poată fi folosită ca loc de aterizare pentru un elicopter.

Când Dan şi escorta lui ajunseră în faţa lui Garrison, acesta se uita concentrat într-un monitor subţire. Ridică privirea şi monitorul se plie încet înăuntrul tăbliei mesei sale de scris masive.

– Dan Randolph, croncăni Garrison, faţa lui bătută de vreme declanşând un zâmbet mare de bun-venit.

Dădu scaunul cu spatele de lângă masă şi o ocoli, venind spre Dan.

– Scuză-mă că nu mă pot ridica, spuse el, întinzând mâna.

Dan o scutură. Mâna lui Garrison părea rece şi uscată, amintindu-i lui Dan de pielea unui şarpe.

– Vino încoace, spuse bătrânul, înaintând pe roţi spre un colţ unde, lângă nişte geamuri care se ridicau de la podea până la tavan, se afla o măsuţă rotundă. Dan văzu foarte, foarte jos maşinile ce se târau pe străzile oraşului. Parcă am fi pe orbită, îşi spuse.

– Poţi pleca acum, dulceaţă, îi spuse Garrison escortei lui Dan. Dacă o să vreau ceva, o să te chem.

În pofida luxuriantei grădini şi a atmosferei de seră, imensa încăpere era totuşi destul de răcoroasă pentru ca Dan să-şi ţină jacheta pe el. Garrison purta un costum de afaceri cenuşiu, avea gulerul cămăşii descheiat şi un şnur îi atârna liber pe partea din faţă a cămăşii, care era la fel de şifonată cum îi era faţa de ridată. Dan nu reuşi să vadă piatra verzuie care prindea şnurul, cu toate că rama ei era în mod clar din argint.

– Vrei ceva? De băut? De mâncat?

– Nu, mulţumesc, spuse Dan aşezându-se alături de bătrân.

– Bine, atunci haide să trecem direct la afaceri.

– Sunt cât se poate de acord.

– Ai nevoie de bani. Sunt dispus să vâr în compania dumitale ceva bănuţi. Cât la sută pot cumpăra?

Dan fu puţin deconcertat de modul lui direct, dar ajunse la concluzia că prefera felul acesta de abordare.

– Domnule Garrison, nu vreau să vând nimic nimănui din Corporaţia Astro. Vreau să păstrez controlul asupra companiei mele.

– Desigur, desigur. Dar ceea ce vrei mătăluţă nu prea-i în acord cu situaţia financiară în care te găseşti, nu zic bine?

– M-aş bucura să pot împrumuta un miliard de la dumneavoastră, spuse Dan.

– La dobânda zilei de astăzi?

– LIBOR[5] plus unu la sută.

– Rata de dobândă a bancherilor londonezi? Ce zici de dobânda de pornire din buna şi bătrâna S.U.A? Plus doi.

– Rata dobânzii interbancare londoneze îmi place mai mult.

Garrison râse, un cotcodăcit şuierat.

– Ei, ai tupeu, asta pot zice sigur despre matale.

Zâmbind înapoi la bărbatul cel bătrân, Dan răspunse:

– Şi n-am intenţia să renunţ la el.

Garrison încuviinţă.

– Nu pot zice că te-nvinuiesc pentru asta. Ţi-ar plăcea frumuşica aia care te-ai adus aici, hă? Îţi pot aranja să iei cina cu ea-n seara asta.

– Astă-seară mă-ntorc la Matagorda.

– Aha.

– Despre împrumutul acela…

– Nu mă interesează un împrumut, fiule. Dacă-mi pun banii la bătaie pentru mătăluţă, m-aştept să am o bucată din companie. Aşa-i rezonabil şi corect.

Dan aprobă din cap; trebuia să recunoască faptul că Garrison avea dreptate.

– Cine deţine Astro acum?

După privirea din ochii scăpărători ai bătrânului, Dan îşi dădu seama că ştia deja detaliile acestea.

– Eu, răspunse el. Mare parte din acţiuni. Am vârât în ea fiecare bănuţ pe care-am pus mâna vreodată.

– Îhî. Şi cine altcineva?

– Vreo două bănci. O mulţime de investitori mici. Angajaţii mei deţin şi ei o bucăţică.

Garrison îşi scărpină barba.

– Cât deţin ei, cinşpe’ procente?

Exact la ţintă, îşi spuse Dan.

– Tocmai cincisprezece, da.

– Bine, cumpăr cinşpe procente. Le poţi lua din propriile dumitale acţiuni. Îţi voi da unu virgulă cinci miliarde. Asta ar trebui să-ţi ridice preţul la bursă destul de bine.

– Aş prefera un împrumut.

Garrison scutură din cap.

– Yamagata mi-a oferit deja un împrumut.

---

5 Acronim pentru London Inter-Bank Offered Rate (aprox. Rata Dobânzii Inter-Bancare Londoneze Oferite) – n. tr.

Ochii bătrânului scăpărară.

– Ai face bine să nu iei bani de la japonezi, fiule. Sunt porniţi să-ţi sară la beregată.

Dan recunoscu:

– Yamagata n-a fost fericit când am pornit proiectul. Îl vede drept concurenţă pentru propriile lui acţiuni.

Fluturând un deget osos pe sub nasul lui Dan, Garrison spuse:

– Dacă-ţi faci griji că te va-mbrânci cineva din propria-ţi companie, fă-ţi griji din pricina japonezilor. Nu a mea.

Cei doi bărbaţi discutară mai bine de o oră fără să ajungă la o înţelegere. Dan promise să se gândească la oferta lui Garrison de a cumpăra o parte din Corporaţia Astro.

– Voi discuta despre asta cu câţiva dintre membrii consiliului meu de conducere, spuse el.

– Să faci asta, zise Garrison. Şi ţine minte, ceasul continuă să bată. Eşti pe marginea prăpastiei şi te uiţi în jos, fiule.

– Credeţi că eu nu ştiu asta? zise Dan.

De-ndată ce plecă Dan, escortat iarăşi de brunetă, Garrison murmură pentru sine:

– Tre' să mai desprindem puţin şuruburile puştiului ăsta. E prea al naibii de încăpăţânat ca să-i şi priască.

Insula Matagorda, Texas

Mai târziu în acea după-amiază, Joe Tenny dădu fuga pe pasarelă de la biroul său spre cel al lui Dan. Dădu buzna pe uşa biroului exterior, speriind-o pe asistenta lui Dan.

– Tre' să-l văd pe şef, spuse Tenny.

April îşi redobândi repede calmul.

– E în Houston, în vizită la domnul Garrison.

– Când trebuie să se întoarcă?

Ea ridică din umerii înguşti.

– Mai târziu în seara asta.

– Sună-l pe telefonul celular, dacă nu te superi, spuse Tenny intrând cu paşi grăbiţi în biroul personal al lui Dan.

Pentru o clipă, April păru că vrea să-l oprească, dar se întoarse spre calculatorul de pe masa de scris şi tastă o comandă.

Tenny se strecură în scaunul lui Dan. Monitorul se aprinse şi arătă chipul lui Dan. Înainte ca Tenny să poată rosti un cuvânt, imaginea lui Dan spuse:

– Nu sunt disponibil în clipa de faţă. Lăsaţi un mesaj şi un număr la care să vă pot contacta.

Nervos şi nerăbdător, Tenny spuse către monitor:

– Şefu', cred c-am prins de veste cine-i acu-n carul cu fân. Am depistat oamenii care au avut acces la codurile de comandă *şi* la pista de sol. Sună-mă imediat pe celular.

Odată încheiat mesajul, Tenny sări din scaun şi porni spre ieşirea din birou. Când trecu iarăşi pe lângă April ca vântul, spuse:

– Dacă sună Dan, transferă apelul către telefonul meu celular. Prioritate maximă.

– Da, domnule Tenny, spuse April pe o voce răguşită.

Tenny o descumpănea mereu, iar acum fu mai rău decât oricând altcândva.

Ora nouă şi încă nicio veste de la Dan, bombăni Tenny în sinea lui în timp ce străbătea pasarela din jurul hangarului. Aruncă o privire peste balustradă la epava lăbărţată pe podeaua din ciment a hangarului. Îl sunase de patru ori pe Dan de când dăduse buzna în biroul şefului mai devreme în după-amiaza aceea; tot ce primise fusese un mesaj automat cretin. La ce folos să ai un afurisit de telefon celular dacă-l ţineai tot timpul închis?

În regulă, recunoscu Tenny în sinea lui, Dan nu vrea să-l deranjeze telefonul cât se află-n întâlnire cu Garrison. Dar deja trebuie să fie în avion, întorcându-se acasă. Probabil că încă are afurisitu' ăla de telefon închis în vreme ce pilotează Staggerwingul. E al naibii de greu să pilotezi hârbul ăla noaptea şi fără să-ţi întrerupă concentrarea tot soiul de apeluri telefonice, îşi spuse el fără tragere de inimă.

Nu pot sta pe-aici şi numai să aştept! se plânse Tenny în gând. Îşi scoase propriul telefon celular din buzunarul cămăşii pentru a se asigura că era pornit şi că funcţiona. Bun, îşi spuse punându-l înapoi în buzunar, n-are rost să stau pe-aici cu degetu-n gură. Porni în jos pe scările din oţel, bocancii lui scoţând pocnete care reverberau în întunecimea hangarului.

Jos, se opri şi se uită ţintă la epava avionului spaţial. Nemernici jegoşi şi mâncători de rahat, mârâi el în gând. Au făcut asta intenţionat. Au distrus avionul şi-au omorât-o pe Hannah. Intenţionat. Cu sânge rece. Tre' să le fi luat luni întregi să facă planul şi să pregătească totul. Criminali afurisiţi.

Pornind cu paşi mari spre Silveradoul negru sclipitor, cu ornamente cromate, Tenny scoase iarăşi telefonul din buzunar şi tastă numărul de la hotelul la care stătea Passeau. O voce de robot îi ceru numele oaspetelui pe care încerca să-l contacteze.

– Passeau, sări Tenny. Apoi îl rosti pe litere.

Telefonul bipăi de patru ori. Cinci.

– Persoana pe care încercaţi s-o contactaţi nu răspunde la telefon. Dacă doriţi să lăsaţi un mesaj pe mesageria vocală, apăsaţi „unu".

Tenny apăsă tasta. Când vocea de robot îi dădu linie liberă, el spuse:

– Claude, sunt Joe Tenny. Am dovezi că pasărea a fost sabotată şi ştiu cine a făcut-o. Sună-mă de-ndată ce primeşti mesajul ăsta.

Nervos pe oamenii care nu răspundeau la afurisitele lor de telefoane, Tenny deschise portiera Silveradoului său şi se urcă pe scaunul şoferului. Roti cheia în contact şi motorul prinse viaţă cu un mârâit. Apoi văzu avertismentul portocaliu de pe cadranul de bord pentru combustibil.

Aproape gol? se întrebă el. Nu se poate; am umplut rezervorul ieri şi n-am mers nicăieri decât de aici acasă şi-napoi.

Iritat, îngrijorat că rezervorul cu hidrogen s-ar putea să se fi spart, vârî în viteză şi porni prin noapte către depozitul de hidrogen din celălalt capăt al pistei de aterizare. Baza Astro era întunecată, cu excepţia lămpilor palide dispuse la intervale mari de-a lungul drumurilor care legau clădirile între ele. Aruncând o privire pe geamul lateral, Tenny văzu că norii care se adunaseră pe cer încă din ultimele ore ale serii ascunseseră acum complet stelele. Dan o să fie nevoit să aterizeze pe aeroportul comercial, gândi. Curând o să toarne cu găleata.

Blestematul ăla de rezervor nu avea cum să fie spart, îşi spuse el cu furie în vreme ce conducea de-a lungul bazei. Hidrogenul se lipeşte de crăpăturile din metalul rezervorului, frumos şi solid. Poate că se dezlipise; camioneta stătuse afară în soare toată ziua. Combustibilul cu hidrogen curge prin duza rezervorului, ştia asta. E-un lucru şiret

atunci când e-n stare gazoasă; se scurge prin aproape orice fel de închizătoare.

Ridică din umeri. Nu era cu adevărat un pericol. Combustibilul cu hidrogen se risipeşte pur şi simplu în aer; nu picură şi nu se împrăştie şi nu bălteşte aşa cum face benzina. Totuşi, Dan insista ca rezerva de hidrogen să fie aşezată departe, în mijlocul pustiului. Îşi făcea griji c-ar putea exploda ca vechiul *Hindenburg*. Indiferent de câte ori i-a spus că e-o substanţă sigură, el tot îşi face griji în privinţa lui. El şi toţi ceilalţi. NASA foloseşte hidrogen lichid pentru motoarele de rachete de mai bine de cincizeci de ani afurisiţi şi oamenii tot se tem de substanţa asta.

Scuturând din cap la îndărătnicia oamenilor, Tenny opri lângă un gard cu sârmă care împrejmuia depozitul de hidrogen. În întuneric, bâjbâi în torpedo după telecomanda de deschidere a porţii, apăsă butonul o dată şi poarta zăngăni pe roţile ei de metal, deschizându-se. Intră cu maşina înăuntru, trecu pe lângă clădirea joasă care adăpostea echipamentul de electroliză care separa apa în hidrogen şi oxigen, şi opri lângă imensul rezervor sferic de hidrogen. Mai mare ca o casă cu două etaje, rezervorul făcea Silveradoul lui Tenny să pară un pitic. Atât el, cât şi rezervorul de oxigen mai mic de alături, aveau vopsite cu un roşu fosforescent pe laturile lor curbate semne enorme de FUMATUL INTERZIS.

Tenny coborî din camionetă, bodogănind în sinea lui că va trebui să verifice dimineaţă rezervorul de combustibil. Nu acasă, însă, se hotărî el. Voi veni aici şi voi parca maşina în cel mai îndepărtat colţ al parcării. Poate că va trebui să construiesc un şopron pentru a proteja maşina de soare.

– Cine-i acolo?

Tenny tresări surprins la sunetul vocii unui bărbat.

Apoi văzu apropiindu-se de el unul dintre paznicii îmbrăcaţi în uniformă. Un tip înalt, purtând o cămaşa întinsă pe corp, prea mică pentru structura lui musculoasă.

– E-n regulă, îi spuse el gardianului, scoţând ecusonul de identificare din buzunarul cămăşii. Lucrez aici.

Paznicul îndreptă lanterna spre ecuson, apoi spre faţa lui Tenny. Tenny strânse din ochi, încruntându-se.

– Bine, domnule Tenny. Nu-mi fac decât meseria.

– Mda, aşa-i, da’ ia-mi lanterna din ochi.

– Da, domnule.

Lumina se îndepărtă.

Clipind, aşteptând să-i revină vederea de noapte, Tenny merse în jurul camionetei sale pentru a găsi duza de alimentare. Rezervorul cel mare de hidrogen conţinea hidrogen lichefiat, răcit la mai mult de două sute de grade sub zero. Pentru a-şi alimenta camioneta, Tenny

construise un mic dispozitiv care extrăgea din rezervor hidrogenul lichid, îl încălzea până ce-l transforma în gaz, după care pompa gazul în rezervorul camionetei.

– Nu ştiam că patrulaţi pe aici, spuse Tenny uitându-se concentrat la duza slab luminată.

– Şefu' s-a gândit că-i bine să verificăm depozitul la fiecare schimb, de când cu accidentul, spuse paznicul.

A reacţionat exagerat, îşi spuse Tenny. Se teme de hidrogen. Căcat, depozitul ăsta-i la fel de sigur ca şi fişetele din biroul lui Dan.

Când ochii i se readaptară la întunericul nopţii înnorate, găsi furtunul de alimentare. Întorcându-se înapoi la camionetă, paznicul îl izbi cu mânerul pistolului în cap, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa. Se prăvăli la pământ, cu furtunul încă strâns în mâna dreaptă.

Ager, paznicul desfăcu valva de siguranţă a furtunului. Din el începu să curgă hidrogen gazos invizibil şi inodor. Paznicul auzi pompa începând să pufăie în spatele lui. Dădu fuga spre gardul de sârmă din perimetrul depozitului de hidrogen, o zbughi pe poartă afară şi alergă spre maşina sa, care era parcată mai sus pe drum. Săltând în spatele volanului, deschise torpedoul şi scoase o cutie metalică mică şi plată. Înăuntrul ei se afla o bucată de sfoară normală care păstra mirosul puternic al petrolului cu care fusese îmbibată.

Preţ de o clipă, ezită. Închise cutia la loc şi porni motorul maşinii. Voia s-o ia din loc atunci când rahatul avea să nimerească elicele. Sări afară din maşină şi, alergând înapoi spre Silveradoul lui Tenny, desfăcu sfoara îmbibată în petrol. Inginerul încă stătea cu faţa la pământ, gemând, zbătând fără vlagă din picioare. Bărbatul împinse un capăt al sforii în furtunul de hidrogen care încă sâsâia, apoi desfăcu de tot sfoara şi o aprinse la celălalt capăt. Sprintă înapoi spre maşina lui, vârî smucit schimbătorul în viteză şi-o rupse din loc în scrâşnetul scos de cauciucuri pe drumeagul asfaltat.

Depozitul de hidrogen sări în aer într-o minge de foc imensă, mai încinsă ca hăurile iadului. Răcnetul detunăturii scutură maşina paznicului atât de tare, încât aproape că-l scoase de pe drum. În vreme ce mingea de foc se răspândea în înaltul cerului de noapte, oferindu-le norilor o nuanţă roşietică, parcă de cupru, paznicul continuă să gonească şi să se-ndrepte către Houston, unde-l aşteptau banii cuveniţi.

Deasupra Parcului Statal Insula Gâştei, Texas

Dan văzu mingea de foc atunci când se afla în zbor deasupra parcului statal.

Tocmai coborâse Staggerwingul sub plafonul gros de nori, ştiind că nu va putea ateriza pe pista de la sediul central al Astro. Primea instrucţiuni de aterizare de la aeroportul din Lamar, de cealaltă parte a golfului care despărţea Insula Matagorda de continent, când depozitul de hidrogen sări în aer.

– Ce dracu' a fost asta? ţipă controlorul de trafic aerian în căştile lui Dan.

Staggerwingul se clătină – dacă din pricina undei de şoc a exploziei ori a reacţiei sale surprinse, Dan nu ştia. Şi nici nu-i păsa.

– O explozie la sediul central din Matagorda, spuse el în microfonul subţire care aproape că-i atingea buzele. Ocolesc pe acolo să arunc o privire.

Dan simţi fierea ridicându-i-se în gât. Ştia că singurul lucru de pe Matagorda care putea produce o minge de foc atât de mare era depozitul de hidrogen al Astro.

– Christoase, nu încă o dată, oftă el.

Mai întâi avionul spaţial şi acum asta. Sunt ruinat.

M-au ruinat.

Zburând în cerc deasupra rămăşiţelor arzânde, Dan văzu că cele mai crunte temeri ale sale se adeveriseră. Flăcări pâlpâitoare alungau întunericul acolo unde se aflase depozitul de hidrogen. Acum ardea iarba; un incendiu de mici dimensiuni se răspândea şi ajunsese deja dincolo de gardul din sârmă dărăpănat care împrejmuia depozitul. Nu-i nimic acolo jos decât rămăşiţe arse, observă el. Tre' să fi spart geamurile pe kilometri întregi.

De-a lungul drumului de cealaltă parte a golfului, Dan văzu girofaruri alergând către incendiu. Pompierii din localitate, îşi spuse el. Voluntari. Vor trebui să-l ridice din pat pe tipul cu feribotul.

Fă să nu fie nimeni rănit, se rugă el unui dumnezeu în care nu credea. Fă doar ca nimeni să nu fie rănit. Dar, zburând în cerc deasupra dezastrului arzător, i se păru că vede rămăşiţele contorsionate ale unei camionete sau ale vreunul fel de vehicul.

Tenny? La acest gând, lui Dan i se strânse inima în piept. Joe îşi alimenta camioneta cu hidrogen de acolo. Dumnezeule, îl prinsese explozia?

– Staggerwing zero-nouă, se auzi vocea controlorului de trafic aerian în căştile lui Dan. Declară-ţi poziţia, te rog.

Asta îl readuse pe Dan înapoi la realitate. Zbor în cerc deasupra iadului, voia să spună. Am fost damnat şi trimis în iad.

Dan încercă să telefoneze la birou de la aeroportul din Lamar, dar

nu răspunse nimeni la niciunul dintre numere. Se gândi să meargă cu maşina până la sediul central, dar îşi dădu seama că, odată ce-i dusese feribotul pe pompierii din localitate pe insulă, nu se va mai mişca din loc până dimineaţă. Aşa că se cază la motelul aeroportului şi încercă să doarmă. Încercă.

La prima oră în dimineaţa zilei următoare, cu ochii injectaţi şi buhăit de nesomn, luă avionul din Lamar înapoi spre pista de aterizare de pe Matagorda. La ştirile de dimineaţă ale postului local de televiziune se prezentă un material scurt despre explozia de la baza Astro. Posturile de radio din Houston nu pomeniră absolut nimic despre asta.

Stai să afle c-a fost vorba de-o explozie provocată de hidrogen, îşi spuse Dan coborând cu roţile Staggerwingului pe pista de aterizare. Vor bate drumul încoace din New York şi Transilvania pentru a face reportaje despre cât este de periculos hidrogenul.

Urcând bocănit scările spre biroul lui, era într-o dispoziţie proastă. April se afla deja la masa ei de scris, cu ochii roşii şi umflaţi.

– A fost cineva…

Dan se opri. O singură privire la faţa asistentei lui îl făcu să înţeleagă.

– Cine a fost?

– Domnul Tenny, spuse April, izbucnind din nou în lacrimi.

– E mort?

Ea încuviinţă, suspinând.

– La dracu’ de două ori până-n iad şi-napoi, murmură Dan trecând pe lângă April şi intrând în biroul său.

Passeau era deja acolo, îmbrăcat în cămaşă cu mâneci scurte, stând lângă fereastră cu o ceaşcă de cafea aburindă în mână.

Când Dan păşi în spatele mesei de scris, se întoarse.

– Tenny a fost omorât, spuse Passeau, cu o voce resemnată.

Dan observă că bărbatul arăta obosit, cu ochii grei, de parcă nici el nu dormise toată noaptea.

– A fost ucis, spuse Dan.

Passeau se duse la scaunul acoperit cu pânză din faţa mesei lui Dan şi se aşeză în el. Luă cu grijă o sorbitură din cafea.

– Aseară pe la zece m-a sunat la hotel.

Dan se aplecă înainte, sprijinindu-şi antebraţele pe tăblia mesei.

– Eu s-a nimerit să fiu la bar.

– Ţi-a lăsat Joe un mesaj?

– Spunea că ştie cine a sabotat avionul spaţial. Când am recepţionat eu mesajul…

– Era deja mort.

Passeau aprobă din cap.

– Trebuie să fi încercat să mă prindă şi pe mine la telefon.

Dan îşi scoase celularul de la curea. Cinci mesaje, văzu el, toate de la Tenny. Dacă aş fi lăsat afurisitul ăsta de telefon deschis, se acuză el, Joe ar fi încă în viaţă.

– Şeful departamentului districtual de pompieri investighează scena accidentului, spuse Passeau. Anchetatorii care adulmecă pe aici sunt mai mulţi decât personalul tău.

Dan inspiră profund, încercând să-şi potolească pulsul accelerat.

– Claude, am nevoie de ajutorul tău.

Passeau ridică puţin dintr-o sprânceană.

– Joe a spus că şi-a dat seama cine a sabotat zborul lui Hannah, dacă a fost omorât pentru a-l reduce la tăcere…

– Ai nevoie de cineva care să-i meargă pe urme.

– Da.

Preţ de-o clipă lungă, Passeau nu spuse nimic. Apoi scutură din cap.

– Am sunat deja la biroul FBI din Houston.

Dan închise ochii scurt. Bun, îşi spuse el, asta era inevitabil. Poate că ar fi trebuit să-i sunăm săptămâna trecută.

Lui Passeau îi spuse:

– Trebuie să facem mai mult decât să stăm pe spate şi să-i lăsăm pe federali să-şi vâre nasul pe aici, Claude.

– Nu te poţi aştepta ca eu să…

– Nu-ţi cer să faci nimic ce nu vrei să faci, zise Dan fără răbdare. Am să merg pe urmele lui Joe. Mi-ar plăcea să mă ajuţi să găsesc dovezile.

– Un consultant?

– Neplătit.

Anchetatorul FAA chiar zâmbi la asta.

– Şi neoficial, te rog. Nu vreau ca superiorii mei să ştie că prestez pentru tine muncă de liber profesionist.

– Vrei s-o faci?

– Îţi dai seama că a merge pe urmele lui Tenny poate fi periculos pentru tine. Pe el l-au omorât fiindcă se apropiase prea mult.

– Pe cine altcineva am?

– Se ştie că Biroul Federal de Investigaţii mai dă din când în când de urma criminalilor.

Încruntându-se, Dan răspunse:

– Până să-i conving pe federalii naibii că a fost comisă o crimă, făptaşul s-ar putea afla în Honolulu.

– Ai dreptate, presupun. Oficial, prăbuşirea avionului spaţial e considerată încă un accident.

– Tu ştii că n-a fost asta.

– Cred că nu a fost un accident, da. Dar n-avem nicio dovadă cât de mică pe care să bazăm credinţa asta.

– Joe a spus că are dovezi.

– Şi acum e mort.

Dan spuse încet:

– Ştii, Claude, ai putea merge să-i dai o mână de ajutor anchetatorului districtual al cazurilor de incendiu. Am o bănuială că are de lucru până peste cap.

– Presupun c-aş putea vorbi cu el. Neoficial, desigur.

– Desigur.

Passeau se ridică din scaun împingându-se cu mâinile.

– Foarte bine. Plec să port o discuţie neoficială cu anchetatorul cazurilor de incendiu.

Dan îi ură mult noroc. Odată ce Passeau părăsi biroul, Dan îşi porni computerul şi începu să se întrebe cum putea face să-şi ţină compania laolaltă. La naiba, îşi spuse, va trebui să mă dau peste cap ca să onorez statele de plată de săptămâna viitoare.

Spre sfârşitul acelei zile lungi şi obositoare, Dan şedea la masa de scris, cu mânecile sumese, îngropat în hârtii, monitorul computerului arătând cifre care păreau din ce în ce mai urâte de fiecare dată când se uita la ele.

Cu o reţinere necuprinsă, o chemă pe April. Aceasta apăru la uşa lui, cu ochii uscaţi acum, dar încă părând la fel de tristă ca o femeie care şi-a pierdut primul născut.

– Cheamă-l la telefon pe Garrison pentru mine, te rog! spuse Dan.

– În Houston?

– Corect. În Houston.

Când ea se întoarse la masa de scris, Dan îşi spuse în sinea lui: N-ai de ales. Ori îi vinzi lui Garrison o bucată din companie, ori toată afacerea se duce de râpă.

Kyoto, Japonia

Saito Yamagata şedea pe gambe pe covoraşul *tatami* în faţa mesei scunde, care era lăcuită atât de bine, încât îşi putea vedea reflexia în ea. Ceilalţi cinci bărbaţi din jurul mesei erau toţi mai în vârstă ca Yamagata, cu părul alb sau cenuşiu, unii dintre ei pe cale de chelire, unul cu scalpul în mod intenţionat ras în stilul unui samurai bătrân. Fiecare dintre ei purta câte un costum de afaceri occidental, de culoare fie gri închis, fie albastru închis.

În faţa fiecăruia era aşezată câte o ceaşcă delicată pentru ceai, cu toate că nu era niciun servitor în încăpere ca să le umple. Întâlnirea se desfăşura în cel mai deplin secret.

Puternicii industriaşi ai Japoniei, îşi spuse Yamagata. Reprezentanţii celor mai mari cinci corporaţii din ţară. Valoarea lor reunită se cifra la trilioane de yeni. Aceştia conduceau guvernul, aceştia conduceau marile industrii ale Japoniei şi-l conduceau şi pe Yamagata.

Saito nu avea nicio problemă cu acest aranjament. Totul e aşa cum trebuie să fie, îşi spuse el. Eu îmi asum riscurile acestei noi aventuri spaţiale. Dacă dă greş, e vina mea, nu a lor. Dacă are succes, ei devin mai bogaţi şi mai puternici. Dacă are succes, Japonia devine sursa de energie a lumii şi Orientul Mijlociu devine iarăşi o răstoacă.

Samuraiul închipuit, stând în genunchi în capul mesei, spunea:

– Încercarea americanului a înregistrat două grave lovituri luna aceasta. Avionul lor rachetă s-a prăbuşit în timpul unui test de zbor şi le-a explodat depozitul de hidrogen, ucigându-l pe inginerul lor şef.

– Astea sunt trei lovituri, atunci, murmură cel mai în vârstă bărbat de la masă.

– Aritmetica ta e impecabilă, spuse samuraiul, aplecând din cap a aprobare.

Ceilalţi râseră.

Vârstnicul se uită spre Yamagata, din celălalt capăt al mesei.

– Aceste accidente regretabile îl vor scoate pe competitorul tău din arenă, presupun.

Yamagata trase hârşâit aer în piept înainte să răspundă:

– Poate că nu. Americanul este tenace aproape până la punctul nesăbuinţei. Îl cunosc bine.

– A lucrat pentru tine acum mai mulţi ani, spuse unul dintre ceilalţi.

– Da. Am ajuns să-l plac. Încă-l mai plac.

– Dar este un competitor.

– Adevărat, spuse Yamagata, gândindu-se: Un competitor valoros. Fără pornirea nebunească a lui Dan Randolph de a construi un electrosatelit american, bătrânii ăştia cinci încă s-ar mai codi dacă să-mi finanţeze corporaţia.

– Nu poate fi eliminat acum?

Yamagata spuse:

– Este într-o fundătură financiară. Din informaţiile pe care le am înţeleg că a fost de acord că vândă un mic procentaj din companie către Tricontinental Oil pentru a strânge capitalul de care are nevoie ca să continue.

– Garrison? întrebă unul dintre bărbaţi, în mod evident şocat de veste.

– Garrison, răspunse Yamagata aproape în şoaptă.

Samuraiul spuse:

– Dacă Tricontinental va dobândi control asupra satelitului american de electricitate, vor avea resursele necesare să ducă proiectul până la capăt.

– Şi asta cu cel puţin trei ani mai devreme de momentul când propriul nostru satelit va putea începe să funcţioneze.

– Asta nu-i de dorit. E inacceptabil, spuse vârstnicul.

– N-a fost încă finalizată tranzacţia cu Garrison, le spuse Yamagata, cu toate că se fac mişcări agere către încheierea ei.

– Poate fi împiedicată?

– Putem face ceva ca s-o blocăm?

Yamagata aşteptă cu capul plecat până ce terminară cu toţii de trăncănit şi se întoarseră spre el.

– Cred că am soluţie, spuse el cu sfială.

Nu vorbi nimeni, aşteptând să audă ce avea el de spus.

Yamagata începu să explice:

– Electrosatelitul american este aproape terminat. Ceea ce-i trebuie lui Randolph mai mult ca orice este un mijloc de transport dus-întors către satelit. Din cauza aceasta construia avionul rachetă.

– Dar acela s-a prăbuşit.

– Întocmai, spuse Yamagata. Asta-l pune pe Dan Randolph în faţa problemei de a duce oameni şi materiale la satelit pe cea mai economicoasă cale posibilă.

– Poate folosi navetele NASA, nu-i aşa?

Reprimându-şi un zâmbet, Yamagata răspunse:

– Guvernul american nu interacţionează bine cu companiile private. Ei sunt de părere că orice organizaţie care se luptă să scoată profit e cumva necinstită şi că trebuie să aibă de-a face cu ea de la distanţă.

În jurul mesei se declanşară câteva chicoteli şi rânjete.

– Îi va lua lui Randolph multe luni, poate un an sau mai mult, înainte să poată ajunge la o înţelegere cu NASA pentru a închiria spaţiu în navetele lor. După estimările mele, NASA pur şi simplu nu are înzestrarea necesară să-şi pună în practică propriile misiuni şi să mai adauge şi oamenii şi materialele lui Randolph.

– Atunci, NASA cade din socoteală.

– Aşa s-ar părea, spuse Yamagata. Asta înseamnă că Randolph

trebuie să meargă la una sau mai multe dintre companiile private de lansare din Statele Unite sau Rusia.

– Şi cum rămâne cu Agenţia Spaţială Europeană?

– Capacităţile lor de lansare sunt limitate şi toate locurile sunt rezervate, spuse Yamagata. Nu, Randolph trebuie să meargă la o companie privată din State sau din Rusia.

Ezită cât o bătaie de inimă, apoi adăugă:

– Sau din Japonia.

– Ahh, făcu samuraiul. Încep să înţeleg.

Până şi vârstnicul, de obicei acru şi morocănos, îşi permise un zâmbet firav.

– I-am putea propune lui Randolph un parteneriat. Rachetele Yamagata îi vor oferi transport dus-întors către satelit. Banii pe care-i ia el de la Garrison pot merge la dezvoltarea avionului său spaţial.

– Şi ce câştigăm noi din asta?

Yamagata închise ochii pentru o clipă. În cele din urmă, spuse:

– Câştigăm o cotă-parte din avionul spaţial. Poate licenţa de a-l construi aici, în Japonia. Cu un sistem de transport atât de avansat am putea reduce poate cu un an perioada de construire a propriului nostru satelit de electricitate. Şi să ne reducem simţitor costurile.

– Dar avionul spaţial american este un eşec. S-a prăbuşit.

– S-a prăbuşit, fu de acord Yamagata. Majoritatea aeronavelor noi se prăbuşesc. Majoritatea rachetelor noi explodează. Dar avionul spaţial este în linii mari funcţional. Şi valoros.

Cei cinci bătrâni se lăsară pe spate, pe gambe. Nimeni nu izbucni în aplauze şi nici nu şuieră apreciativ, dar Yamagata ştiu că-i câştigase de partea lui.

Insula Matagorda, Texas

Să meargă pe urmele lui Tenny nu era aşa uşor cum sperase Dan că va fi. Inginerul nu ţinuse nicio însemnare, nicio mărturie scrisă a vânătorii sale după trădător în rândul personalului Astro. Dan scotoci biroul lui Tenny, petrecu ore întregi noapte de noapte cercetând cu atenţie fişierele din computerul lui, căutase după cuvinte cheie, indicii, aluzii. Nu reuşi să găsească nimic. Dan se duse chiar acasă la Tenny să o întrebe pe văduva şi pe fiii lui adolescenţi, cât mai blând posibil, dacă discutase problema cu ei. Nimic.

În cele din urmă, încercă o altă pistă. Noaptea târziu, singur în biroul său, Dan deschise programul de personal al computerului şi începu să caute semne care să arate că Tenny dăduse peste dosarul unei persoane anume. Începu, atunci, să descopere prea mult material. Tenny săpase în zeci de dosare. Dan sortă accesările după dată. Era evident că Joe începuse cu tehnicienii din echipa de lansare, apoi trecuse la controlorii de zbor, după care se extinsese la tot soiul de oameni. Niles Muhamed şi asistenta lui Dan, April, se aflau pe lista de accesări a lui Tenny.

Trecu prin întreg directorul departamentului de personal al tuturor angajaţilor companiei. Opt sute şaizeci şi patru de bărbaţi şi femei, văzu el. Apoi se corectă: Nu, sunt opt sute şi şaizeci şi trei; nu scoseseră încă numele lui Joe de acolo. Opt sute şi şaizeci şi trei de oameni. Unul dintre ei e trădător. Poate mai mult decât unul. Dar cine? Care dintre ei să mă fi vândut? Care dintre ei este un criminal?

Pe mulţi angajaţi îi cunoştea după numele mic, îi cunoştea destul de bine încât să-i asculte povestindu-i despre problemele lor de familie, destul de bine încât să facă glume cu ei. April îi aducea mereu la cunoştinţă bârfe picante despre încâlceli romantice, cine pe cine urmărea, cine se despărţise, cine aştepta un copil. Poate că mă poate ajuta să depistez criminalul, gândi Dan. Apoi râse de această idee. Ca să vezi cât sunt de disperat, îşi spuse. April e de neegalat la bârfa de interior; detectiv, însă, nu e.

Adormi cu capul pe masă, trezindu-se doar când soarele de dimineaţă ţâşni înăuntru prin fereastra care dădea spre parcare.

Cu ochii cârpiţi, se împletici de-a lungul pasarelei de la biroul lui spre apartament. O jumătate de oră mai târziu, îmbăiat, bărbierit, îmbrăcat într-o cămaşă proaspăt călcată şi pantaloni largi, reveni în birou. Nu trebuie să-mi fac niciodată griji în privinţa traficului aglomerat de dimineaţă. Câţiva oameni erau deja jos, în hangar. Nu-l văzu pe Passeau printre ei.

April era la masa ei de scris, pieptănându-şi părul negru, mătăsos. Dan îi oferi un zâmbet, aproape o grimasă. De ce nu se poate pieptăna înainte să vină la serviciu? bombăni în sinea lui. Apoi îşi aminti că avea o decapotabilă Dodge Sebring de-un albastru pur după

care salivau jumătate dintre tipii din companie. Excelentă maşină, dar îi făcea harcea-parcea frizura.

– Micul dejun? întrebă ea pe când Dan intra în birou.

– Doar suc de grapefruit, spuse el, apoi adăugă: şi cafea.

Să încep ziua cu cele două mari necesităţi alimentare: vitamina C şi cafeaua.

Dan se aşeză la birou şi inspiră profund.

– Să vedem dacă pot încheia ziua fără să dau faliment, murmură el.

April îi pornise deja computerul şi-i afişase întâlnirile din ziua respectivă şi apelurile primite. Emiţătorul poliţei de asigurare, desigur. Passeau. Cineva pe nume Neil Heinrich, de la Tricontinental Oil; unul dintre lacheii lui Garrison, cel mai probabil. Saito Yamagata, din Tokio.

Dan scutură mausul computerului până ce pe monitor apăru harta lumii pe care apăreau fusurile orare. Măiculiţă, e miezul nopţii în Japonia, văzu el. Mişcă indicatorul pe numele lui Yamagata şi dădu clic. Programul de telefonie formă automat numărul din Japonia. Dan se aştepta să-i răspundă robotul, dar ştia că, totuşi, se cuvenea să-l sune înapoi pe Sai deîndată ce-i primise apelul. Politeţea e importantă pentru japonezi.

Spre surprinderea lui, faţa rotundă şi plată a lui Yamagata rânji la el de pe monitor.

– Daniel, eşti devreme la birou.

Rânjind înapoi:

– Iar ai întârziat cam mult la muncă, Sai.

Yamagata râse din toată inima.

– Doi obsedaţi de muncă, asta suntem noi.

– Poate, se arătă Dan de acord, spunându-şi că trebuie să fii obsedat de muncă atunci când compania ţi se scufundă.

Faţa lui Yamagata deveni serioasă.

– Am auzit de accident şi de moartea inginerului tău şef. Condoleanţele mele.

Dan ezită, apoi îşi spuse „ce naiba!”; de ce să-ncerce să păstreze secretul?

– N-a fost un accident, Sai. Nu cred c-a fost un accident nici prăbuşirea avionului spaţial. Cineva încearcă să mă scoată de pe piaţă.

Exista întotdeauna o defazare de jumătate de secundă a răspunsului atunci când convorbirea se realiza prin satelit. Chiar şi mişcându-se cu viteza luminii, mesajul trebuia să călătorească până la comsat sus pe orbită şi apoi înapoi pe Pământ. De data aceasta, însă, Yamagata ezită mai mult decât decalajul normal de timp înainte să răspundă.

– M-am gândit la asta, Dan. Sunt forţe puternice care ni se opun.

Firmele petroliere internaţionale nu vor ca proiectul unui satelit furnizor de electricitate să aibă succes.

– Arabii? zise Dan.

Yamagata scutură din cap, serios până-n măduva oaselor.

– Mă gândesc la firmele petroliere transnaţionale. Arabii fac parte din tot, desigur, dar mai sunt şi alţii, inclusiv americanii, chiar de-acolo din statul tău, Texas.

– Tricontinental? Garrison?

– Printre alţii.

– El vrea să cumpere acţiuni ale Corporaţiei Astro, zise Dan.

Yamagata ezită din nou, evident gândind repede.

– Aminteşte-ţi de povestea calului troian, prietene.

Fu rândul lui Dan să ezite. Îşi aminti sfatul tatălui său: de fiecare dată când îţi spune cineva „prietene”, verifică-ţi buzunarele. Într-un târziu, spuse:

– Tu ai avut probleme de felul ăsta? Sabotaj, adică.

– Nu, spuse Yamagata, o urmă de zâmbet curbându-i puţin buzele. Nu suntem atât de avansaţi cu programul cum eşti tu. Iar forţa noastră de muncă este în întregime japoneză acum. Gata cu muncitorii *gaijin*.

Dan îşi spuse: angajează doar oameni pe care-i cunoşti, dacă vrei să îţi fie afacerea în siguranţă.

– Am sunat să-ţi dau un sfat bun, zise Yamagata, zâmbetul lărgindu-i-se. Consiliul meu director a aprobat propunerea mea de a-ţi oferi ajutor. Îţi putem pune la dispoziţie mijloace de transport dus-întors către electrosatelit cu ajutorul rachetelor Yamagata.

– Din Japonia?

– Da, centrul nostru de lansare este la Kagoshima.

– La ce preţ?

Yamagata spuse:

– Din câte am înţeles eu, partea grea de transport s-a terminat. Ce-ţi trebuie este în principal transport pentru ingineri şi tehnicieni.

Încuviinţând din cap, Dan adăugă:

– Plus tuburile cu oxigen şi unele materiale, dispozitive electronice în mare parte.

– Da, la asta mă gândeam şi eu.

– La ce preţ? repetă Dan.

– Zero.

Dan se lăsă pe spate în scaunul de la birou.

– Sai, e nevoie să-ncep să-mi număr degetele de la mâini şi de la picioare?

Yamagata râse din nou.

– Nu ai încredere în vechiul tău prieten? Omul care te-a angajat când nu erai decât un copilaş?

– Şi care m-a aruncat laolaltă cu o grămadă de ţărănoi a căror idee de distracţie era să spargă nasul unui *gaijin*?

– Arăţi mai bine aşa, spuse jovial Yamagata. Erai prea chipeş înainte.

– Sai, ce vrei în schimbul călătoriilor gratis cu racheta?

Zâmbetul lui Yamagata se ofili puţin.

– Un parteneriat strategic între Yamagata Industries şi Astro Manufacturing.

Dan ezită exact atât de mult cât să-i arate respect lui Yamagata. Apoi:

– Pe ce bază?

– Ne oferi licenţa să producem avionul tău spaţial în Japonia.

Clopotele de alarmă începură să sune în spatele minţii lui Dan.

– Asta ţi-ar reduce costurile când vei începe să-ţi asamblezi electrosatelitul pe orbită.

– Da, desigur. Din cauza asta construieşti avionul spaţial, nu-i aşa? Din cauza asta avem nevoie de el.

– Aşa încât să poţi intra mai eficient în competiţie cu Astro.

Yamagata scutură încet din cap, asemenea unui profesor dezamăgit de elev.

– Dan, piaţa mondială de energie valorează trilioane de dolari americani. Împreună, tu şi cu mine, ne putem pune de-o parte o felie mare din plăcinta asta. Ne putem adjudeca segmentul de piaţă reprezentat de sateliţii de energie solară.

Dan îi oferi un rânjet.

– Sai, pot pune mâna şi singur pe o mare bucată din segmentul de piaţă reprezentat de sateliţii de energie solară.

– Asta dacă nu dai mai întâi faliment, replică Yamagata cu un deget ridicat în aer.

– Aici ai dreptate, recunoscu Dan.

– Lucrează cu mine la asta, prietene. De ce să fim unul împotriva celuilalt, când împreună putem face multe, multe miliarde?

Mda, se întrebă Dan, de ce să concurăm? Dar se auzi spunând:

– Sai, apreciez oferta ta. Chiar o apreciez. Dar va trebui să mă gândesc la ea. Dă-mi câteva zile.

– Desigur, spuse Yamagata generos.

Apoi mina feţei i se întări.

– Dar aminteşte-ţi de calul troian.

– Aşa am să fac, Sai. Aşa am să fac, spuse Dan, gândindu-se că la fel de bine calul troian putea fi japonez.

Houston, Texas

În biroul său luxuriant ca o livadă de portocali, aşezat relaxat în scaunul cu rotile, Garrison îl studia pe cel aşezat în fotoliul acoperit în piele.

Asim al-Bashir era membru al consiliului director al corporaţiei Tricontinental de aproape cinci ani. Nu făcuse niciodată mare tam-tam la întâlnirile consiliului; Garrison credea că bărbatul muncise constant să-şi câştige prieteni personali din rândul celorlalţi membri ai consiliului. Nu, nu doar prieteni, îşi spuse Garrison: aliaţi. Vreme de cinci ani, acesta adunase susţinători, îşi alcătuise propria sa gaşcă în cadrul consiliului. Iar acum, la întâlnirea trimestrială, deschide ciocul şi ia iniţiativa în privinţa afacerii ăsteia cu satelitul de electricitate.

Cel puţin nu-i genul acela de om soios, vânzător de covoare, îşi spuse Garrison, măsurându-l din priviri pe al-Bashir. Nu mi-l pot închipui într-un halat din ăla de baie şi într-o glugă din aceea cum poartă ticăloşii de arabi. Al-Bashir părea destul de normal în costum simplu de afaceri şi cravată. Faţa lui era rotundă, cu părul maro închis pieptănat de la frunte drept pe spate. Pielea avea culoarea tutunului de ţigară. Barba era tunsă cu grijă, nu o chestie din aceea lungă şi stufoasă, iar ochii erau blânzi şi senini, nicidecum vicleni.

Şi totuşi, ceva este cu el, îşi spuse Garrison în sinea lui. E prea al naibii de relaxat, prea calm, de parcă ştie mult mai multe decât spune.

Garrison îl verificase pe al-Bashir în fel şi chip atunci când tunisianul se alăturase consiliului director al Tricontinental. Bărbatul deţinea destule acţiuni ca să-şi merite locul în consiliu, dar Garrison nu avea încredere în niciun musulman. Sau în creştini, dacă tot veni vorba. Trăsese nişte sfori chiar şi la Washington şi-i pusese pe federali să ancheteze trecutul lui. Nici urmă de vreo problemă, nicio legătură cu terorismul sau cu mişcările radical-islamice. Din câte putuse afla Garrison, Asim al-Bashir era doar un om de afaceri tunisian de succes.

De-a lungul anilor, al-Bashir tăcuse la întâlnirile consiliului, rareori ridicând vocea, de obicei votând aşa cum voia Garrison. Nu era un iubitor al scandalurilor. Principalul lui interes părea să fie să facă bani. Şi încet, pe tăcute, să-şi construiască o bază de putere, îşi spuse Garrison.

Lăsându-se pe spate în scaunul său cu rotile, Garrison spuse:

– Ei bine, Randolph a muşcat din măr.

Preţ de o clipă, al-Bashir păru încurcat, ceea ce-l mulţumi pe Garrison. Apoi, el spuse:

– A, Adam şi Eva în Grădina Edenului.

Garrison chicoti.

– Nu-ţi scapă mai nimic, nu-i aşa?

Al-Bashir aplecă puţin bărbia, acceptând complimentul.

– Cât ai de gând să rămâi în Houston? întrebă Garrison.

– Am o întâlnire în Singapore peste două zile. Nu e ceva extrem de important, însă. O pot amâna dacă e nevoie. Dar săptămâna viitoare trebuie să fiu la Beijing.

– Afacerea cu cărbune?

– Da. Cred că guvernul chinez este pregătit să ne accepte condiţiile. Anul viitor pe vremea asta, am putea vinde cărbune chinezesc în jumătate din Asia.

– Nu-mi place asta, spuse plat Garrison. Am intra în concurenţă cu noi înşine. Noi suntem în afacerea cu petrol; de ce să vindem cărbune oamenilor care ar putea să ne cumpere petrolul?

Pronunţă cuvântul „pitrol”.

– Suntem în afacerea cu energie, ripostă al-Bashir. Scopul nostru este să scoatem profit. Dacă putem face asta vânzând cărbune, vom vinde cărbune. Sau bălegar de cămilă, dacă putem scoate un profit din el.

– Mie tot nu-mi place, insistă Garrison. Păi, dacă pur şi simplu am…

– Nu are importanţă ce-ţi place, bătrâne, spuse al-Bashir, dintr-odată sever şi tăios ca o lamă de oţel.

Garrison se dădu de-a dreptul cu scaunul în spate, de parcă fusese pălmuit. Dar îşi reveni repede.

– Nimeni nu vorbeşte aşa cu mine, băiete.

– Eu vorbesc. Poţi fi tu patriarhul corporaţiei ăsteia, dar a sosit vremea ca o nouă generaţie să preia conducerea Tricontinentalului.

– O nouă conducere? Vrei să spui tu?

– Desigur.

Al-Bashir scoase un zâmbet de gheaţă.

– O, poţi rămâne preşedinte al consiliului director. Nu te-aş umili votând împotriva postului tău. Dar trebuie să înţelegi că eu am voturile şi că, dacă e necesar, voi face uz de ele.

– Păi, tu…

Garrison se opri înainte să debiteze şirul de epitete care i se îngrămădea în minte. În schimb de asta, spuse:

– Eu am făcut din compania asta ceea ce este. Eu am ridicat-o din nimic, dintr-o sondă mică şi pricăjită care săpa găuri în Texasul de vest…

Zâmbind ca un şarpe cu clopoţei, al-Bashir spuse:

– Ai moştenit o companie profitabilă într-o vreme când industria petrolului era în floare. Ai mers pe val şi cu destul succes, recunosc asta. Dar n-a fost nevoie de geniu ca să înfăptuieşti ceea ce-ai înfăptuit.

– Dacă m-aş putea ridica în picioare…

– Dar nu poţi, şi amândoi o ştim. Vremurile se schimbă, bătrâne, şi Tricontinental trebuie să se schimbe odată cu ele. Voi avea eu grijă de

asta.

Garrison se holbă la bărbat, cu pieptul tresăltându-i, cu inima bubuindu-i.

– Ei, ei, făcu al-Bashir, zâmbetul lui încălzindu-se uşor. Nu trebuie să fim duşmani. Amândoi vrem acelaşi lucru: putere şi profituri pentru Tricontinental.

– Dar tu vei lua toate hotărârile, murmură Garrison.

– Majoritatea dintre ele vor fi exact aşa cum le-ai lua tu, te asigur.

– Cu excepţia blestematei de afaceri cu cărbunele chinezesc.

– Pe termen lung, cărbunele chinezesc va face ca petrolul nostru să fie şi mai valoros, nu invers. Fiecare tonă de cărbune pe care o vom vinde în Asia anul ăsta înseamnă mii de barili de petrol pe care-i vom putea vinde la preţuri ridicate în anii ce vor veni.

– Blestemaţilor ăia de ecologişti nu le place cărbunele.

– Asta nu înseamnă nimic, spuse al-Bashir. Petrolul e crucial pentru industria petrochimică. E mult prea valoros ca să-l ardem.

– Pentru numele lui Christos, vorbeşti ca fătălăul ăla de şah al Iranului.

– Pahlavi? A avut dreptate în privinţa asta.

– Şi mult bine i-a făcut.

Al-Bashir renunţă la subiect cu o fluturare agitată din mână.

– Nu contează. Noi trebuie să ne gândim la viitor.

– Cum ar fi drăcia asta cu satelitul de electricitate?

– Da, răspunse al-Bashir, schimbând sesizabil tonul. Satelitul de electricitate este important pentru planurile mele.

Cei doi bărbaţi se uitară ţintă unul la celălalt preţ de-un moment lung şi tăcut: Garrison scofâlcit, bătrân, prăbuşit în scaunul său cu rotile, dar hotărât să ţină cu dinţii de putere; al-Bashir fără niciun rid, elegant, evident bucurându-se de acest moment al revelării adevăratei sale forţe.

Într-un târziu, Garrison spuse:

– Motivul pentru care te-am întrebat de planurile de călătorie este că am vrut să ştiu dacă ai putea fi în Austin sâmbăta asta.

– De ce să merg în Austin? întrebă al-Bashir cu un dram de semeţie.

– Guvernatorul de Texas îşi va anunţa candidatura pentru preşedinţie.

– Scanwell?

– Morgan Scanwell, spuse Garrison. Şi va face din independenţa energetică o parte importantă a platformei sale.

Al-Bashir îşi mângâie absent barba. Garrison îi putea vedea rotiţele învârtindu-se în spatele ochilor.

– Independenţa energetică, murmură el.

Îndreptând un deget osos, Garrison întrebă:

– Vreau să ştiu care este adevăratul motiv pentru care ai vrut să cumpărăm o parte din satelitul de electricitate al lui Randolph.

Pentru doar o frântură de secundă, ochii lui al-Bashir scânteiară. Iar Garrison îşi spuse în sinea lui: Aha. *Chiar* se petrece ceva!

Recăpătându-şi repede calmul, al-Bashir spuse liniştit:

– Cred că este important pentru Tricontinental să se diversifice. Cărbune, energie nucleară, gaze naturale, chiar şi ideea asta îndrăzneaţă a satelitului de electricitate – trebuie să ne implicăm în fiecare formă de producere a energiei.

– Păstrează-ţi discursurile frumoase pentru agenţii de relaţii cu publicul, sări Garrison. Care-i adevăratul motiv?

Al-Bashir zâmbi, scoţând la iveală nişte dinţi atât de perfecţi, încât trebuiau să fie rezultatul unei operaţii costisitoare de ortodonţie.

– Ei bine?

– Prea bine, atunci.

Al-Bashir se aplecă uşor în faţă. Garrison se înclină spre el şi-şi aşeză ambele mâini acoperite de pete maronii pe tăblia mesei.

– Cum ţi-am spus, Tricontinental se află în afacerea cu energie, nu doar cu petrol, spuse al-Bashir aproape în şoaptă. Este vital pentru acţiunile noastre pe termen lung să controlăm cât mai mult posibil din piaţa energetică. Nu doar cea a petrolului. Trebuie să controlăm toţi posibilii competitori împotriva petrolului, iar asta îl include şi pe Randolph şi electrosatelitul lui.

– Să le controlăm, murmură Garrison.

Al-Bashir aprobă grav din cap.

– Da. Nu doar să investim în ele. Nu doar să ne implicăm superficial în ele. Trebuie să *controlăm* rezervele energetice ale lumii.

Şi îşi închise palma dreaptă într-un pumn strâns, puternic.

Are dreptate, îşi spuse Garrison. Nemernicul are dreptate. Iar acum a ieşit la lumina zilei. Crede că mă poate da la o parte, să mă facă o marionetă. Vrea putere, pur şi simplu, şi e destul de deştept s-o obţină. Dar greşeşte al naibii de tare dacă e de părere că mă voi întinde la pământ şi-l voi lăsa să calce peste *mine*.

În vreme ce al-Bashir mergea cu limuzina personală înapoi la apartamentul de la hotel, îşi sună secretarul de teren să anuleze întâlnirea din Singapore şi să-i pregătească şederea la Austin pentru weekend.

Închizându-şi telefonul celular şi vârându-l în buzunarul sacoului, ridică microfonul interfonului. În faţa lui, de cealaltă parte a sticlei izolate fonic, şoferul lui aruncă o privire în oglinda retrovizoare spre el.

– Roberto, treaba cu tehnicianul de la Astro trebuie dusă la capăt.

Şoferul încuviinţă din cap.

– Tu spui că Randolph merge pe aceleaşi piste pe care le-a urmărit

şi Tenny. Mai devreme sau mai târziu, ne va descoperi omul.

– Mda. Porumbelu’ începe să fie cam prea al naibii de speriat. Vrea mai mulţi bani ca să poată pleca din ţară.

– Dă-i ce doreşte. Apoi termină-l când se aşteaptă mai puţin.

– Bine.

– Şi fă-l să pară un accident de data asta. Gata cu exploziile.

Al-Bashir vedea un pic mai mult din Roberto în oglinda retrovizoare decât doar ochii lui negri. I se păru că Roberto zâmbea.

– Voiai să-i faci pe oameni să creadă că hidrogenu’ ăla-i periculos, nu-i aşa? Explozia aia a nimerit două ţinte dintr-o singură lovitură.

Hispanicul începe să nu mai aibă răbdare, îşi spuse al-Bashir. Dar zâmbi înapoi şi spuse cu blândeţe:

– Gata cu exploziile. Vreau ca moartea lui să arate ca o sinucidere. Din remuşcare.

– Mda, sigur, spuse Roberto cu reţinere, în vreme ce intra cu limuzina în parcarea aglomerată a hotelului.

Insula Matagorda, Texas

Soarele la apus trimitea o rază de lumină prin geamul biroului lui Dan. Observă că-i bătea în ochii lui Lynn Van Buren, făcând-o pe femeie să se uite dureros printre gene, aşa că se ridică şi coborî draperiile.

– Pfiu, mersi, spuse inginerul.

– De ce n-ai spus că te deranja?

Ea rânji spre el.

– N-a fost nevoie, şefu'. Ai priceput limbajul corpului meu.

Lynn Van Buren era un inginer ieşit din comun. Educaţia pe care o primise la Caltech se axase pe biofizică, având însă o diplomă de începător în matematici. Fusese o experimentalistă, un şobolan de laborator care era bucuroasă să se murdărească pe mâini şi să lucreze cu un echipament nărăvaş care-i frustra pe cercetătorii mai puţin răbdători. Abordase latura inginerească a meseriei atunci când începuse să lucreze la experimentele de biofizică ce urmau să fie executate în spaţiu, complet automate, după o călătorie pe orbită la bordul unei rachete propulsoare.

Cu timpul, descoperise c-o fascinau mai mult rachetele decât ceea ce transportau ele. Fusese una dintre primele angajate atunci când Dan pusese bazele corporaţiei Astro Manufacturing. După primul an de activitate al companiei, devenise asistenta şefă a lui Joe Tenny.

Lynn Van Buren şedea acum în faţa mesei de scris a lui Dan cu un rânjet sensibil pe faţă. Tocmai intrase în a patra decadă a vieţii, era scundă şi îndesată, avea o bărbie cu gropiţe, părul maro murdar îi era tuns scurt, iar ochii căprui erau luminaţi de-o inteligenţă cordială. Purta un costum albastru-închis cu pantaloni şi la gât avea un colier nepotrivit de perle.

– Deci, care-s ultimele veşti de la Hangarul B? întrebă Dan.

– Din cauza asta voiam să te văd, şefu'. Numărul doi e gata de zbor.

În pofida tuturor neplăcerilor, Dan zâmbi.

– E gata?

– Am făcut ultima verificare azi după-amiază. N-am putut să nu dau fuga şi să-ţi spun asta personal.

Exaltarea lui Dan se ofili repede.

– FAA nu-şi va termina ancheta nici când va îngheţa iadul.

– Nu vor să te lase să-l ridici de la sol până ce nu termină ei?

– Îhîm. Nu pot zice că-i învinovăţesc…

Expresia feţei lui Van Buren deveni şireată.

– Chiar şi dacă aparatul e fără echipaj?

– Fără oameni la bord? întrebă Dan.

– Fără echipaj, răspunse ferm Van Buren. Putem face pasărea să zboare prin comenzi de la distanţă. Am făcut-o şi cu prima, ţi-

aminteşti?

– Înainte să decoleze Hannah cu el, ai dreptate.

– Aşadar, FAA n-o să te-mpiedice să-l ridici de la sol fără echipaj, nu-i aşa?

Dan o întoarse pe toate feţele pentru o clipă.

– Nu ştiu. Va trebui să vorbesc cu Passeau despre asta.

Aproape de miezul nopţii, hangarul era tăcut şi pustiu cu excepţia lui Dan Randolph, care şedea în biroul său întunecat, singura lumină venind de la monitorul computerului de pe masa de scris. Se uita atent la invitaţia care tocmai îi venise prin e-mail:

Onorabilul Morgan Scanwell, Guvernator de Texas, solicită plăcerea companiei dumneavoastră la cocktailul şi cina de sâmbătă, 28 august...

Invitaţia era însoţită de un mesaj video de la Jane: „Dan, vino, te rog, şi alătură-te nouă. Morgan îşi va anunţa candidatura lunea viitoare dimineaţa şi vrem să strângem un grup de susţinători pentru o întâlnire de seară cu el."

Şi ploaia cade în sus, îşi spuse Dan. De ce să merg la Austin? Să-l ajut pe Scanwell? N-a făcut nimic să mă ajute.

Cu toată sinceritatea, îşi spuse el, ce poate face pentru mine guvernatorul de Texas? Poate dacă ajunge vreodată preşedinte al Statelor Unite mă poate ajuta, dar până atunci nu sunt decât vorbe goale, doar fum şi joc de oglinzi. Iar până când viitorul preşedinte va depune jurământul de învestitură, Astro se va afla sub execuţie judecătorească.

Dar se uită ţintă la faţa lui Jane, împietrită pe monitorul lui. Şi ştiu că se va duce la Austin sau la Polul Sud sau pe Marte ca s-o revadă. Oricât ar fi costat.

Apăsând butonul de REPLY, Dan îşi fabrică un zâmbet şi spuse jovial:

– Mersi pentru invitaţie, Jane. Voi fi acolo, în sacou de gală, cravată neagră şi pantofi de dans.

Apoi închise invitaţia. Pe ecran apăru ceea ce studia înainte să vină mesajul lui Jane: o listă de nume alcătuită din dosarele de personal pe care o accesase Tenny în ziua dinainte să fie ucis.

Furia îl pârjoli iar pe interior. Ucis. Joe n-a murit într-un accident. *El* a gândit blestematul ăla de depozit de hidrogen. Cunoştea fiecare punct de sudură şi fiecare bridă. N-a fost un accident. Cineva l-a aruncat în aer. Cineva l-a ucis pe Joe. Şi pe Hannah. Poate că urmez eu.

Ciudat, gândul acesta îl calmă. Vrei să vii după mine? îl întrebă în gând pe criminalul necunoscut. Bine, încearcă s-o faci. Între timp, eu vin după tine. O să te găsesc, nemernic laş ce eşti. Eu. Eu însumi. Am

să-ţi prind boaşele în cuie pe perete.

Se gândi la Passeau şi la furnicarul de anchetatori guvernamentali care lucrau la elucidarea misterului prăbuşirii avionului spaţial. Ei încă lucrează cu bănuiala că avionul a avut o defecţiune. Passeau ştie că nu e aşa, dar nu i-a convins pe ceilalţi din echipă că a fost un sabotaj. Poate că nici nu încearcă s-o facă. Poate că şi el e implicat în asta.

Nu, îşi spuse Dan, scuturând din cap. Nu se poate să fie avut vreo legătură cu prăbuşirea. El era la biroul lui din New Orleans. Cel puţin, asta a spus el. Poate c-ar trebui să verific informaţia.

Lista de pe ecran arăta numele oamenilor din personal pe care-i contactase Tenny în săptămânile de după prăbuşirea avionului spaţial. Trebuie să calc pe urmele lui, îşi spuse Dan obosit. Trebuie să verific fiecare dintre numele alea afurisite. Fără să se gândească la asta, comandă computerului să rearanjeze lista în ordine cronologică. Ultimul să fie primul, îşi spuse. Voi vorbi cu oamenii pe care Joe i-a contactat în ziua când a fost ucis şi voi merge înapoi de la…

Se opri, holbându-se la ecran. Ultimii oameni pe care-i verificase Joe! îşi dădu el seama. Pentru data respectivă apăreau listate trei nume. Joe a vorbit cu aceşti trei oameni şi-n noaptea aceea a fost omorât. Unul dintre ei este! Trebuie să fie!

Elyana Mechnikov. Peter Larsen. Oren Fitch. Unul dintre ei este, repetă Dan în sinea lui. Poate mai mult decât unul. Poate toţi trei!

În ciuda senzaţiei de greaţă pe care o simţea când era pe apă, Roberto luă ultimul feribot spre Insula Matagorda şi conduse camioneta rablagită pe care o împrumută spre motelul aflat cu câţiva kilometri mai departe de clădirile îngrădite ale Corporaţiei Astro. Nimeni nu-l băgă prea mult în seamă pe hispanicul îmbrăcat în salopetă murdară care se cază acolo, în pofida dimensiunii lui. Cea mai mare problemă pe care o întâmpinase Roberto ultima dată când venise pe insulă fusese să treacă de poarta principală a Astro, dar chiar şi cu prăbuşirea avionului spaţial care se petrecuse cu mai puţin de-o lună în urmă, paznicii de la poartă abia dacă aruncaseră o privire la actele lui false. Văzuseră uniforma de paznic pe care o purta şi bănuiseră că era cel care pretindea că este, un nou angajat prezentându-se la schimbul de noapte.

Pentru însărcinarea de acum nici măcar nu trebuia să intre în dispozitivul Astro. Prada avea să vină singură spre vânător.

Roberto parcă furgoneta în faţa uşii slab luminate a camerei sale de la motel, intră şi-şi aruncă geanta de voiaj pe patul desfundat. Apoi se duse înapoi la barul de lângă biroul de recepţie al motelului. Era un om masiv, cu umeri de halterofil şi braţe cu muşchi groşi. Îşi ţinea faţa proaspăt bărbierită şi mânecile salopetei cenuşii încheiate, aşa încât tatuajele pe care le adunase în tinereţea zvăpăiată petrecută pe

străzile din suburbia Los Angelesului să nu se vadă.

Din difuzoarele dispuse în tavanul de deasupra barului răsuna o muzică country tristă. Barmaniţa era o blondă oxigenată cu privire obosită, care încerca să pară sexy purtând un sutien cu mărire de volum.

– De vrei să iei cina, bucătăria se-nchide-n zece minute, spuse ea cu tânguirea nazală a unui cântăreţ cowboy.

– Nu, mersi, zise Roberto. Numa' o bere. Dos Equis neagră.

– Avem Bud, Bud Lite, Michelob, Mike Lite şi Corona.

Roberto suspină.

– Mike.

– Lite?

– Nu, puternică.

Femeia turnă berea şi aşeză halba pe bar în faţa lui pe-o bucată rotundă de hârtie.

– Bucătăria să-nchide-n zece minute, îi reaminti.

– Mi-aţ' mai zâs asta.

– O, mda.

– La cât ieşi din tură?

Ea îi oferi un surâs dispreţuitor, nu spuse nimic şi merse mai încolo la bar să discute cu un trio de *anglo*. Roberto se uită ţintă în bere, ascunzându-şi furia. Sigur, scuipă-n faţă jigodia mexicană, gândi el înfierbântat. Ce-ar spune dacă m-aş duce acolo şi le-aş trage-un şut în *cojones* ălor trei găoaze de să le zboare din loc?

Sorbi prelung din bere. Păstrează-ţi calmul, omule. Nu vrei să te observe cineva. Eşti plătit să fii invizibil. Aşteaptă. Ai o treabă de făcut.

„Treaba" lui intră în bar, părând nesigur, îngrijorat. Peter Larsen era un om scund, slab, de vârstă mijlocie, cu păr rar, ochi holbaţi şi-un început de burtică. În pofida jeanşilor şi-a jachetei din dril ca de motociclist, semăna întru totul cu un profesor tocilar, până şi inelul MIT[6] pătrat pe care-l purta pe mâna stângă ca pe-o verighetă spunea asta. Roberto îl văzu în oglinda din spatele barului şi-şi spuse că Larsen semăna mai mult cu o pasăre mică şi speriată decât cu orice altceva. L-aş putea rupe-n două ca pe-un iadeş, îşi spuse în sinea lui.

Larsen nu veni spre bar. Se uită doar în jur până ce-şi dădu seama că Roberto stătea singur, despărţindu-l câteva scaune de tipii cu care vorbea barmaniţa. Apoi ieşi repede afară.

Roberto îşi termină berea, lăsă o bancnotă de cinci dolari pe bar şi ieşi afară în bătaia nopţii. Încă era cald şi umed, iar cerul era înnorat. Greierii cântau şi Roberto văzu roiuri de insecte zbătându-se în jurul

---

6 Acronim pentru Massachusetts (sau Morrison) Institute of Technology – n. tr.

becurilor instalate în vârful unor stâlpi dispuşi în colţurile parcării.

Una dintre maşini făcu semn cu farurile. Un Volvo cenuşiu semănând cu o cutie. Roberto se duse spre ea şi se strecură pe locul pasagerului. Se simţea înghesuit, închis.

– Tre' să discutăm, spuse Larsen cu vocea ascuţită, tânguitoare.

– De-aia am venit, omule. Ştiu că eşti îngrijorat.

– Nu m-aşteptam să-l omori pe Tenny!

Prefăcându-se surprins în întunecimea maşinii, Roberto spuse:

– Eu? Greşeşti, omule. A fost pur şi simplu un accident.

– Un accident convenabil pentru tine.

Roberto ridică din umeri.

– Joe începe să-mi pună întrebări, aşa că eu te sun pe tine. În noaptea aia, Joe moare într-un accident.

– Mai dai şi de dracu, omule.

– Vreau să ies din asta, spuse Larsen, în vocea lui citindu-se urgenţa. Vreau să ies din asta cât se poate de repede.

– Nu pot zice că nu te-aprob.

– O să am nevoie de bani. Bani peşin.

Roberto inspiră profund, apoi expiră prelung.

– Ei, ce zici de asta? Dacă nu-mi…

– Hei, omule, potoleşte-te. O să primeşti banii. Tu-i vrei, io ţi i-am adus. Hai să mergem la tine-acasă. E mai intim decât aici, în parcare.

Larsen avea un apartament în căminele cu chirie mică ale companiei, aflate cu zece kilometri mai departe de motel, de cealaltă parte a complexului Astro. În dimineaţa zilei următoare, proprietăreasa îl găsi mort, atârnând de ventilatorul stricat din tavanul sufrageriei. Poliţia bănui o sinucidere, mai ales după ce-i ascultară mesajele telefonice şi auziră o voce ameninţătoare cerând ca Larsen să-şi achite datoria de la jocurile de noroc, că de nu… Vocea, desigur, îi aparţinea lui Roberto, care dormi până târziu în camera lui în dimineaţa aceea, destul de obosit după ce făcuse pe jos cei zece kilometri de la apartamentul lui Larsen înapoi spre Motelul Astro.

Seattle, Washington

După o dimineaţă însorită şi veselă de vară, ploua din nou, mărunt. Rick Chatham se uita afară pe geamurile lovite de ploaie şi îşi dori să fie înapoi în Arizona, unde ploaia era la fel de rară cum era soarele aici în Seattle. Casa în care locuia dădea spre port, unde veneau cargourile din China şi Japonia şi-şi descărcau încărcătura de jucării, aparate de uz casnic, automobile şi dumnezeu ştie ce altceva. Globalizarea. Chatham ura ideea aceasta. Americanii susţineau existenţa unor ateliere cu mână de lucru ieftină şi tabere de muncă forţată doar ca să-şi poată plăti cu câţiva dolari mai puţin confortul personal.

Fusese botezat Ulrich, ceea ce în germană înseamnă „puterea lupului”. Numele îi era pe plac, cu toate că nu spunea nimănui asta. Erau multe lucruri personale despre care nu vorbea niciodată cu nimeni. Rick Chatham era un om al secretelor.

Nu prea-l prindea rolul. Era un om aparent afabil ajuns la sfârşitul celei de-a treia decade a vieţii, cu o înfăţişare atât de banală încât se putea pierde în mulţime fără ca nimeni să-l observe. Îşi purta părul lung şi roşcat prins în coadă şi îşi creştea o barbă scurtă, care-i încadra faţa cu nimic ieşită din comun. În lobul urechii stâng avea un diamant mic, însă nu purta nicio altă bijuterie. Marea avere a lui Chatham era mintea, inteligenţa lui; se mândrea că poate vedea mai departe ca ceilalţi şi că ştia cum să-i convingă pe oameni să-i adopte punctul de vedere.

Când se prăbuşise avionul spaţial al Corporaţiei Astro, Chatham abia dacă acordase atenţie reportajelor la faţa locului. Asta până când descoperise imensa catastrofă ecologică pe care ar putea-o provoca un satelit de energie solară. Descoperi aceasta aproape din întâmplare: una dintre transmisiunile în direct de la buletinul de ştiri, care prezenta accidentul avionului spaţial şi urmările lui, oferise o explicaţie scurtă şi animată a modului cum va funcţiona un powersat. Asta-i fusese de ajuns lui Chatham să se pronunţe categoric împotriva ideii de-a permite unui satelit de energie solară să intre în stare de funcţiune.

– Transmite microunde, spunea el restrânsului grup de oameni care se adunase pentru a-l asculta. Microunde, pentru numele lui Christos! Din acelea pe care le folosiţi la gătit! V-ar putea găti pe *voi*!

În sufragerie se mai aflau încă opt oameni, şezând pe sofaua pufoasă, în balansoarul de Noua Anglie şi pe pernele împrăştiate pe podeaua din stejar lustruit. Aceasta era penultima oprire pe itinerariul lui Chatham. Încă o întâlnire precum aceasta în L.A., după care avea să revină acasă, în Tucson.

– Microunde? întrebă una dintre femei.

– Microunde! Ca acelea pe care le folosiţi la bucătărie, răspunse

Chatham.

– Nu-i va lăsa guvernul să facă asta, spuse ea.

Ceilalţi din jurul ei chicotiră.

Chatham explică răbdător.

– Vă spun că un satelit furnizor de electricitate e curat şi prietenos cu mediul. Că nu arde niciun combustibil. Că foloseşte energia solară. Mda, sigur. Dar cum fac să trimită energia de la satelitul de colo sus din spaţiu aicea jos la noi, pe pământ? E transmis cu ajutorul *microundelor*. Microunde cu o capacitate de cinci sau zece miliarde de waţi!

– Nu pot face asta!

– O vor face dacă nu-i oprim.

– Ei, stai niţel, spuse bărbatul slab şi cărunt care era gazda lui Chatham.

El şi soţia lui purtau pulovăre cenuşii, voluminoase, cu gulere pe gât, pereche.

– Vor transmite raza spre o zonă izolată, nu-i aşa? La White Sands, din câte-mi amintesc.

– Mda, asta pretind că au de gând să facă, admise Chatham.

– Şi că raza va fi răspândită pe o distanţă de peste douăzeci de kilometri pătraţi sau aşa ceva, astfel încât să nu fie îndeajuns de puternică încât să facă rău cuiva.

– Asta dacă credeţi ce spun ei, replică Chatham. Ei pretind că păsările vor putea zbura prin rază fără să păţească nimic.

– Şi-atunci care-i problema?

Gazda zâmbi pentru a-i da de ştire lui Chatham că nu făcea decât să joace rolul avocatului diavolului.

Chatham zâmbi înapoi cu buzele strânse.

– Problema, domnule, este că nu avem nicio idee care vor fi efectele pe termen lung. Ţineţi minte, ecologia este ştiinţa înţelegerii consecinţelor…

– Asta a scris-o Frank Herbert, murmură unul dintre ceilalţi, destul de tare ca toţi să-l audă.

Admiraţia îi sclipea pe faţă.

– Şi avea dreptate, sări Chatham. Să presupunem că zboară în cerc prin rază. Câte cercuri poate face ea înainte să se prăjească? Sau să orbească?

– Să orbească?

Căpătând mai multă încredere, Chatham spuse:

– În anii o mie nouă sute cincizeci, Ministerul Apărării al SUA a instalat un lanţ de radare babane dincolo de Cercul Polar, în Canada şi Alaska. Trebuiau să ofere din timp avertizări cu privire la un atac din partea Uniunii Sovietice.

– Ce legătură are asta cu sateliţii de electricitate?

– Daţi-mi voie să vă spun, grăi Chatham. Eschimoşii au descoperit că zona din jurul acelor imense antene radar era mai caldă decât restul regiunii, aşa încât au început să-şi instaleze taberele lângă radare. Şi-n scurtă vreme au început să orbească.

– Să orbească? întrebă o femeie.

– Să orbească. Radarele acelea trimiteau microunde. Din cauza asta era mai cald lângă ele. Microundele le-au prăjit eschimoşilor globii oculari. I-a fiert ca pe nişte ouă în coajă.

– O, Dumnezeule!

Aproape triumfal, Chatham adăugă:

– Iar microundele transmise de radarele acelea sunt *mici copii* pe lângă ceea ce va transmite la sol electrosatelitul.

Unul dintre tineri, îmbrăcat într-un tricou ros imprimat cu sigla UCLA[7], obiectă:

– Dar am văzut imaginii cu vaci care păşteau pe un câmp unde erau instalate antenele de recepţie ale satelitului de electricitate.

– Desene, mda, spuse Chatham. Dac-ar încerca asta pe bune, s-ar trezi cu nişte fripturi cu copite încorporate.

Asta produse câteva râsete reţinute.

Chatham continuă:

– Ce-i mai rău e că nimeni n-a făcut niciun studiu să vadă care vor fi efectele pe termen lung asupra atmosferei dacă începem să transmitem gigawaţi întregi de microunde prin tot locul. Nimeni.

– Vrei să spui că ar putea influenţa clima?

– Se culcă ursul în pădure? răspunse Chatham, rânjind.

– Ideea e, cred, spuse gazda grupului, că trebuie să facem tot ce putem ca să împiedicăm această ameninţare pentru mediu.

– Nu, sări Chatham. Trebuie să facem *tot ce e nevoie* ca să oprim satelitul de electricitate.

---

7 Acronim pentru University of California – Los Angeles – n. tr.

Insula Matagorda, Texas

Dan află de aparenta sinucidere când încercă să-l sune pe Larsen la biroul lui din clădirea inginerilor care se afla lângă Hangarul A. Omul nu era la birou, aşa că Dan îi ceruse lui April să-l găsească.

Trasă la faţă, aceasta intră în biroul lui aproape cu o jumătate de oră mai târziu.

– Ce mai e? întrebă Dan.

– Pete Larsen s-a spânzurat.

– Cum?

Fără s-o poftească Dan, ea se cufundă în scaunul din faţa mesei de scris.

– Am vorbit cu un sergent pe care-l cunosc de la biroul şerifului districtual. Mi-a spus că Peter s-a sinucis. Îl urmărea Mafia sau altcineva.

– Mafia?

April aprobă din cap.

– Datora o mulţime de bani la jocuri de noroc.

– Pete Larsen? întrebă Dan din nou, nevenindu-i să creadă. El n-ar fi pariat nici pe rezultatul Super Cupei.

– Asta a spus sergentul. Că s-a spânzurat fiindcă datoria bani unor jucători la jocuri de noroc.

Dan se încruntă la asistenta lui.

– April, l-ai cunoscut pe Pete. Era el un cartofor?

– Nu mi s-a părut. Dar poliţia spune că era.

– Şi ploaia cade-n sus.

– Dar…

– Fără daruri, puştoaico. Uite cum stă treaba: Hannah moare într-un accident aviatic. Joe Tenny credea că-i vorba de-un sabotaj şi încerca să afle cine l-a pus la cale. A vorbit cu Pete în după-amiaza zilei când a fost omorât. În noaptea aia, bum! Joe e ucis.

April tresări vizibil la auzul cuvântului *omor*.

– Acum e mort şi Pete, continuă Dan. Dacă mă-ntrebi pe mine, aş spune că Pete a fost în parte răspunzător de prăbuşire şi, când a început Joe să-l adulmece, l-au omorât. Pe Pete l-au omorât pentru a-l reduce la tăcere şi pentru a ne lua orice şansă de a afla cine e în spatele trebii ăsteia.

Uitându-se ţintă înapoi la el, April întrebă:

– Asta s-a întâmplat?

– Asta cred eu.

Apoi, Dan îşi dădu seama cât de firavă era întreaga poveste.

– Desigur, e posibil să am iluzii paranoice. E posibil să alerg după propria-mi coadă.

– O, nu, spuse ea, ochii ei cu irizaţii aurii căscându-se gravi. Trebuie că aveţi dreptate, domnule Randolph. Adică, l-am cunoscut

destul de bine pe Pete Larsen. Chiar am ieşit cu el de vreo două ori. Nu mi s-a părut că era un cartofor. Absolut deloc. Şi nu mi s-a părut în regulă ca domnul Tenny să aibă un accident cu echipamentul de hidrogen. El însuşi l-a conceput, nu-i aşa?

Dan încuviinţă din cap.

– Ce aveţi de gând să faceţi acum? întrebă April. Vreţi să discutaţi cu şeriful districtual despre Pete?

El scutură din cap.

– Nu cred că asta ar ajuta la ceva. Ei spun c-a fost o sinucidere. Aşa să rămână. Dacă încerc să fac zarvă, poliţiştii vor crede că-s dus cu pluta sau, mai rău, că-s nebun de legat.

– Şi i-ar da de veste celui care l-a omorât pe Pete că încă sunteţi pe urmele lor.

– Corect, spuse Dan, impresia lui despre April mai ridicându-se cu o treaptă.

Eşti şi tu părtaşă la asta? o întrebă în gând, aţintind-o cu privirea.

– Dar nu-i puteţi depista pe ucigaşi de unul singur, domnule Randolph. Ar trebui să chemaţi FBI-ul în ajutor. Sau poate Jandarmii Texani.

– FBI-ul s-ar zice că anchetează prăbuşirea. N-am văzut însă nicio mişcare din partea lor. Tu ai văzut?

Sprâncenele ei se uniră.

– Bine, atunci. Dar ce ziceţi de un detectiv particular?

– M-am gândit la asta. Doar că nu prea cred că un gonaci particular ar fi de prea mare ajutor. Aceştia se implică în principal în cazurile de divorţ, urmăresc telefoane şi fotografiază soţi cu teleobiectivul.

– Mitch O'Connell? Şeful departamentului dumneavoastră de securitate?

– Nu-i bun la altceva decât să angajeze paznici şi să completeze formulare. La naiba, dacă sistemul nostru de securitate ar fi bun de ceva, nu ne-am afla în situaţia asta.

– Probabil, spuse ea, părând dezamăgită.

– Poate c-ar trebui să discut cu biroul FBI local şi să-ncerc să-i pun în alertă, spuse Dan nu foarte convins. Nu ştiu ce altceva să fac.

Maxilarul ascuţit al lui April se strâmbă într-o expresie de hotărâre.

– Daţi-mi voie să vorbesc cu tata în Virginia. E procuror districtual şi s-ar putea să cunoască vreun anchetator aici în Texas care să poată face mai mult decât să tragă cu ochiul pe gaura cheii.

Nu aşteptă ca Dan să fie de acord. În schimb, April se ridică din scaun şi se duse direct la uşa biroului, atât de ferm hotărâtă, încât Dan nu făcu decât să rămână în scaun, fără grai.

Dar îşi spunea: Să fie ea una dintre ei? Postul de asistent personal e-un loc bun pentru o cârtiţă. Pe tatăl ei îl sună sau pe unul dintre tipii care i-a ucis pe Hannah, pe Joe şi pe Pete?

April Simmonds era blestemată să aibă un aspect frumos. De la primul concurs de frumuseţe la care o înscrisese mama ei când avea cinci ani, descoperise că, dacă zâmbeşte şi face gropiţe în obraji, toată lumea o va admira. Dar, crescând şi devenind o adolescentă bine proporţionată şi începând să înţeleagă puterea sexului, îşi dăduse seama că frumuseţea nu este totul. Nu pentru ea. Da, fetele arătoase erau alese primele pentru echipa de majorete şi profesorii le iertau dacă întârziau cu o lucrare sau dacă-şi uitau tema de casă. Asta era bine. Dar April învăţase destul de repede că ceilalţi – în special bărbaţii – nu se aşteaptă la altceva de la o femeie frumoasă decât să fie frumoasă. Şi supusă. Erau speriaţi de o femeie frumoasă şi deşteaptă.

April era deşteaptă foc. La început nu-şi dăduse seama de asta fiindcă, atunci când primea note maxime la şcoală, ea (şi toţi ceilalţi) bănuiau că asta se datora zâmbetului ei sclipitor şi cuminţeniei în relaţia cu profesorii. Nimeni nu fusese mai surprins decât April când trecuse ca prin brânză prin cele mai dificile cursuri la liceu, inclusiv algebra şi trigonometria.

Cam acelaşi lucru se întâmplase la facultate. Da, se mai iveau din când în când unele probleme rasiale, mai cu seamă când ieşea în oraş cu bărbaţi albi la piele. Dar le făcuse faţă fără a le permite să se transforme într-o deflagraţie majoră. Descoperise că era chiar interesată să înveţe istoria şi literatura engleză şi chiar şi cele mai plictisitoare cursuri de economie. Singura ei dificultate intervenise când trecuse testul pentru a intra într-o asociaţie studenţească pentru fete şi unele dintre ele nu se arătaseră bucuroase să aibă în rândul lor o fată fermecătoare, înaltă, chipeşă, cu ochi migdalaţi, care prin comparaţie le făcea să pară sărăcăcioase. Dar le câştigase bunăvoinţa şi, pe când era în ultimul an, o aleseseră preşedintă a asociaţiei.

Bărbaţii, însă, erau o problemă. Îi putea manipula destul de uşor: iubiţii ei din liceu fuseseră atât de stăpâniţi de testosteron, că i-ar fi putut face să latre la Lună pentru ea sau să jefuiască o bancă. În facultate, începuse să aibă întâlniri cu bărbaţi mai în vârstă, inclusiv profesori de-ai ei. Voia să înveţe de la ei, să afle lucruri despre lumea cea mare de dincolo de campus, să afle ce-i rezerva viaţa. În schimb, aceştia o mângâiau pe cap (sau altundeva) şi se comportau în aşa fel încât să fie cât mai elocvent că tot ceea ce se aşteptau de la ea era să fie frumoasă. Şi supusă. Când încerca să discute despre politică sau artă sau orice mai profund decât ultima peliculă de la Hollywood, ochii lor se căscau temători. Şi rareori o mai invitau iarăşi în oraş. Dobândise reputaţia că este o snoabă.

Absolvise cu o diplomă în literatura engleză şi cu ambiţia de a face ceva interesant. Prima slujbă pe care o luase fusese de redactor la revista editată de biroul statal de turism. Acolo stătuse mai puţin de

şase luni. I se ceruse să plece după ce-i arătase redactorului şef că-i scăpau nişte articole importante şi că permitea revistei să se transforme într-o fiţuică plictisitoare. Şomeră fiind, îi căzuseră ochii peste o ştire despre o companie privată din Texas care construia un satelit de energie solară. Interesant, îşi spusese April Simmonds. Îşi trimisese CV-ul (şi fotografia) prin e-mail către Corporaţia Astro Manufacturing şi ceruse postul de secretară, singura poziţie pentru care se simţea calificată. În douăzeci şi patru de ore primise un e-mail de răspuns în care era invitată să ia avionul spre Insula Matagorda pentru un interviu.

Şeful de personal era o femeie bătrână şi scorţoasă, cu ochi duri şi sfredelitori, care nu ştia de glumă. Dar, după ce discutase cu April vreme de zece minute, zâmbise şi-i spusese că şeful şi fondatorul companiei avea nevoie de un asistent executiv. April acceptase oferta, hotărâtă să-şi facă bine meseria, dar să nu-i dea niciodată de veste şefului cât este ea de fapt de deşteaptă.

Apoi făcuse prima greşeală. Se îndrăgostise de noul ei şef, Dan Randolph. Acesta era unul dintre bărbaţii aceia rari care nu era intimidat de o femeie atractivă şi deşteaptă. De fapt, i se păruse că nu-l interesa de loc aspectul ei. April avusese impresia că era îndrăgostit de altcineva, de cineva de neatins. Asta o făcuse să-l iubească şi mai mult.

Acum era hotărâtă să-l ajute pe Dan să-i găsească pe cei care-i omorâseră pe Hannah Aarons, pe Joe Tenny şi cel mai probabil şi pe Pete Larsen. Ştia că asta nu va fi uşor. Ceea ce nu luă însă niciodată în considerare fu faptul că asta avea să fie de asemenea şi foarte periculos.

Austin, Texas

Recepţia se ţinea nu la vila guvernatorului, nici în capitoliu, nici măcar într-unul dintre marile hoteluri din Austin. Pentru această reuniune mică şi tăcută cu principalii lui susţinători, Morgan Scanwell folosea casa rectorului Universităţii din Texas.

Conducându-şi berlina Lexus închiriată pe drumul de acces, Dan văzu că era o casă încântătoare, adăpostită în umbra deasă a unei grădini bogate în straturi de azalee, begonii şi *jacaranda*. Aerul era îngreunat de miasma dulce a iasomiei. Doi puşti în tricouri şi jeanşi serveau drept valeţi de parcare. Studenţi, bănui Dan. Deştept din partea lui Scanwell să ţină petrecerea aici; nu-şi vâră nasul niciun reporter de ştiri şi oferă tagmei universitare impresia că le rămâne dator.

O mulţime de paznici, observă Dan. Bărbaţi cu feţe inexpresive îmbrăcaţi în jachete sport şi pantaloni de costum erau împrăştiaţi prin jurul grădinii şi la uşa din faţă. Dan îşi spuse că probabil aveau destul praf de puşcă sub jachetele acelea să doboare jumătate din corpul studenţesc.

În spaţioasa sufragerie se afla doar o duzină de oameni, bărbaţii în costume obişnuite, ca şi Dan, femeile în rochii sau pantaloni largi. Scanwell nu se vedea nicăieri. La fel nici Jane.

O femeie tânără în costum negru de servitoare plimba o tavă cu pahare înalte de şampanie. Directoarea de restaurant, îşi spuse Dan, deşi poate că e o studentă care lucrează pentru directorul de restaurant. Îi trecu prin gând să ceară un pahar de amontilado, dar îşi dădu imediat seama că n-ar fi decât un exerciţiu de frustrare şi acceptă şampania. Apoi observă că mai mulţi dintre bărbaţi aveau în mâini pahare scurte. Se servea şi băutură mai tare.

– Daniel Randolph?

Dan se întoarse spre sunetul acelei voci bărbăteşti şi văzu un om scund, cu constituţie solidă şi faţă rotundă mărginită de o barbă neagră tunsă scurt. Pielea lui avea cam aceeaşi nuanţă pe care o avea a lui Dan după o vară petrecută în bătaia soarelui. Bărbatul purta un costum cenuşiu subţire cu o cravată verde-pastel frumos înnodată la gulerul unei cămăşi cu modele alb pe alb. Scumpă. Dan se gândi la sfatul lui Polonius cu privire la veşminte: bogate, dar de prost gust.

– Eu sunt Dan Randolph, spuse el, zâmbind politicos.

– Eu sunt Asim al-Bashir, zise bărbatul, întinzând mâna.

Trebui să-şi treacă în cealaltă mâna paharul demodat din cristal cioplit; degetele lui păreau reci la atingere.

– Încântat de cunoştinţă, spuse Dan, gândindu-se: Pare arab, numele lui are sonoritate arabă, dar bea alcool. Nu prea-i musulman, atunci.

– Sunt membru al consiliului director la Tricontinental, spuse al-

Bashir. Domnul Garrison vrea să trec în revistă detaliile înţelegerii noastre cu dumneavoastră.

Dan răspunse:

– Mi-am petrecut dimineaţa discutând cu oamenii lui Yamagata. Şi ei vor să cumpere din acţiunile Astro.

Impasibil, al-Bashir răspunse:

– Sunt sigur că vor.

Cu un chicot mâhnit, Dan spuse:

– Atâta vreme cât voi avea electrosatelitul pe orbită, nu voi suferi niciodată de singurătate.

– Până ce daţi faliment, ripostă al-Bashir pe un ton agreabil.

– Asta aşa este, recunoscu Dan.

Scanwell intră în încăpere la braţ cu Jane. Dan îşi simţi faţa dând naştere unei încruntări. Cu un efort de voinţă, forţă un zâmbet. E deja cu el, gândi. De parcă ar trăi împreună. Nu, încercă să-şi spună. E doar c-o vezi numai atunci când se întâlneşte cu el. Mda, ripostă el în gând. Şi se întâlneşte cu el tot timpul.

Toată lumea se întoarse să-l întâmpine pe guvernator. Acesta purta un sacou subţire din piele de căprioară care cădea peste o pereche de pantaloni largi de-un maro mai închis, iar de la gulerul desfăcut al cămăşii îi atârna un şnur de cowboy. Jane era îmbrăcată într-o rochie de cocktail ce-i ajungea până la jumătatea coapselor; flori tropicale pe-un fundal de un albastru palid. Arată splendid, îşi spuse Dan. Zâmbeşte, e fericită şi arată splendid. Ea îi prinse pentru o clipă privirea, dar se uită repede în altă parte şi începu să schimbe vorbe cu cuplul cel mai apropiat de ea şi Scanwell.

Guvernatorul începu să dea ocol încăperii, zâmbind şi scuturând mâini, trecând de la un oaspete la următorul, Jane stându-i în tot acest timp alături.

Când ajunse la Dan şi-i strânse mâna, spuse încet:

– Sunt bucuros că ai venit, Dan. Sper să poţi rămâne şi după ce se pleoşteşte bairamul ăsta. Jane şi cu mine trebuie să discutăm cu tine.

Dan aplecă din cap.

– Bine. Se poate.

Dar îşi spunea: Jane şi cu el. Jane şi cu el.

– Bun.

Scanwell îşi întoarse zâmbetul spre al-Bashir. După ce trecu cu îndemânare printre oaspeţi, Scanwell se aşeză în faţa şemineului gol şi stins şi ridică ambele mâini pentru a linişti zumzetul discuţiilor. De-ndată ce toată lumea îşi îndreptă atenţia spre el, Scanwell zâmbi larg.

– Probabil că deja ştiţi, începu el, că am stabilit o conferinţă de presă pentru luni dimineaţa. Nu e niciun secret că-mi voi anunţa candidatura pentru preşedinţia Statelor Unite.

Toată lumea izbucni în aplauze. Scanwell le acceptă cu o umilinţă

decentă, uitându-se ţintă la bocancii săi pentru o clipă, apoi ridică din nou privirea.

– Asta nu va fi o luptă uşoară. Voi da piept cu o opoziţie puternică în interiorul statului, în interiorul partidului şi, după ce voi fi câştigat nominalizarea… ei bine, ştiţi cu toţii cum e o campanie la nivel naţional.

– O poţi scoate la capăt, Morg!

– Bravo, bravo!

Râse modest şi făcu un gest de liniştire cu mâinile.

Nişte mâini mari, observă Dan. Mâini de atlet. Mâini de cowboy.

Apoi se uită la Jane şi se întrebă dacă-l lăsase să pună pe ea mâinile acelea. Nu voia să ştie răspunsul.

– Ei bine, ştiţi că un candidat are nevoie de un director de campanie de primă mână. Voiam să vă anunţ pe voi înainte să afle şi restul lumii că voi avea cel mai bun director de campanie din ţară.

Şi se întoarse spre Jane.

– Doamna senator de Oklahoma, Jane Thornton!

Toată lumea bătu din palme cât de tare putu. Toată lumea cu excepţia lui Dan. Auzi o femeie strigând peste zgomotul aplauzelor în urechea femeii de lângă ea:

– Nu-i aşa că sunt un cuplu încântător?

Dan scrâşni din dinţi.

– După cum ştiu unii dintre voi, continuă Scanwell, intenţionez să fac din independenţa energetică o problemă importantă a viitoarei campanii. Statele Unite au fost ţinute prea multă vreme prizoniere de petrolul din Orientul Mijlociu. A sosit vremea să tăiem acest cordon ombilical şi să devenim independenţi din punct de vedere energetic.

Toate luminile se stinseră.

– La naiba! bombăni cineva.

– Nu încă o pană de curent!

– Aşa se pare.

– Trebuie că m-a auzit.

Vocea lui Scanwell, cu un chicot uşor.

– Nu văd nicio lumină aprinsă afară.

Unul dintre servitori veni cu o lumânare care pâlpâia plăpândă în mâinile lui făcute căuş.

– Îmi cer scuze, doamnelor şi domnilor. Pare a fi o pană de curent generală.

– Din nou?

– Asta e a treia anul acesta şi n-am ajuns nici măcar la jumătatea verii.

Scanwell luă lumânarea şi o aşeză pe şemineu. În vreme ce servitorii aduceau alte lumânări, el spuse cu convingere:

– Vedeţi la ce mă refer? Ţara aceasta are nevoie de o politică

energetică *funcţională* – douăzeci şi patru de ori pe zi, şapte zile pe săptămână şi cincizeci şi două de săptămâni pe an!

Toată lumea aclamă în umbrele jucăuşe.

– Avem nevoie să punem capăt dependenţei faţă de importul de petrol şi să începem să dezvoltăm surse de energie solide, refolosibile şi sub propriul nostru control!

Oamenii aclamară mai puternic.

– Ei, pentru a înfăptui asta, voi avea nevoie de tot ajutorul pe care-l pot primi, reluă Scanwell. Majoritatea dintre voi m-aţi susţinut cu foarte mare generozitate în trecut. Voi avea nevoie să vă deschideţi iarăşi carnetele de cecuri.

– O, la naiba, Morgan, am uitat să-l aduc pe al meu! glumi unul dintre domnii în vârstă.

– Oricum, e prea întuneric aici să poţi completa un cec, strigă altcineva.

Scanwell rânji la ei.

– Nu face nimic. Ştim unde locuiţi. Şi unde vă ţineţi banii.

Mulţimea izbucni în râs. Dan îşi spuse: Nici eu nu mi-am adus carnetul de cecuri. Şi chiar de-aş fi făcut-o, ar trebui să scriu cu cerneală roşie.

Recepţia continuă la lumina lumânării, dar, după oră, oamenii începură să plece. Străzile erau încă întunecate şi Dan auzi de câteva ori ţipătul tânguitor al sirenelor. Va fi un drum de întoarcere la hotel interesant, îşi spuse. Ţinând un ochi la Jane, care nu pleca nici pentru o clipă de lângă Scanwell, Dan petrecu mare parte din timp discutând cu al-Bashir: doar despre subiecte uşoare de cunoaştere reciprocă, nu despre afaceri.

– Cum e să lucrezi în spaţiul cosmic? întrebă al-Bashir cu faţa pe jumătate ascunsă în umbrele tremurătoare. Nu e gravitaţie, mi s-a spus.

– Zero ge, spuse Dan, aplecând din cap. Oamenii de ştiinţă o numesc microgravitaţie, dar pentru noi, caii de tracţiune, ea este zero *g*.

– Pluteşti ca un balon?

– Nu ai greutate, mda. Nu-i vorba că nu există gravitaţie, dar mişcarea orbitei tale anulează efectul gravitaţiei Pământului. Cazi de fapt, dar viteza de înaintare te împiedică să te loveşti de Pământ.

Al-Bashir scutură din cap, încurcat.

– Mă tem că nu înţeleg.

Cum ai putea înţelege? îşi spuse Dan. Trebuie să fii acolo. Trebuie s-o simţi pe pielea ta. Şi-odată ce-o faci, n-o să mai fii niciodată întru totul fericit ţintuit aici jos pe Pământ.

Prima dată când urcase Dan pe orbită, ca angajat al lui Yamagata, i se făcuse rău. A aşteptat cu nerăbdarea lansarea rachetei, surescitat

şi puţin speriat de gândul că va merge cu o rachetă în spaţiu. Yamagata achiziţionase o firmă americană falimentară care lansa rachete de pe o imensă barjă marină, aşa încât Dan a trebuit să zboare în larg până-n mijlocul Pacificului împreună cu cinci colegi de muncă japonezi care-l priveau cu coada ochiului într-o tăcere suspicioasă.

Cât era ea de mare, barja de lansare tresălta şi se legăna pe valurile lungi şi rostogolitoare ale Pacificului. Alături de ea se afla nava de comandă, un superpetrolier modificat care tractase barja până în poziţia aceea exactă pe linia ecuatorului. Dan nu se putuse abţine să nu rânjească văzând că li se făcea rău colegilor lui de muncă din pricina mişcării acesteia. Lui niciodată nu-i fusese rău de mare, nici măcar în primele aventuri din copilărie când ieşise în largul golfului Chesapeake cu un Sunfish închiriat.

Totul a decurs exact ca la antrenament. Îndeasă-te în greoiul costum spaţial, trage casca pe cap şi coboară viziera, tropăie cu cizmele cele greoaie către liftul care te ridică alături de ceilalţi cinci muncitori spre partea de sus a rachetei, târâie-te în capsulă şi fă-ţi loc în cuşeta căptuşită.

Capsula era ca un mormânt metalic. Fără ferestre, fără panouri cu instrumente sau butoane de control. Şase cuşete înghesuite în spaţiul restrâns aidoma unor catafalcuri pentru nişte corpuri mumificate.

Zăcând acolo, neavând altceva de văzut decât partea interioară a cuşetei aflată la cincisprezece centimetri distanţă deasupra vizierei, Dan a aşteptat cu pulsul bătându-i tot mai repede, cu fiecare ticăit al ceasului ce executa numărătoarea inversă, în vreme ce asculta bubuitul valvelor şi gâlgâitul carburanţilor trecând prin pompe. Racheta prindea viaţă, tremurând asemenea unei bestii care se trezea încet. Când mai erau trei secunde până la lansare, Dan a simţit vibraţia joasă, mârâită a motoarelor care porneau.

Apoi a urmat o explozie şi un pumn gigantic l-a izbit în coloana vertebrală şi au fost propulsaţi în sus, imensa forţă de acceleraţie apăsându-i în cuşete. Vederea lui Dan s-a înceţoşat şi a scrâşnit din dinţi ca să se nu-şi muşte limba. Lumea de dincolo de casca lui era o negură zornăitoare, scuturătoare, răcnind de durere.

Şi apoi se oprise. La fel de brusc ca la apăsarea unui comutator, totul se oprise. Nu încerca absolut nicio senzaţie de mişcare. Dan a tras în piept două porţii bune de aer conservat, dându-şi seama că-şi ţinea respiraţia de dumnezeu ştie câte secunde. Şi-a văzut braţele plutind în sus de pe mânerele cuşetei, ridicându-se încet aidoma unor fantome care se ridică din morminte. A întors capul înăuntrul căştii să se uite la muncitorul japonez de lângă el şi viscerele i s-au întors brusc pe dos. Şi-a simţit fierea urcându-i în gât şi arzându-l. A început să transpire şi s-a luptat să se împiedice să verse.

N-a folosit la nimic. A vomitat înlăuntrul căştii, simţindu-se îngreţoşat la fel de tare ca orice marinar de uscat prins în prima sa furtună pe mare. Colegii lui au reacţionat imediat. Au râs cu toţii zgomotos.

Zâmbind la această amintire, Dan îi spuse lui al-Bashir:

– Trebuie să fii acolo ca să ştii să apreciezi senzaţia. O dată ce te obişnuieşti cu zero *g*, aceasta poate fi cu adevărat extraordinară.

Al-Bashir zâmbi înapoi, dar cam strâmb.

– Am înţeles că sexul în condiţii de imponderabilitate este fantastic.

Dan îşi spuse: N-are rost să-l deziluzionez.

– Trebuie să fii foarte al naibii de ingenios; amândoi plutiţi prin aer ca două pene. Dar, odată ce prinzi mişcarea, este incredibil.

– Presupun că va trebui să încerc şi eu cândva.

– Sigur. Toate lumea ar trebui s-o facă.

Uitându-se în jur în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, care fuseseră aranjate prin încăpere, Dan văzu că majoritatea celorlalţi invitaţi plecase deja. Scanwell se afla în antreu, urând o seară plăcută unui cuplu cu părul alb. Cu Jane încă alături.

Al-Bashir se uită printre gene la ceasul de la mână, care licări în mijlocul umbrelor. Aur masiv, îşi spuse Dan. Trebuie că-şi face exerciţiile zilnice la braţul ăla doar ridicându-l să vadă cât e ora.

– Am o obligaţie la cină, îi spuse lui Dan.

Însoţindu-l spre antreu, Dan spuse:

– Luni pot pune unul dintre oamenii mei să vă ducă la Matagorda cu avionul, dacă aţi vrea să vedeţi baza noastră.

– Am avionul meu pe care-l pilotez, spuse al-Bashir. Dar luni e în regulă. La unsprezece, să zicem?

– Unsprezece să fie, răspunse Dan, spunându-şi în gând: Tipul ăsta nu se trezeşte devreme.

Aproape ca un gând de pe urmă, îl întrebă:

– Ce avion aveţi?

– Am închiriat un T-38 pentru şederea de aici din Texas. E vechi, dar utilizabil.

Genul de avion cu reacţie pe care-l folosesc astronauţii NASA, îşi dădu seama Dan.

– Cum zboară? întrebă el.

– Ca o virgină inimoasă, spuse al-Bashir.

Întorcându-se, se apropie de Scanwell pentru a-şi lua rămas-bun. Dan îl urmări pe al-Bashir cel scund şi cu piele maronie strângând mâna cu guvernatorul cel deşirat şi cu faţă stâncoasă, în vreme ce Jane asistă ca spectatoare, zâmbindu-şi zâmbetul ei fix de politician, plin de-o sinceritate falsă şi de-o căldură artificială. El ştia cum era zâmbetul ei *adevărat*.

Când uşa din faţă se închidea în urma lui al-Bashir, Scanwell se

întoarse spre Jane.

– Acesta e ultimul dintre ei, nu-i aşa?

– Da, spuse ea uşurată.

– Bun. Hai să rugăm pe cineva să ne facă nişte sandvişuri. Sunt hămesit.

Aşeză o mână cărnoasă pe umărul lui Dan şi porni înapoi spre sufrageria luminată de lumânări.

– Dan, vom face satelitul tău de electricitate parte din programul nostru de independenţă energetică. Ce părere ai despre asta?

Dan se uită de la Scanwell la Jane şi invers.

– Cred că-i minunat. Sper doar să mai fiu pe piaţă pe când vei ajunge la Casa Albă.

– Te putem ajuta, Dan, spuse Jane.

– Cum?

Una dintre chelneriţele serviciului de catering intră în sufragerie.

– Vă mai pot servi cu ceva, domnule guvernator?

Scanwell rânji lupeşte, apoi spuse:

– Dacă nu s-a stricat deja mâncarea din frigider, poate că reuşeşti să ne încropeşti nişte sandvişuri, draga mea. Şi nişte bere, dacă mai e rece.

Se întoarse spre Dan.

– E bună berea pentru tine?

Tentat să spună că preferă vinul, Dan aprobă însă din cap.

– E bună berea.

– Mă-ntreb cât va dura pana asta de curent? murmură Jane îndreptându-se spre sofa.

– Ultima a ţinut două zile întregi, spuse Scanwell.

Dan se simţi bucuros că baza sa de la Matagorda avea propriile ei generatoare de rezervă. Şi combustibil pentru ele cât să ţină mai multe zile.

Chelneriţa se duse înapoi în bucătărie. Scanwell îşi dădu jos sacoul şi îl aruncă pe un scaun, apoi, trântindu-se pe sofa sub un tablou de Remington înfăţişând doi cowboy care-şi adunau vitele pe munţi sub norii fugari aprinşi de strălucirea Lunii pline, îşi lărgi cravata-şnur.

Jane ocupă fotoliul aşezat oblic la capătul sofalei. Dan îşi trase un scaun cu spătar drept şi se aşeză cu faţa la ea.

– Deci, cum ai să mă ajuţi, Jane?

Ochii lui Scanwell se îngustară puţin la auzul tonului lui Dan. Dan se întrebă cât de multe ştia guvernatorul despre ei doi.

Impasibilă, Jane răspunse cu stăpânire:

– Ultima dată când am vorbit ai pomenit ideea ca guvernul să garanteze împrumuturi pe termen lung şi cu dobândă mică pentru corporaţiile private.

– Aşa e, spuse Dan.

Ea se întoarse spre Scanwell:
– Morgan, ştiai că marile hidrocentrale din vest aşa au fost finanţate? Barajul Hoover, Marele Coulee: au fost construite cu bani privaţi obţinuţi din împrumuturi pe cincizeci de ani la o dobândă de doi la sută.
– Doi la sută? întrebă Scanwell, ridicând din sprâncene.
– Aşa reţin.
– Iar împrumuturile au fost garantate de guvernul federal?
– Mda, interveni Dan. Barajele au fost construite. Au oferit apă pentru irigarea zonelor deşertice şi au generat destulă electricitate să alimenteze tot Las Vegasul şi-o mulţime de alte oraşe care altfel n-ar fi putut exista. Şi toată lumea a scos bani din asta.
– După cincizeci de ani, murmură Scanwell.
Jane zise:
– Dan, intenţionez să introduc o propunere de lege în Senat care va oferi garanţii federale pentru împrumuturi asemănătoare pentru tine.
Preţ de un moment, Dan nu ştiu ce să spună. Jane continuă:
– Şi va trebui să fiu puţin creativă în exprimare, aşa încât să nu pară că legea e creată special să ofere ajutor Corporaţiei Astro. Va spune că guvernul va garanta împrumuturi pentru orice entitate privată angajată în construirea unor structuri majore în spaţiu. Ceva de felul ăsta.
– Schimb-o cu orice grup privat angajat în dezvoltarea unor noi forme de resurse energetice refolosibile, sugeră Scanwell.
– O deghizare destul de firavă, murmură Dan.
– Cei din personalul cabinetului meu sunt destul de pricepuţi să facă deghizări, nu-ţi fie teamă.
– Cincizeci de ani la doi la sută? întrebă Scanwell.
Cu o uşoară ridicare de umeri, Jane răspunse:
– Iarăşi, personalul cabinetului meu va găsi cifre mai potrivite pieţii de capital de astăzi.
Scanwell îşi frecă bărbia.
– Dacă faci exprimarea prea vagă, s-ar putea să te trezeşti că şi alte corporaţii se vor pune-n rând la troacă.
– Nu pot pomeni explicit de Corporaţia Astro, zise Jane. Legea ar fi respinsă la comisie drept o lucrătură cu interes precis.
– Aşteaptă o clipă, spuse Dan. Jane, apreciez ce încerci să faci, dar până când vei reuşi să treci legea prin ambele camere ale Congresului şi să ajungă pe masa preşedintelui, eu aş putea fi undeva la rând la supă în centrul Houstonului.
– Asta presupunând că preşedintele de acum o va semna, adăugă Scanwell. Lucru de care mă îndoiesc.
Jane le oferi amândurora o privire compătimitoare.
– Niciunul dintre voi nu înţelege imaginea de ansamblu.

– Luminează-mă, spuse Scanwell.

– Înaintând doar proiectul de lege, lui Dan îi va fi mai uşor să adune bani acum. Perspectiva garanţiilor guvernamentale…

– Va însemna că oricine se gândeşte să-mi împrumute bani va aştepta până ce vor veni federalii cu garanţiile, o întrerupse Dan.

Jane ripostă:

– Nu, vom formula legea în aşa fel încât oamenii care au împrumutat deja Astro cu bani să poată cere garanţii federale pentru împrumuturile deja existente odată ce legea va fi promulgată.

– Poţi face asta? întrebă Dan. Este legal?

Zâmbind ştiutoare, Jane spuse:

– Ai fi surprins să afli ce se află în spatele frumoaselor cuvinte ale celor mai multe proiecte legislative.

– Dar Casa Albă nu va fi de acord. Se va opune, spuse Scanwell.

– Bun. N-are decât.

Înainte ca Dan să poată obiecta, Scanwell adăugă:

– N-are decât să i se opună? Atunci de ce… o, am priceput.

– Proiectul ăsta legislativ îţi va oferi o unealtă puternică pentru programul tău de independenţă energetică, Morgan, spuse Jane, aplecându-se spre el. Le poţi spune electorilor că planul tău nu va fi finanţat cu dolarii strânşi din taxele pe care le plătesc ei; cheltuielile lui vor fi suportate de către investitorii privaţi.

– Iar dacă preşedintele respinge proiectul…

– Ai un motiv în plus cu care să-l iei la ciomăgeală, spuse Jane, aproape triumfal.

Dan se cufundă înapoi în scaun şi se uită ţintă la cei doi care rânjeau unul la celălalt. Ea nu face asta pentru mine, îşi dădu el seama. Nu-i pasă nici cât o ceapă degerată de Astro sau de electrosatelit sau de independenţa energetică. O face pentru *el*, pentru a-l ajuta să fie ales. Nu pentru mine. Pentru el.

Insula Matagorda, Texas

– Domnule Randolph?

Dan ridică ochii de la masa sa de scris. April continuă:

– Tocmai a sunat turnul de control. Domnul al-Bashir aterizează.

Dan se ridică în picioare şi se uită pe geamurile exterioare. Aşa era: un T-38 lucios şi mic făcea ultimul ocol către spaţiul de aterizare, strălucind argintiu în lumina de dimineaţă târzie. Dan văzu norii de furtună cum se adunau deasupra Golfului. Cu siguranţă o să auzim nişte bubuituri în după-amiaza asta, îşi spuse.

– Avem pe cineva la pista de aterizare care să-l aducă până aici cu feribotul? întrebă Dan.

– Am avut deja grijă de asta, îl asigură April.

– Bun. Mersi.

Acum, tot ce am de făcut este să aştept şi să arăt ca un director executiv ocupat atunci când ajunge aici.

Odată întors de la Austin, Dan îl căutase pe al-Bashir pe Internet. Nu prea erau informaţii acolo, descoperise el. Născut în Tunisia într-o familie putred de bogată, era membru în consiliile directoare ale mai multor zeci de corporaţii multinaţionale. Nu era nimic în tabloide despre el. Fie nu-i un playboy, fie are destui bani să-şi poată păstra aventurile departe de fiţuicile de scandal.

Dan îi ceru lui April să-i pună ordine în birou până la vizita lui al-Bashir câtă vreme el făcea o plimbare prin hangar. Acolo încă mai erau zeci de funcţionari AFA şi DNST, măsurând şi cântărind fragmente din avionul spaţial distrus. Şi mai erau câţiva în clădirea cu birouri de lângă hangar, făcând analize pe laptopurile lor şi îngreunând factura telefonică a Astro cu apeluri către Washington.

Pe când se întoarse la birou, abia dacă-l mai recunoscu. Totul era ordonat şi curat, aproape scânteind. Masa lui de scris era goală, observă Dan cu o urmă de uimire. N-o să mai pot găsi niciodată nimic, îşi spuse.

April anunţă: „Domnul al-Bashir vrea să vă vadă”, exact când ceasul bătu de unsprezece. Am auzit mereu că arabii n-au simţul timpului, îşi spuse Dan ridicându-se din scaun, şi dădu ocol biroului cu mâna întinsă.

Păşind în biroul lui Dan, al-Bashir zâmbi, dar aruncă o privire atentă şi lungă la April înainte să se întoarcă pentru a accepta mâna oferită de Dan. Era îmbrăcat ca un fotomodel masculin, într-un costum cenuşiu subţire şi-o cravată de-un albastru pal. Dan se simţi aproape sărăcăcios în cămaşa lui cu mâneci scurte şi pantaloni largi, nepretenţioşi. Se aşezară la masa rotundă şi mică din colţul biroului, alături de fereastra care dădea spre parcare şi spre copacii din spatele ei. April aduse o tavă cu cafea şi sucuri, zâmbind adorabil atunci când o aşeză pe masă şi plecă. Al-Bashir o urmări cu privirea,

un zâmbet mic şi indiscret atingându-i buzele.

– Secretara dumneavoastră e cât se poate de încântătoare, murmură al-Bashir în vreme ce April închidea uşa în urma ei.

Dan aprobă nonşalant din cap.

– Mda, aşa cred şi eu.

– Este căsătorită?

Atitudinea lui îl scoase din sărite pe Dan. Păstrând un ton plăcut, minţi:

– Nu, dar are un iubit stabil. Un ofiţer de poliţie din localitate şi campion la arte marţiale. Un tip mare şi rău ca un urs înfometat.

Zâmbetul lui al-Bashir păli.

– Cafea? întrebă Dan.

O jumătate de oră mai târziu, Dan era impresionat de cât de multe ştia al-Bashir despre tehnologia sateliţilor de energie solară. Nu-i inginer, îşi spuse el, da-i al naibii de deştept.

– Sateliţii de electricitate nu vor înlocui niciodată complet petrolul, spunea tunisianul, dar ar putea prelua o mare parte din sarcina de producere a energiei electrice.

– Mda, făcu Dan. Dacă putem urca o duzină sau aşa ceva de electrosateliţi pe orbită, vom putea închide mare parte dintre centralele de energie electrică ce lucrează la sol pe bază de combustibili minerali. Poate chiar pe toate.

– Doar centralele pe combustibili minerali? Cum rămâne cu cele nucleare?

Dan ezită o clipă, întrebându-se cât de multe ar trebui să-i spună vizitatorului său. Apoi zise cu grijă:

– Centralele pe combustibili minerali elimină gaze care produc efectul de seră. Cele nucleare n-o fac. Arderea cărbunelui, a petrolului şi-a gazelor naturale provoacă fenomenul de încălzire globală…

– Mulţi oameni de ştiinţă eminenţi nu sunt de acord că fenomenul de încălzire globală există cu adevărat.

– Mda, ştiu. Dar temperatura globală creşte cu trecerea fiecărui an. Dacă am putea închide centralele de energie pe combustibil mineral din lume…

– Un „dacă” imens, îl întrerupse al-Bashir, ridicând un deget.

Dan chicoti.

– Bine. Bine. Să ne concentrăm, atunci, la aducerea unui *singur* electrosat în stare de funcţionare.

– Ce părere aveţi despre visul lui Scanwell de a aduce Statelor Unite independenţa faţă de petrolul importat?

– Nu-i un vis, răspunse Dan. E o necesitate.

– Adevărat?

Sprâncenele lui al-Bashir se ridicară.

– Cum aşa?

– Atâta vreme cât suntem legaţi de ţiţeiul din Orientul Mijlociu suntem legaţi şi de politica de acolo. Suntem ostaticii teroriştilor şi descreieraţilor care vor să radă de pe hartă Israelul şi Statele Unite fiindcă îi susţinem pe israelieni.

Al-Bashir zâmbi afabil.

– Şi dacă Statele Unite nu mai au nevoie să importe petrol din Orientul Mijlociu? Ce se întâmplă atunci?

– Asta e problema lor, nu a mea.

– Şi a Israelului?

Dan spuse:

– Israelul va trebui să-şi rezolve singur problemele.

– Înţeleg, murmură al-Bashir.

Apoi căzu în tăcere.

Ţi-ai făcut-o singur, îşi spuse Dan cu furie. Discuţi cu un arab, de două ori la dracu', cu un musulman. De ce nu-ţi poţi pune creierul în funcţiune înainte să-ţi dai frâu liber la gură?

Păi, el a cerut-o, îşi spuse. El a deschis uşa. La ce se aştepta?

Al-Bashir şedea în faţa mesei de scris a lui Dan fără nicio expresie pe chip, ţinându-şi ochii adânci şi negri aţintiţi asupra lui.

– Uitaţi cum stă treaba, spuse Dan, simţindu-se incomodat. Nu sunt un politician. Sunt un om de afaceri. Nu încerc să salvez lumea. Nu vreau decât să fac satelitul ăsta de electricitate să funcţioneze şi să scot din el un profit indecent.

Al-Bashir izbucni în râs.

– Într-adevăr, asta căutăm cu toţii, domnule Randolph.

– Spuneţi-mi Dan.

Aplecând din cap, al-Bashir zise:

– E-un lucru rar să întâlneşti un om atât de cinstit ca tine, Dan.

Dan ridică din umeri.

Redevenind serios, al-Bashir spuse:

– Foarte bine. Domnul Garrison e pregătit să cumpere cincisprezece procente din Astro Manufacturing la un preţ de unu virgulă cinci miliarde de dolari.

– Şi mai ce?

– Tricontinental vrea să aibă unul dintre membrii consiliului său director în cadrul consiliului tău.

– Acela veţi fi dumneavoastră, domnule al-Bashir?

– Eu voi fi, da.

– Aş prefera mai degrabă un împrumut, spuse Dan, fără să-mi micşorez din numărul de acţiuni pe care le deţin la Astro.

Al-Bashir se lăsă pe spate în scaun şi nu spuse nimic.

– Doamna senator Thornton are de gând să introducă un proiect de lege care va oferi garanţii guvernamentale pentru împrumuturi către Astro.

– Şi către alte firme, spuse al-Bashir.

Ştie de planul lui Jane? Dan se simţi surprins. Dar îşi păstră vocea calmă atunci când adăugă:

– Proiectul de lege e gândit să vină în ajutorul Astro.

– Împrumuturile vor avea dobânzi foarte mici, arătă al-Bashir.

– Două procente dintr-un miliard şi jumătate înseamnă totuşi…

– Mult mai puţin decât i-ar aduce banii aceştia oriunde altundeva.

– Dar vor fi garantaţi, arătă Dan. Risc zero.

Al-Bashir avea privirea unei pisici care se juca bucuroasă cu şoarecele pe care l-a prins.

– Dan, fii serios. Nu te poţi aştepta de la noi să-ţi dăm un miliard şi jumătate de dolari şi să nu primim nimic în schimb decât o dobândă de doi la sută pe o perioadă de zece sau douăzeci de ani. E ridicol.

– Atunci va trebui să merg la altcineva, probabil, spuse Dan. Poate Saito Yamagata va fi mult mai binevoitor.

Expresia lui al-Bashir deveni compătimitoare.

– Dan, prietene, dacă-ţi faci griji că-ţi va fi smulsă din mâini corporaţia, fă-ţi griji cu privire la Yamagata şi la japonezi, nu la Tricontinental.

În sinea lui, Dan fu de acord. Sai era dispus să-l ajute, ştia asta. Dar preţul acelui ajutor ar fi fost să-i permită lui Yamagata să pună mâinile pe proiectul avionului spaţial.

– Nu poţi obţine suma de bani de care ai nevoie fără să renunţi la ceva, Dan, spuse al-Bashir cât se poate de rezonabil. E ca treaba aia despre care vorbesc oamenii de ştiinţă, cum îi spune: legea termodinamicii?

– A doua lege, murmură Dan. Nu poţi câştiga şi nu poţi ieşi nici măcar la egalitate.

– Niciun prânz nu-i pe gratis, Dan. Tot ce vrea Garrison e un loc în consiliul tău director aşa încât să rămână la curent cu ceea ce faci. Un singur loc nu-ţi va schimba cu nimic politica în cadrul consiliului. Nu voi putea prelua controlul asupra companiei tale cu doar un singur vot.

– Presupun că nu, recunoscu Dan.

Dar o voce în mintea sa întrebă: Atunci de ce-ţi doreşti cu atâta ardoare locul ăla?

Washington, D.C.

– Doamnă senator Thornton!

Auzindu-şi numele, Jane se întoarse. Nu-l recunoscu pe tânărul care-şi croia drum cu coatele prin mulţimea care circula pe coridorul aglomerat pavat cu marmură al Clădirii Hart cu Birouri a Senatului. Denny O'Brien, mergând alături de ea, se uită peste umăr şi şopti:

– Gerry Zisk, *Wall Street Journal.*

Era aproape ora patru, capătul unei zile de lucru obişnuite pentru personal şi coridoarele erau deja pline de funcţionari de birou aflaţi în drum spre traficul de la ora de vârf prin care aveau să ajungă acasă. Tânărul care se lupta anevoie cu torentul de oameni arăta prea şifonat ca să fie un reporter pentru redutabilul *Journal*. Chelea, însă din bărbie îi creştea o bărbuţă caraghioasă ca de ţap. Purta pantaloni largi şi-un pulover larg şi, observă Jane, sandale Bierkenstock scumpe care păreau că bătuseră mulţi kilometri. Însă nu avea şosete.

– Se ocupă de tehnica de vârf, de ştiinţă, de genul ăsta de lucruri, îi explică O'Brien înainte să apuce să-l întrebe.

Zisk ajunse la ei şi întinse mâna.

– Mulţumesc că m-aţi aşteptat, spuse, rânjind fericit. Vreau doar să vă pun câteva întrebări despre proiectul de lege pe care l-aţi introdus pe ordinea de zi a Senatului în după-amiaza aceasta.

– De ce nu mergem în biroul meu, unde putem sta confortabil? sugeră Jane.

Zisk aprobă entuziasmat din cap.

Când porniră în contra curentului, Zisk stând între Jane şi O'Brien, acesta întrebă:

– Proiectul acesta face parte din planul guvernatorului Scanwell de independenţă energetică? Adică, are scopul de a ajuta companiile de tehnică de vârf să strângă fonduri, nu-i aşa?

– Da, la ambele jumătăţi ale întrebării dumitale, spuse Jane.

Dădură un colţ şi merseră spre liftul DOAR PENTRU SENATORI. O'Brien apăsă butonul, bodogănind că liftul se opreşte la fiecare etaj atunci când membrii personalului îşi părăsesc birourile şi pleacă spre casele lor.

– Chiar credeţi că e posibil ca SUA să devină complet independente de petrolul arab? întrebă Zisk.

Liftul sosi şi din el curse un torent nou de angajaţi, forţând-o pe Jane şi pe cei doi bărbaţi să se retragă de lângă uşi cu câţiva paşi. Jane se gândi la vechea maximă despre angajaţii administraţiei de stat: Câţi oameni lucrează în biroul acesta? Cam un sfert din personal.

Urcară în lift şi, când se închiseră uşile, Zisk îşi repetă întrebarea.

– Complet independente de importurile de petrol? spuse Jane meditativ. Ăsta e scopul nostru. Cât de aproape putem ajunge şi cât de repede ne putem atinge scopul, depinde de cine conduce naţiunea.

Zisk rânji spre ea.
– Eu mă ocup de tehnologie, doamnă senator, nu de politică. Este posibil din punct de vedere tehnologic?
– Sigur că este. Mare parte din tehnologia necesară deja există şi putem construi ceea ce astăzi nu este încă gata.
Ajunseră la ultimul etaj şi porniră în josul coridorului către suita de birouri a lui Jane. În loc să intre pe uşile exterioare, Jane butonă încuietoarea electronică de la uşa biroului ei personal.
Zisk păru neimpresionat de mobila frumoasă de mahon negru. Abia dacă aruncă o privire la fereastră şi la priveliştea pe care o oferea asupra clădirii Curţii Supreme.
– Sunteţi cu adevărat încrezătoare că putem construi ceva de felul satelitului acesta de energie solară?
– Am ajuns pe Lună, nu-i aşa? sări O’Brien, îndreptându-se spre frigiderul ascuns dedesubtul rafturilor cu cărţi înalte până în tavan.
– Şi ne-a costat douăzeci de miliarde de gologani.
Jane ocupă unul dintre scaunele tapisate cu dungi verzi şi albe de lângă geam. Zisk se aşeză în scaunul din faţa ei.
– Vreţi ceva de băut? strigă O’Brien, ridicând în aer o sticlă rece de apă de izvor.
– Bere? întrebă Zisk.
– De ce fel?
– Orice e Lite.
– Eu vreau o apă tonică şi lămâie verde, strigă Jane spre ajutorul ei.
– Vine imediat, răspunse O’Brien.
Aplecându-se înainte în scaun, Zisk întrebă din nou.
– Chiar credeţi că satelitul ăsta de electricitate poate funcţiona?
Jane ezită. Reporterul nu avea un carneţel în mână. Nu era nici urmă de vreun dispozitiv de înregistrare, doar dacă nu avea unul îndesat sub pulover sau vârât într-un buzunar de la pantaloni.
– Înregistrezi discuţia asta? întrebă ea.
El îşi lovi tâmpla cu degetul arătător.
– Am memorie bună.
Jane îi oferi un zâmbet de gheaţă.
– Atunci poate c-ar fi bine să înregistrez ceea ce voi spune.
Când O’Brien îi înmână un pahar înalt cu apă tonică, ea întrebă:
– Denny, vrei să porneşti aparatul?
Uitându-se înapoi la Zisk:
– Îţi putem oferi o copie, dacă doreşti.
– Indiferent, răspunse el, ridicând nepăsător din umeri. Acum, cu privire la proiectul de lege: acesta e un colac de salvare pentru Corporaţia Astro, nu-i aşa?
Îndreptându-se spre masa ei de scris, O’Brien îi trimise o încruntare prevenitoare. Jane aşteptă ca el să pornească dispozitivul digital de

înregistrare înainte să răspundă.

– Proiectul meu are scopul de a oferi ajutor companiilor care se zbat să funcţioneze în zone ale noii tehnologii energetice fără să-i coste nimic pe contribuabili.

– Decât în cazul în care o companie precum Astro nu-şi îndeplineşte obligaţiile financiare.

– Guvernul a mai procedat aşa înainte, arătă Jane. Pentru Corporaţia Chrysler, pentru Lockheed. Nu-i nimic nou.

– Dar *are* ca scop salvarea financiară a Astro, nu-i aşa?

– Ar putea ajuta Astro, cu siguranţă. Şi alte companii care se luptă să dezvolte afaceri private pe piaţa tehnologiei de energie refolosibilă.

– Numiţi două, spuse Zisk, rânjind.

– Rockledge Industries are planuri să construiască o instalaţie de producere a combustibilului pe bază de hidrogen, am auzit, răspunse Jane imediat. Şi mai multe alte companii cercetează posibilitatea instalării unor instalaţii cu mori de vânt – ferme de vânt, le spun ei.

Rânjetul lui Zisk se lărgi.

– Ce spuneţi de Sam Gunn şi de hotelul lui cu gravitaţie zero pentru tinerii însurăţei?

– Asta nu e o formă de tehnologie energetică, spuse Jane cu răceală.

Zisk îşi schimbă tactica.

– Ce-am aflat noi este că Astro va vinde o parte din acţiuni către Tricontinental. Sau poate lui Yamagata. Mie mi se pare că, la urma urmei, nu vor mai avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Jane avea o tehnică de a-şi ascunde surprinderea. Luă o înghiţitură din paharul pe care îl ţinea în mână, apoi îi zâmbi reporterului cât de plăcut putu, gândindu-se în tot acest timp cu furie ce răspuns să dea.

Într-un sfârşit, spuse:

– Dacă aşa stau lucrurile, atunci Astro nu va avea nevoie de ajutorul pe care-l oferă proiectul meu de lege. Dar sunt alte companii noi de tehnică de vârf care vor avea.

În seara aceea, Dan şedea într-un separeu la barul Motelului Astro împreună cu Claude Passeau. Împărţiseră o cină mediocră şi ajunseseră la convingerea că o băutură puternică ar fi mai bună decât deserturile pe care le oferea restaurantul.

– Trebuie să vii în New Orleans, spuse Passeau. Mâncarea e infinit mai bună ca aici.

– Cel puţin i-am convins să ne toarne un coniac pe jumătate decent, spuse Dan, rotindu-şi paharul fără picior plin cu El Presidente.

Passeau scutură din cap.

– Ar trebui să încerci Armagnac, Dan. Mult mai bun.

– Armagnac?

– Provine dintr-o regiune a Franţei de lângă Cognac, dar e mai fin şi are un gust mai bun.

Passeau îşi aşeză o mână pe piept.

– Asta-i părerea mea, desigur.

– Armagnac, murmură Dan. Trebuie să ţin minte asta.

Passeau se uită prin local. Doi hispanici stăteau la bar, bând bere în linişte. Barmaniţa vorbea încordată la telefon, cu mâna liberă făcând gesturi parcă de isterie în limbajul semnelor. Din difuzoarele instalate în tavan picura muzică country, o lamentaţie strunită din chitară despre dragostea pierdută.

– Ce te-a făcut să-ţi construieşti aici cartierul general? întrebă Passeau. Parcă-i la capătul Pământului.

Dan sorbi din coniac.

– De aici putem lansa deasupra Golfului Mexic. Şi-am avut un unchi care a reuşit să-i convingă cu vorba bună pe cei de la departamentul de parcuri să ne dea voie să închiriem jumătate din insula asta de la statul suveran Texas.

– Aa, făcu Passeau. Banii vorbesc.

– Mai cu seamă când dai pe sub masă nişte bancnote nemarcate.

Passeau râse.

– Eşti un fel de canalie, nu-i aşa?

Prefăcându-se surprins, Dan răspunse:

– Nu i-am mituit pe cei de la parcuri. Unchiul a făcut-o.

– Şi uite unde te-a adus pe tine.

– Nu-i tocmai un paradis tropical, nu? recunoscu Dan.

– Am fost la Cape Canaveral, zise Passeau. Aia mi s-a părut o magherniţă. Dar asta…

Flutură vag cu mâna către bar.

– Asta va fi o metropolă într-o bună zi, zise Dan, rânjind.

– Nu cât suntem noi în viaţă.

Ridicând din umeri, Dan admise:

– Poate că nu.

– Ai lucrat pentru japonezi, nu-i aşa?

– Mda.

– Sus în spaţiu?

– Teoretic, n-am fost astronaut. Am fost ceea ce ei numesc un specialist în misiune. În cazul meu, asta însemna să fiu un muncitor în construcţii în condiţii de gravitaţie zero.

– Hmm. Ţi-a plăcut?

– Am savurat fiecare minut.

Atingându-şi uşor nasul:

– Chiar şi bătăile.

Expresia de pe faţa lui Passeau se situa undeva între neîncredere şi fascinaţie.

Dan îl lăsă să ia o înghiţitură din whiskyul pe care-l bea, apoi se aplecă puţin înainte peste masa separeului şi spuse pe o voce joasă:

– Claude, suntem gata să ridicăm de la sol avionul spaţial.

Passeau bătu puţin în retragere.

– Nu pot autoriza un alt zbor de încercare până ce nu dovedim incontestabil ce-a dus la prăbuşirea primului avion.

– Ştim care a fost cauza. Sabotaj.

– Tu poţi crede asta, Dan. Că tot veni vorba, eu însumi cred asta. Dar nu avem nicio dovadă.

– Asta fiindcă dovada nu se află în epavă.

– Atunci unde se află?

– În craniul lui Pete Larsen.

Passeau trase aer în plămâni.

– Atunci ne este pentru totdeauna inaccesibilă.

– Uite, spuse Dan, aplecându-se şi mai mult peste masă. Pete avea acces la codurile de comandă ale sistemului de control al avionului. Şi cunoştea pista la sol. A vândut cuiva informaţiile astea. Acel cineva a manevrat un transmiţător radio care a trimis comanda de pornire a elicei de manevră. Ştiau cum să activeze sistemul de control al avionului şi ştiau unde şi când să o facă.

– Dar pilotul ar fi putut anihila comanda.

– Nu în timpul reintrării! şopti Dan cu urgenţă. Fiecare microsecundă este crucială în acel moment al zborului. Hannah tocmai începuse manevra de coborâre care înclina avionul aşa încât scutul termic de pe partea inferioară să preia cea mai mare parte a forţei de frecare din timpul reintrării. Pornirea elicei de manevră care a împins botul în jos a scos avionul de sub control. Niciun pilot nu l-ar fi putut redresa. Avionul era condamnat.

– De ce nu s-a catapultat?

– Probabil că a încercat s-o facă, spuse Dan.

– Toate astea nu sunt decât ipoteze, zise Passeau.

– Dacă am ridica de la sol rezerva şi nu s-ar întâmpla nimic rău, asta ar dovedi că prăbuşirea a fost provocată prin sabotaj, nu-i aşa?

– Nu, n-ar fi aşa. S-ar putea să fie…

– Vreau să înalţ rezerva, insistă Dan. Apoi adăugă: Fără om la bord.

– Fără un pilot?

Dan zise:

– Comandă complet automată. De data aceasta păstrăm doar pentru noi codurile de comandă şi nu spunem nimănui care va fi pista la sol.

– Nu poţi zbura aşa, chiar şi fără echipaj, obiectă Passeau. Mai sunt şi alte avioane pe cer, să ştii. Va trebui să cureţi un culoar de zbor, să ceri aprobare de la AFA, să…

– Asta-i partea ta de joc, Claude. Am nevoie de-o bucată mare de

spaţiu de zbor, suficient de lată încât criminalii ăia nemernici să nu ştie cu precizie unde se va afla avionul la reintrare.

– Asta-i imposibil. Tu ceri ca FAA să cureţe jumătate din continentul nord-american pentru tine.

– Doar pentru o jumătate de oră, în timpul fazei de reintrare. Câtă vreme pasărea va fi pe orbită, nu va păţi nimic.

– Nu pot face asta, Dan. Îmi pare rău, dar nu se poate.

– Vrei să spui că nu vrei să…

Mobilul său începu să cânte „Take Me Out to the Ball Game”. El făcu o grimasă, scoase telefonul din buzunarul de la cămaşă şi-l deschise.

Pe ecranul cel mic apăru faţa lui Jane. Părea categoric nefericită.

Înainte ca Dan să poată începe să spună „bună”, ea zise:

– Dan, trebuie să discutăm.

Aruncând o privire la Passeau, el spuse:

– Faţă în faţă?

– Da.

– Cred c-aş putea lua avionul spre Washington în weekend.

– Nu, nu aici. La ranch.

Dan ezită şi se uită iarăşi la Passeau. Acesta încerca din greu să atragă privirea barmaniţei, care încă gesticula cu telefonul de la bar lipit de ureche.

Coborându-şi vocea, Dan întrebă:

– Va fi şi Scanwell acolo?

Jane spuse:

– Nu. El trebuie să dea fuga până-n New Hampshire.

Declanşând un zâmbet, Dan spuse:

– Voi fi acolo sâmbătă la timp pentru masa de prânz.

– Vino singur.

Jane întrerupse brusc legătura.

Ranchul Thornton, Oklahoma

Staggerwingul era prea lent ca să-i fie lui Dan pe plac pentru acel drum, iar după felul cum arătase Jane la telefon, bănuia că ea-şi dorea ca întâlnirea aceea dintre ei să fie păstrată cât mai în secret posibil. Aşa că Dan descuie sertarul de jos al mesei de scris şi scoase permisul de conducere, carnetul de asigurări sociale şi cardul de credit pentru Orville Wilbur, o identitate falsă pe care şi-o crease cu ani în urmă, când companiile care emiteau carduri de credit îl hăituiau ca să le devină client. I se păruse ridicol de uşor să-ţi fabrici o identitate falsă. Nu-i de mirare că teroriştii se pot furişa după bunul lor plac prin ţara asta, îşi spuse Dan. Începuse sub forma unei glume, dar Dan descoperise că erau momente când era convenabil să ai o personalitate alternativă. Cum era momentul acesta.

În noaptea aceea de vineri, Dan conduse spre Corpus Christi. Orville Wilbur se cază la un motel de lângă aeroport şi de la telefonul din cameră cumpără un bilet electronic de la Southwest Airlines, o călătorie dus-întors de la Corpus Christi la Oklahoma City pe cel mai apropiat zbor, cu legătură spre Marietta. Când ajunse acolo, Orville Wilbur închirie un SUV şi conduse către ranchul Thornton.

Pe când trecu prin poarta din lemn frumos cioplit a ranchului, cu mult înainte de prânz, văzu o altă furgonetă la o distanţă oarecare în spatele lui, urmărindu-l pe drumul care ducea la casa ranchului şi ridicând în aer o coadă de praf sub forma cozii unui cocoş. Paza? se întrebă el. Sper să nu fie cei de la ştiri.

Oprind în faţa casei joase şi întinse, Dan coborî în lumina dimineţii târzii. Era cald şi praful plutea în aer, iar soarele era sus pe cerul albastru deschis pe care de-abia dacă vedeai un mănunchi de nori. Îngustând ochii, Dan văzu pe întinderea albastră dârele lăsate în urmă de un avion, oameni care plecau undeva, la zece kilometri deasupra solului. Apoi prinse cu coada ochiului imaginea vagă, fantomatică, a secerii Lunii, din zâmbetul asimetric al căreia nu era vizibilă doar o bucată.

Ştiu, îi spuse Dan în gând Lunii. Sunt un idiot că am venit aici. Dar ce dracu'!

SUV-ul lui era singura maşină parcată în faţa casei. Nu se zărea nicio mişcare; casa părea tăcută, goală. Dan bătu la uşă şi aşteptă răspunsul cuiva. Întorcându-se, văzu furgoneta care-l urmărise înaintând cu zgomot pe drumul de acces acoperit cu pietriş. Se opri cu un scrâşnet, într-un vârtej de praf nisipos.

Şi din ea coborî Jane.

Era îmbrăcată în jeanşi şi o bluză albă, decorată pe partea din faţă cu un trio de cintezoi. Avea părul prins la spate, eliberându-i gâtul. O curea din piele albă cu o cataramă argintie şi turcoaz. Cizme de cowboy puternic roase.

– Ai ajuns înaintea mea? spuse Jane surprinsă.

– Mi-am întins cortul şi-am dormit în el toată noaptea, glumi Dan.

Ea păşi către el. El vru s-o ia în braţe, dar ea păşi ageră pe lângă el şi scoase din jeanşi un card electronic pentru uşă.

– Nu-i nimeni aici, spuse ea în vreme ce uşa se deschise cu un clic. Le-am dat liber peste weekend celor din personal.

Nici urmă de zâmbet, nici de căldură, nici umbra unei propuneri de orice fel. Doar expunerea unui fapt. Jane părea la fel de cumpătată şi de expeditivă ca un străin.

La naiba, bombăni Dan în sinea lui, şi furgonetele noastre stau mai aproape una de cealaltă decât noi doi.

– Vin-o înăuntru, spuse ea.

– Ce-i cu toată secretomania asta? întrebă Dan păşind în umbrele răcoroase ale antreului.

Pornind pe coridor în jos către bucătărie, Jane spuse peste umăr:

– Am făcut o propunere de lege care în mod vădit are scopul de a te ajuta pe tine, Dan. Reporterii au început să prindă mirosul, să încerce să găsească o legătură personală între noi.

– Nu trebuie să caute atât de departe, spuse Dan, urmând-o.

– N-am făcut un secret din fosta noastră relaţie, zise ea, aprinzând tuburile fluorescente instalate în tavanul bucătăriei. Dar nu-mi pot permite să fiu văzută alături de tine.

– Decât dacă e şi Scanwell prin preajmă, murmură Dan.

Ea se întoarse cu faţa către el.

– Aşa e: decât dacă e şi Morgan prin preajmă.

– El e doamna de companie sau colegul tău de pat?

Ochii ei scăpărară a furie, dar îşi recăpătă repede controlul de sine.

– El e un candidat la preşedinţia Statelor Unite şi nu am de gând să fac nimic care să-i pună în pericol şansele de câştig.

Dan mormăi:

– Ai vorbit ca un avocat.

– Asta şi sunt, Dan. Un avocat. Ştiai asta... în zilele de demult.

Erau un milion de lucruri pe care voia să le spună. În schimb, se duse la barul pentru micul dejun şi trase de sub el un scaun fără spătar.

– Ai de gând să ne pregăteşti masa de prânz?

– Nu ştiu să gătesc, spuse ea.

– Te pot ajuta.

Ea păru să se relaxeze puţin.

– Bine. Hai să vedem ce este în frigider.

Scoţând din frigider ouă şi cârnăciori, Dan spuse:

– De ce mi-ai cerut să vin aici, Jane?

– Cum merge ancheta asupra accidentului? întrebă ea.

– Încet. Prea al naibii de încet. Încerc să-l conving pe barosanul de

la AFA să ne permită să ridicăm de la sol avionul spaţial de rezervă…

– Am înţeles că e implicat şi FBI-ul.

– Dacă este, oamenii lor sunt invizibili.

– Se pricep la asta, spuse ea.

Dan aşteptă până ce începură ouăle se sfârâie în tigaie şi la masa cea mică din ungherul pentru micul dejun fură aranjate două locuri. Jane aşeză acolo două pahare cu suc de portocale. Când începu să gâlgâie aparatul pentru cafea, aroma de cafea fiartă se împrăştie prin bucătărie.

– Deci, de ce mi-ai cerut să vin aici? întrebă el din nou.

Ea luă spatula şi răsturnă ouăle şi cârnăciorii pe un platou de servire. Dan aşteptă până ce ea aşeză platoul pe masă, apoi o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa la el. *Ochii ei verzi de-o limpezime rece.* Întotdeauna îşi reamintea versurile acelui cântec vechi atunci când se uita în ochii ei: *Un lac în care sufletul meu zace.*

– Jane, spuse el, pentru numele lui Dumnezeu…

Ea îi îndepărtă mâinile.

– Te-am chemat aici ca să discutăm despre politică. Nimic altceva.

– Nimic altceva?

– Politică. Atâta tot.

– Bine, zise el, cu un suspin teatral.

Cam asta se şi aşteptase din partea ei. Trase un scaun şi pentru ea.

– Aşadar, hai să discutăm.

– Tu închei o afacere cu Tricontinental.

– Împotriva instinctului meu visceral, spuse el, aşezându-se.

– N-o face, Dan.

– Şi ce altceva să fac? Să închei un târg cu Yamagata?

– Dă-mi ocazia să trec proiectul ăsta prin Senat. Vrem să strângi din surse americane banii de care au nevoie.

– Tricontinental *este* americană.

– Garrison este american…

– Un texan, arătă Dan, reuşind să rânjească.

– … dar Tricontinental este o corporaţie multinaţională. Ştii asta. E la fel de americană cum este şi arabă şi venezueliană şi chiar olandeză.

– Şi ce-i cu asta?

– Pe Garrison nu-l interesează independenţa energetică. Se va lupta cu Morgan până la ultima suflare.

Dan aprobă din cap.

Ignorând mâncarea care se răcea pe platou, Jane spuse cu seriozitate:

– Dan, scopul proiectului meu este să obţinem pentru tine finanţare americană. Face parte din programul lui Morgan de independenţă

energetică.

– Nu-mi pasă nici cât un claxon în Herţegovina de programul lui Scanwell de independenţă energetică! Eu încerc să-mi salvez compania!

– Iar noi încercăm să te ajutăm!

– Dar am nevoie de ajutor *acum*, insistă Dan. Nu după ce termină Senatul de puricat proiectul tău legislativ. Nu după ce devine preşedinte Morgan Scanwell, dacă s-o întâmpla asta vreodată. Acum!

– Ai putea reduce din activitate pentru un an, nu-i aşa? Ai putea trimite în şomaj tehnic o parte din personal? Să-ţi pui echipamentul la naftalină.

– Jane, am un satelit de trei kilometri pătraţi care atârnă sus pe orbită şi care nu face altceva decât să sugă bani şi să fie lovit de impurităţile orbitale. Nu-l pot lăsa doar să atârne acolo vreme de-un an.

– De ce nu? Tot acolo va fi şi de acum într-un an, nu?

– Mda, şi-l va deţine Yamagata. Sau Tricontinental.

– Nu dacă refuzi să închei vreo afacere cu ei.

– Şi ce-ar trebui să fac vreme de un an de zile? Să ard gazul cu degetul în gură? Pe lângă asta, alegerile sunt peste mai bine de-un an.

– Peste paisprezece luni.

– Nu-mi pot trimite personalul în şomaj tehnic şi să mă aştept să se întoarcă peste paisprezece luni. Îşi vor găsi alte slujbe.

– Te rog, Dan. Fii rezonabil.

– Rezonabil? Vrei să-mi suspend întreaga activitate pentru mai bine de un an în speranţa că mult-preţuitul tău candidat va fi ales?

– Da. Aşa e cel mai bine pentru toţi.

Dan inspiră profund. Numără până la zece. Într-un sfârşit, şopti:

– S-ar putea să fie cel mai bine pentru Scanwell. Şi pentru tine. Însă nu şi pentru mine sau oamenii care lucrează pentru mine.

– Dan, ţara are nevoie de Morgan Scanwell la Casa Albă. Tu nu-l cunoşti, este un om minunat.

– Mda. Şi mie-mi place de el. E-un tip foarte plăcut. Şi ce-i cu asta?

– Dacă ai şti la ce presiuni este supus, luptele pe care le poartă… Firmele petroliere şi-au pus toate tunurile pe el. Chiar şi în propriul lui stat poartă o luptă istovitoare.

– Iar tu te culci cu el, nu-i aşa?

Ea ridică bărbia.

– Asta n-are nicio legătură cu ce discutăm noi.

– Ba are, la naiba.

– Te rog, Dan. Aşteaptă. Dă-ne ocazia să-l ducem pe Morgan în Casa Albă şi apoi vei putea face tot ce-ţi vei dori să faci.

– Nu-mi pasă de el! Tu eşti singura care mă interesează.

Ea nu păru surprinsă. Sau înfuriată. Sau măcar afectată.

– Nu, Dan, spuse ea foarte încet. Asta a fost cu mult timp în urmă.

– Renunţ la tot proiectul ăsta blestemat. Îl vând celui care oferă mai mult. Nu-mi mai pasă de el.

– Nu vorbeşti serios.

– Ba vorbesc, la naiba.

– Dan, proiectul ăsta e viaţa ta, e munca ta.

– Şi cu ce m-am ales? răspunse el deprimat. Cu trei oameni omorâţi şi proiectul care se duce pe apa sâmbetei. La ce folos totul? Nu vreau să îmi mai îngrop niciun prieten. Vreau să termin cu asta. Te vreau pe tine. Nimic altceva nu contează. Îl uiţi pe Scanwell şi…

– Încetează! sări Jane. Vorbim despre viitorul Americii, Dan. Despre viitorul lumii! Nu poţi înţelege asta? Nu poţi vedea? Viitorul întregii lumi e pus în balanţă!

– Lumea ta, Jane. Nu a mea. Mie nu-mi pasă câtuşi de puţin de nimic dacă nu eşti alături de mine.

Ea se uită la el cu ochii ei verzi sobri, limpezi şi uscaţi.

– Lucrez pentru a ajuta America să nu fie legată de mâini şi de picioare de către firmele petroliere. Am crezut că asta faci şi tu. Se pare că m-am înşelat.

– Nu, spuse el trist şi înfrânt. Şi eu lucrez pentru asta. Doar că… te iubesc, Jane. Nimic altceva nu are vreun sens pentru mine dacă nu putem fi împreună.

Preţ de câteva momente lungi, Jane nu spuse nimic. Apoi, scuturând încet din cap, răspunse:

– Nu putem fi împreună, Dan. Am încheiat deja capitolul ăsta.

Dan îşi dădu seama că ea era foarte, foarte tristă. Şi la fel era şi el.

Houston, Texas

Să aibă de-a face cu orice fel de agenţie guvernamentală de obicei îl făcea pe Dan să-şi ia câmpii. Oficiul de teren din Houston al Biroului Federal de Investigaţii nu făcea excepţie.

Îşi petrecuse duminica de după acea scurtă şi amară întâlnire cu Jane înapoi la biroul lui de pe Insula Matagorda, executând mişcările de prindere din urmă a ritmului său de lucru, dar gândindu-se de fapt la alegerile pe care le avea. Să accept oferta Tricontinentalului? Al-Bashir a părut destul de decent, sincer interesat de electrosat. Bine, aşadar îi vând lui Garrison cincisprezece la sută din acţiunile companiei. La un preţ de unu virgulă cinci miliarde, asta ridică destul de frumuşel preţul acţiunilor. Ce am de pierdut?

Compania ta, răspunse vocea aceea sardonică din mintea sa care-i tempera mereu visările. Garrison va începe cu al-Bashir în consiliul tău director şi-nainte să-ţi dai seama te vei trezi pe-o rână, întrebându-te cum naiba ţi-au făcut-o.

Ei bine, mai este Yamagata, socoti Dan. Sai a fost interesat de sateliţii de electricitate chiar de la punctul de pornire. La naiba, chiar el a fost cel care m-a făcut să-mi surâdă ideea. O alianţă strategică între corporaţia lui şi a mea pare foarte logică.

Corect, spuse dispreţuitor vocea. Asta până ce-ţi vlăguieşte Yamagata întreaga operaţiune. El vrea proiectul avionului spaţial. S-ar putea să-ţi fie amic, dar înainte de asta e-un om de afaceri. Poate c-o să aibă remuşcări, dar o să treacă peste cadavrul tău dacă e nevoit s-o facă.

Cadavru, îşi spuse Dan. Îşi făcu o notiţă în gând să telefoneze la biroul din Houston al FBI pentru a vedea cum mergea ancheta lor.

În dimineaţa următoare, după mai multe niveluri de discuţii birocratice cu subînţeles, ajunse în cele din urmă la agentul special Ignacio Chavez, cel însărcinat cu ancheta Astro.

Chavez păru politicos şi serviabil la telefon. Serios, dar nu oficios. O faţă solidă, bondoacă; o mustaţă groasă şi neagră; păr negru şi des. Se oferi să ia avionul spre Matagorda să-l întâlnească pe Dan.

– Nu va fi nevoie de asta, spuse Dan, studiind trăsăturile geometrice, puternice ale agentului. Prin venele lui curge mult sânge nativ-american, îşi spuse Dan în vreme ce continuă: Am o întâlnire de afaceri joi în Houston. Ne putem întâlni atunci?

Chavez fu de acord cu o întâlnire la prima oră a dimineţii; şapte treizeci a.m. Dan luă avionul spre Houston în seara zilei de miercuri şi trase peste noapte la un hotel, doar ca să afle a doua zi dimineaţa că sediul federal era închis tuturor cu excepţia funcţionarilor guvernamentali. Doi paznici supraponderali stăteau în spatele biroului de recepţie din holul de la intrare.

– Birourile nu se deschid până la opt treizeci, spuse cel mai gras

dintre ei. Trebuie să fi înţeles greşit ora.

Încruntându-se a nerăbdare, Dan insistă:

– Nu, a spus şapte treizeci. Nu-l puteţi contacta la birou?

Evident nefericit din pricina asta, cel mai puţin corpolent dintre paznici căută fără grabă numărul de telefon al lui Chavez şi-l sună.

– Nu răspunde. N-a venit încă.

Dan pufăi.

– Bine. O să aştept.

– Nu în hol, domnule, spuse paznicul cel mare. Astea sunt regulile de securitate.

– Nu pot sta aici ca să-l aştept?

– Nu, domnule. Astea sunt regulile de securitate.

Dan deschise jacheta sa sport.

– N-am niciun exploziv la mine, de două ori la naiba. Mă puteţi percheziţiona dacă vreţi.

– Regulile, domnule. Va trebui să aşteptaţi afară.

Al doilea paznic aşeză mâna pe mânerul pistolului. Bodogănind şi fierbând, Dan tropăi prin hol şi ieşi afară pe uşile din sticlă. Străzile păreau deja aburite. Maşinile şi camioanele înaintau încet, mârâind. De ce-i spune oră de vârf? se întrebă Dan. Nimeni nu poate merge mai repede de şaişpe kilometri pe oră.

Iritat, Dan ieşi bombănind afară, aruncând o privire în sus la norii care ameninţau cu ploaia. Avea o întâlnire la prânz cu al-Bashir şi Garrison. Maşina pe care o închiriase la Aeroportul Hobby era parcată în garajul de cealaltă parte a străzii. Supraveghetorii de parcare erau în acţiune la şapte treizeci. De ce nu-s în acţiune şi afurisiţii ăia de la FBI?

– Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Randolph.

Întorcându-se, Dan îl recunoscu pe Chavez. Bărbatul avea cu el o pungă albă de hârtie pe care era desenat logoul McDonald's.

– Exact la timp, spuse Chavez cu un zâmbet care scoase la iveală nişte dinţi albi şi sclipitori.

Dan aruncă o privire la ceasul de la mână. Cadranul lui digital arăta exact 7.30. Sosise cu câteva minute mai devreme, ca de obicei.

Simţindu-se mai bine, îl urmă pe Chavez înapoi în holul de la intrare, reprimându-şi un rânjet triumfal atunci când semnă la biroul de recepţie în registrul cu vizitatori, după care urcă în lift împreună cu agentul.

– Paznicii mi-au spus că birourile nu se deschid până la unsprezece treizeci, zise Dan când se închiseră uşile liftului.

– Aşa este, spuse Chavez. Mie-mi place să vin mai devreme. Reuşesc să fac multe înainte să sosească toată lumea şi să înceapă să sune telefonul.

Biroul lui Chavez era o cămăruţă, însă avea o fereastră. Nu aveai la

ce altceva să te uiţi decât la peretele alb al garajului de peste drum, observă Dan, dar în lumea birocratică a agenţiilor guvernamentale o fereastră era un indicator al statutului în ierarhia ontologică.

Chavez se strecură în spatele mesei de scris, scoase o cutie de carton din geantă şi o deschise. Dan văzu două rulouri mici umplute cu ceea ce părea a fi ouă şi şuncă.

– Am adus unul în plus pentru dumneavoastră, spuse Chavez.

Apoi se roti în scaun, se aplecă şi deschise o geantă frigorifică.

– Cola? Suc de mere? Hei, am chiar şi o sticlă de Perrier aici! Mă-ntreb cine o fi lăsat-o aici?

Dan acceptă sandvişul cu ou şi sticla de Perrier. Înainte să apuce să-l întrebe ceva pe Chavez, agentul dădu să-şi deschidă computerul.

– Trebuie să vă spun, domnule Randolph, că ancheta pe care o întreprindem asupra accidentului dumneavoastră n-a ajuns foarte departe. Am luat în considerare şi rapoartele emise de FAA, dar până acum n-am găsit nimic care să indice o mână criminală.

– Asta e probabil pentru că nu am fost întru totul sinceri cu dumneavoastră, recunoscu Dan.

Chavez puse jos McMuffinul său, neatins, ochii lui de-un maro închis strălucind de-un interes subit.

– Oh? Ce vreţi să spuneţi?

– Inginerul meu şef avea o teorie cum că avionul a fost sabotat. I-am spus să n-o discute cu nimeni.

– De ce naiba aţi făcut asta?

– Nu ştiam cine este cel din companie care ne-a vândut. Ar fi putut fi oricine. Aşa încât am început să cercetăm noi înşine.

Faţa agentului special arăta ce părere avea el despre detectivii amatori.

– Pe deasupra, continuă Dan, din câte ne-am putut da seama noi, ancheta FBI asupra accidentul era strict formală.

Chavez era cât se poate de serios acum.

– Va trebui să vorbesc cu inginerul acesta al dumneavoastră.

– E mort. A fost ucis într-un aşa-numit accident.

Înainte ca Chavez să poată reacţiona la aceasta, Dan adăugă:

– Şi-un alt angajat de la noi, un tip pe care-l bănuia inginerul meu, s-a sinucis cu câteva nopţi în urmă.

– Şi veniţi la mine abia acum?

În apărarea lui, Dan răspunse:

– N-am nicio dovadă pentru nimic din toate acestea. Absolut nicio dovadă. Dar toate se potrivesc.

– Poate, spuse Chavez.

Duse mâna după McMuffinul său şi luă din el jumătate dintr-o singură muşcătură.

– Poate, repetă el.

– Ei, ce puteţi face în privinţa asta?
Chavez mestecă gânditor preţ de câteva momente tăcute. Apoi:
– Am păstrat legătura cu şeful echipei FAA care anchetează cazul.
– Passeau.
– Mda. El cât de multe ştie despre toate astea?
– Am vorbit cu el despre asta. A lucrat împreună cu Joe Tenny, inginerul meu şef, până ce acesta a fost omorât.
– Explozia aia la rezervorul de hidrogen?
– Corect.
– Şi cine e cel care s-a sinucis?
Dan îi spuse lui Chavez întreaga poveste de două ori, intrând chiar în amănunte tehnice, despre posibilitatea ca un transmiţător puternic dispus undeva de-a lungul pistei la sol a avionului să fi anihilat computerul de bord. Pe când Dan sfârşi de povestit pentru a doua oară, Chavez îşi terminase deja micul dejun şi o doză de Coca Cola. McMuffinul lui Dan zăcea neatins în ambalajul lui de hârtie pe marginea mesei de scris a agentului.
Scuturând din cap, Chavez spuse:
– E-un moment dat naibii de-a fi sincer cu noi, domnule Randolph.
– Aşa cred şi eu. Pur şi simplu n-am ştiut ce altceva să fac.
Se auzi o bătaie la uşa lui Chavez şi o roşcată îndrăzneaţă sări înăuntru.
– Oh! Scuze. N-am ştiut că…
– Haide înăuntru, Kelly. Domnule Randolph, aceasta este partenera mea, agentul special Kelly Eamons.
În ochii lui Dan părea mai degrabă o majoretă de liceu decât un agent special al FBI. Fustă până la genunchi, picioare frumoase, zâmbet strălucitor. Se aşeză şi Dan recapitulă iarăşi toată istorisirea. Eamons ascultă cu o seriozitate absolută. Apoi se uită la Chavez.
– Nacho, ne aşteaptă multă muncă.
Chavez aprobă grav din cap. Se ridică în picioare şi întinse mâna.
– Mulţumesc c-aţi venit, domnule Randolph.
– Dan.
– Bine, Dan. Eu sunt Nacho, varianta scurtă de la Ignacio.
Dan luă mâna pe care i-o oferi.
– Unde mergem de aici?
– Tu mergi înapoi la birou sau la întâlnirea pe care o ai, sau cine ştie unde. Noi mergem să lucrăm la cazul tău.
Dan le mulţumi amândurora şi plecă. Păşind pe uşa biroului, o observă pe Kelly Eamons cum luă McMuffinul lui neterminat cu o încruntare de dezgust şi cum îl aruncă în coşul pentru hârtii.

Insula Matagorda, Texas

Dan şi Lynn Van Buren merseră încet în jurul avionului spaţial lucios, cu bot ascuţit. Chiar şi stând aici în hangar arată gata de zbor, gândi Dan. Îi venea să întindă mână şi să-i atingă pielea netedă şi rece de metal, dar simţea privirea crâncenă şi protectivă a lui Niles Muhamed sfredelindu-l în ceafă.

– Cum a mers întâlnirea cu Garrison? întrebă Van Buren în vreme ce dădeau încet ocol aparatului de zbor.

– Bătrânul stă bine pe poziţie şi aşteaptă să mă dau bătut, spuse Dan. Ciudat, dar am sentimentul că al-Bashir e dispus să cedeze puţin.

– Ai de gând să te dai bătut? Un miliard şi jumătate…

Dan se încruntă la ea.

– Ai auzit vreodată de Frank Piasecki?

Ea căzu pe gânduri un moment.

– N-a fost unul dintre primii pionieri ai elicopterului? A inventat un elicopter greu, cel pe care-l numeau „banana zburătoare".

– Corect. Şi el a nimerit în aceeaşi fundătură ca şi noi, avea nevoie de capital pentru a-şi păstra compania pe traseu. Aşa că i-a lăsat pe fraţii Rockefeller să-şi vâre nasul în cortul lui.

– Oho. Înţeleg încotro duce asta.

– Mda. Cât ai zice peşte, Piasecki a fost dat la o parte şi băieţii cu banii i-au vândut compania celor de la Boeing. Acum este diviziunea Vertol a celor de la Boeing şi dragul de Frank e oale şi ulcele-n mormânt.

Van Buren nu spuse nimic, dar, judecând după expresia de pe faţa ei, Dan fu convins că înţelesese.

– Deci, cum stă treaba cu zero-doi? întrebă el, arătând spre avionul spaţial întins pe podeaua hangarului.

– E gata de drum, spuse Van Buren, rânjind. E-o adevărată maşină de zbor.

El făcu o grimasă.

– Asta să le-o spui celor de la FAA.

– Nu vor să-i permită zborul? Nici măcar fără oameni la bord?

Dan se uită în jos la ea. Van Buren era cu cinci centimetri buni mai scundă decât el.

– Nu vrei să spui „fără echipaj"? Vezi că dai în patima incorectitudinii politice, puştoaico[8].

Ea nu râse, nici măcar nu zâmbi.

– Încep să înţeleg de ce nu vrei să se implice guvernul în nimic din ceea ce faci.

---

8 Remarca personajului se referă la componenta masculină a termenului „unmanned" = fără oameni la bord – n. tr.

– La naiba! Avem cea mai bună navă spaţială care s-a construit vreodată şi nu putem nici măcar s-o ridicăm de la afurisitul ăsta de pământ.

Aplecând înţelegătoare din cap, Van Buren spuse:

– Passeau nu vrea să-şi dea acceptul?

Cu un râset amar, Dan răspunse:

– El a spus că nu ne poate împiedica să-l lansăm, că asta nu intră în jurisdicţia lui. Dar nu ne va oferi permisiunea să-l pilotăm în spaţiul aerian al SUA. Asta *este* în jurisdicţia lui şi nu ne-o va permite.

– La naiba.

– Nu-l pot învinui, recunoscu Dan. Superiorii lui i-ar pune boaşele pe jar dacă ne-ar lăsa să ridicăm pasărea în văzduh înainte ca anchetatorii accidentului să fi descoperit cauza prăbuşirii.

– De două ori la naiba, spuse Van Buren cu zel.

Dan rânji la ea.

– Începi să vorbeşti ca mine.

– Minţile sclipitoare bat aceeaşi cărare, şefu'.

Dan mai merse agale încă o dată în jurul avionului spaţial argintiu, cu aripi scurte, gândindu-se la câtă birocraţie trebuia să înfrunte ca să poată aduce compania în stare operativă. Aproape că râse când îşi aminti de faţa consilierului său şef atunci când îi spusese avocatul că au nevoie de un permis pentru lansarea de artificii emis de districtul Calhoun, înainte să poată lansa o rachetă de pe Insula Matagorda. Focuri de artificii! îşi spuse Dan. Uite cum îşi găseşte locul în birocraţia locală o rachetă propulsoare înaltă cât o clădire cu şaisprezece etaje şi grea de douăsprezece tone. Focuri de artificii.

– Ce-i comic, şefu'? întrebă Van Buren în vreme ce ieşeau din hangar şi intrau în lumina puternică şi caldă a dimineţii.

Strângând din ochi din pricina strălucirii, Dan spuse:

– Avem toate permisele de care e nevoie ca să lansăm un propulsor, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri.

– Aşa cred. Asta-i problema departamentului juridic, nu al celui ingineresc.

– Atâta vreme cât nu e o lansare cu echipaj, cât nu e nimeni la bord.

– Propulsorul consumat se dezintegrează deasupra Atlanticului, spuse Van Buren. Dar avionul spaţial trebuie să se întoarcă aici şi să aterizeze.

– Iar FAA nu vrea să aprobe un plan de zbor, chiar şi fără echipaj, repetă Dan.

– Încotro baţi, şefu'?

Dan acceleră pasul, îndreptându-se înapoi spre Hangarul A şi biroul lui. Van Buren cea durdulie începu să pufăie alături de el ca o

locomotivă.

– Bine. Facem lansarea deasupra golfului, ca de obicei. Poţi găsi o orbită care să permită un culoar de reintrare al avionului spaţial care să nu fie deasupra Statelor?

– Să nu fie deasupra SUA?

– Corect, spuse Dan, trecând prin trapa personalului din uşile glisante ale hangarului. Orbita păsării poate traversa Statele; e destul de mult deasupra spaţiului aerian controlat aşa încât FAA să nu aibă nimic de spus despre asta. Dar atunci când vine pentru reintrare, trebuie să nu pătrundă în spaţiul aerian al SUA.

Urmându-l pe Dan pe scări în sus către birourile de la pasarelă, Van Buren gâfâi:

– Are… vreun fel de…. latitudine… de translaţie…

În capul scărilor, Dar se roti spre ea şi îndreptă degetul arătător asemenea unui pistol.

– Găseşte-o, Lynn. Repede. Şi nu da de veste nimănui despre asta.

– Dar…

– Fără dar-uri! Treci la treabă.

Ea observă cât de serios era.

– Bine. Tu eşti şeful.

– Nu implica pe nimeni altcineva în asta, o avertiză Dan. Foloseşte-ţi laptopul şi ia-l cu tine oriunde te duci.

Ea îi surâse, făcând gropiţe în obraji.

– Chiar şi când merg la toaletă?

– Chiar şi când faci dragoste, răspunse Dan.

O urmări pe ingineră cum coboară scările înapoi în grabă şi merse spre biroul ei, o femeie greu de clasificat, care avea pe ea o bluză simplă, de-un albastru închis, şi pantaloni largi asortaţi. Şi un creier care s-ar putea să reprezinte diferenţa dintre a-mi păstra compania sau a o vinde rechinilor, îşi spuse Dan.

Dădu buzna în biroul lui, salutând-o cu o fluturare de mână pe April când trecu pe lângă masa ei de scris. Întotdeauna părea speriată când el intra în felul acesta. Dar nu încercă să-l oprească sau să-i spună că trebuie să răspundă la unele apeluri sau că are unele întâlniri la care trebuie să meargă. Bun, îşi spuse Dan strecurându-se în scaunul de la masa de scris. Îşi porni computerul şi văzu că nu avea nimic pe agentă până la ora două p.m., când trebuia să vină contabilul şef pentru săptămânalul bocet funerar. Şi apoi o conferinţă prin telefon cu doi dintre cei mai mari acţionari ai săi, în pregătire pentru viitoarea şedinţă trimestrială a consiliului de directori.

Aşadar, ce-am să le spun acestora? se întrebă el. Să le spun că ne ţinem de-un fir de păr sau să le spun adevărul, şi anume că atârnăm, sigur că da, şi încă nu de gât.

E atât de-al naibii de linişte în birou! îşi dădu el seama. Încetinim

şi-aproape că mergem la pas. Mai rău, mergem şchiopătat. În câteva săptămâni n-o să mai putem nici măcar să ne târâm. Doar dacă…

Nu poate funcţiona, îşi spuse Dan rotindu-se în scaun pentru a se uita afară la peisajul din toiul dimineţii. Şi-afară e linişte. Nici urmă de zarva camioanelor care intră şi ies, a oamenilor grăbindu-se de la o clădire la alta, a propulsoarelor fiind tractate spre puntea de lansare. Compania asta e pe moarte, se scufundă sub valuri şi se luptă după aer.

Sări în picioare şi se duse la fereastra care dădea spre interiorul hangarului. Doar şase angajaţi FAA şerpuind printre bucăţile epavei. Pe moarte, repetă el în gând.

Ei bine, o s-o sfârşim c-o bubuitură, nu c-un scheunat. O să lansăm avionul spaţial. Fără oameni la bord. Întreg zborul controlat de la sol. Dar nu de aici. Dintr-un loc izolat, undeva unde criminalii ăia nemernici n-o să ne poată găsi. Odată ce pasărea va fi pe orbită, schimbăm orbita aşa încât, atunci când va reintra, să nu se afle deasupra niciunei părţi din SUA. Dacă sabotorii nu ştiu unde se află pista la sol, nu ne vor putea da peste cap zborul.

Şi-apoi aterizăm pasărea. Înapoi aici pe Matagorda? Pentru a face asta va trebui să zboare prin spaţiul aerian al SUA. Poate c-ar trebui să evităm asta până la capăt. Va trebui să mă consult cu Lynn în privinţa asta.

Râse zgomotos. Lui Passeau o să-i îngheţe rahatu’ în el!

Dan nu-şi dădu seama cât de tare râdea până ce nu-şi vârî April capul pe uşă şi-l întrebă dacă se simţea bine.

Întâlnirea trimestrială a consiliului director

Sunt toţi la locul lor şi se uită-ncoace cu feţele lor lungi şi posace, îşi spuse Dan aducând la ordine întâlnirea consiliului.

Consiliul director al corporaţiei Astro Manufacturing consta din opt oameni, cinci bărbaţi şi trei femei, plus Dan, care ocupa locul de preşedinte, dar şi acela de director executiv al companiei. Politica internă a consiliului era delicată: Dan deţinea de departe majoritatea acţiunilor companiei, dar dacă toţi ceilalţi opt membri ai consiliului îşi uneau voturile, îl puteau pune la colţ. Când se înfiinţase compania, cu puţin peste cinci ani în urmă, Dan îşi făcuse cu uşurinţă drum. Dar pe măsură ce costurile construirii satelitului de electricitate au sporit şi profiturile au părut tot mai puţine cu fiecare întâlnire, conducerea consiliului devenise din ce în ce mai dificilă.

Aceasta era prima întâlnire de la prăbuşirea avionului spaţial. Dan ştia că nu-i va fi uşor.

Se întâlniră în cea mai mare dintre cele două săli de conferinţe ale Motelului Astro. În pofida văicărelilor că trebuiseră să bată drumul până pe Insula Matagorda, fiecare membru al consiliului se afla în scaunul lui de-a lungul mesei de conferinţe. Semn rău, îşi spuse Dan.

Stând de-o parte, lângă perete, Asim al-Bashir îi urmărea cu un zâmbet firav şi ambetat zugrăvit pe faţa sa bărboasă. De cealaltă parte a încăperii, April şedea puţin în spatele lui Dan, având în poală un aparat digital de înregistrare.

Stând în celălalt capăt al mesei cu toţi ochii aţintiţi asupra lui, Dan spuse:

– Înainte să începem întâlnirea, aş dori să vi-l prezint pe oaspetele meu, domnul Asim al-Bashir. I-am cerut să vină să vă întâlnească pe toţi în dimineaţa aceasta fiindcă reprezintă corporaţia Tricontinental Oil şi are să ne facă o propunere.

Câţiva dintre membrii consiliului aprobară ştiutori din cap. Ceilalţi se uitară nedumeriţi la al-Bashir. Mai mulţi membri şoptiră ceva între ei.

Dan ciocăni tăblia mesei cu pixul şi zumzetul încetă.

– Să înceapă spectacolul, glumi el fără vlagă.

Trecură, ca de obicei, la citirea procesului-verbal al ultimei întâlniri. Apoi hotărâră să amâne obişnuitele rapoarte până după discuţia privitoare la situaţia curentă a companiei. Dan fu recunoscător că nu se grăbeau să audă raportul revizorului.

Uitându-se de-a lungul mesei la feţele lor, Dan îşi spuse că se fereau de veştile proaste. Aveau părul încărunţit, fiecare dintre ei, cu excepţia bărbaţilor cu chelie. Doi reprezentanţi ai companiilor de investiţii, patru directori ai fondurilor universitare de creditare, un director executiv ieşit la pensie din industria de electronică şi un prieten al răposatului tată al lui Dan, care încă-l trata pe Dan ca pe-un

adolescent zurbagiu. Nu sunt tocmai cele mai ascuţite creioane din cutie, îşi spuse Dan. Dar banii pe care-i au gândesc în locul lor.

– Bine, spuse el. Aceasta e pe scurt situaţia companiei: satelitul de electricitate e terminat în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută. Am putea începe să generăm energie electrică într-o lună sau mai puţin, dacă reuşim să ducem la bun sfârşit şi ultimele ajustări. Dar prăbuşirea avionului spaţial ne-a oprit complet din lucru. Guvernul nu vrea să ne permită să ridicăm de la sol rezerva până ce nu se stabileşte cauza prăbuşirii.

– Între timp, spuse unul dintre cei de la companiile de investiţii, murim de hemoragie.

– Asta-i o exprimare foarte grafică, spuse Dan, încercând să nu facă loc sarcasmului în voce.

Una dintre femei, directoarea unui fond universitar de creditare, întrebă:

– Cât timp vor fi suspendate operaţiunile?

Dan îşi depărtă braţele.

– Nu avem cum să ne dăm seama. Mai multe luni, cel puţin.

– Au trecut deja două luni de la prăbuşire, spuse unul dintre bărbaţii în vârstă.

– Anchetele astea iau timp, spuse femeia de lângă el.

– Şi-n vreme ce ei lucrează meticulos, noi murim de hemoragie, cum a spus Robert.

– Sunt câteva puncte favorabile în situaţia asta, arătă Dan. Avem pe orbită un satelit de electricitate aproape terminat şi-a fost cu succes urcat în poziţia lui permanentă pe orbita geostaţionară.

– Dar nu puteţi trimite niciun muncitor acolo, să termine lucrările!

– Pentru moment, aşa este. Dar electrosatelitul oferă un stimulent foarte atractiv pentru posibilii investitori.

– Cum ar fi vechiul tău prieten Yamagata?

Ignorând aluzia, Dan spuse:

– Doamna senator de Oklahoma, Thornton, a introdus un proiect de lege care ne-ar putea ajuta să adunăm finanţare de pe piaţa financiară privată.

– Dar mai întâi trebuie trecut blestematul ăla de proiect prin blestematul de Congres, izbucni unul dintre membri.

– Asta-i adevărat, recunoscu Dan. Mai sunt, însă, şi alte posibilităţi. Din acest motiv l-am invitat pe domnul al-Bashir la întâlnirea noastră.

Cu toţii se întoarseră spre al-Bashir. Dan spuse:

– Dânsul are să ne ofere o propunere pe care noi s-o luăm în calcul.

Al-Bashir se ridică din scaun şi păşi spre capul mesei. Stând alături de Dan, el spuse:

– Propunerea e foarte simplă. Tricontinental este pregătită să cumpere cincisprezece procente din acţiunile Astro, acum deţinute de

domnul Randolph, la un preţ de unu virgulă cinci miliarde de dolari americani.

Asta îi uimi. Dan văzu surprinderea pe feţele lor şi-şi dădu seama că nimeni nu va rosti niciun cuvânt.

Într-un sfârşit, unul dintre cei de la universităţi spuse:

– Ar fi dispus Tricontinental să cumpere acţiunile altcuiva la aceeaşi valoare?

Aruncând o privire în jos la Dan, al-Bashir spuse:

– În prezent, nu. Dar pe viitor posibilitatea aceasta există.

Asta-i, îşi spuse Dan. Aşa va prelua Garrison controlul asupra companiei mele. Ceilalţi se vor grăbi să se descotorosească de acţiunile lor. Dacă-i vând, blestemat să fiu de două ori, îmi voi tăia singur gâtul.

Insula Matagorda, Texas

Passeau zâmbea, dar Dan mai vedea ceva în ochii lui. Resentiment? Furie? Sau să fi fost ceva mai subtil: curiozitate, poate? Bărbatul şedea acolo, în faţa mesei de scris a lui Dan. Cu papionul lui lălâu şi cu mustaţa lui mică, zâmbea ca o pisică ce-a prins la colţ un canar.

– Ai de gând să ridici de la sol avionul spaţial? întrebă anchetatorul FAA, vocea lui părând un tors calm de pisică. Şi cum vei obţine permisiunea pentru asta?

– Am deja licenţa de lansare emisă de FAA, spuse Dan, lăsându-se pe spate în scaun. Încă e valabilă.

Se închipui jucând pocher, în vechiul vest sălbatic, cu un rechin viclean al jocului de cărţi, care avea în mâini toţi aşii. Ca să ies din treaba asta, va trebui să joc la cacealma, îşi spuse el.

– Dă-mi voie să te anunţ că un singur telefon trebuie să dau la Washington şi-ţi va fi revocat orice permis de lansare, spuse Passeau.

– Vom face lansarea deasupra apei, Claude. Propulsorul nu va ajunge în spaţiul aerian american.

Cu o uşoară înclinare a capului, Passeau spuse:

– Nu pentru mai mult de câteva minute, de acord. Dar totuşi…

– Avionul spaţial se desprinde de propulsor la o altitudine aflată la kilometri întregi deasupra spaţiului aerian controlat. Ştii asta.

Passeau nu spuse nimic.

– Iar propulsorul se dezintegrează şi cade în Atlantic. Iarăşi, departe de spaţiul aerian al SUA.

– Dar avionul spaţial trebuie să se întoarcă pe Pământ. Nu poate rămâne pe orbită pentru totdeauna. Trebuie să aterizeze, iar pentru asta trebuie să zboare prin spaţiul aerian al Americii.

Dan ezită doar cât o bătaie de inimă.

– Asta dacă aterizează în SUA.

Sprâncenele lui Passeau tresăriră. Asta l-a luat prin surprindere! îşi spuse Dan.

– Vrei să aterizezi în afara teritoriul american?

– În afara jurisdicţiei FAA, spuse Dan.

Cufundându-se pe spate în scaun, Passeau îşi uni palmele ca-n rugăciune şi le duse la buze, gândindu-se din greu.

– Presupun că-ţi dai seama că, dacă-ţi dau voie să scapi basma curată cu asta, cariera mea la Administraţia Federală a Aviaţiei este absolut ruinată.

Dan se aşteptase la asta. Foarte calm, răspunse:

– Din cauza asta cred c-ar trebui să-ţi iei un scurt concediu, Claude. Ai lucrat din greu la ancheta asta. O săptămână sau aşa ceva la un hotel de vârf al aviaţiei de pe Coasta de Azur îţi va face mult bine.

Suspinând, Passeau spuse:

– Da, un concediu ar fi minunat. Dacă mi l-aş putea permite. Cu salariul meu, ce-mi pot dori mai mult e-o cameră la un Holiday Inn departe de plaja Floridei.

– Am un unchi, spuse Dan cu seriozitate, care şi-a luat un apartament la Hotelul Beaulieu, la jumătatea distanţei dintre Nice şi Monte Carlo.

– Nu zău?

– Problema e că el nu poate ajunge acolo. Artrita sau vreun fel de afecţiune. E destul de bătrân, să ştii.

– Ce păcat.

– Ei bine, apartamentul e plătit şi tu cunoşti limba franceză – banii nu se returnează.

Passeau încercă să pară sever.

– Dan, încerci să mă mituieşti?

Renunţând la prefăcătorie, Dan răspunse:

– Încerc să-ţi salvez cariera, Claude.

– Şi compania ta.

– Şi asta.

– Tu şi unchiul tău.

Dar Passeau zâmbea acum.

– Am o mulţime de unchi. Niciunul nu se cheamă Randolph şi toţi au propriile carduri de credit care nu pot duce la mine.

Scuturând din cap, Passeau spuse:

– Eşti o canalie, Dan!

– Doar un om de afaceri care încearcă să ajute.

Passeau zâmbea, acum.

– Ar fi minunat, o săptămână pe Coasta de Azur. Dar se va sfârşi cu amândoi la pârnaie.

– Nu, dacă ne sincronizăm bine.

Dan se aplecă peste masă.

– Îţi iei o săptămână liberă. Pe când te întorci, noi vom fi efectuat deja testul de zbor. Tu-ţi exprimi marea dezaprobare că m-am furişat pe la spatele tău. Nimeni altcineva nu ştie de asta în afară de tine şi de mine.

Passeau se uită fix la Dan. E tentat de idee, îşi spuse Dan. Totul depinde de cât de mult vrea într-adevăr să mă ajute. Îşi va asuma un risc, dar e unul destul de mic. Eu îmi voi pune la bătaie ferma, bijuteriile familiei şi propriile-mi *cojones* cu testul ăsta de zbor.

– Nu va şti nimeni de treaba asta? întrebă Passeau într-o şoaptă mătăsoasă.

– Nimeni, spuse Dan.

Îşi dădu seama că April făcuse deja rezervarea la hotel, dar era convins că se putea încrede în asistentul lui executiv.

– Şi cum vei reuşi să-ţi tractezi racheta la puntea de lansare şi să

aşezi avionul spaţial pe ea fără să observe nimeni?

– Un test de compatibilitate, răspunse Dan cu inocenţă. În ochii guvernului şi-ai reprezentanţilor media de ştiri nu vom face decât să testăm conectoarele dintre propulsor şi avionul spaţial. Alinierea, legăturile electrice, compatibilitatea sistemului, genul ăsta de lucruri.

Passeau nu spuse nimic.

– Propulsorul va fi alimentat la maxim cu combustibil. Nu va trebui să-i umplem rezervoarele şi să trecem printr-o numărătoare inversă atât de lungă. Avionul va fi fără echipaj, cu nimeni la bord.

Un nor de suspiciune trecu peste faţa lui Passeau.

– Promiţi asta? Nimeni la bord?

– Jur, spuse Dan.

Preţ de câteva momente lungi, Passeau rămase tăcut, evident gândindu-se, cântărindu-şi opţiunile şi toate posibilităţile.

– Asta m-ar putea distruge, spuse el într-un sfârşit.

– Te angajez eu dacă te dă afară FAA.

– Am putea ajunge amândoi la închisoare.

– Vrei s-o faci?

Passeau mai ezită câteva momente, apoi murmură:

– N-am fost niciodată pe Coasta de Azur.

– O să-ţi placă la nebunie!

– Dacă treaba asta nu merge bine, e posibil să rămân acolo şi să cer azil politic de la francezi.

Dacă treaba asta nu merge bine, îşi spuse Dan, nu este loc pe Pământ unde să mă pot ascunde.

Motelul Astro

Soarele cobora dincolo de pinii pitici când April Simmonds îşi parcă Sebringul de culoare albastru-pur lângă locul gol pentru handicapaţi şi se îndreptă spre intrarea dinspre bar a motelului. Nu avea rost să încui o decapotabilă, aflase ea. Dac-o doreşte cineva cu atâta ardoare, îi poate tăia capota cu cuţitul. Pe lângă asta, nimeni de pe-acolo nu avea să se lege de maşina ei. Toţi cei de la Astro ştiau că este a ei şi niciunul nu era hoţ de maşini.

Trecând prin uşă, ajunse în aerul condiţionat rece al barului. E destul de frig aici să ţi se facă pielea de găină, se plânse în sinea ei. Apoi îşi aminti că citise undeva că în barurile cu program topless era atât de frig pentru ca să se întărească sfârcurile dansatoarelor.

Fusese o zi lungă la birou, cu Dan care se dădea peste cap să urce un propulsor pe puntea de lansare aşa încât să poată cupla la el avionul spaţial de rezervă. Majoritatea angajaţilor AFA plecaseră, însă, şi o echipă de tehnicieni începuse să adună bucăţile epavei primului avion spaţial pentru a le aşeza în cutii atent însemnate care aveau să fie într-un final stivuite într-un depozit.

Salonul era plin de oameni scăpaţi de la serviciu, cei mai mulţi îngrămădiţi în jurul barului, bărbaţii depăşindu-le pe femei cu cel puţin doi la unu. Din difuzoarele din tavan bubuiau acorduri country, dar discuţiile şi râsetele şi strigătele după barmaniţe pentru a mai aduce de băut erau atât de puternice, că abia mai putea distinge: „Lay Your Head on My Shoulder”, un clasic. Doctorul Tenny îl numea mereu cântecul transplantului.

Gândindu-se la Joe, îşi aminti motivul pentru care se afla acolo. April voia să discute cu barmaniţele, să afle ce-şi aminteau despre Pete Larsen, dacă-şi aminteau ceva. Ea însăşi venise o dată cu Pete la barul acesta, într-una dintre întâlnirile cu el. Pete arătase mai mult interes pentru consola computerului cu jocuri din colţ decât pentru ea.

April ezită chiar în pragul uşii. Gândul de a-şi croi drum prin mulţime către bar o descuraja şi oricum nu avea cum să discute cu barmaniţele; erau prea ocupate.

– Hei, April, ce bei?

Era unul dintre tehnicieni. April îi recunoscu faţa, dar nu reuşi să-şi amintească numele lui.

– Vin alb? spuse ea, recăzând în starea uşor defensivă de vorbire pe care o moştenise din Virginia, statul ei natal.

Tipul se avântă în mulţime şi reapăru un minut mai târziu cu un pahar de vin într-o mână şi cu un pahar fără picior cu ceva puternic în cealaltă.

– Nu te-am mai văzut de aici de-o vreme, spuse el, conducând-o spre un separeu gol cu un rânjet mare pe faţă.

Ea acceptă vinul şi mâna pe care el i-o aşeză pe şaua spatelui.

– Am fost îngrozitor de ocupată.

– Mda, prăbuşirea şi-apoi moartea lui Tenny. Mulţi din grupul meu se întreabă cât va trece până ce Randolph ne va da papucii.

– Se luptă din răsputeri să evite asta, spuse April, strecurându-se în separeu, resemnându-se cu gândul că încercarea de-a face pe detectivul avea să se transforme în nimic altceva decât să asculte problemele omului ăsta şi să găsească scuze de plecare fără să-i rănească sentimentele.

Din cealaltă parte a încăperii aglomerate şi zgomotoase, însă, un alt angajat al Astro o privea pe April cum sporovăia cu tehnicianul. Era un director de informaţii din cadrul departamentului de personal al Astro şi ştia că asistentul executiv al lui Dan Randolph în ultimele câteva zile trecuse în revistă dosarele de personal. Scanase dosarul lui Pete Larsen de mai multe ori. El avea un amic în Houston care plătea bine ca să fie informat cu privire la ce punea Randolph la cale. Se hotărî să-şi sune amicul, care lucra la Tricontinental, şi să-i dea de veste ce făcea April Simmonds. Zvonul era că Tricontinental va achiziţiona Astro. O mulţime de bani vor trece dintr-o mână într-alta, îşi spuse el. S-ar putea să mă aleg şi eu cu o parte din ei.

Pe când Claude Passeau intra în bar, mulţimea de după orele de program se împrăştiase. April plecase de mult, mergând singură cu maşina pentru a prinde ultimul feribot al serii. Tehnicianul care-i cumpărase de băut îşi condusese propria maşină pe feribot şi apoi o urmărise pe April spre apartamentul ei din Lamar, dar îşi pierduse răbdarea la jumătatea drumului şi se întorsese spre locuinţa sa, o casă pe care o împărţea cu alţi trei angajaţi ai Astro.

Din sistemul muzical curgea o piesă instrumentală domoală, o uşurare binecuvântată după obişnuitele tărăgănări nazale şi melancolice care părea să fie pe placul clientelei barului. Passeau făcu o grimasă la gândul de-a încerca să aleagă un vin decent din gama pusă la dispoziţie de bar. În schimb, comandă un coniac, tânjind după o gură de Armagnac, dar mulţumindu-se cu Presidentele recomandat de Dan.

Şezând singur în acelaşi separeu pe care-l ocupase April, se luptă cu propria-i conştiinţă.

Dan vrea să-şi lanseze avionul spaţial, să dovedească că prăbuşirea a fost un sabotaj. Nu pot lua parte la asta; mi-ar distruge cariera. Aşa că, isteţ, Dan îmi oferă o vacanţă gratuită pe Coasta de Azur.

Ce tupeu pe omul ăsta! Fără voia lui, Passeau zâmbi la acest gând. Mită cusută cu aţă albă. Amândoi am ajunge la pârnaie.

Şi totuşi… Passeau admira pornirea lui Dan, îndrăzneala, largheţea lui de-a risca totul. Şi, în străfundul sufletului, Passeau era de acord că

prăbuşirea primului avion spaţial nu fusese un accident. Cineva îl sabotase cu mare abilitate. Cineva cu puternice îndemânări tehnice şi cu resurse incredibile. Cineva extrem de periculos. Dac-ar fi existat măcar o fărâmă de dovadă pe care s-o fi oferit lumii!

O femeie tânără intră în bar. Puţinii bărbaţi care încă stăteau pe scaunele fără spătar îşi rotiră capetele pentru a o măsura din priviri. Îndrăzneaţă, îşi spuse Passeau. Acesta e felul de femeie care defineşte cuvântul. Era subţire, frumoasă, cu o ploaie de pistrui pe nasul ei cârn, păr blond-roşiatic tuns scurt. Purta un tricou care avea pe piept un fel de slogan şi o pereche roasă de jeanşi transformaţi în pantaloni scurţi. Bune picioare, dar nu prea are piept.

Îl observă pe Passeau şi se duse direct la separeul lui. Surprins şi mai mult decât puţin flatat, Passeau se ridică în picioare la apropierea ei.

– Domnule Passeau? Sunt Kelly Eamons.

Zâmbetul de întâmpinare al lui Passeau tremură.

– De la biroul FBI? întrebă el ştiind că era o întrebare prostească.

Ea se aşeză de cealaltă parte a mesei şi coborî uşor vocea.

– Agent special Kelly Eamons, completă ea cu o aplecare de cap. Lucrez împreună cu agentul special Chavez.

Încercând să-şi recapete aplombul, Passeau spuse:

– Păreţi mult prea tânără să fiţi un agent FBI.

Ea zâmbi, arătând nişte dinţi albi perfect drepţi.

– Aspectul exterior poate fi înşelător, domnul Passeau.

El îi recomandă un Presidente. În schimb, ea comandă o Cola cu vişine. Fată din Texas, îşi dădu seama Passeau.

Odată ce sosi Cola, Eamons o ignoră.

– Am nevoie să vă aflu părerea sinceră cu privire la ceea ce ne-a spus Dan Randolph.

– Despre prăbuşire?

– Şi despre moartea inginerului său şef, Joseph Tenny.

Passeau aprobă din cap.

– Ei bine? Care e versiunea dumneavoastră?

El scutură din cap. Cât din cariera mea a depins de acceptarea şi acţionarea conform sistemului, de păstrarea tăcerii, de faptul că m-am ferit de luminile rampei? Douăzeci de ani de servitute răbdătoare şi ce mi-a adus? O soţie care m-a părăsit; doi copii care nici măcar nu vor să-mi vorbească. O ipotecă pe o casă în care n-am voie să intru. În cinci ani pot ieşi la pensie la cerere. Încă cinci ani.

Eamons se aplecă spre el, nebănuind absolut nimic de chinurile lăuntrice ale lui Passeau.

– Chiar trebuie să ştiu, spuse ea cu seriozitate. Chiar dacă numai…

– Cred că avionul spaţial a fost sabotat, se auzi Passeau că zice, surprins puţin de propriile-i cuvinte. N-am nicio dovadă care să arate

clar lucrul acesta, dar asta e convingerea mea.

Eamons se lăsă pe spate pe banca din separeu. Nu mai zâmbea.

– Înţeleg, spuse ea. Atunci asta înseamnă că există posibilitatea ca Tenny să fi fost ucis.

– Iar *asta* înseamnă că Astro a avut un spion, un sabotor în sânul ei.

– A avut?

– Larsen acela. Cel care s-a sinucis.

Eamons aprobă din cap, înţelegând.

– Poate că de acolo ar trebui să încep. Cu el.

Vorbiră până ce veni barmaniţa şi-i anunţă fără politeţe:

– Ultima comandă. Închidem în cinşpe minute.

Eamons se ridică şi plecă, lăsând în urmă pe masa lustruită Cola cu vişine încă neatinsă. Passeau înghiţi coniacul care-i rămăsese în faţă de la sosirea agentului FBI, apoi se ridică şi el şi porni către uşă.

Când păşi afară în noaptea umedă, încinsă şi neagră, însufleţită de zumzetul insectelor şi de strigătele văietate ale broaştelor bolnave de dragoste, Passeau ajunse în sfârşit la o rezoluţie interioară.

Nu voi merge pe Coasta de Azur. Asta ar fi prea evident. Îmi voi lua o săptămână de concediu şi mă voi întoarce la New Orleans. Poate că-mi vor permite copiii să-i văd. Pe când mă voi întoarce pe Matagorda, testul de zbor al lui Dan va fi un fapt împlinit.

În spate, în barul Motelului Astro, barmaniţa duse cola neatinsă şi paharul delicat de coniac înapoi la chiuvetă, spunându-şi: Ce mari băutori sunt şi ăştia doi. Iar el, pe deasupra, e de-a dreptul jalnic când vine vorba să lase bacşiş.

Planificarea

– Venezuela? întrebă Dan.

Stând alături de el la masa rotundă pentru conferinţe din colţul biroului său aglomerat, Lynn Van Buren aprobă din cap, cu un zâmbet mai mare ca de obicei fiindcă descoperise ceea ce căutase.

– Venezuela, repetă ea. Putem ateriza pasărea la Caracas şi nici măcar nu va trebui să-i schimbăm foarte mult orbita.

– Zboară pe deasupra Caracasului?

– Destul de aproape. Pe a doua sa orbită.

Dan începu să gândească cu voce tare.

– Am putea încărca pe un vapor personalul de control de la sol şi echipamentul, presupun…

Aprobând entuziastă din cap, Van Buren spuse:

– Să folosim echipamentul de rezervă şi un echipaj redus. Nu-ţi trebuie mai mult de trei, patru oameni pricepuţi.

– Să-i îmbarcăm pe-un vapor şi să nu le spunem unde mergem, medită Dan, încălzind ideea.

– Dacă nu…

– În felul acesta nimeni nu va putea anunţa pe nimeni din afara companiei cu privire la locul unde vom ateriza pasărea.

Cu un râset, Van Buren spuse:

– Vom naviga sub comandă secretă.

Dan rânji înapoi spre ea.

– Asta ne va oferi o siguranţă strânsă, sigur că da.

– Atunci rămâne Venezuela, cu siguranţă.

– Cu excepţia unui lucru, spuse Dan. Cum, pentru numele Albei ca Zăpada şi a celor şapte pitici, reuşim să obţinem permisiunea de-a zbura prin spaţiul aerian al Venezuelei şi să aterizăm acolo?

Van Buren începu să joace pe degete colierul de perle de la gât.

– Asta nu-i o problemă inginerească, şefu'.

– Ai dreptate. E-o problemă politică.

– Cunoşti vreun politician de încredere, şefu'? întrebă Van Buren. Sau ăsta-i un oximoron?

Asim al-Bashir se întoarse la Houston după întâlnirile din Beijing şi, cu un aer nonşalant de superioritate, îi prezentă lui Wendell Garrison ciorna unei înţelegeri cu guvernul chinez.

– Tricontinental va scoate cărbunele chinez pe piaţa asiatică, rezumă el problema pentru preşedintele corporaţiei, şi asta până-n Pakistan şi Afganistan.

Garrison se uită încruntat în sus la el. Bătrânul îşi conduse scaunul cu rotile electric din spatele mesei de scris şi, fără să rostească o vorbă, îl duse pe al-Bashir spre scrinul curbat din lemn de tec care se afla la baza unuia dintre geamurile înalte până în tavan. Apăsând un

buton pe mânerul scaunului, scrinul se deschise încet şi fără zgomot, scoţând la iveală trei rânduri de sticle.

– Alege-ţi otrava, îi spuse el cu silă lui al-Bashir. Presupun că ţi-ai câştigat dreptul la un pahar de tărie.

Al-Bashir îşi turnă o cantitate modestă de vin de Xeres, iar Garrison îşi puse gheaţă într-un pahar fără picior, după care o stropi cu bourbon.

– Asta ne va pune în competiţie cu noi înşine, să ştii, mormăi Garrison, după ce ciocniră paharele. În Pakistan vindem o mulţime de petrol.

– Nu ne va afecta vânzarea de petrol, spuse al-Bashir. Pakistanezii vor să construiască noi platforme industriale şi le vor pune în funcţiune cu cărbunele chinezesc.

– Cumpărat de la noi.

– Întocmai.

Garrison aprobă din cap fără tragere de inimă. Al-Bashir nu consideră că era nevoie să-i spună bătrânului că, oferind cărbune chinezesc ţărilor din Asia centrală, se putea vinde şi mai mult petrol extras din Iran şi din alte câmpuri din Golful Persic în Europa şi America. Să păstrăm dependenţa Occidentului, îşi spuse al-Bashir. Să-i legăm de noi atât de strâns, încât nu vor reuşi niciodată să mai scape.

După ce-şi termină toastul cu Garrison, al-Bashir se întoarse în apartamentul său de hotel, abia aşteptând să petreacă un weekend liniştit. Apoi înapoi în Tunisia şi o altă întâlnire cu Cei Nouă. Mai mulţi membri ai grupului arătau semne de nelinişte cu privire la planul lui de a folosi satelitul furnizor de electricitate. A sosit vremea să-i încurajez din nou, îşi spuse al-Bashir.

În apartament îl aştepta Roberto. Bărbatul ăsta are un aspect violent, îşi spuse al-Bashir. Roberto era destul de masiv să te intimideze, dar nu numai dimensiunea lui îţi lăsa impresia de pericol. Radia furie. Faţa lui era întotdeauna încordată într-un rictus rigid; ochii lui întotdeauna ardeau înăbuşit. Când se mişca, o făcea cu energia controlată şi compactă a unei pisici la pândă. Când vorbea, vocea lui era moale, joasă, aproape blândă. Şi, tocmai din pricina asta, cu atât mai ameninţătoare.

Roberto stătea în mijlocul sufrageriei apartamentului, un bărbat masiv, cu umeri grei, cu braţele atârnându-i de-o parte şi de alta a corpului, cu palmele strânse în pumni. Al-Bashir se simţi mic şi puţin speriat lângă el, dar ştia că Roberto nu i-ar face niciodată niciun rău. Îl recrutase din închisoarea San Quentin şi garantase personal pentru el în faţa comisiei de eliberare condiţionată, la recomandarea mulahului care hoinărea prin închisorile din California în căutarea celor convertiţi la Islam. Roberto nu era câtuşi de puţin musulman. Dar nu trebuia să

fie, în ceea ce-l privea pe al-Bashir. Avea alte calificări.

Arătând spre unul dintre fotoliile din pluş dintr-o parte a sofalei, al-Bashir spuse:

– Ia loc, prietene, şi spune-mi ce se întâmplă la cartierul general al Astro.

Roberto se duse la fotoliu şi se lăsă în el asemenea unei pisici care se aşază pe labele din spate, pregătită să sară în orice clipă. Al-Bashir ocupă fotoliul din faţa lui.

– Discută s-aducă afară al doilea avion spaţial şi să-l înfigă p-unu' dintre propulsoarele lor de rachetă, spuse Roberto, aproape şoptind.

Al-Bashir se încruntă.

– Au de gând să ridice de la sol avionul spaţial de rezervă?

– Ei zic că nu-i decât un test ca să verifice totu'. Nu o lansare.

Cu bănuielile stârnite, al-Bashir spuse, mai mult lui însuşi decât lui Roberto.

– Ar avea nevoie de aprobarea guvernului pentru a încerca încă un zbor. Sunt şanse slabe s-o primească.

Roberto zise:

– Mai e ceva.

– Ce?

– Secretara lu' Randolph pune-ntrebări. Acelaşi fel de-ntrebări pe care le punea şi Tenny.

– Negresa? Aia frumoasă?

– Mda.

Al-Bashir îşi plimbă mâna peste bărbia acoperită de barbă.

– Nu-mi place asta.

Roberto nu spuse nimic.

– Ţine-un ochi asupra ei. Vreau să ştiu ce coace.

– Mă duc pe Matagorda…

– Nu, sări al-Bashir. Ai un informator în companie, nu-i aşa?

Roberto aprobă din cap.

– Mai mult dă unu'. Aşa şt'u dă ea.

– Foloseşte-te, atunci, de informatorii ăştia. Nu trebuie să fii văzut pe-acolo decât dacă-i absolut necesar.

Roberto spuse:

– S-ar putea să tre' să facem ceva-n privinţa ei.

– Poate că da, zise al-Bashir. Poate că da.

Roberto zâmbi, iar al-Bashir îşi spuse că s-ar putea să trebuiască să tragă nişte sfori pe la Guvern ca să se asigure că lui Randolph i se va da voie să-şi ridice de la sol avionul spaţial.

Washington, D.C.

În pofida căldurii, strada M din Georgetown era aglomerată de turişti şi localnici transpiraţi şi înroşiţi la feţe sub soarele de după-amiază târzie. Îmbrăcat într-o cămaşă descheiată la gât şi pantaloni largi albi, Dan îşi croi loc prin mulţime, îndreptându-se spre restaurantul francez unde Jane fusese de acord să se vadă cu el.

Nu pentru cină. Fusese prea circumspectă în privinţa asta. Îi luase lui Dan două zile doar s-o convingă să discute cu el la telefon şi, odată ce-i explicase că avea nevoie de ajutorul ei, dar că nu putea spune de ce la telefon, fără tragere de inimă ea se arătase de acord să stea cu el la un pahar de vorbă. Aşa că Dan ştersese de praf cardurile de credit ale lui Orville Wilburn, luase avionul spre Aeroportul Naţional Ronald Reagan şi închiriase o cameră modestă la *Four Seasons.*

Găsi localul *Bistro Français* şi păşi recunoscător din strada încinsă şi aglomerată în răcoarea şi umbra restaurantului. Jane nu ajunsese încă, desigur. Dan mormăi în sinea lui că, deşi amiralul Nelson era posibil să fi spus că-şi datora succesul în viaţă faptului că ajungea întotdeauna cu cincisprezece minute mai devreme, în felul ăsta-ţi petreceai o grămadă de timp aşteptându-i pe ceilalţi.

Barul era aproape gol şi, după ce-i explică gazdei cu faţa muşcată de vărsat că aştepta să mai vină cineva şi-i dădu o bancnotă de cinci dolari, Dan nu avu probleme să-şi aleagă un separeu în spate, departe de uşa de la intrare. Comandă un Pernod cu apă şi se aşeză s-o aştepte pe Jane.

O jumătate de oră mai târziu, când ajunsese la cuburile verzui de gheaţă topite şi urmărise trist reportajul înfricoşător despre continua cădere a bursei de valori pe ecranul televizorului de deasupra barului, Jane apăru într-un sfârşit. Era însoţită de un tip foarte gras, îmbrăcat într-un costum cenuşiu şifonat. Pârâiaşe de transpiraţie îi curgeau pe obraji şi pe bărbia dublă. Jane părea proaspătă şi hotărâtă, îmbrăcată cum era într-o fustă de culoarea palidă a levănţicii şi o bluză alburie, de parcă vremea de afară n-o atinsese deloc.

Dan ieşi din separeu s-o întâmpine. Jane zâmbi în mod agreabil şi acceptă strângerea de mână, nimic altceva, apoi îl prezentă pe Denny O'Brien. Şi-a adus o bonă, îşi spuse Dan. Ei bine, cel puţin nu e cu Scanwell. Lui Dan i se făcu milă de O'Brien când acesta fornăi şi se îndesă în separeu alături de Jane. Odată ce se aşezară cu toţii, separeul i se păru lui Dan la fel de aglomerat şi de incomod ca şi străzile de afară.

Chelneriţa veni la ei şi Jane comandă o vodca martini, iar O'Brien ceru o sticlă de apă minerală. Chelneriţa întrebă:

– Încă un Pernod pentru dumneavoastră, domnule?

Dan aprobă din cap.

– Denny e principalul meu consilier politic, explică Jane în vreme

ce-şi aşteptau băuturile. El e adevăratul nostru director de campanie.

Dan aplecă din cap şi făcu o conversaţie lejeră despre vreme, despre bursa de valori, orice în afară de cât de mult şi-ar fi dorit ca Jane să vină singură.

În cele din urmă, odată ce băuturile lor se aflau pe masă, Jane spuse:

– Ai părut cam misterios la telefon.

Aruncând o privire la O'Brien, Dan spuse:

– Nu vreau să afle nimeni despre ceea ce sunt pe cale să-ţi spun ţie.

– Poţi avea încredere în Denny.

O'Brien zâmbi afabil.

– Eu sunt esenţa discreţiei.

– În Washington? întrebă Dan, uimirea lui fiind doar parţial prefăcută.

Jane nu luă în seamă aluzia.

– Ce se petrece, Dan? De ce ai vrut să ne întâlnim?

Fiindcă te iubesc, vru Dan să spună. Fiindcă m-aş avânta şi-n mijlocul unei hoarde de terorişti ca să ajung la tine.

În schimb, el răspunse:

– Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie să vorbesc cu cineva într-o poziţie înaltă în guvernul Venezuelei.

Sprâncenele lui O'Brien tresăriră, dar singura reacţie a lui Jane fu un zâmbet firav.

– Te gândeşti să părăseşti ţara, Dan?

– Ştii că nu-i aşa.

– Atunci despre ce-i vorba aici?

El nu era pregătit să spună adevărul.

– Mai devreme sau mai târziu, începu el, vom avea nevoie de câmpuri de aterizare secundare unde să poată ateriza de urgenţă avioanele spaţiale.

– Pluralul ţine loc de corporaţia Astro? întrebă O'Brien.

– Aşa e.

– Şi vreţi un câmp de urgenţă în Venezuela?

– Lucrăm la nişte înţelegeri cu Spania, Africa de Sud şi Australia, spuse Dan. Dar Venezuela e mai aproape.

O'Brien aruncă o privire spre Jane, apoi spuse:

– Vă aşteptaţi să ridicaţi din nou în zbor avionul spaţial?

– Mai devreme sau mai târziu, repetă Dan, inexpresiv.

– Atunci, de ce vă grăbiţi?

Dan zâmbi strâmb.

– N-am altceva mai bun de făcut până ce blestemata de FAA îmi aprobă avionul pentru zbor.

Era evident că Jane văzuse transparenţa minciunii lui.

– Aş putea cere de la Stat numele celor potriviţi din Venezuela.
– Asta ar fi de ajutor, spuse Dan. Ai putea-o face săptămâna asta?
– De ce săptămâna asta? întrebă O'Brien, în mod limpede suspicios.
Dan ezită, gândindu-se repede. Apoi:
– Bine, daţi-mi voie să-mi aşez cărţile pe masă.
Jane zâmbi de parcă ar fi ştiut că urma o minciună gogonată.
– Chiar te rog, murmură ea.
– Încerc să strâng bani, ştii asta. Tricontinental şi Yamagata vor amândoi să cumpere acţiuni Astro. Şi asta o ştii. Eu încerc că le pun stavilă sau, cel puţin, să-i conving să-mi acorde un împrumut şi nu să-mi cumpere din acţiuni.
O'Brien spuse:
– Dar ce legătură are asta cu…
– Cu cât bat mai bine-n cuie afacerea asta, spuse Dan, sperând să sune credibil, cu atât este mai puternică poziţia mea împotriva lui Garrison şi Yamagata. Dacă le pot arăta că am pregătite până şi câmpuri de aterizare de urgenţă pentru avionul spaţial, la naiba, s-ar putea să obţin un împrumut destul de mare chiar şi de la vreuna dintre băncile americane, aşa încât să-mi păstrez controlul asupra Astro.
– Când va fi gata iarăşi de zbor avionul spaţial? întrebă Jane.
Dan aproape că spuse că era gata acum, dar se abţinu la timp.
– De-ndată ce afurisita aia de FAA îşi termină ancheta şi-mi dă pentru avionul de rezervă o adeverinţă de sănătate perfectă.
– Peste câteva luni bune, spuse O'Brien. Poate peste un an sau mai mult.
– Poate, răspunse Dan printre dinţi.
Jane spuse:
– Denny, nu te duci până la bar să-mi mai aduci vreo două măsline pentru vodca asta, te rog?
O'Brien se uită de la Jane la Dan şi înapoi, după care spuse:
– Sigur.
Se luptă să iasă din separeu şi se îndreptă spre barul aglomerat.
Jane se aplecă peste masă către Dan.
– Ce pui la cale? ceru ea să ştie.
El scutură din cap.
– Nu vrei să ştii.
Ea strânse din buze.
– Chiar ai nevoie să discuţi cu cineva din Venezuela săptămâna asta?
– Mda.
– Dan, nu vreau să fac ceva care să dăuneze şanselor lui Morgan.
– Nu intenţionez asta, răspunse el.

În gând, el adăugă: Mă lupt acum pentru propria-mi viaţă. Scanwell îşi poate purta singur de grijă.

O'Brien se întoarse cu două măsline verzi pe o scobitoare, aşezate elegant pe un şerveţel pentru cocteil. Când se aşeză, Jane spuse:

– Foarte bine, Dan. Am să pun pe unul dintre oamenii mei să ia legătura cu cei din Ministerul de Stat mâine la prima oră.

– Mersi, spuse Dan.

Dintr-odată, nu mai aveau altceva să discute. Îşi terminară băuturile atât de repede cât putură s-o facă decent. Dan îşi petrecu timpul explicându-i lui O'Brien aspectele economice ale producţiei în masă a propulsoarelor de rachetă cu combustibil solid pe care le folosea el, în locul asamblării manuale a fiecărei rachete în parte. Neglijă să-i spună omului că Astro avea un depozit plin de propulsoare pe care afurisitul de Serviciu de Fiscalitate Internă nu le permitea să le treacă pe inventar.

Insula Matagorda, Texas

Era aproape ora prânzului când April simţi o urmă vagă de parfum de iasomie şi ridică ochii din ecranul computerului. O roşcată drăguţă, cu pistrui pe faţă, stătea în faţa mesei ei de scris, îmbrăcată într-un tricou şi pantaloni scurţi strânşi pe şolduri.

– Domnul Randolph nu e aici, spuse April. Vă pot ajuta cu ceva?

– Randolph s-a dus la Washington, nu-i aşa? întrebă Kelly Eamons.

– Ar trebui să se întoarcă mâine, răspunse April cu prudenţă.

– De fapt, am venit să discut cu tine, nu cu Randolph.

Înainte ca April să apuce să răspundă, femeia scoase un portmoneu subţire din buzunarul din spate al pantalonilor şi-l deschise.

– Sunt agentul special Kelly Eamons, Biroul Federal de Investigaţii.

April se ridică în picioare. Era cu câţiva centimetri mai înaltă ca Eamons, cu picioare lungi şi îngrijită. Cu masa de scris între ele, acestea arătau ca un fotomodel înalt şi o majoretă texană energică. Dacă are o armă la ea, îşi spuse April măsurând-o din priviri pe Eamons, nu-mi dau seama unde o ţine.

– De ce vreţi să vorbiţi cu mine? întrebă April. Nu sunt decât asistentul executiv al domnului Randolph.

Eamons o cercetă pe April cu ochii ei verzi-albăstrui limpezi.

– Pun pariu că ştii mai multe despre cele care se întâmplă în firma aceasta decât ştie şeful tău.

Cu precauţie, April spuse:

– Ăsta-i un clişeu vechi, agent Eamons: secretara atotştiutoare.

– Spune-mi Kelly. Şi nu te preface modestă.

Fără să-i întoarcă zâmbetul vizitatoarei ei, April spuse:

– Bine. Ce vrei să ştii?

– Vrei să discutăm despre asta la masa de prânz? propuse Eamons.

– Aveam de gând să mănânc aici la birou.

– Hai să mergem la motel. Mâncarea nu-i cine ştie ce, dar am un cont de diurnă. Să-l lăsăm pe Unchiul Sam să ne facă cinste.

Întrebându-se dacă era o propunere sau o cerere atunci când te invita un agent FBI la cină, April ridică din umeri şi răspunse:

– Bine. De ce nu?

Eamons o lăsă pe April să conducă spre motel în Sebringul ei, cu capota coborâtă şi cu aerul rece, umed şi suflând dinspre golf, răvăşindu-le părul. Sala de mese era aproape goală, deşi cel mai apropiat restaurant concurent se afla la distanţă de-o cursă cu feribotul în Lamar. Aleseră separeul din capătul şirului. Un alt separeu era ocupat.

– Un somn pitic? întrebă Eamons, ridicând privirea din meniul de o singură pagină. Crezi că e proaspăt?

April spuse:

– Uite, Kelly, nu trebuie să joci teatru cu mine. Îţi vând tot ce ştiu. N-am chef să mă iei pe ocolite.

Eamons păru sincer surprinsă.

– Dar ador somnul pitic! Am crescut cu somn pitic pe masă.

– Unde?

– Un orăşel numit Kildare Junction, sus în districtul Cass. Nu departe de Texarkana.

– Eşti din Texas, deci?

– Născută şi crescută. Am fost la Universitatea Longhorn, în Austin.

April se relaxă puţin. Dar numai puţin. Când veni chelneriţa la separeul lor, Eamons comandă somn pitic. April ceru o salată.

– Ceva de băut?

– Cola cu vişine, te rog, spuse Eamons.

– Eu iau un ceai cu gheaţă, spuse April. Neîndulcit.

– Şi tu eşti o puştoaică din sud, spuse Eamons după ce chelneriţa plecă. Virginia?

– Mi-ai citit dosarul personal.

– Nu încă. Accentul e de vină. Îmi place să ghicesc oamenii după accentul pe care-l aud. Virginia de Sud, poate? Ţinutul dealurilor.

April trebui să recunoască în sinea ei că femeia avea dreptate.

– Vă pot face cinste, doamnelor, cu ceva de băut?

April ridică privirea şi văzu un tehnician pe care-l cunoştea, zâmbindu-le timid cu o sticlă de bere în mâna stângă. Wally Berardino, îşi aminti ea. Din grupul electroniştilor. Specialist în computere.

– Am comandat deja, Wally, spuse ea cu blândeţe.

– Oh!

Lui Eamons îi spuse:

– Vă cunosc de undeva? Nu cred că v-am mai văzut pe aici.

Înainte ca April să se poată gândi la ce să spună, Eamons afişă un zâmbet luminos şi spuse:

– Sunt nouă pe aici. Caut de lucru.

Berardino scutură trist din cap.

– Măiculiţă, aţi venit în locul greşit. Cu toţii ne-ntrebăm când o să cadă bătrânu’ topor.

Zâmbetul lui Eamons nu scăzu nici c-un singur miliwatt.

– Păi, nu poţi învinovăţi o fată că-ncearcă şi ea.

– Aşa cred.

Berardino părea să rămână fără subiecte de discuţie.

Îi zâmbi înapoi lui Eamons şi se duse încet înapoi la bar.

– Nu cred că-i o idee bună să le dau tuturor de veste că sunt de la Birou, spuse Eamons aproape în şoaptă. Îi intimidează pe oameni. Mai ales pe bărbaţi.

April nu spuse nimic. Mâncarea lor veni şi, câtă vreme mâncară,

vorbiră. De fapt, April vorbi cel mai mult, întreruptă din când în când de câte o întrebare din partea lui Eamons. Pe când îşi terminară masa de prânz, April se simţea deprimată.

– Deci, doctorul Tenny a fost omorât şi apoi Pete Larsen a fost descoperit mort…

– Spânzurat.

– Poliţia locală i-a spus sinucidere.

– Dar tu nu crezi că asta a fost.

– Nu ştiu ce să fac, îi scăpă lui April, surprinsă de cât de prost se simţea. Vreau să-l ajut pe domnul Randolph, dar pur şi simplu nu ştiu ce să fac.

Eamons dădu înţelegătoare din cap.

– Asta n-are absolut nimic. Nu e problema ta, e a mea.

– Dar vreau să ajut!

Preţ de-un moment lung, Eamons nu spuse nimic, studiind-o pe April cu ochii aceia verzi-albăstrui luminoşi ai ei. Într-un sfârşit, spuse:

– Chiar vrei să ajuţi?

– Da!

– De ce?

Acum, April ezită o clipă. Apoi:

– Mi-a plăcut de doctorul Tenny. A fost pentru mine ca un unchi mare şi sever. Iar cu Pete Larsen am ieşit în oraş. Dacă l-a omorât cineva, vreau ca nemernicul să fie prins şi pedepsit.

– Şi Dan Randolph?

Pe April o străbătu un val de electricitate. Mă citeşte ca pe-o carte, îşi dădu ea seama.

– Randolph e cel care are nevoie de ajutorul tău, nu-i aşa? întrebă Eamons cu blândeţe.

April aprobă din cap, neavând încredere în ea să vorbească fără să se smiorcăie că-l iubea pe Dan.

– Bine, spuse Eamons încet. Cred că poţi fi de ajutor. S-ar putea, însă, să fie periculos.

– Spune-mi ce am de făcut, zise April.

Caracas, Venezuela

Pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse Dan, arată ca un conchistador spaniol, ieşit direct de pe History Channel. Îmbracă-l cu o armură şi pune-i în cap o cască din aia din oţel şi-l poate juca pe Cortés sau pe Pizarro.

Rafael Miguel de la Torre Hernandez arăta într-adevăr ca un castilian de neam nobil. Înalt, impunător, un patrician în fiecare centimetru al corpului său, nu există nici umbră de îndoială cine era atunci când se apropie de micuţa masă de pe balconul barului de la hotel. Avea pometţii ridicaţi şi nasul frumos arcuit. Părul începea să-i încărunţească pe la tâmple, foarte distins, cu toate că mustaţa cea bogată era încă de-un negru luxuriant. Dar când Dan se ridică în picioare şi întinse mâna pentru a-l saluta, observă că ochii lui Hernandez nu se potriveau cu restul aspectului lui. Erau de-un maroniu mat, noroios. Ochii unui ţăran. Ochii unui om care ar putea fi corupt. E bine aşa, îşi spuse Dan.

Aşteptase în balconul barului mai bine de o jumătate de oră înainte ca Hernandez să binevoiască să-şi facă apariţia. De cealaltă parte a străzii se afla Piaţa Bolívar cu pomii ei înalţi, bogaţi în frunze, care-şi întindeau ramurile pe deasupra bulevardului aglomerat. Leneşii atârnau cu capul în jos în copaci ţinându-se de crengi cu ghearele lor încovoiate, abia mişcându-se, neoferind nici cel mai mic semn de viaţă, în vreme ce maimuţele alergau gălăgioase pe ramuri, aidoma unor Tarzani supersonici, dând neîncetat ocol întregii pieţe, de parcă erau infectate cu amfetamine. Dan le privise fascinat până să apară Hernandez.

– Señor Randolph? întrebă Hernandez politicos, inutil, apucând mâna lui Dan într-o strângere caldă.

Purta un costum de-un cenuşiu deschis, aparent scump. Mătase, îşi spuse Dan. O cravată galbenă frumos înnodată. Tot de mătase.

– Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnule, spuse Dan.

Aşezându-se în scaunele nestatornice împletite din fier, el adăugă:

– Frumos din partea dumneavoastră că v-aţi răpit din timp pentru a ne putea întâlni.

Hernandez aprobă graţios din cap, de parcă ar fi fost obişnuit să fie flatat.

Îi trebuiseră trei săptămâni chinuitoare să obţină întâlnirea aceasta. Jane ceruse de la Ministerul de Stat numele unui om cu care să poată discuta Dan, aşa cum promisese. Cei de acolo îi oferiseră numele unui ataşat al ambasadei Venezuelei care se specializase în dezvoltare economică. Dan îşi croise drum prin birocraţia venezueliană şi-ntr-un sfârşit îl descoperise pe Hernandez, ministru adjunct în ministerul de transport din cadrul guvernului. Luase avionul spre Caracas, doar pentru a-şi răcori călcâiele vreme de două zile

până ce Hernandez acceptase să se întâlnească cu el.

– Îmi cer scuze pentru caracterul informal al acestei întâlniri, señor, spuse Hernandez într-o engleză înceată, cu accent. Având în vedere dorinţa dumneavoastră de confidenţialitate, mi s-a părut mai bine să ne întâlnim în afara birourilor ministeriale.

– Sunt întru totul de acord, spuse Dan.

Un chelner făcu o plecăciune spre Hernandez, care comandă whisky şi sifon. Dan mai ceru o piña colada.

De-ndată ce sosiră băuturile, Hernandez îşi aşeză palmele capac deasupra paharului şi întrebă:

– Doriţi să folosiţi aeroportul nostru?

Bucuros că trecuseră în sfârşit la afaceri, Dan se aplecă şi spuse:

– Doresc să stabilesc un parteneriat cu un vizionar, cineva care înţelege că există o resurse care aşteaptă să fie descoperite în spaţiu.

– Spaţiu? Vreţi să spuneţi acolo printre stele şi-alte cele?

Dan îşi păstră seriozitatea, întrebându-se dacă Hernandez era într-adevăr atât de naiv sau dacă nu făcea decât să-l ducă cu zăhărelul.

– Pe orbita din jurul Pământului, răspunse el. Aţi auzit de satelitul de electricitate construit de corporaţia mea?

– Bineînţeles.

– Atunci, ştiţi că astfel de sateliţi pot genera imense cantităţi de energie. Numai unul singur poate oferi întregii Venezuele mai multă energie electrică decât consumă acum toată naţiunea dumneavoastră.

Sprâncenele lui Hernandez se arcuiră în sus.

– Adevărat? Numai un singur satelit?

– Numai unul, spuse Dan, aplecând din cap.

– Cum se poate asta?

Nu ştie cum funcţionează, îşi dădu seama Dan. Bine, şi-a recunoscut ignoranţa fără ca asta să-i dăuneze demnităţii personale. A sosit vremea spectacolului cu câinele şi poneiul.

Dan îşi reluă litania despre cum satelitul foloseşte celule solare pentru a transforma lumina solară în electricitate, după care o trimite staţiei de receptare de la sol. Hernandez absorbi totul în vreme ce bău din whisky, fără a obiecta sau pune vreo întrebare. Acceptă fără să clipească chiar şi ideea transmiterii de microunde către sol.

– Cheia exploatării economicoase a unui asemenea satelit de electricitate este putinţa de-a trimite pe el echipaje de întreţinere şi reparare la un preţ rezonabil, explică Dan.

Hernandez murmură:

– Rachetele sunt foarte scumpe.

– Avionul spaţial pe care-l avem în construcţie va reduce costurile de până la o sută de ori, spuse Dan plat.

Aproape că era adevărat.

– Acesta e avionul care s-a prăbuşit recent.
– Mai avem unul. Îl vom supune testului de zbor curând. Aş dori să obţin permisiunea de a ateriza avionul pe un aeroport din Venezuela.
– De ce aici?
– Ca măsură de precauţie, se sustrase Dan. Suntem în discuţii cu privire şi la alte zone pentru o eventuală aterizare de urgenţă în Spania, Australia şi Africa de Sud.
– Înţeleg.
– Aveţi un aeroport frumos aici în Caracas.
– Este de asemenea un aeroport destul de aglomerat. Îl folosesc multe companii de trafic aerian.
Dan aprobă din cap. Înţelege problema.
– Dacă va fi nevoie să aterizăm avionul spaţial pe aeroportul dumneavoastră, va trebui să opriţi întreg traficul.
– Pentru cât timp?
– O jumătate de oră, poate. Poate mai puţin.
Hernandez sorbi ultima gură de whisky, apoi spuse:
– Asta nu e imposibil.
Împotriva voinţei sale, Dan nu se putu abţine să nu exclame:
– O puteţi face?
– Se poate să fie o operaţiune scumpă, spuse Hernandez. Vor fi implicaţi mulţi oameni: controlorii de la sol, directori ai companiilor de transport aerian, mulţi alţii.
Mită, îşi dădu seama Dan. Vorbeşte despre mită. Cu voce tare, el spuse:
– Pot lăsa toate astea în seama dumneavoastră? Prefer să discut doar cu dumneavoastră şi să las restul operaţiunii la discreţia dumneavoastră.
Hernandez permise unui zâmbet subţire să-i ridice uşor colţurile buzelor.
– Da, presupun că acesta ar fi cel mai bun mod de-a rezolva problema.
– Vă pot da pentru început un avans, şi apoi îmi puteţi spune cât ar costa operaţiunea.
– Am un cont bancar în capitala ţării dumneavoastră. Aţi putea transfera fondurile acolo.
Fără transferuri internaţionale, îşi spuse Dan în sinea lui. Nu-i prost tipul.
– Asta ar fi foarte uşor de făcut, spuse el.
Hernandez declanşă un zâmbet nereţinut şi-i făcu semn chelnerului să le umple din nou paharele.
– Dacă şi când vom avea nevoie să vă folosim aeroportul, spuse Dan, va trebui să trimit aici o echipă restrânsă de tehnicieni.
– Asta nu e o problemă. Pot rezolva asta uşor cu ministerul de

externe.

Chelnerul le aduse băuturile, apoi plecă. Dan îşi ciocni paharul de al lui Hernandez şi spuse:

– Pentru un parteneriat de succes.

Hernandez sorbi apoi spuse:

– Apropo, tehnicienii dumneavoastră vor avea nevoie de cazare la hotel aici în oraş. Cumnatul meu conduce cel mai bun hotel din Caracas.

Dan îi rânji. O să ne înţelegem perfect, îşi spuse el. Atâta vreme cât nu devine prea lacom.

Motelul Astro

Uşile duble din sticlă care despărţeau antreul „de buzunar” al Motelului Astro de bar erau aproape întotdeauna ţinute deschise, aşa încât din locul ei strategic din spatele biroului de recepţie, Kelly Eamons putea vedea destul de uşor cine intra şi cine ieşea. Mai ales cine ieşea, chicoti în sinea ei: toaletele se aflau de cealaltă parte a antreului.

April Simmonds trăsese câteva sfori şi îl convinsese pe directorul motelului s-o angajeze pe Eamons ca recepţioneră pe schimbul de seară: de la patru la miezul nopţii. Directorul, unul dintre fiii supraponderali ai familiei care conducea oficial motelul, aruncase o singură privire la Eamons şi văzuse o roşcată chipeşă cu un zâmbet de bucurie care-i umpluse mintea cu imaginea unor bomboane. El însuşi se îngrijise de recepţie în tura de la miezul nopţii până la opt, aşa că o mutase pe recepţionera din tura de seară pe schimbul de noapte şi el se retrăsese în biroul directorial să-şi petreacă serile uitându-se la televizor şi încercând s-o convingă pe Eamons să ia cina cu el. Fosta recepţioneră din tura de seară îşi dăduse, însă, demisia şi sărmanul om se întoarse la vechile sale îndatoriri până ce avea să reuşească să angajeze un înlocuitor.

Nu-l deranja prea mult. În mare parte din timp nu avea cine ştie ce de făcut decât să se uite la televizorul din antreu şi apuca s-o vadă pe Eamons în fiecare noapte când i se termina schimbul şi al lui tocmai începea. În multe nopţi, singur la recepţie, ţinându-i companie doar filmele de la ore târzii şi buletinele de ştiri, se imagina făcând-o cu Kelly chiar acolo pe marea canapea din piele din faţa televizorului. Nici el, nici altcineva de pe insula Matagorda în afară de April şi Dan nu ştia că roşcata aceea atractivă şi strălucitoare era un agent al FBI.

Eamons îi zâmbea şi-l distra în vreme ce ea ţinea evidenţa clienţilor de la bar. Aproape toţi erau angajaţi ai Astro. April îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre ei şi-i oferi lui Eamons acces la dosarele de personal al companiei.

April făcea, însă, mai mult decât atât. Cu Eamons care stătea de veghe la biroul de recepţie, April devenise un client fidel al barului. Venea la capătul zilei de muncă pentru momentul când se serveau două băuturi la preţul uneia singure şi rămânea până ce mulţimea începea să se rărească, plecând la cină. Deseori se întorcea noaptea târziu, sporovăind cu tehnicienii şi inginerii pe care-i cunoştea, dându-le voie unora dintre bărbaţii pe care nu-i cunoştea să-i facă cinste cu câte un pahar de ceva sau pur şi simplu să stea lângă ea la bar şi să discute.

April mergea întotdeauna singură acasă, din câte îşi dădea seama Eamons. E destul de deşteaptă să-i joace pe degete pe pămpălăii ăştia, îşi spuse Kelly. Pe lângă asta, e îndrăgostită de Randolph. Nu o

interesează niciunul dintre tipii ăştia. Eamons o asigurase pe April că o putea proteja. „Nu-s la depărtare decât de un apel telefonic”, îi spusese, rotindu-şi telefonul celular asemenea unei bâte miniaturale.

Eamons locuia cu April în apartamentul ordonat, cu un singur dormitor, al acesteia din urmă, închiriat în Lamar. Dormea pe canapeaua din sufragerie şi împărţeau baia cea mică. Desigur, mergeau cu maşina separat pe Matagorda: April la prima oră a dimineţii, Eamons după-amiaza târziu. Nu voiau să ştie cineva că lucrau împreună.

Dimineaţa, la micul dejun, îşi comparau notiţele, făceau schimb de informaţii. Problema era, îşi dădu curând seama Eamons, că informaţiile pe care le puteau schimba erau destul de puţine. April era numai urechi la cine nu se înţelegea bine cu soţia, cine căuta o nouă slujbă, cine pe cine urmărea. Nimic substanţial, însă. Nimic care să ajute la desfăşurarea anchetei. Eamons se abţinu cu grijă să-i spună lui April că Nacho Chavez, aflat în Houston, o avertizase că mai-marii Biroului discutau despre închiderea anchetei pe motiv de lipsă de rezultate.

Ea descoperise că-i plăcea să nu stea în birou, că prefera să fie pe teren, chiar dacă munca era plictisitoare şi neproductivă. Îi plăcea să locuiască împreună cu April şi se trezi că se întreabă cum ar fi dacă ar dormi în acelaşi pat cu ea.

Dan Randolph se întoarse din Venezuela, plin de zâmbete misterioase, şi inginerii verificau avionul-rachetă ca pregătire pentru acuplarea lui cu propulsorul de rachetă.

În cele mai multe dimineţi, Eamons făcea micul dejun pentru amândouă în vreme ce April se îmbrăca pentru birou.

– Facem vreun pas înainte? întrebă April din dormitor în timp ce Eamons scotea cu delicateţe feliile de pâine din prăjitorul cu ejector.

Niciodată nu aruncă feliile destul de sus, îşi spuse ea, apucând pâinea crocantă şi încercând s-o arunce în farfurie înainte să-şi ardă degetele.

April ieşi pe uşa dormitorului îmbrăcată într-o bluză liliachie cu guler scobit şi o fustă dreaptă, lungă până la genunchi, în nuanţe întunecate: o femeie competentă, înaltă şi nobilă şi modernă în fiecare centimetru de corp. Kelly se simţi vizibil scundă şi ponosită îmbrăcată cum era în capotul ei de baie fără nicio formă.

Eamons îşi spuse: Randolph ăsta-i un mare prost. Fata-i cu adevărat frumoasă, iar el nu-i acordă nicio atenţie. Să fie fiindcă-i neagră? A, la naiba, bărbaţi-s oricum nebuni cu toţii.

– Facem vreun pas înainte? repetă April, trăgându-şi unul dintre scaunele fără spătar în faţa barului pentru micul dejun din chicinetă.

Eamons ridică din umeri şi aşeză pâinea prăjită pe tejghea.

– I-ai verificat pe toţi prietenii lui Larsen? Sigur nu era un cartofor.

April aprobă încruntată din cap.
– Am ştiut asta şi-n dimineaţa când a fost ucis.
– Cei de la biroul meu au trimis la Washington înregistrarea de pe robotul telefonic al lui Larsen pentru o analiză a vocii. Dacă bărbatul care vorbeşte a fost vreodată arestat pentru vreun delict federal, s-ar putea să găsim o potrivire undeva prin dosare.
– Asta ar fi ceva.
April ciuguli din omletă. Eamons nu prea le avea cu gătitul; oricât şi-ar fi dat străduinţa, de fiecare dată când încerca să facă ochiuri de ou îi ieşea omletă.
Încercând s-o înviorez pe April, Eamons spuse:
– În districtul Cass, bunicul meu a fost zidar. Obişnuia să-mi spună că uneori loveşti şi tot loveşti piatra cu dalta şi ea nu vrea să se crape. Rămâne acolo încăpăţânată, indiferent de câtă transpiraţie ai vărsat pentru a o sfărâma. Şi-apoi, din senin, o mai loveşti o dată şi aceasta ţi se desface în faţa ochilor.
– Mi-aş dori eu, spuse April cu tristeţe. Adică, am vorbit cu aproape toţi cei care-l cunoşteau pe Pete. Am stat la bar şi am ascultat şi am pus întrebări până ce mi-a venit să vomit. Şi nu ştim acum nimic în plus faţă de ceea ce ştiam în dimineaţa de după ce-a fost omorât.
Eamons fu tentată să o contrazică, dar păstră tăcerea. Ceea ce spunea April era adevărat. Dar ce nu ştia April era că întrebările pe care le pusese, insistenţa cu care îi cercetase pe cei care-l cunoscuseră pe Pete Larsen, s-ar putea să-l deranjeze pe făptaş, oricine ar fi fost el. Oamenii care distruseseră avionul spaţial şi-l omorâseră pe Tenny îi făcuseră de petrecanie şi lui Larsen. Trebuie să mai aibă şi alţi informatori la Astro, îşi spuse Eamons. Trebuie să aibă ochi cu care să vadă şi urechi cu care să audă. Dacă April pune destule întrebări, poate că se vor îngrijora suficient de mult încât să adopte o poziţie faţă de lucrul ăsta.
Sau poate că n-o vor face, trebui să recunoască Eamons în sinea ei. Cea mai înţeleaptă mişcare a lor ar fi să nu facă nimic. Şi-au făcut deja mendrele, de ce să mai piardă vremea pe aici? Doar să plece şi plecaţi să rămână şi nimeni nu-şi va da seama cine sunt.
Pe de altă parte, Randolph merge anevoie mai departe, luptându-se să-şi păstreze compania pe piaţă. Poate că vor ajunge la concluzia că trebuie să lovească din nou pentru a-l opri odată pentru totdeauna.
– Am plecat la serviciu.
April împinse din faţa ei ouăle neterminate şi se ridică de pe scaun.
Eamons merse alături de ea spre uşa din faţă a apartamentului.
– Ne vedem deseară la motel, spuse ea.
– Aşa-i, zise April.
Eamons închise uşa şi se sprijini de ea. Al naibii plan ai pus la cale, bombăni în sinea ei. Cel mai bun lucru care se poate întâmpla e să

încerce s-o omoare. Un plan dat naibii, sigur că da.

Insula Matagorda, Texas

Norii de furtună se adună deasupra golfului încă de acum, deşi nici n-a venit bine dimineaţa, observă Dan. Un vânt aspru sufla dinspre ocean, iar el stătea pe marginea platformei de lansare, cu Lynn Van Buren de-o parte, şi îşi lungea gâtul spre propulsorul de rachetă înalt cât un bloc cu şaisprezece etaje, înfăşurat în grilajul din oţel masiv al scheletului turnului de serviciu.

– Ultima prognoză meteo nu sună bine, şefu', spuse Van Buren, ridicând vocea deasupra vântului şuierător. Până la zece probabil că vor instala sistemul de supraveghere a uraganelor.

– Şi-apoi ce urmează? sări Dan. Un cutremur?

– Nu putem risca să lansăm propulsorul în mijlocul unui uragan, spuse Van Buren.

Dan ştia că avea dreptate. Nu te lua de piept cu Mama Natură, îşi spuse el. Halal mamă! Nu poate aştepta până ce vom lansa pasărea?

– Niles şi-a pus oamenii să lege avionul spaţial de sol în Hangarul B, spuse Van Buren.

Dan chicoti, în ciuda tuturor lucrurilor. Niles Muhamed nu va lăsa pe nimeni să pună în pericol avionul „lui" spaţial. Şi-l închipui pe Niles stând în uşa Hangarului B şi forţând uraganul să păstreze distanţa, aidoma bătrânului Rege Canute încercând să împiedice valurile să-i intre în casă.

– Poate face faţă unei furtuni, strigă Dan peste vântul înteţit. E bine ancorat şi îl ţine şi schela. Doar am calculat că un propulsor poate rezista unor vânturi de până la două sute patruzeci de kilometri pe oră, nu-i aşa?

– Şi dacă au fost prea optimiste calculele? ţipă Van Buren înapoi. Şi dacă avem o furtună de două sute şaizeci de kilometri pe oră? Sau de două sute nouăzeci?

Dan se încruntă la ea. Îşi dorea cu disperare să evite costul demontării propulsorului, al tractării lui înapoi în depozit şi-apoi iarăşi al montării lui după furtună.

– Şi mai e şi ploaia, continuă Van Buren implacabilă. O ploaie biciuitoare care să ţină Dumnezeu ştie câte ore. Ar trebui să fie înăuntru la adăpost, în siguranţă şi la loc uscat.

Dan aprobă din cap fără tragere de inimă, ţinându-şi privirea aţintită la şirul de copaci care marcau graniţa parcului statal. Fremătau acum spasmodic pe fundalul norilor cenuşii ce se fugăreau pe cer. Curând, frunzele aveau să fie spulberate, apoi crengile. O să zboare prin aer o mulţime de reziduuri, îşi spuse el.

– Bine, spuse el morocănos. Luaţi-l jos.

Se întoarse şi coborî scările din oţel ale platformei de lansare, apoi merse în pas alert spre Jaguarul care-l aştepta. Îi luă mai puţin de cinci minute să conducă spre Hangarul A, dar Dan avu impresia că se

întunecase vizibil în acel scurt interval de timp. Parcă pe locul lui, trase capota maşinii şi o legă bine. Nu-i intrase niciodată apă în maşină, dar nici nu mai trecuse vreodată printr-un uragan.

Sunetul produs de vânt în hangar era ca un tânguit bizar. Acum vom vedea dacă pot face într-adevăr faţă clădirile astea vânturilor unui uragan, îşi spuse Dan grăbindu-se pe scări în sus către biroul lui. Suntem destul de mult deasupra nivelului mării, aşa încât nu va trebui să ne facem griji din pricina mareelor produse de furtună. Apoi îşi spuse: Doar dacă nu vom avea parte de-un val de reflux. Asta ar fi lovitura de graţie.

April era la masa ei de scris, părând îngrijorată. Pe ecranul computerului ei se vedea o hartă meteorologică animată. Dan văzu marii nori ciclonici ai uraganului Fernando rotindu-se deasupra golfului, avansând necruţători către coasta Texasului.

– Vin încoace, hă? întrebă el, aşezându-se doar pe jumătate pe colţul mesei ei.

– Direct spre noi, răspunse April, cu vocea puţin tremurată.

– Ai face bine să pleci de-aici cât încă mai merge feribotul.

– Mai am încă de rezolvat cererea asta pentru hidrogen lichid.

– Poate aştepta.

Cu depozitul de hidrogen distrus de explozie, Dan fusese nevoit să cumpere de la un furnizor comercial hidrogen şi oxigen lichid pentru avionul spaţial. Îi ceruse lui April să se ocupe de treaba asta, trecând peste departamentul de achiziţii, fiindcă nu ştia în cine putea avea încredere în interiorul propriei companii.

April spuse:

– Pot rămâne…

– Nu. Mare lucru n-o să facem astăzi. Lansarea e compromisă şi echipajul va tracta pasărea înapoi în hangarul ei. Du-te acasă, puştoaico.

– Şi cum rămâne cu ceilalţi?

– Intră pe A.P. şi spune-le tuturor, mai puţin echipei de lansare, că pot merge acasă. Dacă se opreşte feribotul, pot rămâne la motel, pe cheltuiala companiei.

Motelul era refugiul oficial anti-furtună al insulei. Era aprovizionat cu mâncare şi apă pentru situaţii de urgenţă şi avea propriul său generator de energie auxiliară pentru electricitate.

În vreme ce April îşi cuplă telefonul de birou la sistemul de adresare publică, Dan se duse în biroul lui. Prea agitat să se aşeze la masa de scris, se postă lângă geam şi urmări cum imensa macara cobora propulsorul, înclinându-l într-o parte.

Simţindu-se neajutorat, neastâmpărat şi mai mult decât doar puţin speriat, Dan îşi luă biroul la picior preţ de câteva minute, apoi ieşi din el.

April îl opri.

– Un telefon pentru dumneavoastră din Venezuela, spuse ea. Señor Hernandez.

– Are un simţ al sincronizării dat naibii, mormăi Dan, întorcându-se în birou. Peste umăr, el spuse: Ţi-am spus să te duci acasă, April. Du-te!

Strecurându-se în scaunul de la masa de scris, Dan apăsă butonul ON al telefonului. Faţa chipeşă a lui Rafael Hernandez umplu ecranul.

– Señor Hernandez, spuse Dan, afişând un zâmbet amiabil. Bună dimineaţa.

Hernandez zâmbi şi el.

– *Buenas dias*, domnule Randolph. Cum vă simţiţi în ziua aceasta splendidă?

Dan nu putea vedea mare lucru dincolo de capul şi de umerii lui Hernandez. Părea să fie într-un fel de birou.

– Poate că-i o zi frumoasă în Caracas, spuse el. Aici ne pândeşte un uragan.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

Complet netulburat de problemele lui Dan, Hernandez spuse calm:

– V-am sunat să vă informez că s-au făcut toate pregătirile necesare. Vă puteţi trimite tehnicienii la Caracas cât de repede doriţi. Voi avea grijă să se întâlnească fără probleme cu directorul de operaţiuni de zbor al aeroportului şi cu oricine altcineva vor avea nevoie să intre în contact.

Dan declanşă un zâmbet sincer.

– Astea sunt veşti foarte bune, señor Hernandez.

– Şi eu sunt mulţumit, domnule Randolph.

Asta înseamnă că şi-a verificat contul bancar din Washington şi că a găsit banii pe care i i-am vărsat acolo, înţelese Dan.

Cu voce tare, spuse:

– Vă rog, spuneţi-mi Dan. În definitiv, vom fi parteneri.

Hernandez îşi plecă bărbia în recunoştinţă.

– Iar tu-mi poţi spune Rafael.

Mai sporovăiră pentru câteva minute, apoi Hernandez invocă presiunea altor treburi şi întrerupse legătura. O pală de vânt scutură peretele din oţel al biroului lui Dan. Se uită pe geam afară şi văzu că era întuneric aproape ca noaptea. Nu ploua, însă. Nu încă.

Poate c-ar trebui să mă duc la motel, îşi spuse el. Apoi îşi răspunse singur: Nu. Am s-o înfrunt aici. Dacă hangarele astea nu rezistă furtunii, mai bine să mă ia apele împreună cu tot restul.

Petrecerea uraganului

Când April ajunse la debarcaderul feribotului, ultimul vas plecase. Rafale grele de vânt învolburau şi înspumau apa în golful de obicei liniştit. Debarcaderul din ciment măturat de vânt era gol, abandonat şi un anunţ purtând mesajul ÎNCHIS DIN CAUZA LUI FERNANDO scris de mână se zbătea în bătaia vântului.

Aşa că întoarse Sebringul ei albastru-pur şi porni spre motel. Acolo erau parcate o mulţime de maşini, observă ea. April alergă prin vântul tot mai puternic şi intră în antreul hotelului. Tunetul bubui în depărtare. Kelly Eamons nu era de serviciu la acea oră a dimineţii, dar barul era plin cu refugiaţi din calea furtunii, o muzică răguşită urla din difuzoare, iar pe fiecare dintre ecranele televizoarelor se transmiteau ştiri despre uraganul care se apropia.

– Hei, April! o strigă unul dintre bărbaţii care stăteau buluc la bar. Vino aici şi hai să bem ceva.

Era Len Kinsky. Toate separeurile erau pline ochi şi bărbaţii stăteau la bar pe trei rânduri, printre ei văzându-se şi câteva femei, de sămânţă. April le recunoscu pe majoritatea ca fiind angajate ale Astro. Cu o ridicare resemnată din umeri, se duse la bar. Când îţi dă cineva o lămâie, îi spusese mereu tatăl ei, fă limonadă din ea. Bună idee, îşi spuse. Comandă limonadă, ceea ce bărbaţii, care o înconjurară cu repeziciune, găsiră că este foarte nostim. Până şi de obicei posomorâtul Kinsky râse.

Sunt deja pe jumătate beţi, îşi dădu seama April. Şi nici măcar n-a început să plouă.

Kelly Eamons se certa cu comandantul feribotului la debarcaderul din partea continentală a golfului San Antonio.

– Dar trebuie să ajung pe insulă! strigă ea peste vântul care răcnea. Îmi pierd slujba dacă nu merg la serviciu!

Comandantul ridică privirea de la odgonul pe care-l lega. Purta un vindiac din poliester, cu gluga adunată în jurul gulerului şi cu o şapcă de baseball îndesată pe capul lui chel. Feribotul lui, care fusese cândva o ambarcaţiune de debarcare purtătoare de tancuri pentru Marina SUA, tresălta mişcată de valuri, frecându-şi amortizoarele din cauciucuri de camion de marginea debarcaderului din ciment şi producând un sunet strident, aproape asemănător cu cel al unghiilor pe o tablă de sticlă.

– Drept cine mă iei, Prinţul Henry Navigatorul? Nu-l scot în larg pân’ ce nu trece furtuna asta.

– Nu sunt decât câţiva kilometri, spuse Eamons.

Bolborosind, el se întoarse cu spatele la ea şi se aplecă spre odgonul pe care-l înnoda. Eamons se gândi să-i arate insigna FBI, dar asta i-ar fi distrus complet acoperirea. Căzură câteva picături grase de ploaie. Se retrase spre maşina ei, care stătea singură în parcare cu

excepţia unui SUV aparent nou, care bănuia că-i aparţinea comandantului.

Sună la biroul lui April. Niciun răspuns, doar vocea ei înregistrată care spunea că biroul va fi închis până după trecerea uraganului. Eamons încercă pe telefonul ei celular.

– Bună? spuse vocea lui April, auzindu-se în acelaşi timp mult zgomot de fundal: voci, muzică.

– April, sunt Kelly. Am rămas blocată pe continent. Nu funcţionează feribotul.

– Nu face nimic. Sunt la motelul Astro. Se pare că va trebui să rămânem aici până ce încetează furtuna.

Lui Eamons nu-i plăcea ideea de a nu participa la acţiune.

– Nu te poţi gândi la un mod prin care să ajung pe insulă?

Preţ de câteva bătăi de inimă, tot ce auzi fu fundalul de râsete şi voci, majoritatea masculine. Apoi, April răspunse:

– Poate reuşeşte domnul Randolph să facă ceva.

– Ai numărul lui de mobil?

– Îl sun eu, spuse April.

– Nu, lasă c-o fac eu. Dă-mi numărul şi-l sun eu.

Iarăşi o ezitare, apoi April îi dădu numărul.

– Bine, spuse Eamons. Îl sun. Cu puţin noroc, ajung la motel înainte să lovească furtuna.

– Cred c-ar trebui să rămâi pe continent, spuse April.

– Probabil că aşa voi face, recunoscu Eamons. Dar tot vreau să fac o încercare.

Dan mergea pe pasarelă cu o pelerină aşezată peste un braţ, ascultând răcnetul vântului şi bubuitul ploii cum se loveau de pereţii din oţel ai hangarului asemenea unor gloanţe de mitralieră. Pereţii scârţâiau şi gemeau. Uitându-se în sus spre acoperiş, Dan se întrebă dacă făcuse bine atunci când îl cumpărase pe inspectorul în construcţii.

Jos, uşa pentru personal se deschise şi o singură siluetă păşi înăuntrul hangarului, înfăşurată într-o haină de ploaie din care picura apa şi o pălărie făcută leoarcă ce-i atârna peste urechi.

Cine dracu ar sta afară pe-o vreme ca asta? se întrebă Dan, pornind pe scări în jos în vreme ce nou-venitul traversă încet podeaua hangarului, lăsând în urmă o dâră de bălţi mici. Îşi scoase pălăria cea udă şi Dan văzu că era Passeau.

– Ce dracu’ cauţi aici? strigă Dan coborând scările în grabă. De ce nu eşti la motel? Sau chiar altundeva decât pe insulă?

Descheindu-şi haina de ploaie, Passeau râse subţire.

– Am aşteptat prea mult. Feribotul a fost închis.

– De ce te-ai întors aici?

Părând timid, Passeau spuse:

– De fapt, nu ştiu. Mergeam către motel, dar am trecut pe lângă el şi-am venit aici.

– E un loc al dracu' de sigur într-un uragan, mormăi Dan.

– Este, nu-i aşa?

– Eu mergeam la Hangarul B să verific avionul.

– E cam ud afară, spuse Passeau, scuturându-şi haina de ploaie.

– Mda, da'-i mai bine decât să stau aici şi să-mi rod unghiile. Niles e acolo şi ne putem plânge de milă împreună cu el.

Cu un suspin profund, Passeau se munci să-şi ia înapoi haina de ploaie pe el, în vreme ce Dan îşi îmbrăcă pelerina de plastic şi-şi trase gluga.

– Gata? întrebă Dan, pornind în marş către uşă.

Passeau îşi trânti la loc pe cap pălăria fără formă şi udă leoarcă şi încuviinţă nefericit.

Dan trebui să împingă tare ca să deschidă uşa. Vântul era ca un zid puternic, iar ploaia îl orbea. Fulgerul scăpără şi imediat bubui tunetul.

– Tre' să fie chiar deasupra noastră! ţipă Dan pe deasupra vântului înfuriat.

Passeau nu spuse nimic.

Imediat ce Dan dădu drumul uşii, vântul o trânti. Cei doi bărbaţi merseră cu paşi grei spre Hangarul B, aplecându-se mult împotriva vântului. În pofida pelerinei, Dan se simţea ud până la piele. Transpiraţia, îşi spuse. Afurisita asta de pelerină nu respiră şi te face să asuzi. Şi teama te făcea să transpiri, ştia asta.

Odată ajunşi la hangar, corpul mare al acestuia îi protejă de cea mai mare partea a vântului. Dan trase de uşă să o deschidă şi se împleticiră amândoi înăuntru ca o pereche de victime ale unui naufragiu care ajung bălăbănindu-se pe picioare pe o plajă.

Gâfâind după aer, ud leoarcă, Dan lăsă pe spate gluga pelerinei şi începu să-i desfacă benzile cu arici.

– Doamne, doamne, se auzi vocea profundă a lui Niles Muhamed, uite ce-a târât pisica-n casă.

Ştergându-şi apa de pe faţă, Dan văzu că pereţi hangarului erau dublaţi cu saci cu nisip. Încă un rând dublu de saci cu nisip era dispus în jurul avionului spaţial, asemenea unei mantale militare.

– Când naiba aţi făcut astea? întrebă Dan, gesticulând către fortificaţii.

Muhamed zâmbi cu blândeţe.

– Dacă n-aţ' merge-n Washington sau Austin sau blestemata de Venezuela şi-aţ' sta p-aci, aţ' şti mai multe despre ce să-ntâmplă.

Dan râse.

– Dacă aş sta pe-aici, m-ai convinge să intru în gaşca ta de pălmaşi.

Muhamed permise unei fărâme de zâmbet să răzbată prin mina mohorâtă.

– Aia o să fie ziua când o să daţi la lopată.

Passeau se duse încet spre avionul spaţial în mână cu pălăria din care picura apa.

– Pare destul de-n siguranţă aici, spuse el.

– Ar fi mult mai în siguranţă pe orbită, zise Dan. N-ai de ce-ţi face griji acolo în afară de micrometeoriţi.

– Şi de radiaţii, adăugă Passeau.

Dan încuviinţă din cap.

– Vreţi nişte cafea, albilor? întrebă Muhamed, arătând cu degetul mare spre masa aşezată în colţul din spate al hangarului, alături de masa lui de scris şi de bancul de lucru.

Îndreptându-se spre marea urnă din oţel inoxidabil de pe masă, Dan întrebă:

– Eşti singur aici, Niles?

– Mda. Mi-am trimis oamenii acasă de-ndată ce-am văzut imaginile trimise de satelitul meteorologic.

– Hai să dăm pe Weather Channel şi să vedem ce se-ntâmplă, propuse Dan.

Passeau sugeră:

– Nu crezi c-ar fi mai bine să mergem la motel în schimb?

– Voi puteţi merge, spuse Muhamed, cu mai mult decât doar o aluzie de agresivitate. Eu rămân aci.

– Nu şi dacă spun eu…

Dan fu întrerupt de melodia „Take Me Out to the Ball Game” a telefonului său.

În vreme ce el deschise aparatul şi-l duse la ureche, Muhamed turnă cafea aburindă într-un pahar din polistiren expandat şi i-l oferi lui Dan.

Dan îl alungă cu mâna, auzind:

– Domnule Randolph, sunt Kelly Eamons.

În vreme ce Muhamed îi dădea paharul lui Passeau, Dan o ascultă pe Eamons cum îi explica situaţia ei, că rămăsese blocată pe continent.

– E-un uragan, pentru numele lui Neptun, spuse Dan. Nimeni n-o să pornească feribotul ca să vă aducă de partea astalaltă a golfului. E prea periculos. Rămâneţi unde sunteţi.

– Nu-i atât de rea situaţia, insistă Eamons.

Dan căzu pe gânduri o clipă, apoi întrebă:

– E vreun motiv anume pentru care vreţi să veniţi aici?

– Nu, răspunse Eamons încet, ezitant. Vreau doar să fiu unde trebuie să fiu.

– Lăsaţi-o baltă, spuse Dan. Luaţi-vă liber astăzi. Toată lumea a

făcut aşa.

Apoi îl văzu pe Niles Muhamed aplecându-se asupra computerului său, degetele lui lungi şi subţiri butonând tastatura asemenea unui pianist în timpul concertului.

– Aproape toată lumea şi-a luat liber astăzi, se corectă el.

Motelul Astro

April nu-l văzuse niciodată pe Kinsky atât de vesel. Trebuie că-i mai mult de jumătate beat, îşi spuse ea în vreme ce directorul de relaţii cu publicul o conduse într-un colţ gol al barului şi chiar începu să danseze cu ea pe acordurile „Valsului de Tennessee”. Într-un minut sau două, pe ringul de dans ad hoc li se alăturară şi alte cupluri.

– Nu ştiam că eşti un dansator atât de bun, îi spuse lui Kinsky, surprinsă de cât de graţioasă putea fi sperietoarea de ciori cea greoaie.

Kinsky îi zâmbi leneş.

– Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

April se aşteptă la o replică obişnuită de agăţare. Auzise destule. Kinsky era divorţat, aşa că nu putea alege povestea cu „soţia mea nu mă înţelege”. Nu, se hotărî ea, va adopta abordarea „omul misterelor”.

Cântecul se sfârşi şi el o conduse, cu braţul încă petrecut pe după mijlocul ei, lângă una dintre ferestrele bătute de ploaie. Cineva lipise bandă autocolantă pe toate geamurile sub forma unor X-uri mari.

– Ce bei? întrebă Kinsky.

April îşi reprimă pornirea de a chicoti.

– Limonadă.

Sprâncenele lui brun-roşcate tresăriră.

– Limonadă? Cu votcă?

– Nu. Doar limonadă.

El ridică din umeri.

– Bine. Aşteaptă chiar aici. Mă-ntorc imediat.

Când el se duse la barul cel aglomerat, April se întoarse şi se uită pe geam. Ploaia cădea acum atât de deasă, încât abia dacă-şi mai întrezărea maşina parcată la distanţă de numai câţiva metri. Vântul sufla cumplit. April nu mai trecuse niciodată printr-un uragan, o speria puţin.

Telefonul ei celular bâzâi. Îl pescui afară din poşetă.

– Bună, eu sunt, Kelly.

– Ai dat de Dan? întrebă April.

– Mda, dar n-a ajutat la nimic. Mi-a spus să rămân pe continent.

Aprobând din cap, April spuse:

– Mai bine aşa. Eu sunt la motel. Totul e rezonabil aici.

– Cred c-am să merg înapoi acasă, atunci.

– Bine. Mă-ntorc şi eu imediat ce porneşte din nou feribotul.

– Stai la căldură şi la adăpost de ploaie, spuse Eamons.

– Sigur.

Kinsky se întoarse cu un amestec de fructe ucigaş într-o mână şi-n cealaltă cu un pahar înalt şi aburit. Aşeză ambele băuturi pe pervazul geamului, luând ceremonios umbreluţa de hârtie din paharul său şi

sprijinind-o de buza celui al lui April.

– Mulţumesc, spuse ea.

Ridică limonada cu grijă, dar umbreluţa tot se răsturnă pe podea.

– Oh, ce păcat!

Ridicând din umeri, Kinsky spuse:

– Povestea vieţii mele. Încerc să fac lucruri frumoase, dar niciodată nu iese aşa cum sper eu să iasă.

– Cu toţii trecem prin asta.

– Nu aşa ca mine, spuse Kinsky cu zel. Eu merg şi-i aranjez lui Dan o întâlnire cu guvernatorul de Texas şi un important senator SUA şi el dă cu bâta-n baltă. Începe să-şi dea aere şi le spune că nu-l pot ajuta.

April se simţi şocată.

– A făcut domnul Randolph asta?

– Nu în atâtea cuvinte, dar asta a făcut, păpuşă. Asta a făcut.

– Nu-mi vine să cred.

– Crede-o.

Kinsky luă o gură mare din băutura sa, apoi privi ţintă afară, în furtună. Copacii se îndoiau şi fulgerul scăpăra pe cerul întunecat.

– În New York nu ni se-ntâmplă niciodată porcării de felul ăsta, murmură el.

April încercă să-l înveselească.

– Ai de gând să-ţi dai singur foc la pălărie?

El aproape că zâmbi.

– Naaaah. Nu astăzi. N-ar observa nimeni.

– Dar s-ar putea să declanşezi instalaţia anti-incendiu.

El fornăi.

– Să ard din temelii locul ăsta. Aşa i-aş face un favor lui Dan. Ar putea aduna, cel puţin, banii din asigurare.

– Nu cred că asta l-ar ajuta prea mult, recunoscu April.

– Mda. Compania o să se-ntoarcă cu burta-n sus şi noi o să dăm toţi cu fundul de pământ.

– Dan încearcă să evite asta.

– Poate. Dar n-o să-l ajute la nimic. O să ne trezim cu partea din dos pe pământ, dulceaţă. Tu şi cu mine şi noi toţi. La fel de bine-am putea ieşi afară, să ne lăsăm înecaţi de blestemata asta de furtună.

– Nu-i chiar *atât* de rău.

– Nu-i?

– Dan se străduieşte să ţină compania în viaţă.

– Rearanjează scaunele de pe puntea *Titanic*-ului, păpuşă. În câteva săptămâni, o să fim cu toţii la rând la şomaj.

– Nu.

Kinsky mai luă o gură din băutură.

– Da. Corabia asta se scufundă. Fiecare e pe cont propriu.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Îngrijeşte-ţi propria canoe, păpuşă. Ai grijă de *numero uno*, fiindcă nimeni altcineva n-o să aibă. Nici Dan, nici nimeni altcineva. Nimeni nu dă nici o ceapă degerată pe tipii cei mărunţi.

April îşi spuse că orice era ceea ce bea el, îl făcea cu fiecare gură tot mai posomorât.

Pe neaşteptate, Kinsky răbufni:

– April, nu ţi-ar plăcea să vii la New York cu mine?

– La New York?

– Mda! Putem lua avionul într-acolo într-o vineri şi să fim înapoi până luni. Să ne luăm un weekend prelungit. Merităm să uităm puţin de toate astea.

Ea clipi spre el. Dintr-odată, lui îi pieri entuziasmul. Ea spuse:

– Nu cred că mi-aş permite la salariul meu. New Yorkul e groaznic de scump, nu?

– Mă ocup eu. N-o să trebuiască să scoţi nici măcar un penny.

Văzând expresia îndoielnică de pe faţa ei, Kinsky adăugă:

– Camere separate. Etaje diferite. Hoteluri diferite, dacă nu ai încredere în mine.

La asta, ea trebui să zâmbească.

– N-am fost niciodată la New York.

– N-ai fost niciodată…? Tre' să mergi. Trebuie! E cel mai fabulos loc din lume. Oraşul e-atât de mare, c-au trebuit să-i dea de două ori un nume!

– Să-i dea de două ori un nume?

– New York, New York!

– Oh!

Ea râse.

– Intenţiile mele sunt complet onorabile, spuse Kinsky, apoi se corectă imediat: Ei bine, poate nu complet, dar n-o să fiu insuportabil, îţi promit. Doar că… ei bine…

Vocea i se pierdu.

– Ce? întrebă April cu blândeţe, uitându-se direct în ochii lui de-un albastru palid.

– Trebuie numaidecât să ies din haznaua asta pentru câteva zile. Să mă întorc la civilizaţie. Să găsesc un magazin alimentar bun, să mă distrez puţin cu adevărat. Şi-ar fi minunat să fii alături de mine, April. M-aş distra de minune să-ţi arăt oraşul. Am putea merge pe Broadway, să vedem Statuia Libertăţii, Empire State Building, tot soiul de lucruri.

– Sună îngrozitor de scump, repetă ea.

– Şi ce dacă?

– Ai atâţia bani de aruncat pe fereastră?

– Hei, nu trebuie să plătesc eu totul. O să pun pur şi simplu cheltuielile pe cardurile mele de credit.

April se încruntă dezaprobatoare.

– Nu, serios, spuse Kinsky. Îmi permit asta. Câştig mai mult decât salariul pe care mi-l plăteşte Dan. Mult mai mult.

– Nu cred că pot, Len.

– Sigur că poţi. La clasa întâi tot drumul. Adică, eu…

O creangă ruptă dintr-un copac de vânt se izbi de fereastră. April sări în spate, vărsându-şi limonada peste pantalonii lui Kinsky.

– Oh! Îmi pare foarte rău, Len.

El îi rânji sardonic.

– Dacă nu vrei să vii cu mine, spune aşa. Nu e nevoie să mă îneci.

Hangarul B

Arătând cu degetul spre ecranul de afişaj, Muhamed scoase un sunet hârâit. Pe ecran se vedea o hartă meteorologică animată. Uitându-se peste umărul lui Muhamed, Dan văzu imensa furtună circulară cu ochiul ei bine definit dispus puţin mai departe de mijloc. Sunetul era redus aproape la o şoaptă; Dan abia dacă auzea comentariul meteorologului peste urletul vântului de afară şi ropotul ploii.

– Cel puţin n-o să ne pricopsim cu partea cea mai rea, murmură Muhamed.

– Pentru mine, e destul de rău şi aşa, spuse Dan.

Passeau, stând în spatele celuilalt umăr al lui Muhamed, zâmbi slab.

– Dacă ţi se pare că asta-i rău, ar fi trebuit să fii în New Orleans în timpul uraganului Barbara. Străzile erau inundate şi apa ajungea până deasupra geamurilor de la primul etaj al clădirilor. N-am avut energie electrică vreme de şase zile. Au zburat acoperişurile, stâlpii de curent s-au rupt ca paiele pentru suc. Propria mea maşina a fost distrusă: a fost inundată până la plafon şi apoi a căzut un copac peste ea.

– Nu mă faci să mă simt mai bine, spuse Dan.

– N-o să păţim nimic aici, zise Muhamed plat. Pereţii rezistă şi uşile sunt în direcţia opusă ăleia din care bate vântu'.

Dan le mulţumi în gând arhitecţilor pentru asta. Apoi îşi spuse că poate Niles luase hotărârea pe ce direcţie să fie uşile, nu arhitecţii.

– Se scurge puţină apă înăuntru, arătă Passeau cu degetul spre uşă.

Muhamed se duse într-acolo. Peste umăr, el spuse:

– Dacă vreţi să fiţi de folos, puteţi începe s-aduceţi saci cu nisip.

Dan trebui să râdă la vederea expresiei şocate de pe faţa lui Passeau.

– Haide, Claude, spuse el. Ridică balotu', târâie sacu' cu nisip.

Furtuna rămâne fără vlagă, observă Kelly Eamons.

Petrecuse acea zi lungă în apartamentul lui April, îngrijorată pentru ea, dar bucuroasă că se afla pe continent şi la o înălţime destul de mare să evite o eventuală inundaţie provocată de valurile înteţite de furtună. În pofida vântului care ţipa afară şi a propriei sale frici chinuitoare stârnită de furtună, fusese un timp plictisitor, fără a avea prea multe de făcut în afară de a se uita la televizor. Cu puţin înainte de prânz, curentul electric se întrerupsese, iar Eamons îşi pierduse până şi îndoielnica alinare a televizorului.

Încercă să citească. April avea câteva cărţi surprinzător de erudite în singura bibliotecă din apartament: istorii ale Războiului Civil şi a Reconstrucţiei; biografii ale lui Martin Luther King şi Malcolm X; câteva

romane istorice şi mai multe de dragoste. Eamons se aşezase în lumina înşelătoare a ferestrei şi încercase să se piardă într-unul din romane. Nu se alesese decât cu o durere de cap provocată de încordarea vederii.

Dar afară se lumina şi ploaia în mod clar se subţia. Apoi veni curentul şi televizorul prinse viaţă. Ceasul digital de la aparatul DVD pâlpâi sâcâitor. Eamons se ridică din scaun pentru a-l fixa, când începu să-i sune telefonul celular.

– Kelly, sunt April.

– Cum merg lucrurile acolo?

April spuse:

– Vreo două geamuri crăpate, dar altfel suntem bine. Pe Weather Channel se spune că furtuna se mişcă spre interiorul continentului şi că se împrăştie.

Eamons aprobă din cap, apoi realiză că April nu o putea vedea.

– Am pierdut curentul aici pentru câteva ore, dar tocmai a revenit.

– Ascultă, Kelly, spuse April, coborând vocea. Cred că am găsit ceva.

– Ce?

– S-ar putea să nu fie important, dar mi-ai spus că trebuie să căutăm pe oricine câştigă o sumă neobişnuită de bani, corect?

– Corect.

– Ei bine, de-ndată ce poţi veni aici, vreau să-ţi povestesc despre el.

– Despre cine?

Coborând şi mai mult vocea, April spuse:

– Despre Len Kinsky, directorul de relaţii cu publicul.

Roberto nu avea ce să facă. Al-Bashir se întorsese în Africa sau altundeva, lăsându-i instrucţiuni să stea cuminte în Houston şi să-şi pistoneze persoanele de contact dinăuntrul Corporaţiei Astro după informaţii cu privire la planurile lui Randolph de a ridica de la sol avionul spaţial de rezervă.

Dar persoanele de contact secaseră. Cu toţii pretindeau că Randolph nu vorbea cu nimeni despre planurile lui. În afară de-o excursie scurtă în Venezuela cu mai multe săptămâni în urmă, nimeni nu părea să ştie nimic despre ce avea de gând să facă Randolph mai departe. Nici măcar tipul de la relaţii cu publicul nu bănuia nimic. Sau aşa pretindea el.

Apoi venise uraganul Fernando şi totul fusese tras pe tuşă pentru câteva zile cât să treacă peste furtună şi să facă apoi curăţenie în urma ei.

Acum, Roberto şedea în modestul său apartament şi aştepta să fie sunat de unul dintre contacte. Aş putea fi afară hoinărind prin centru,

îşi spuse el. La ce-s buni banii pe care-i fac dacă tre’ să stau aici ca iasca într-un rezervor colector şi să aştept ca un afurisit de *pendejo* să mă sune? Ar fi trebuit să-i dau numărul meu de celular. Aşa că rămase ore în şir în apartament, şezând în scaunul batant din faţa televizorului, ridicându-se doar ca să-şi târâie picioarele spre frigider după încă o doză de bere sau la baie ca să se uşureze. Furia lui mocnea, sâsâind tot mai încinsă cu fiecare oră care trecea.

Dacă ies afară, cineva o să sune şi-o să ratez telefonul. N-o să vrea să lase un mesaj pe robot. Aşa că tre’ s-aştept aici ca un imbecil futut.

Când telefonul sună, Roberto dormea în scaunul batant. Trezindu-se pe dată, apucă receptorul şi mârâi:

– Mda?

– Mi-ai spus să sun, zise vocea contactului.

– Deci, ce-ai să-mi zici?

– Nimic nou.

– Nemic? Cum adică nemic?

– Au ridicat un propulsor pe puntea de lansare şi-au de gând să pună avionul spaţial peste el.

– Asta-i ceva, nu?

– Asta-i ce-aveau de gând să facă înainte de uragan.

– Când vor să-l lanseze?

Vocea bărbatului ezită.

– Asta nu-i pentru lansare. N-au aprobare de zbor din partea guvernului. Verifică doar conexiunile, se asigură că avionul spaţial şi propulsorul se potrivesc fără probleme.

– Şi-apoi ce?

– O să le ia jos, bănuiesc.

– Eşti plătit să faci mai mult decât să bănuieşti, omule.

– Randolph îşi ţine cărţile la piept. Nimeni nu ştie ce plănuieşte să facă mai departe.

– Cineva tre’ să ştie.

– Păi, mda. Inginerul şef ar trebui să ştie. Van Buren. Dar ea nu vorbeşte cu nimeni.

– Nu vorbeşte cu tine, asta vrei să zici.

– Nu vorbeşte cu nimeni! Îţi zic, nimeni nu ştie ce urmează. Toată afurisita asta de companie s-ar putea prăbuşi. Randolph şi-ar putea declara falimentul şi-o să rămânem toţi în curu’ gol.

Roberto nu era inginer, nici tehnician, nici măcar absolvent de liceu. Dar avea aptitudinea exersată de a urmări cu încăpăţânare o pistă şi să nu se lase oprit de nicio scuză.

– Ascultă aici-şa, spuse el încet. Dacă ingineru’ ăla ştie ce se întâmplă, atunci pă el tre’ să-l pistonezi.

– Pe ea.

– El, ea, indiferent. Află de la ea ce vrea să facă Randolph.

– N-o să discute cu mine despre asta. Am încercat şi se-nchide ca o moluscă-n carapace.

Roberto îşi spuse că el poate deschide o moluscă, nicio problemă. Dar îşi păstră răbdarea şi întrebă:

– Vrei să zici că nu-i nimeni în toată compania aia fututǎ care să ştie ce vrea să facă Randolph?

O ezitare lungă. Apoi bărbatul spuse:

– Poate secretara lui. Ea-i face toate întâlnirile şi alea-alea.

– Preseaz-o.

– Nu ştiu ce să zic despre asta. Ea…

– Tu doar preseaz-o, omule. Sau vin eu acolo şi-o fac în locu' tău.

– Hei, nu trebuie să faci asta.

– Atunci, fă-ţi treaba.

– Nu sunt destul de bine plătit pentru asta.

– Eşti plătit cât se poate de bine. Acum, arată că-ţi meriţi plata!

Roberto trânti receptorul. Labagiu futut!

Pe insula Matagorda, Kinsky auzi legătura telefonică întrerupându-se cu un păcănit. Îi era frig şi se simţea cleios şi-şi dădu seama că transpira. Dacă aş putea-o doar convinge pe April să vină la New York cu mine, îşi spuse el, poate c-aş puteau face să-mi spună ce am nevoie să ştiu despre planurile lui Dan.

De un singur lucru Kinsky era sigur. Acuplarea avionului spaţial cu un propulsor nu era nici pe departe un test. Dan plănuia să ridice pasărea de la sol. Când, unde şi cum: acestea erau întrebările la care Kinsky avea nevoie să afle câte un răspuns. Ştia că Roberto nu avea să aştepte mult, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era o vizită din partea neanderthalului ăla.

Insula Matagorda, Texas

Dan îşi lungi gâtul uitându-se în sus la silueta curată şi slabă a propulsorului alb, strălucitor, şi la graţiosul avion spaţial argintiu, cu aripi mici, urcat deasupra lui, stând cu botul ascuţit îndreptat înspre cerul de dimineaţă puternic luminat. Vremea devenise prietenoasă, cerul albastru era punctat de scame grase de nori cumulus albi, care navigau încet pe briza ce venea dinspre golf. Simţea mirosul înţepător al oceanului şi izul dulce al pinilor din depărtare.

Nici n-ai zice că pe aici a trecut un uragan cu două zile în urmă, îşi spuse Dan. Puntea de lansare fusese curăţată de plantele şi de mizeriile care împânziseră zona după trecerea furtunii. Bălţile rămase după ploaie fuseseră fie uscate prin pompare, fie se evaporaseră la căldura soarelui. Spre uşurarea lui Dan, toate clădirile Astro îi supravieţuiseră lui Fernando cu numai câteva daune minore. Jaguarul lui avusese cel mai mult de suferit: capota de pânză veche de zece ani fusese sfâşiată de furtună şi, când se dusese să-şi vadă maşina, interiorul ei semăna cu o piscină.

Ar fi putut fi mult mai rău, îşi spuse în vreme ce păşea încet în jurul perimetrului platformei de lansare, admirând combinaţia de propulsor-cu-avion-spaţial. Structura scheletică fusese dusă de lângă platformă; lângă propulsor nu se afla decât turnul ombilical, două cabluri electrice grele pornind de la el spre deschizăturile din partea de sus a propulsorului, sub aripa din spate a avionului spaţial.

– Pari fericit, şefu’, spuse Lynn Van Buren, păşind alături de el.

Asemenea lui Dan, şi ea purta o pălărie tare, pe care era inscripţionat numele ei chiar sub logoul stilizat al Corporaţiei Astro.

– Racheta-i pe punte şi toate sistemele sunt verificate, din ceea ce mi-ai spus tu, răspunse Dan. De ce să nu fiu fericit?

– Şi acum ce facem? întrebă ea.

Dan îşi sprijini spatele de balustrada robustă din oţel a platformei şi se uită iarăşi în sus spre avionul spaţial, spunându-şi: E făcut să zboare. Nu trebuie ţinut aici la sol. Trebuie să fie sus pe cer, unde-i este locul.

– Toate verificările sunt complete? o întrebă pe Van Buren.

– Îhîm. Toţi conectorii sunt cuplaţi şi toate sistemele funcţionează. Bateriile şi pilele de combustie sunt încărcate la maxim.

Dan se uită în ochii căprui ai inginerei. Aceasta părea amuzată, în aşteptare, de parcă jucau amândoi un joc şi ea ştia care urma să fie viitoarea lui mişcare.

– E alimentat avionul? întrebă el.

Umbra unui zâmbet îi curbă puţin buzele:

– Nu, domnule. Testul de cuplare se face cu treapta de sus goală.

El îi citi în ochi că-şi spunea: Ştii asta, şefu’.

Dan intră şi el în joc. Se uită în jur pe platformă, jos la sol unde un

trio de tehnicieni îşi făceau de lucru cu un generator auxiliar, în depărtare spre buncăr de unde echipa de lansare coordona testele şi lansările, după care înapoi la mina anticipativă a lui Van Buren.

– Vreau un test complet, spuse el. O încărcătură propulsoare completă în avionul spaţial, exact ca şi cum am avea de gând să-l lansăm.

– Dar nu avem niciun pic de oxigen sau hidrogen lichid. Depozitul a explodat, ţi-aminteşti?

Coborând vocea, Dan îi spuse:

– Se îndreaptă încoace un convoi de camioane cu suficient oxigen lichid şi haş-doi ca să umplem rezervorul păsării. Vor sosi la noapte, după ce majoritatea muncitorilor vor fi plecat la casele lor.

Van Buren păru doar puţin surprinsă. Întrebă:

– Facem, deci, alimentarea la noapte?

– Mda. Cu o echipă de muncă restrânsă la minim.

Inginera aprobă din cap.

– Şi-apoi ce?

El îi rânji.

– Şi apoi tu şi primii cinci cei mai buni oameni ai tăi faceţi o scurtă excursie în Venezuela.

Ochii femeii se căscară largi.

– În Venezuela?

– Te-ai prins, spuse Dan.

Claude Passeau se afla în biroul pe care i-l împrumutase Dan în clădirea inginerilor, ce flanca pe-o parte Hangarul A.

Dan îşi vârî capul prin uşa deschisă a biroului şi întrebă voios:

– Vrei să mergem la prânz?

Passeau scria fără oprire la tastatura computerului său. Fără să-şi ia ochii de la ecran, spuse:

– Nu-i încă nici unsprezece.

– Ştiu, spuse Dan, păşind complet în biroul cel mic şi ordonat.

Dan îi oferise executorului FAA un birou pe colţ, cu două geamuri, iar Passeau îl păstra la fel de ordonat de parcă aceea ar fi fost reşedinţa lui permanentă. Ceilalţi angajaţi FAA şi DNST primiseră compartimente cu despărţitoare înalte până la umăr şi spaţiu suficient abia pentru o masă de scris şi un coş pentru hârtii.

Aşezându-se în scaunul dur din plastic din faţa mesei de scris a lui Passeau, Dan spuse:

– Mă gândeam să m-arunc până în Lamar pentru nişte picioare de broască la grătar.

Passeau ridică privirea de la tastatură.

– Picioare de broască? Serios?

– De mărimea unor copane, spuse Dan.

Passeau îşi reţinu un râset atunci când ieşiră în parcare şi văzu vechiul Chevrolet cu două uşi, ruginit şi îndoit, care ocupa locul lui Dan.

– Aparţine tipului care-mi repară capota, explică Dan îmbufnat. Singura maşină de împrumut pe care o avea, aşa a zis.

Passeau scutură din cap.

– Uite cum decad cei mari la stat.

Dan ridică din umeri, cerându-i iertare.

– Are nevoie şi de-o tobă de eşapament.

În vreme ce Dan conduse Chevyul zăngănitor şi huruitor spre feribot, îi spuse lui Passeau:

– Ştii, Claude, pari cam tras la faţă.

– Tras la faţă?

– Obosit. Istovit de lucru. De când cu uraganul şi tot restul, trebuie că eşti destul de stresat.

– Vrei să-mi spui că ar fi un moment bun să-mi iau concediu?

Traversând rampa cu denivelări şi urcând pe feribot, Dan spuse:

– Aşa cred. Coasta de Azur e foarte frumoasă în momentul ăsta din an.

Passeau zâmbi ştiutor.

– Da, prietene, nu crezi c-ar fi puţin cam bătător la ochi ca un funcţionar guvernamental prost plătit şi cu prea mult de lucru pe cap să-şi ia un concediu şi să plece pe Coasta de Azur?

– Poate, admise Dan.

Passeau nu spuse nimic atunci când feribotul prinse viaţă pufăind şi se îndepărtă de debarcader. Dan simţi valurile golfului înălţându-se dedesubtul lor. Passeau arăta ca şi când i s-ar fi înecat corăbiile.

– De fapt, spuse el încet, cred că a sosit vremea să mă întorc la biroul meu din New Orleans. Ancheta asta poate fi dusă la capăt şi de acolo.

– Fără concediu? întrebă Dan.

– Nu acum, răspunse Passeau liniştit. Poate mai târziu, după ce termin şi ultimul raport.

– Înţeleg.

– Dacă vei mai fi atunci pe piaţă.

Dan se uită urât la el.

În seara aceea, April şi Kelly Eamons îşi plănuiră strategia.

– S-ar putea ca asta să nu fie absolut nimic, repetă April pentru a douăzecea oară, în vreme ce se îmbrăca pentru întâlnirea pe care o avea la cină.

– Ai spus că se lăuda cu o grămadă de bani, zise Eamons, aşezându-se pe patul lui April.

– A *vorbit* despre o mulţime de bani, răspunse April, trăgându-şi

bluza fără mâneci cu paiete din cupru peste pantalonii largi, de culoare cenuşiu închis. Era cam beat.

– *In vino veritas*, spuse Eamons.

– Dar nu se dădea doar mare cu banii lui, spuse April, amintindu-şi de discuţia pe care o purtase cu Kinsky la „petrecerea uraganului”. Vorbea întruna că trebuie să aibă grijă de *numero uno*: să-şi îngrijească propriul cuib, genul ăsta de lucruri.

Aşezându-se cu bărbia pe pumni, Eamons spuse cu tristeţe:

– E singura pistă pe care o avem.

April îşi legă la gât un colier din perle false, le studie preţ de o clipă în oglinda de mărime naturală de pe uşa dulapului ei cu haine. Bluza scânteietoare fără mâneci avea gât înalt, dar i se părea că arată, totuşi, destul de sexy. Pantalonii largi croiţi pe talie îi accentuau picioarele fără să pară obsceni. Încercând să-şi amintească înălţimea lui Kinsky, se hotărî să încalţe pantofi cu tocuri joase.

Întorcându-se spre Eamons, întrebă:

– Chiar crezi că Len se poate să fi avut vreo legătură cu moartea lui Joe Tenny? Şi a lui Pete Larsen?

Faţa lui Eamons era contorsionată într-o încruntare de concentrare.

– Din ce mi-ai spus tu despre Kinsky, nu, sincer nu cred. În cel mai rău caz, probabil că ia bani pentru a informa pe cineva cu privire la ce se întâmplă înăuntrul Astro.

– Un fel de spion?

– Spionaj industrial. Se-ntâmplă tot timpul. Dacă Tricontinental şi firma asta japoneză fac mişcări să preia acţiuni Astro, e logic ca una dintre ele să vrea informaţii dinăuntrul companiei. Probabil amândouă.

April scutură din cap şi se duse la baie să-şi facă ultimele retuşuri la machiaj.

– Asta face din mine contraspion, atunci? strigă ea prin uşa deschisă de la baie.

– Să fii doar foarte cu băgare de seamă cu el, spuse Eamons, ridicându-se şi ducându-se la uşă. Se poate să nu fie decât un informator, dar oamenii cu care are legături ar putea fi periculoşi.

– Ştiu, spuse April fără să întoarcă privirea de la oglinda de deasupra chiuvetei.

– Să fii doar fermecătoare aşa cum eşti tu de obicei. Să asculţi mult, să vorbeşti puţin. Eu te voi urmări de la o distanţă care să asigure discreţie.

Apăsând din buze pentru a întinde rujul, April întrebă:

– Arăt bine?

– Arăţi extraordinar, spuse Eamons, cu un rânjet şiret. Nu m-ar deranja să te duc eu însămi la New York.

April simţi că o ard obrajii.

Houston, Texas

Chiar dacă conexiunea pe distanţă lungă era parazitată de interferenţe pârâitoare, Roberto reuşi să discearnă anxietatea din vocea lui al-Bashir.

– Au pus combustibil în avionul spaţial?

– Asta mi-a zis contactu' meu, spuse Roberto în felul lui indiferent, care nu lăsa loc de prostii. El pretinde c-au făcut-o noaptea trecută.

Nu aveau de unde şti unde se afla al-Bashir. Tunisianul îl sunase conform orarului pe care-l stabiliseră înainte. Era o legătură prin satelit, însă, îşi dădu seama Roberto, fiindcă exista ezitarea aceea scurtă între vorbele sale şi răspunsul lui al-Bashir.

– Ar putea face parte dintr-un test, presupun.

– Mai e ceva, zise Roberto.

Înainte ca al-Bashir să poată răspunde, el continuă:

– Inginerul-şef şi o parte din echipă au plecat cu avionul companiei.

Iarăşi, întârzierea aceea scurtă, apoi:

– Au plecat? Încotro se îndreaptă?

– Contactu' meu nu ştie. Zice c-o să afle-n seara asta. Are-ntâlnire cu secretara lui Randolph.

De data aceasta, ezitarea din partea lui al-Bashir fu mai lungă decât de obicei.

– Poate c-ar trebui să te duci acolo.

– Pe Matagorda?

– Da. Iau şi eu avionul spre Houston într-o zi sau două. Stai aproape de contactul tău – şi de secretara aia.

– Vreţi să mă ocup eu de ea?

– Nu! Nu încă. Dar vreau să fii destul de aproape să-i poţi rezolva repede, pe ea şi pe contactul tău. Dacă se iveşte nevoia.

– Îhî.

– Dacă se iveşte nevoia, repetă al-Bashir. Nu trebuie să acţionezi decât dacă-ţi spun eu s-o faci.

– Atunci, de ce tre' să mă duc pe Matagorda?

Simţea iritarea din vocea lui al-Bashir:

– Pentru ca să fii destul de aproape să loveşti repede, dacă şi când îţi voi spune eu!

Roberto încuviinţă din cap.

– Bine, plec acolo mâine.

– Stai doar în umbră. Rămâi la motel. Nu atrage atenţia asupra ta.

– Mda, bine.

Dar Roberto auzea cuvintele *loveşti repede* repetându-i-se fără încetare în minte. O văzuse pe secretara lui Randolph. Kinsky era un nătăfleţ; să se ocupe de el va fi o nimica toată. Dar cu secretara era altceva. Să se ocupe de ea va fi distractiv.

În somptuoasa lui casă de la periferia oraşului Tunis, cu un roi de gânduri în cap, al-Bashir puse receptorul în furcă. Randolph şi-a pregătit avionul de lansare. Dar inginerul lui şef şi o parte din echipa ei au plecat de pe Matagorda. De ce? Ce pune Randolph la cale?

Ridică iarăşi receptorul şi apăsă un singur buton. Telefonul bâzâi de patru ori înainte ca o voce somnoroasă să răspundă:

– Da, domnule?

Unu douăzeci şi trei dimineaţa, văzu al-Bashir pe ceasul ornat de pe peretele din faţa biroului său.

– Trezeşte-te, Ali, sări el.

– Sunt treaz, domnule. Complet treaz, domnule.

– Ascultă cu atenţie, zise al-Bashir. Vreau să iei legătura cu fiecare membru al echipei mele de operaţiuni speciale. Spune-le că trebuie să fie pregătiţi să ajungă-n Marsilia cât ai zice peşte. Mă înţelegi?

– Cât ai zice peşte, da, domnule.

– La ora opt în dimineaţa asta, vei suna la centrul de operaţiuni din afara Marsiliei.

– La ora opt, da, domnule.

– Spune-le să se pregătească să-mi primească echipa. Află de cât timp au nevoie să fie complet operaţionali.

– Da, domnule.

– Mă duc la culcare acum. Când mă voi trezi, mă aştept ca tu să fi făcut lucrurile astea.

– Voi fi făcut, domnule.

– Mă aştept la un raport complet din partea ta.

– Da, domnule. Voi fi pregătit oricând veţi suna.

– Bun.

– Să dormiţi bine, domnule.

Al-Bashir detectă o urmă foarte mică de ironie în vocea servitorului său credincios. Ei bine, îşi spuse, Ali n-o să doarmă prea mult în noaptea asta. Are dreptul la puţin resentiment, presupun. Dar Doamne păzeşte-l să nu-şi facă treaba după placul meu.

Odată acestea spuse, al-Bashir se ridică de la birou şi se îndreptă spre dormitor, încercând să se hotărască pe care dintre femeile lui o dorea în noaptea aceea.

Zburând la unsprezece mii trei sute de metri deasupra Golfului Mexic, Lynn Van Buren îşi lăsă scaunul cât de pe spate putu şi încercă să doarmă. Dar era mult prea surescitată şi numai să închidă ochii. Nu fusese niciodată în Venezuela. Doar doi dintre cei cinci membri ai echipei sale vorbeau cât de cât spaniola.

Dan îi va băga pe toţi în pălărie, îşi spuse ea. O să lanseze avionul spaţial, o să-l pună să zboare pe câteva orbite, după care-l va ateriza în Caracas. Blestemăţie! Are mai mult curaj ca hoardele mongole şi

Marina SUA luate la un loc.

Citationul bimotor nu putea ajunge de la Matagorda la Caracas fără să facă o oprire de realimentare în Florida. Van Buren abandonă orice încercare de somn şi se uită afară pe geamul mic şi rotund al avionului la o Lună tropicală ce călătorea alături de norii argintii. Jos, în compartimentul cargo al avionului se afla echipamentul de ghidare şi control pe care-l vor folosi să monitorizeze aterizarea avionului spaţial. Dacă pasărea devia de la planul prezent de zbor, Van Buren şi oamenii ei puteau prelua controlul activ de la sol.

Dan îi spusese la început lui Van Buren că vor trebui să lucreze de pe o ambarcaţiune din portul La Guaira, oraşul-port al Caracasului. Dar se pare că persoana de contact venezueliană a lui Dan, cineva dintr-o poziţie mare în guvernul ţării respective, le promisese siguranţă deplină chiar la aeroport. De la aeroport puteau manevra mult mai bine zborul, Van Buren ştia asta. Pe deasupra, nu-i surâdea ideea de a încerca să coordoneze o misiunea în vreme ce tresălta pe cine ştie ce barcă.

Citationul ateriză pe Aeroportul Internaţional Sud-Vest din Florida chiar la ieşirea din Fort Myers, îşi reumplu rezervoarele şi apoi decolă în drum spre Caracas. Van Buren în sfârşit adormi şi se trezi doar când neaşteptatul bubuit şi vâjâit al trenului de aterizare, care era coborât, o smulseră dintr-un vis plăcut despre un picnic alături de copiii ei. Când îşi alungă somnul de la ochi cu degetele, avionul ateriză cu un scrâşnet de cauciucuri frecându-se pe pista lungă de ciment.

Lungindu-şi gâtul pentru a se uita la aeroportul Caracas în prima lumină a dimineţii, Van Buren văzu că avionul se îndrepta spre un colţ izolat al stabilimentului, departe de orice clădire şi alte avioane. Singurul lucru de acolo era un gard înalt din plasă de sârmă şi acoperit cu sârmă ghimpată. Şi un camion mare şi pătrat de armată acoperit cu o copertină de camuflaj cu modele ca de fulgi de ciocolată. Când avionul se opri schelălăind, o grupă completă de soldaţi tineri coborâră din camion cu arme automate în mâini şi se aşezară într-o linie dreaptă.

– Ce se petrece? întrebă unul dintre tehnicieni.

– Nu-ţi face griji, îl asigură Van Buren. E în regulă. Nu avem de ce să ne facem griji.

Spera să aibă dreptate.

Căpitanul coborî din carlingă, se aplecă de spate din cauza tavanului jos al cabinei şi deschise trapa; o scară metalică se despachetă automată din fuzelajul avionului. Un soldat tânăr şi îngrijit urcă imediat scările, părând foarte serios. La gulerul cămăşii avea un fel de insignă, purta o mustaţă groasă şi neagră, iar la brâu avea în toc un pistol.

– Señora Van Buren? strigă el.

– Eu sunt, răspunse ea, venind pe culoarul cabinei către el.

Soldatul era suficient de scund să stea drept în uşa de la intrare.

– Eu sunt căpitanul Esteban Guitterez, comandantul detaşamentului dumneavoastră de securitate, spuse el într-o engleză cu accent pronunţat.

Apoi zâmbi sclipitor.

– Bun-venit în Venezuela.

Len Kinsky nu era tocmai panicat, dar cu siguranţă se simţea agitat. Întâlnirea cu April fusese pierdere de timp. Îşi petrecuseră seara duelându-se în cuvinte: el încercase să afle de la ea ce punea la cale Dan şi-şi dăduse treptat seama că ea încerca să afle ce punea el la cale. Ştie! îşi dăduse Kinsky seama la jumătatea bucăţii sale de peşte insipid la cel mai pretenţios restaurant din Lamar. Încearcă să mă pistoneze pe *mine!*

Când ajunse acasă în seara aceea îl aştepta un mesaj de la Roberto pe robotul telefonic. Handrălăul venea pe Matagorda. Minunat! îşi spuse Kinsky. Îl întâlnise pe Roberto în carne şi oase doar o dată, dar îi fusese de ajuns. Până peste cap, de fapt. Tipul arăta de parcă ar fi trebuit să joace în postul de fundaş pe rândul doi al apărării pentru cine ştie ce echipă de fotbal american dintr-o închisoare. Înfricoşător.

Roberto nu era mulţumit de fluxul de informaţii pe care i-l oferea Kinsky. Kinsky trebuia să recunoască sincer că nu prea avusese informaţii de transmis. Iar acum, April îl depistase. Ce să facă?

Conducând spre feribot în dimineaţa aceea, Kinsky îşi dorea să nu-l fi întâlnit niciodată pe Roberto, să nu fi acceptat niciodată banii pe care i-i oferise haidamacul acela. Tot ce-i trebuise fusese o ureche în biroul lui Dan. Spionaj industrial. Se-ntâmplă tot timpul. Cu Astro care se ducea de râpă şi cu slujba lui care-o urma îndeaproape, Kinsky îşi spusese că ceva bani în plus nu-i puteau strica. O asigurare pentru inevitabila zi când îl va suna Dan şi-i va spune cu tristeţe că a fost disponibilizat.

Mda. Nu-i puteau strica. Kinsky stătea şi măcina, în vreme ce feribotul îşi croia drum cu greu de cealaltă parte a golfului. Poate c-ar trebui doar să-mi desfac cortul şi să mă întorc la New York. Dacă nu iese nimic altceva, pot vinde pe cont propriu câteva articole unor reviste.

Feribotul acostă. Conducând ultimii câţiva kilometri spre birou, Kinsky concepu un plan de bătaie. Roberto vrea informaţii din interior cu privire la ce intenţii are Dan. Altfel se va enerva. Poate că era implicat în moartea lui Tenny. Lui Kinsky nu-i plăcea să se gândească la asta. Concentrează-te asupra prezentului, îşi comandă. Dă-ţi seama ce ai de făcut şi apoi fă-o.

Pe când îşi parca maşina, ajunsese la o concluzie. Merse cu paşi mari direct la Hangarul A. În depărtare, văzu că înălţaseră structura din grilaje până la propulsorul şi avionul spaţial, ridicate pe puntea de lansare. Dintr-unul dintre conectorii ombilicali ce intrau în avionul spaţial se ridica un fuior de vapori. Kinsky se opri la jumătatea pasului. Christoase! Alimentează avionul! Chiar are de gând să-l lanseze!

Kinsky alergă restul drumului până în hangar şi tropăi pe scări în sus, îndreptându-se către biroul lui Dan.

Buncărul

– Zece minute până la lansare, anunţă ceasul automat al directorului de lansare.

– Alimentarea încheiată, spuse unul dintre tehnicieni.

– Recepţionat, alimentarea încheiată, spuse şi directorul de lansare butonând tastatura de pe masa din faţa lui.

Chelea, era puţin supraponderal, avea un asemenea control asupra sa încât Dan se întreba dacă se întâmpla să transpire. În graficele de organizare ale corporaţiei, acesta era asistentul lui Van Buren, cu toate că acumulase experienţă cât pentru o carieră întreagă lansând rachete balistice pentru Forţele Aeriene înainte să iasă la pensie din armată şi să vină să lucreze pentru Astro.

Dintre ceilalţi şase care şedeau la şirul de console în buncărul cu pereţi groşi, trei erau veterani NASA, iar alţi trei proaspeţi absolvenţi ai şcolilor tehnice. Cu toţii aveau dispozitive de emisie-recepţie şi-şi ţineau ochii aţintiţi asupra monitoarelor şi cadranelor de pe consolele acestora.

Buncărul nu avea niciun geam, dar un monitor imens care acoperea întreg peretele înfăţişa propulsorul şi avionul spaţial stând drept pe platforma de lansare de afară, cu turnul roşu-ruginiu al macaralei înfăşurându-le protector.

Dan stătea lângă uşa din oţel a buncărului, simţind cum i se întindeau nervii, o senzaţie pe care o încerca mereu în timpul numărătorii inverse a unei lansări.

Aprinderea unui propulsor cu combustibil solid era o operaţiune simplă în comparaţie cu marile rachete pe combustibil lichid folosite de NASA şi de alte agenţii spaţiale. Şi totuşi, lui Dan i se părea că e cald şi înghesuială în buncăr, că în aer plutea umezeala transpiraţiei şi mirosul tensiunii.

– Şapte minute până la lansare. Macaraua se retrage în două minute.

Interfonul bâzâi, o insectă supărătoare şi neaşteptată în mijlocul procedurii strânse, precise. Puştiul care se ocupa de comunicarea cu exteriorul îşi apăsă cu o mână casca şi şopti în microfonul cel mic. Tânărul, un absolvent al Universităţii Duke, se întoarse apoi în scaunul său rotativ şi îi făcu un semn lui Dan să ridice telefonul de pe zidul din ciment.

Încruntându-se iritat, Dan smulse receptorul din furcă.

– Dan? Ce mama dracului se întâmplă?

Vocea lui Kinsky, ascuţită, scârţâită.

– Nu acum, Len, spuse Dan crispat în telefon.

– Ai de gând să-l lansezi?

Chiar mai crispat.

– Vorbesc cu tine când mă întorc în birou. Aşteaptă-mă acolo.

– Pentru numele lui Isus Christos, Dan, nu poţi…

Dan trânti receptorul înapoi în furcă, apoi se apropie de tipul de la comunicaţii şi-l lovi peste umăr, atenţionându-l. Puştiul ridică privirea şi Dan îşi trase cu degetul peste propriul gât.

– Nu mai lua niciun apel din exterior, spuse el. Indiferent cine o fi.

Tânărul aprobă din cap. Dan reveni la locul lui de lângă uşă, de unde se putea uita peste umerii întregii echipe de lansare. Ultimul lucru de care am nevoie este un telefon de la Passeau sau de la altă pacoste guvernamentală care să-mi spună că n-am permisiune de lansare.

– Cinci minute până la lansare. Începem retragerea macaralei.

– Confirm. Începe retragerea.

Dan văzu marea structură a macaralei începând să se îndepărteze încet de dispozitivul rachetei, aidoma scheletului unei clădiri de douăzeci de etaje mişcându-se pe şine. Turnul ombilical rămase într-o parte a punţii de lansare, cu cablurile de energie electrică şi furtunurile de alimentare încă legate de propulsor şi de avionul spaţial.

Ce-i cu Len de-a intrat aşa în viteză? se întrebă Dan. Şi-şi răspunse: Probabil că-i ofticat fiindcă nu i-am spus din timp de lansare. Asta trebuie să fie.

Dan îşi reprimă pornirea de a ieşi afară. Tensiunea creştea înlăuntrul lui. Echipa de lansare înainta imperturbabilă cu numărătoarea inversă, fără hopuri, fără noduri, însă, măruntaiele lui Dan erau strânse la fel de tare ca atunci când se aflase înăuntrul unei capsule din vârful unei rachete mari, aşteptând să fie trimis în spaţiu, ştiind că şedea deasupra unei cantităţi de combustibil suficient de mare să transforme racheta şi cargoul ei de carne umană vie în văpăi calde ca miezul iadului.

– Patru minute până la lansare. Verificarea meteo.

Femeia care stătea în dreapta directorului de lansare apăsă mai multe taste pe consola ei, apoi spuse:

– Condiţiile meteo sunt mult peste minimum. Nicio problemă.

– Meteo confirmat, spuse directorul de lansare.

Dan ştia că nu avea să fie nevoie să verifice condiţiile meteo de-a lungul traiectoriei, şi la fel nici traficul aerian. Racheta avea să se ridice pe verticală, apoi avea să se încline uşor pentru a trece peste golf, în vreme ce se înălţa iute deasupra altitudinii folosită de traficul aerian. Se va afla deasupra spaţiului aerian controlat în mai puţin de un minut, îşi spuse Dan. Floare la ureche pentru FAA sau pentru oricine altcineva.

– Locurile de aterizare de urgenţă? întrebă directorul de lansare, aruncând o privire la lista de pe monitorul consolei sale.

Cele trei locuri din Spania, Africa de Sud şi Australia fuseseră

modificate la începerea numărătorii inverse, cu mai puţin de o oră în urmă. Toate aeroporturile confirmaseră că erau pregătite să elimine tot traficul dacă avionul spaţial avea nevoie să-şi anuleze zborul şi să facă o aterizare de urgenţă.

Van Buren şi echipa ei anunţaseră că se aflau deja la Caracas. Dan vorbise cu ea înainte să vină la buncăr. Lynn părea să se bucure de acel sejur în Venezuela, chiar dacă nici ea, nici ceilalţi care erau cu ea nu părăsiseră aeroportul.

Numărătoarea inversă continuă. Din partea de jos a corpului avionului spaţial ieşi o dâră subţire de vapori. Motoarele rachetei erau puse în mişcare cu hidrogen şi oxigen lichid atât de reci, încât condensau vaporii de apă în bătaia umedă a brizei de vară care sufla pe lângă rezervoarele de combustibil ale avionului, într-un nor miniatural de picături scânteietoare.

Cu ochii aţintiţi la ecranul cel mare cât peretele, Dan văzu că cerul era mai senin ca oricând, albastru luminos, cu doar câteva scame grase de nori, care pluteau încet pe el. Îşi linse buzele, încleştă pumnii şi rezistă pornirii de-a mărşălui prin încăpere. S-ar putea să-i agite pe membrii echipajului, îşi spuse el. Şi totuşi, un drum rapid la toaletă nu va deranja pe nimeni.

Closetul buncărului nu era mai mare ca o debara, cu pereţi dintr-un placaj subţire. Numărătoarea inversă clicăia inexorabil mai departe.

Ieşi atunci când unul din echipa de lansare scandă:

– Am pornit energia internă.

– Confirm energia internă.

– Două minute până la lansare. Deconectare ombilic.

Cablurile se desprinseră de propulsor şi de avionul-rachetă.

Bine, îşi spuse Dan. De aici înainte totul e pe comandă automată. Îşi împreună mâinile la spate şi încrucişă degetele la ambele mâini.

Ordonatorul automat număra acum secundele. Dan îşi ţinu respiraţia. Cinci… patru…

– Toate sistemele funcţionează.

Doi… unu…

– Pornire.

La baza propulsorului înflori o flacără şi, preţ de-un moment agonic de lung, marea rachetă rămase nemişcată, râgâind flăcări pe la coadă. Apoi începu să se ridice, încet, încet, asemenea unui monarh ameţit ce se ridică de pe tron.

– Du-te, iubire! strigă cineva.

– Sus, sus şi departe!

Sunetul începu să se reverse peste ei acum, valuri bubuitoare de forţă brută reverberând prin buncăr, făcându-le oasele şi viscerele să le tremure în corp. Lui Dan i se părea că se află înăuntrul unui instrument muzical enorm care începuse să cânte nebunesc doar în

registru de bas.

Ecranul de pe perete arătă un nor învolburat de fum nisipos, cenuşiu. Dan auzi:

– Manevra de înclinare confirmată.

– A pornit la drum.

Directorul de zbor îşi împinse scaunul în spate, îşi scoase căştile şi se ridică în picioare.

– Haide, şefu', hai să mergem afară şi să aruncăm o privire.

Dan îl urmă pe masivul director de lansare afară în soarele puternic de dimineaţă şi se uită cu ochii îngustaţi la dâra de fum lăsată în urmă de ajutajul propulsorului, începând să se împrăştie uşor acolo unde o mătura vântul de mare altitudine.

O scăpărare puternică de lumină îl ului pe Dan pentru o clipă, până ce-şi dădu seama că era motorul de rachetă al avionului spaţial care se aprindea.

Dinăuntrul buncărului auziră:

– Separare confirmată. Aprinderea motorului avionului spaţial confirmată.

Directorul de lansare îi oferi lui Dan un rânjet strâmb.

– Bine. Mi-am terminat ziua de lucru. Cred c-o să-mi duc echipa la motel şi-o să bem câteva beri.

Insula Matagorda, Texas

Dan nu-l văzuse niciodată pe Kinsky atât de frământat. Venise de la buncăr înapoi la Hangarul A cu Chevyul cel rablagit şi urcase scările în grabă spre birou, hotărât s-o sune pe Lynn Van Buren la aeroportul din Caracas. Dar văzu după expresia de pe faţa lui April că se pregăteau probleme.

Înainte să poată întreba, aceasta spuse pe o şoaptă urgentă:

– Len e-n biroul dumneavoastră.

– Corect, spuse Dan, amintindu-şi că-i spusese directorului de relaţii cu publicul să-l aştepte. Mă ocup eu.

April îi oferi o expresie grăitoare – *Sper să reuşiţi –* în vreme ce el deschise uşa şi păşi în birou.

Kinsky era la geam, cu cămaşa şifonată, cu părul în dezordine, cu faţa înroşită de furie. Se întoarse pe călcâie către Dan.

– L-ai lansat! Fără să-mi spui!

Dan se duse la masa de scris, dar rămase în picioare.

– N-am spus nimănui decât echipei de lansare.

– Ăsta-i cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit!

– Len, n-o lua personal. Am vrut să păstrez asta cât mai secret posibil, aşa încât să nu poate interveni nimeni de la guvern şi să mă oprească.

– Vor interveni acum, bastard nebun ce eşti.

– Poate că sunt nebun, zise Dan calm încercând să înveselească atmosfera, dar părinţii mei erau căsătoriţi de ani întregi când am venit eu pe lume.

Kinsky nu se îmbună.

– Ăsta-i un dezastru! Nu poţi lansa rachete când te taie capul!

Dan se aşeză în scaunul de la birou şi se lăsă puţin pe spate.

– Len, eşti directorul meu de PR, nu şeful meu.

– Ce-o să se întâmple când o să clacheze avionul? O să fii terminat! Eliminat!

– N-o să clacheze. Şi nu e nimeni în avion. Zboară pe pilot automat.

– Cum ai să-l aterizezi, atunci?

– Pe pilot automat. Dacă e nevoie, îl putem controla de la distanţă pentru aterizare.

Kinsky păşi prin birou, scuturând din cap.

– Nu va ateriza aici, spuse Dan. N-o să avem probleme cu FAA în privinţa curăţării spaţiului aerian, dacă asta te îngrijorează.

– Ar fi trebuit să-mi spui, Dan. Ar trebui să ştiu lucruri de felul ăsta.

– N-am spus nimănui decât echipei de lansare, repetă Dan. La naiba, nici chiar echipa de serviciu n-a ştiut că-l vom lansa. Le-am spus că va fi un test static.

– Ar fi trebuit să mi se spună, murmură Kinsky, încă plimbându-se. Ce impresie facem, directorul de PR să fie ţinut pe întuneric? Nimeni

n-o să creadă asta. N-or să creadă că n-am ştiut.

– Len, eu răspund de asta, nu tu.

– Ba pe dracu'! O să te bazezi pe mine. Oamenii se aşteaptă ca eu să ştiu, Dan! Eu sunt plătit ca să ştiu!

– Eşti plătit să ai grijă de relaţiile cu publicul pentru corporaţia Astro Manufacturing. (Dan încercă să zâmbească.) Cred că tocmai ţi-am dat cea mai suculentă ştire din cariera ta, Len. Peste vreo două ore o să te sufoce reporterii.

– Ba pe dracu', mârâi Kinsky.

Se opri din marş şi se uită la Dan.

– Îmi dau demisia! Am plecat de aici.

Uluit, Dan se auzi spunând:

– Nu-ţi poţi da demisia. Am nevoie de tine mai mult decât…

– Îmi dau demisia! strigă Kinsky. Am plecat de aici!

– Te întorci la New York?

– Nu! Nu te priveşte unde merg.

Deschise uşa cu o smucitură şi de-a dreptul fugi din biroul lui Dan, trecând pe lângă masa lui April. Şezând cu gura căscată, Dan auzi păcănitul paşilor lui reverberând în pereţii hangarului.

April apăru în uşă, cu o expresie neliniştită.

– Pentru cele nouă miliarde de nume ale lui Dumnezeu, ce l-a apucat? întrebă Dan nedumerit.

April ridică din umeri.

– Sunteţi bine?

– Mda, sigur, spuse Dan, încă uimit de furia lui Kinsky.

Cu o scuturare de cap, îşi spuse că Len probabil se va întoarce deîndată ce se va fi calmat.

– Trebuie să discut cu Van Buren în Caracas, îi spuse lui April, întorcându-se la treabă. Fără întreruperi cât sunt la telefon cu ea.

April încuviinţă din cap şi se întoarse la biroul ei. Văzu linia telefonică particulară a lui Dan aprinzându-se pe consola telefonului ei. Ridicând propriul ei telefon, formă repede numărul de acasă, sperând ca Kelly să nu fie ieşit niciunde.

Kelly Eamons şedea pe sofaua încă desfăcută din sufrageria apartamentului lui April, certându-se cu partenerul ei, Chavez, la telefonul celular.

– Trebuie să te întorci aici, Kelly. Şefii de la etaj te vor înapoi la birou, imediat.

– Ne apropiem de-o breşă, Nacho. O simt.

Imaginea lui Chavez de pe ecranul cel mic al celularului semăna cu un nor de furtună negru, însă vocea lui era intensă într-un fel calm.

– Ştii ce simt eu? Simt răsuflarea încinsă a celor de la etaj lovindu-mă chiar în ceafă.

– Mai ţine-i la distanţă câteva zile.
– Nu mai avem câteva zile. Cei de la etaj te vor înapoi în biroul de aici. Ei spun că nu avem bani pentru o muncă de teren la cazul acesta.
– Nacho, aici se petrece ceva. Chiar se petrece.
– Trebuie să te întorci, Kelly. Nu glumesc, puştoaico.
– Mai dă-mi două zile.
– Nu-ţi pot da nimic.
– Mâine, atunci.
– Astăzi. Am nevoie să-ţi văz faţa zâmbitoare aici în birou înainte să se termine ziua de lucru. *Comprende?*
Telefonul din apartament sună. Salvată de clopoţel, îşi spuse Eamons.
– Trebuie să plec, Nacho.
– Ai face al naibii de bine să pleci încoace, partenero. Mă pui într-o lumină proastă, să ştii.
– Aşa-i. Ne vedem.
Eamons închise telefonul mobil cu degetul mare şi ridică receptorul aparatului de pe masa de lângă sofa.
– Kelly?
Vocea lui April. Aceasta îi spuse repede agentului FBI că Kinsky aproape că îi făcuse o criză de isterie lui Dan.
– A spus că pleacă. A spus că-şi dă demisia de la Companie.
Eamons căzu pe gânduri o clipă, apoi întrebă:
– Cât de mult vrei să te implici în treaba asta?
– Cum adică? întrebă April.
Schimbând receptorul la cealaltă ureche, Eamons răspunse:
– Eşti dispusă să-l suni pe Kinsky? Eşti dispusă să mergi la apartamentul lui?

Roberto văzu că cineva mâzgălise SPALĂ-MĂ pe uşile prăfuite din spate ale camionetei pe care o folosea. Cu un mârâit aspru, îşi scoase batista în carouri din buzunarul din spate al salopetei şi şterse graffitiul. Mai bine să aibă o pată curăţată. Cineva şi-ar putea aminti un mesaj de SPALĂ-MĂ şi ar putea identifica maşina.
Nebătător la ochi. Roberto încerca să rămână cât mai nebătător la ochi posibil. Mărimea lui nu-i era de ajutor, dar purta o salopetă de muncitor şi conducea o camionetă de rând. Doar un muncitor hispanic, din câte-şi putea da seama oricine. Zona era plină de hispanici: mexicani, purtători de sombrero, bărbaţi cu pielea neagră, mustăţi şi ochi maro trişti, îmbătrâniţi înainte de vreme fiindcă trebuiau să facă treaba murdară de care englezii nu voiau să se atingă. Conducând la sud-vest de Houston, Roberto fierbea de furie. Şoseaua comercială cu mai multe benzi se îmbina cu US 59, o

autostradă pe două benzi care ducea până la Victoria, unde avea s-o apuce pe ruta 77.

Nu depăşea limita maximă de viteză. Nu avea rost să atragă atenţia cine ştie cărui poliţist texan de la secţia rutieră căruia nu i-ar prinde nimic mai bine decât să dea peste un fost deţinut hispanic. Maşinile, autobuzele, chiar şi căruţele treceau în trombă pe lângă el. Roberto se strâmba în sinea lui la tipii bogaţi cu decapotabilele lor fistichii şi cu bolizii lor sport. O blondă într-un BMW argintiu trecu în goană pe lângă el, sporovăind la telefonul celular pe care şi-l lipise de ureche. Curvo! îşi spuse Roberto. Eu am furat maşini mai bune ca a ta.

Celularul era o idee bună, însă, trebuia să recunoască asta. Şi-l scoase pe al său din buzunarul de la piept al salopetei şi sună la biroul lui Kinsky. Îi răspunse mesageria vocală a acestuia: „Fie sunt plecat din birou, fie vorbesc pe altă linie în acest moment. Vă rog, lăsaţi-mi numele şi numărul şi vă sun eu cât de repede posibil.”

Roberto nu-şi lăsă numele şi numărul. Nici atunci şi nici cu următoarele două ocazii când îl sună. Spuse doar:

– Eu sunt. Vin să ne întâlnim. Să fii acasă la opt.

Către sfârşitul după-amiezii, cu soarele la asfinţit săgetând printre copacii de pe marginea drumului, Roberto începu să creadă că Kinsky nu va fi în birou toată ziua. Aş face bine să merg direct la apartamentul lui, îşi spuse el, înainte să mă cazez la fututu’ ăla de motel.

Caracas, Venezuela

Cu excepţia toaletelor, nu e atât de rău să stai peste noapte la aeroport, îşi spuse Van Buren. Soldaţii venezuelieni, care patrulau perimetrul, erau de-o politeţe rigidă. Căpitanul lor – singurul care vorbea engleza – era prietenos şi cât putea de săritor. Două toalete portabile fuseseră urcate în spatele unui camion de armată. Van Buren simţise o singură adiere venind dinspre ele şi le evită cât de mult îi permise organismul. Ea şi echipa ei dormiseră în cabina Citationului: nu fusese foarte comod, dar nici prea rău, o dată ce soldaţii aduseseră un generator portabil pentru a ţine în funcţiune sistemul de aer condiţionat al avionului.

Van Buren vorbea cu Dan Randolph aproape din oră în oră şi păstra permanent contactul cu echipa ei de lansare din Texas. Ea şi echipa ei lucrau pe laptopuri legate în reţea la echipamentul de comandă şi control depozitat în spaţiul pentru marfă al avionului. Folosind laptopuri, puteau urmări zborul avionului spaţial în vreme ce orbita liniştit la o înălţime de patru sute optzeci de kilometri, dând ocol Pământului la fiecare nouăzeci şi şase de minute. Asta în teorie, îşi spuse Van Buren. Vom vedea dacă va funcţiona şi în practică. Totul se mişca atât de repede, încât ei trebuiseră să verifice legăturile laptopurilor cu sistemul de comandă cât încă se aflau în zbor venind din Texas.

O să funcţioneze, se asigură Van Buren în gând. Apoi adăugă: Dumnezeu are grijă de nesăbuiţi şi de beţivi.

Planul era să aducă avionul pe pământ la al şaselea ocol orbital, cu nouă ore după lansare, ceea ce însemna că oamenii lui Van Buren trebuia să trimită un semnal sistemului de control al avionului spaţial, comandându-i să facă o manevră care-i va schimba orbita, aşa încât să se alinieze cum trebuie pentru o aterizare la Caracas.

Van Buren şedea într-un scaun din partea din spate a cabinei Citationului, studiind monitorul laptopului îndesat în spatele scaunului din faţa ei. Tastatura acestuia o ţinea în poală şi peste părul maroniu tuns scurt avea prinsă o pereche de căşti cu microfon.

Totul se desfăşoară bine, observă ea, uitându-se la indicatoarele luminoase trimise de senzorii interni ai avionului spaţial. Puteau primi informaţii de la pasăre doar când aceasta se afla în apropiere de Matagorda sau de Caracas. Dan refuzase să le ceară celor de la NASA să le dea voie să folosească sateliţii TDRS ai agenţiei pentru a capta semnalele telemetrice ale avionului.

Când semnalul transmis de avionul spaţial se pierdu dincolo de linia orizontului, Van Buren ridică ochii spre oamenii ei, care erau cu toţii aplecaţi incomod asupra câte unui laptop exact ca al ei.

– Încă o tură, anunţă ea, şi-l aducem acasă.

Aceştia răspunseră cu sunete slabe de aprobare.

„Ihaa”, fu cel mai puternic termen pe care-l auzi, iar acela sună sarcastic, obosit.

Mesajul luminos de recepţie din colţul ecranului ei începu să pâlpâie galben. Van Buren atinse o tastă şi văzu CG: DAN RANDOLPH mişcându-se în partea de jos a ecranului.

Dădu clic pe numele lui şi imaginea lui Dan apăru pe monitor. Părea obosit. Nici el n-a dormit mai mult ca mine, îşi dădu seama Van Buren.

– Cum merge? întrebă Dan.

– Bine, răspunse ea. Cu excepţia toaletelor ecologice. Nu cred că voi mai rezista încă o zi întreagă.

El rânji.

– Adu pasărea pe pământ şi-ţi vei putea petrece noaptea în cel mai bun hotel din Caracas.

– Pe spezele Companiei?

– Sigur. Ce mai contează câteva mici cheltuieli neacoperite?

La Washington, doamna senator Thornton se trezi dintr-un somn agitat. Îşi amintea vag visul, ceva în legătură cu Dan care era în spaţiu, îndepărtându-se de ea într-un zbor imponderabil, în vreme ce ea îl privea de pe pământ, neajutorată, cu picioarele înfipte în noroi sau ciment sau aşa ceva. Avusese nevoie de toată forţa pentru a face un singur pas, pe când Dan se înălţa ca şi balonul unui copil, tot mai departe de ea.

Se ridică în capul oaselor în pat, întinse mâna spre telecomanda televizorului de pe noptieră şi deschise la unul dintre canalele de ştiri cu transmisie non-stop.

Alte bombardamente în Israel. Văzu o clădirea distrusă şi cadavre însângerate zăcând pe stradă. Fum şi tânguitul înfiorător al sirenelor de ambulanţă. Neaşteptând să afle care pe care, butonă pe mai multe alte canale. Ştirile locale, desene animate pentru copii, o emisiune culinară, doi analişti politici discutând despre apropiatul anotimp al alegerilor preliminare. De parcă ei ar şti ceva despre asta, bombăni Jane în gând.

Nimic despre avionul spaţial. Nimic despre Dan. Comută pe Fox News, ridică volumul şi se duse la baie. O jumătate de oră mai târziu, era îmbăiată, pieptănată, îmbrăcată într-un costum cu fustă de-un albastru şters şi o bluză din mătase de culoarea palidă a levănţicii. Încă nicio vorbă despre avionul spaţial al lui Dan.

A scăpat din vedere, a scăpat din atenţie, îşi spuse Jane. Dan l-a lansat fără să spună nimănui, aşa că media de ştiri îi dau peste nas. Cu siguranţă, NASA nu ţine nicio conferinţă de ştiri despre o operaţiune spaţială privată. Nu despre aceasta, cel puţin.

Dar lucrurile aveau să se schimbe, Jane o ştia. Primul obiectiv de

pe agenda ei în acea dimineaţă era să pună în mişcare maşinăria unei anchete a Senatului cu privire la lansarea neautorizată întreprinsă de corporaţia Astro Manufacturing. Ea nu făcea parte din comitetul de ştiinţă, dar Bob Quill era, iar el fusese de acord să ceară o anchetă.

Ce tupeu pe omul ăsta! Jane simţea cum se ridica în ea toată acea veche furie. Câtă impertinenţă! Să lanseze racheta aceea fără să spună nimănui, fără să informeze autorităţile competente. Ce obrăznicie! Egoul ăla de fier al lui!

Da, verificându-şi rujul în oglinda de lângă uşa de la intrare în apartament, văzu că zâmbea. Ăsta e Dan, îşi spuse, simţind cum i se topeşte furia. Dacă m-ar fi lăsat măcar să-l ajut. Dacă ar fi jucat măcar după reguli.

Se încruntă la reflecţia din oglindă şi scutură din cap. Dacă ar juca după reguli, n-ar fi Dan Randolph. Şi n-ai mai fi încă îndrăgostită de el.

– Idioato! se răsti Jane la faţa ei din oglindă.

Apoi părăsi apartamentul, îndreptându-se spre Senat, unde o aştepta o zi întreagă de muncă. Coborând cu liftul, o lovi un nou gând. Mai devreme sau mai târziu, Dan va trebui să aterizeze avionul. Atunci vor tăbărî pe el jurnaliştii.

În dimineaţa aceea, pe ecranul computerului lui Dan se aflau mai mult de o duzină de mesaje telefonice, majoritatea din partea reporterilor de ştiri. Iar April nu apăruse încă la serviciu. Asta nu-i stă în fire, îşi spuse Dan. Puştoaica a fost extrem de punctuală. Apoi îşi aminti că plecase devreme în după-amiaza zilei trecute. Se gândi s-o sune acasă, dar apropiata aterizare a avionului spaţial îi alungă ideea din minte aproape înainte s-o şi conceapă.

Şi totuşi, îl deranja. De la computerul său, Dan îşi putea coordona munca de la birou destul de bine şi fără ea şi-şi putea aduce singur chiar şi cafeaua de la automatul din hangar. În schimb, se hotărî să meargă la buncăr şi să urmărească aterizarea pe ecranul cel mare de acolo.

Înainte să se poată ridica, însă, din scaunul de la masa de scris, Claude Passeau dădu buzna în birou urmat îndeaproape de doi bărbaţi, amândoi îmbrăcaţi în costume cenuşii de afaceri, amândoi semănând cu nişte directori de liceu care încearcă să pară duri. Doi birocraţi guvernamentali, îşi dădu seama Dan: Tivisoc şi Tivismoc.

– M-ai trădat! spuse Passeau fără niciun preambul. Ţi-ai lansat racheta fără permisiune. Ai făcut-o pe la spatele meu.

Dan îşi dădu seama că administratorul FAA vorbea pentru tipii din spatele lui. Ridicându-se în picioare, zâmbi în mod plăcut.

– N-aveam nevoie de permisiunea dumitale, domnule Passeau, spuse Dan. Am toate permisiunile necesare pentru o lansare, semnate toate pe linia punctată de către toate agenţiile locale, statale şi

federale de specialitate.

Passeau arătă cu degetul spre el.

– Dar o să ai nevoie de aprobarea FAA pentru aterizarea aeronavei.

Ridicând mâinile împăciuitor, Dan spuse:

– Domnilor, presupuneţi că avionul va coborî în spaţiul aerian al SUA.

Toţi cei trei bărbaţi se holbară la el.

– Nu e aşa.

– Nu e aşa? Cum puteţi…

Ieşind de după masa lui de scris, Dan spuse:

– Veniţi cu mine, băieţi. Tocmai mă duceam la buncăr ca să urmăresc de acolo aterizarea.

Lynn Van Buren îşi spuse: Ajungem la punctul pe traiectoria de reintrare unde a eşuat vehiculul 01. Dacă vom avea vreo problemă, aceasta va apărea în următoarele câteva minute.

– A fost iniţiată secvenţa de reintrare, anunţă un membru al echipei care şedea în scaunul aflat de cealaltă parte a culoarului faţă de ea.

Van Buren îşi dădu seama că transpira în cabina înghesuită a avionului, chiar dacă aerul condiţionat era pornit şi funcţiona la capacitate maximă. Afară era o dimineaţă înnorată. Norii de furtună tropicală se adunau deja deasupra munţilor care le blocau vederea asupra mării.

Bine că îl aducem acum la sol, îşi spuse Van Buren. Încă o oră sau aşa ceva şi toată zona va fi cuprinsă de furtuni cu trăsnete.

– A fost iniţializată reintrarea.

Văzu cum creştea brusc valoarea trimisă de senzorii de temperatură instalaţi pe botul avionului, pe dedesubtul lui şi pe vârful aripilor. Curbele ascendente se aflau, însă, cu mult sub curba roşie ce marca temperatura maxim admisă. Până aici totu-i bine, îşi spuse ea.

– Manevra de înclinare în zece secunde.

Asta e, îşi spuse Van Buren, ridicându-i-se pulsul.

Aici a eşuat 01.

– Confirm manevra de înclinare.

Pe ecranul laptopului lui Van Buren, micuţul icon ce reprezenta avionul se afla tocmai pe curbura care desemna traiectoria prestabilită a reintrării. Nicio problemă, văzu ea. Apoi adăugă în gând: Până acum.

– Încălzire maximă.

– Frecare aerodinamică maximă.

Îşi ţinu răsuflarea. Avionul era pe pilot automat, ghidat în întregime de computerul de la bord. Van Buren ştia că putea anihila sistemul de la bord dacă trebuia s-o facă, dar îşi dorea cu ardoare să evite asta.

Să lăsăm pasărea să vină singură, repeta ea întruna, ca pe o mantra.

Ceva scăpără. Van Buren se cutremură şi aruncă o privire afară pe geamul avionului. Un tunet mare şi cavernos se rostogoli pe cer. Nu! strigă în sinea ei. Mai stai! Lasă-mă să aduc mai întâi pasărea pe pământ!

– Au fost iniţializate rotirile de reţinere, spuse femeia din scaunul din faţa ei.

Avionul spaţial începea o serie de trei rotiri ample pentru a încetini destul cât să poată ateriza.

– Mach opt în scădere.

– Primul tur încheiat.

Numerele mach scădeau. Partea cea mai rea a trecut, îşi spuse Van Buren uitându-se ţintă la ecran. A terminat reintrarea. Nicio problemă.

– Turul doi încheiat.

Încă o scăpărare de fulger.

– La naiba, mai stai! mormăi Van Buren în şoaptă.

Încă un tunet.

– Turul trei încheiat.

Un pârâit mai puternic, mai bine definit.

– Ăsta n-a fost un tunet, scandă cineva.

Boom sonic, Van Buren ştia asta.

– Îl vedeţi?

Montaseră o cameră video deasupra fuzelajului Citationului şi o conectaseră pe fir secundar la radarul aeroportului. Van Buren trecu pe imaginea acesteia.

– Uite-l! strigă ea.

Avionul gonea printre nori, din vârful aripilor lăsând în urmă o dâră dublă de vapori.

– Vino acasă, iubire, spuse cineva într-o rugă arzătoare.

– Dispozitivul de aterizare coborât.

– Viteza doi-zece… doi-zero-zece… unu-nouăzeci-şase…

Van Buren vârî laptopul sub scaunul din faţa ei, sări în picioare şi ieşi în grabă spre trapa avionului. Era uşor întredeschisă. O deschise de tot şi coborî în fugă scările de metal, aplecând din cap pe sub aripa Citationului chiar la timp să vadă avionul spaţial cel argintiu şi alunecos atingând pista cu roţile într-un scrâşnet şi un nor de cauciuc.

Restul echipei ieşi grămadă din Citation atunci când avionul spaţial se opri aproape de capătul pistei.

– Ihaa!

De data aceasta, strigătul fu sincer.

Ploaia începu să cadă. Picăturile mari şi grase îi udară. Soldaţii venezuelieni din jurul perimetrului lor rămaseră cu gura căscată, uitându-se la gaşca aceea de *gringo* nebuni care dansau în ploaia

torenţială.

Apartamentul lui Len Kinsky

După scandalul exploziv al lui Kinsky cu Dan şi după scurta sa discuţie la telefon cu Kelly Eamons, April îşi făcuse treaba mecanic, în vreme ce mintea ei se frământa. Len nu era posibil să fi avut vreo legătură cu uciderea lui Joe Tenny sau cu cea a lui Pete Larsen. Pur şi simplu, nu era posibil. Dar Kelly crede că, într-un fel sau altul, e implicat. Iar dacă părăseşte compania, pleacă înapoi la New York sau altundeva, nu vom putea afla ce ştie despre toate astea.

După mai mult de o oră de astfel de griji, sună la apartamentul lui Kinsky, doar ca să asculte mesajul înregistrat de acesta pe robotul telefonic.

– Len, sunt April. Sper că nu ai de gând să pleci fără să-mi spui „la revedere”, nu?

Kinsky ridică receptorul.

– April? Sunt aici.

– Len, doar nu ai de gând chiar să pleci, nu?

– Ba da. Trebuie s-o fac.

Vocea lui părea tremurată, agitată.

– Fără să-ţi iei rămas-bun?

– Îmi doresc s-o pot face, păpuşă. Dar tre’ s-o roiesc.

– Nu putem lua cel puţin cina împreună înainte să pleci?

– Sunt într-o mare grabă, dulceaţă.

Inspirând profund, April spuse:

– Aş putea lua o pizza sau ceva şi s-o aduc la tine.

O lungă ezitare. Apoi, Kinsky spuse:

– Poţi ajunge până la ora cinci?

– Va trebui să plec mai devreme de la birou.

Ştia că Dan se va supăra. Erau întotdeauna atât de multe lucruri de făcut pentru ea, dar atenţia lui Dan era îndreptată asupra testului de zbor al avionului spaţial. Probabil că nici n-o să-mi simtă lipsa până ce nu va ateriza avionul în Venezuela, îşi spuse April.

– Nu-i spune lui Dan că vii să mă vezi pe mine, zise Kinsky, jumătate implorator şi jumătate impunător.

– Bine, spuse April. Ajung acolo până la cinci. Cum preferi pizza?

– Nu contează, atâta vreme cât tu eşti alături de ea.

April îi spuse lui Dan că pleacă devreme. Acesta abia dacă aplecă din cap şi flutură spre ea cu o mână, preocupat cum era de zborul acela de încercare. Mergând cu maşina spre feribot, sună la apartamentul ei. Niciun răspuns. Kelly a plecat deja, îşi spuse ea. Era pe cale să încerce pe mobilul agentei FBI, când propriul ei telefon bipăi.

Era Eamons.

– Veşti proaste, April. Trebuie să plec înapoi la Houston.

– Înapoi la Houston? Când?

– Chiar acum. Tocmai am terminat de pus bagajele în maşină şi le-am spus la motel că-mi dau demisia.

– Dar eu merg să mă-ntâlnesc cu Len Kinsky, spuse April alarmată. Merg la apartamentul lui.

Fără vreo ezitare, Eamons spuse:

– Anulează. Nu vreau să te ştiu acolo fără întăriri.

April opri în parcarea de la debarcaderul feribotului.

Atât de devreme după-amiaza, a ei era singura maşină de acolo. Feribotul se afla la dană, cu rampa coborâtă, gol şi aşteptând maşinile. Dar nimeni nu era de văzut, iar lanţul era ridicat, blocând accesul către rampă.

– Kelly, dacă nu merg la Len în după-amiaza asta, îl pierdem.

– Merge la New York, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Din ceea ce a spus el, poate că nu.

– Nu contează. Putem da de el dacă e nevoie, spuse Eamons.

Un membru al echipajului de pe feribot ieşi şi luă lanţul. Apoi îi făcu semn cu mâna lui April să urce pe ambarcaţiune.

Trecându-şi Sebringul peste rampa cu denivelări, April spuse:

– Nu vei avea niciun motiv să-l cauţi dacă pleacă de aici fără să fi vorbit cu mine.

– Nu vreau să te întâlneşti cu el fără ca eu să-ţi pot asigura spatele, spuse Eamons.

– Len nu e periculos. Nimic de felul ăsta.

– Poate că nu. Dar oamenii cu care s-ar putea să aibă legături probabil că sunt ucigaşi. Cel mai probabil, de ei încearcă el să fugă.

Un alt membru al echipajului de pe feribot veni încet spre maşina lui April, zâmbind în mod plăcut, un bărbat tânăr, îmbrăcat destul de bine în pofida tricoului spălăcit.

– Te sun înapoi mai târziu, spuse April.

– Voi fi pe drum, înapoi spre Houston, răspunse Eamons.

– Te sun eu.

– Să nu faci nimic nechibzuit, April.

Membrul echipajului îi zâmbi.

– Biletul, vă rog.

April închise telefonul, îl aşeză pe scaunul de lângă ea şi-şi scoase portmoneul din poşetă. Îi dădu tânărului abonamentul, observând că era aproape expirat şi spunându-şi că va trebui să-l reînnoiască peste câteva zile.

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, zise el.

Zâmbetul tânărului se lărgi.

– N-am avut de ales.

Îşi depărtă braţele şi April se roti în scaun şi văzu că a ei era singura maşină de pe feribot.

Temporizarea este totul, îşi spuse Kinsky închizându-şi agitat laptopul şi vârându-l în valiza lui cea neagră.

Tocmai îşi închisese contul bancar de la reprezentanţa din Lamar şi-şi transferase electronic fondurile într-un cont pe care-l avea deschis la Chase, în New York. Acum avea o balanţă financiară sănătoasă pe cardul său Visa Platinum.

Încă nu se hotărâse unde să meargă. La Seattle, poate. Sau L.A. Undeva unde să nu-l poată găsi Roberto.

Primise patru mesaje pe robotul telefonic care-l informau că Roberto venea din Houston, venea să-l vadă în persoană.

– O să discutăm dăspre lansarea aiasta dăspre care nu mi-ai spus, zisese Roberto în ultimul său mesaj.

Tonul vocii lui îl cutremurase pe Kinsky până în măduva oaselor.

Roberto spusese că avea să ajungă în Lamar pe la opt p.m.

– Să fii în apartamentu' tău, omule, când oi ajunge acolo. Vreau să discutăm faţă-n faţă.

Până la ora opt, îşi spuse Kinsky, eu fi în avion în drum spre Chicago sau poate spre Canada. Se zice că la Toronto se poate trăi rezonabil.

Mai erau zece minute până la cinci. Ar fi bine să plec. Ar fi bine s-o şterg de aici chiar acum. Dar April a spus că va veni aici la cinci. Vine aici, la apartamentul meu! Ora cinci. Poate c-o să vină cu mine. Poate c-o să plecăm amândoi la San Francisco. Asta ar fi fantastic.

Scutură din cap. Nu mai fi aşa un nătăfleţ. Probabil că i-a spus Dan să vină, să-ncerce să mă convingă să nu plec. Apoi îşi spuse: Sau poate că lucrează pentru ei! Poate că vine aici să se asigure că rămân destul cât să apuce şi Roberto să ajungă!

Nu, asta nu e posibil, îşi spuse el. Dacă ar fi lucrat pentru ei, ei n-ar fi avut nevoie de mine.

Şi totuşi, se foi fără astâmpăr prin apartamentul mobilat, trăgând câte o privire la hidosul ceas de pe peretele din sufragerie, de deasupra sofalei: era sub forma unui peşte, albastru palid, oribil.

La cinci fără două minute, soneria de la intrare ţârâi. Kinsky aproape că se pierdu cu firea. Merse în vârful degetelor spre uşă şi duse ochiul la vizor. April!

Descuie uşa şi o invită înăuntru cu o mişcare maiestuoasă a braţului, având grijă să se uite pe casa scărilor pentru a vedea că nu pândea acolo Roberto sau altcineva. Nimeni.

În vreme ce Kinsky zăvorî uşa şi puse cu un zornăit lanţul de siguranţă, April se uită prin jur, apoi aşeză pe măsuţa de cafea cutia mare de carton cu pizza pe care o ţinea în mână.

– Am luat cu ciuperci şi ardei iute, spuse ea. Sper să fie bine.

– Excelent.

Îşi şterse de pantalonii largi palmele brusc transpirate.

April rămase nesigură în mijlocul sufrageriei. Purta o bluză verde pal şi pantaloni largi maronii. Lui Kinsky i se părea că arăta bine.

– Ia loc, bâigui el, gesticulând spre sofa. Vrei o bere alături de pizza?

Dând ocol măsuţei pentru cafea şi aşezându-se timidă pe un capăt al sofalei, April răspunse:

– Nu ai ceva fără alcool?

El dădu fuga la bucătărie şi deschise frigiderul aproape gol.

– Am nişte limonadă îngheţată. Nu-mi ia decât un minut s-o prepar.

April spuse:

– Nu face nimic. Iau o bere.

Kinsky înşfăcă din frigider două Michelob, apoi luă două pahare fără picior din dulapul de deasupra chiuvetei. Le aduse pe măsuţa pentru cafea, unde April desfăcuse deja cutia cu pizza.

– Nu e foarte caldă, spuse el ca o scuză.

– Nu face nimic.

Kinsky îi turnă berea cu o mână uşor tremurată. April se întoarse spre el.

– Len, chiar vrei să pleci?

– Mda.

– Dar de ce? Dan…

– Trebuie s-o fac, spuse el. Pur şi simplu, trebuie.

April se uită direct în ochii lui.

– De ce te temi, Len?

Ochii ei vârstaţi cu auriu erau cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată, îşi spuse Kinsky. Dacă doar…

Se auzi întrebând aproape în şoaptă:

– April, vrei să vii cu mine? Oriunde ai vrea să mergem… amândoi.

– Ce fel de probleme ai, Len?

Aproape că-şi scăpă berea.

– Probleme? Ce te face să crezi că am probleme?

– Nu eşti supărat pe Dan. Eşti speriat, îmi pot da seama de asta. Îl pot convinge pe Dan să te ajute. El nu e supărat pe tine.

Mă citeşte ca pe o carte, îşi spuse Kinsky.

– Trebuie pur şi simplu să scap de aici, mormăi el.

April întinse mâna şi îl atinse pe braţ.

– Len, te rog, dă-mi voie să te ajut.

Scuturând din cap:

– Nu e bine să te implici în asta. Crede-mă.

– Len, *sunt* implicată. La fel e şi Dan. La fel şi toţi din companie.

Nu face asta pentru mine, îşi dădu seama Kinsky. Nu-i pasă de mine. Lucrează pentru Dan, pentru compania asta nenorocită.

Sorbi o gură de bere, apoi aşeză paharul lângă pizza neatinsă.

– Du-te mai bine acasă, păpuşă, sau înapoi la birou sau oriunde.

Oriunde altundeva, numai aici nu.

– Len, vreau să te ajut, repetă April.

Sărind în picioare, Kinsky strigă:

– Ieşi afară! Ieşi cât încă poţi s-o faci.

– Dar Len…

Uşa de la intrare sări în lături, lanţul de siguranţă desprinzându-se din montura sa din perete. Roberto, lat în umeri, încruntându-se, ameninţător, dădu buzna în sufragerie. April sări şocată în picioare, speriată cum scrie la carte.

Kinsky era uluit.

– Nu trebuia să ajungi decât la opt.

Vocea lui părea scrâşnită, îngrozită, chiar şi pentru propriile sale urechi.

– Am ajuns mai devreme, spuse Roberto, închizând uşa cu piciorul.

Aruncă o privire prin uşa deschisă de la dormitor şi văzu genţile de voiaj ale lui Kinsky pe pat.

– Am impresia c-am făcut bine.

Luptându-se să nu tremure, Kinsky se întoarse spre April şi spuse cât mai calm posibil:

– Ar fi mai bine să pleci acum, copilă. Trebuie să discut cu el în particular.

Înainte, însă, ca April să poată face o mişcare, Roberto spuse:

– Neeee, nu tre' să pleci, *guapa*. Şezi jos.

April se uită la Kinsky.

– Şezi jos sau te fac io să şezi c-un bobârnac. Pe-amândoi.

April se aşeză. La fel făcu şi Kinsky, părând nenorocit, ruşinat şi aproape înmărmurit de teamă.

Insula Matagorda, Texas

Toţi cei din buncăr se ridicară în picioare şi scandară atunci când auziră vocea lui Van Buren anunţând la radio:

– E pe pistă. Misiune îndeplinită.

Toată lumea cu excepţia lui Passeau şi a celor doi superiori ai săi în costume cenuşii de la AFA, cu toată că lui Dan i se păru că vede urma unui zâmbet pe faţa lui Passeau.

Întorcându-se de la peretele-ecran întunecat către cei trei angajaţi ai AFA cu un rânjet mare şi satisfăcut, Dan spuse:

– Vedeţi? Nicio problemă.

Passeau zise:

– Unu la zero pentru globalizare, presupun. Dar cum propui să-ţi aduci avionul spaţial înapoi din Caracas?

– Pe apă, spuse Dan cu voioşie. Am contractat deja un transportor pentru treaba asta. Pasărea ar trebui să ajungă înapoi aici într-o săptămână, zece zile cel mult.

Echipa de lansare îşi închidea consolele, îndreptându-se spre marea trapă din oţel şi afară în lumina soarelui texan.

– Credeţi că ne-aţi păcălit, nu-i aşa? mârâi Tivismoc în vreme ce tehnicienii treceau în şir pe lângă el.

Cu o ridicare inocentă din sprâncene, Dan răspunse:

– Nu, absolut deloc. Cred că am reuşit să-mi testez pasărea fără să încalc niciuna dintre regulile voastre.

– Dar ştiu că v-aţi fofilat pe după regulile noastre, îl acuză Tivisoc.

– Mi-am demonstrat teoria, spuse Dan, mult mai serios.

– Teoria?

– Prăbuşirea păsării zero-unu n-a fost un accident. A fost un sabotaj.

– Un sabotaj?

– Din partea cui?

– Sper ca FBI-ul să afle asta, spuse Dan, îndreptându-se spre uşa buncărului. Între timp, am de gând să depun o cerere pentru a obţine permisiunea de a relua testele de zbor ale avionului special cu un pilot la bord.

– N-o să obţineţi permisiunea, vă garantez asta, ripostă Tivismoc, urmându-l pe Dan afară în lumina caldă a soarelui.

– Pasărea nu are nimic! insistă Dan. Nu există nicio greşeală de design şi nici construcţia nu e deficitară. Pasărea zero-unu a fost sabotată, pur şi simplu.

Atât Tivismoc, cât şi Tivisoc scuturară din capete la unison, asemenea a două metronoame.

Passeau păşi între ei.

– E cât se poate de adevărat că nu am descoperit nicio greşeală de concepere sau de construire a vehiculului. Cu excepţia valvei elicei de

manevră din faţă…

– Care ar fi putut fi deschisă *doar* printr-un semnal fals de comandă, întrerupse Dan. Ceea ce înseamnă sabotaj, nimic altceva.

Pentru prima oară, cei doi angajaţi ai FAA părură să cadă pe gânduri. Tivisoc îşi întrebă compatriotul:

– Crezi că…?

– Greu de dovedit, spuse Tivismoc. Imposibil de dovedit, cel mai probabil.

Dan se mulţumi cu atât, satisfăcut că plantase cel puţin sământa îndoielii în minţile lor. Îndoiala este începutul înţelepciunii, îşi spuse el.

Dan se duse înapoi la Hangarul A, iar Passeau îi conduse pe cei doi superiori la clădirea inginerilor. Când intră în biroul său exterior, Dan observă cu o urmă de indignare că April tot nu se afla la masa ei de scris.

Unde dracu' e? bombăni el în gând. Ar trebui să fie la lucru sau cel puţin să mă anunţe că nu vine.

Când păşi, însă, în biroul său particular, văzu o altă femeie şezând în faţa mesei lui de scris, cu un zâmbet primitor pe faţa ei sub formă de inimă.

– Mă ţii minte? întrebă Vicki Lee. Graţie ţie, acum lucrez pentru *Aviation Week*.

April petrecuse o noapte fără somn, înspăimântătoare. Şedea pe sofaua din apartamentul lui Kinsky, uitându-se la Roberto, aşa cum s-ar uita un animal prins în capcană la prădătorul care-l pândeşte. De fiecare dată când Roberto se uita în direcţia ei, tremura pe dinăuntru. Ochii lui erau încadraţi de cercuri roşii, iar April putea vedea furia ce fierbea chiar sub aparenţa de care acesta se îngrijea. Era ca un butoiaş cu pulbere, o bombă ce aştepta să fie declanşată. Simţea pericolul radiind din fiecare mişcare a trupului său mare, musculos. Kinsky şedea pe sofa alături de ea, înmărmurit, tăcut, nemişcat, în vreme ce Roberto încerca necontenit, fără nicio reuşită, să realizeze o legătură telefonică pe celularul lui.

Într-un moment dat, stabili legătura, doar ca să se încrunte cu o frustrare zăpăcită şi să ţipe în telefon:

– Ce vrei să zici că nu-i disponibil? Fă-l să fie disponibil, auzi? Spune-i c-am o problemă aici şi că vreau să ştiu ce vrea să fac.

Ascultă, încruntarea lui întunecându-se, apoi urlă:

– Hei, mai încet. Şi vorbeşte-n engleză, hă? Nu te pot înţelege când bolboroseşti aşa.

Alte câteva momente de ascultare, apoi îşi trecu telefonul la cealaltă ureche şi spuse fără răbdare:

– Păi, tu spune-i să mă sune şi-ncă al dracu' de repede. Am doi oameni aici şi tre' să ştiu ce fac cu ei.

Închise telefonului, bolborosind în spaniolă. Ceea ce-i oferi lui April o idee.

– Trebuie să merg la toaletă, spuse ea, ridicându-se în picioare.

Roberto o privi cu coada ochiului.

– Bine. Merg cu tine. Îţi dau o mână d-ajutor, hă?

Cât mai rece putu, April spuse:

– Categoric, nu.

Şi se-ndreptă către baie, lăsându-l pe Kinsky să şadă inert pe sofa.

Roberto merse cu un pas în urma ei. Cu inima bubuind, April închise ferm uşa în faţa lui rânjită şi roti clanţa pentru a o încuia.

– Bine, se auzi vocea lui prin uşa subţire, îţi dau nişte intimitate. Aştept chiar aici.

La naiba! îşi spuse April, scoţându-şi telefonul celular din poşetă. Dacă încerc s-o sun pe Kelly, o să mă audă şi-o să dea buzna înăuntru şi-o să mă oprească. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i dea huidumei aceleia un motiv să fie violent. Ştia unde avea să ducă asta.

Trase apa la toaletă, apoi dădu drumul la apă în chiuvetă. Lăsând robinetul deschis, April butonă numărul de celular al lui Kelly şi îşi ţinu respiraţia.

Un ţârâit. Două. Haide, se rugă April în gând. Răspunde la telefon, Kelly.

– Eamons aici, spuse vocea lui Kelly.

Aproape leşinând de uşurare, April şopti:

– Ascultă, nu vorbi.

Apoi, lăsând telefonul deschis, dar întunecându-i micul ecran de afişaj, îl vârî înapoi în poşetă. Nu avea de unde să ştie cât va reuşi să audă agenta FBI sau cât de departe de Lamar ajunsese deja. Dar nu se putut gândi la nimic altceva ce să facă.

Închise robinetul şi descuie uşa de la baie. Roberto trase de ea, surprinzând-o atât de tare, că făcu un pas în spate şi aproape se împiedică de bideu.

– Te-ai spălat pe mâini? întrebă el, rânjind. La restaurante ne spun mereu să ne spălăm pe mâini.

April trebui să se strecoare pe lângă el ca să ajungă înapoi în sufragerie. Kinsky încă şedea ca înainte. Nu părea să se fi mişcat, nu părea nici să fi respirat.

– De ce ne ţii aici? spuse April cât de tare putu. Ce intenţionezi să faci cu noi?

Roberto ridică din umeri, întinzând materialul cămăşii lui de bumbac.

– Astea toate depind.

– Depind de ce? întrebă April aşezându-se înapoi pe sofa şi-şi aşeză poşeta în poală.

– Depind de *fregado* ăsta barosan cu care-ncerc să vorbesc la

telefon.

Se uită chiorâş spre ea.

– Depind şi de cât de bună vrei să fii cu mine.

April ignoră aceasta.

– Ce barosan? ceru ea să ştie. Unde e el?

– Undeva peste ocean. Are-un loc. O mulţime de femei. Eu, eu n-am niciuna. Doar pe tine.

Cu o mână îşi trase un fotoliu până la doi centimetri de April şi se aşeză în el, atât de aproape încât ea-i putu simţi mirosul de mosc al loţiunii după ras pe care o purta.

Nu-i da motiv pentru nimic! strigă April în sinea ei. Se gândi să strige cu voce tare după ajutor, dar ajunse la concluzia că nu va face decât să-l împingă pe Roberto la violenţă. Să păstrăm asta ca ultimă măsură, îşi spuse ea. Să jucăm cu calm. Să-l ţinem calm şi pe el.

– Nu vrea să vorbească la telefon cu tine?

Roberto făcu o faţă acră.

– Are mai mulţi asistenţi ca un director de hotel. Ei zic că-i ocupat, că nu poate fi deranjat.

– Trebuie să fie un om foarte important.

– E-un barosan, dă-mi voie să-ţi zic. Îl conduc peste tot când îi în Houston. Fac treburi speciale pentru el.

– Treburi speciale?

– Ca-n seara asta. Am venit aici să vorbesc cu ăsta. (Arătă cu degetul spre Kinsky cel care părea lipsit de viaţă.) Nu m-aşteptam să fii şi tu aci. Face ca totu’ să fie altfel.

April sări la o concluzie.

– Îl ştiai pe Pete Larsen, nu-i aşa?

Ochii lui Roberto se îngustară.

– Eşti poliţai?

– Nu. Sunt asistentul executiv al lui Dan Randolph.

Încruntarea lui Roberto să adânci.

– Dă-mi să-ţi văd poşeta, spuse el, înşfăcându-i-o din poală.

Scotoci prin ea, aruncă telefonul celular pe podea fără să observe că era deschis, îi deschise portmoneul şi smulse din el cărţile de credit, permisul de conducere, fotografiile.

April rămase locului, speriată să se mişte, speriată să spună ceva. Roberto scoase din poşetă ecusonul ei de identificare de la corporaţia Astro.

– Seamănă c-o insignă de poliţai, mârâi el.

Ea îşi dădu seama că bărbatul nu ştia să citească.

– Acolo scrie corporaţia Astro. Vezi A-ul cel mare încercuit de dâra de fum lăsată de o rachetă?

El păru neconvins, dar murmură:

– N-ai armă. N-ai nici spray paralizant.

– Nu sunt un ofiţer de poliţie, spuse April.

– Poate, răspunse Roberto precaut.

O bătaie la uşă îl făcu să se rotească pe călcâie. Uşa, încă puţin întredeschisă fiindcă Roberto rupsese încuietoarea, se dădu de perete şi scoase la iveală un bărbat supraponderal de vârstă mijlocie îmbrăcat în uniforma maronie a departamentului şerifului districtual. La şold avea prins un pistol negru şi mare.

– Scuzaţi-mă, spuse el, păşind în sufragerie. Am primit un telefon cum că ar fi nişte probleme aici.

Roberto se ridică încet în picioare, atât de ameninţător, că poliţistul îşi duse mâna dreaptă la mânerul pistolului său cu calibru de nouă milimetri.

– Probleme? spuse Roberto. N-am auzit de nicio problemă.

Kinsky se trezi la viaţă, tremurând.

– A intrat cu forţa aici! Ne ţine împotriva voinţei noastre! O să ne omoare!

Roberto îi aruncă o privire ucigătoare.

– Asta-i o minciună sfruntată!

Dar ofiţerul de poliţie îşi scoase arma din toc.

– Poate-ar fi mai bine să mergem la secţie şi să lămurim ce se-ntâmplă aici.

Îşi coborî uşor bărbia spre aparatul de emisie-recepţie prins la un epolet.

– Avem probleme aici. Cer întăriri.

Lui April îi venea să plângă. Se simţea atât de uşurată.

Washington, D.C.

Doamna senator Thornton se relaxă în scaunul ei rotativ din piele cu spătar înalt şi încercă să nu zâmbească.

– Chiar a făcut-o, atunci? întrebă ea. Testul de zbor a fost un succes?

În faţa biroului ei şedea un director asociat al NASA. Faţa ei cu maxilare late părea departe de a fi fericită; corpul osos şi costeliv era compus numai din unghiuri incomode. Părul era castaniu închis, cu o nuanţă roşiatică, ceea ce-i spuse lui Jane că şi-l vopsea. Doi bărbaţi şedeau de-o parte şi de alta a ei. Cel mai în vârstă dintre ei, de la Departamentul de Stat, era îmbrăcat într-un costum albastru-închis conservator şi cravată roşie, cu părul grizonant atent tuns, cu faţa mai degrabă afabilă, chiar şi mai atent, fără nicio expresie. Bărbatul cel tânăr, care avea o frunte lată, obraji roz şi buhăiţi şi purta o jachetă sport în carouri, era un analist de la Biroul Naţional de Cercetare.

– A făcut-o, sigur că da, spuse analistul BNC. Imaginile transmise de satelit pe care le avem arată că avionul spaţial a aterizat azi dimineaţă la aeroportul din Caracas. Oamenii lui aduc deja o macara mobilă pentru a o muta pe un trailer cu platformă.

Întorcându-se spre reprezentantul Ministerul de Stat, întrebă:

– Şi nu s-a opus guvernul din Venezuela?

Bărbatul clipi încet o dată, apoi răspunse:

– Nicio vorbă din partea lor. Se pare că Randolph a primit autorizaţia de a ateriza la Caracas din timp.

Tipic pentru Dan! îşi spuse Jane. Din cauza asta avea nevoie de un contact în Venezuela. Nemernic viclean! Ne îmbrobodeşte pe toţi.

Femeia de la NASA vorbi:

– Am vorbit cu cei de la FAA. Sunt furioşi pe el, dar Randolph pare să fi obţinut permisele de care avea nevoie ca să lanseze de pe Matagorda.

– Deci nu a ieşit cu nimic în afara legii?

Cei trei se uitară unii la alţii, apoi aprobară din cap.

Cu un aer posomorât, îşi spuse Jane.

– Nu fac parte din subcomitetul spaţial, îi spuse Jane administratoarei NASA, aşa că iertaţi-mă dacă aceasta e o întrebare naivă, dar n-ar putea înlocui avionul ăsta spaţial vechea voastră navetă spaţială? Nu v-ar folosi să transportaţi astronauţii la Staţia Spaţială Internaţională şi înapoi?

– Cu siguranţă, aşa ar fi, răspunse femeia. Lucram la un vehicul asemănător cu câţiva ani în urmă, dar a fost întrerupt programul.

– Şi totuşi, Astro are unul numai bun de zbor, spuse Jane.

Maxilarul pătrat al administratoarei NASA se înălţă puţin.

– Au ucis un pilot testându-l.

– Da, admise Jane. E adevărat. Totuşi, testul de astăzi a înregistrat

un succes desăvârşit, nu-i aşa?
Administratoarea înţelese aluzia lui Jane.
– Doamnă senator, el nu trebuie să se mişte în mediul plin de reguli al guvernului, spuse ea cu o urmă de iritare. NASA a fost obligată să coopereze cu forţele aeriene la proiectul nostru de avion spaţial. Am avut o armată întreagă de oameni de ştiinţă, specialişti în siguranţa zborului, oameni de la protecţia mediului, chiar şi sindicate, care s-au ţinut de noi la fiecare pas. Ca să nu mai pomenesc de comitetele congresionale.
– Nu vreau să vă critic, spuse Jane cu blândeţe. N-am vrut să spun decât că NASA ar putea cumpăra vehicule funcţionale de la corporaţia Astro.
Administratoarea dădu să răspundă, inspiră, apoi spuse:
– Presupun că agenţia ar putea face asta, dacă ar primi astfel de ordine de la Congres.
Lui Jane i se păru că vorbise nu cu puţină indignare. Nu le place să le spună Congresul ce să facă. Şi, chiar mai rău, nu le place să renunţe la monopolul pe care-l deţin asupra tehnologiei.
Bărbatul de la BNC spuse:
– Doamnă senator, am auzit nişte zvonuri că primul zbor al Astro e posibil să fi eşuat fiindcă avionul ar fi fost sabotat.
Jane ridică din sprâncene.
– Aş zice că ştiţi mai multe despre asta decât ştiu eu.
Cu un zâmbet mic de dezaprobare, BNC răspunse:
– Ei, doamnă senator, ştiţi că Biroul Naţional de Cercetare nu are voie să conducă anchete asupra niciunui lucru. Asta-i treaba FBI-ului. Sau a CIA.
– Desigur.
– Dar dacă a fost sabotat avionul spaţial, iar a fost implicată o putere străină ori vreun grup terorist…
A lăsat aluzia în suspensie.
Jane îşi permise un zâmbet sobru.
– Cred c-ar trebui să mă consult cu FBI-ul în legătură cu asta, nu sunteţi de aceeaşi părere? Sau cu Departamentul de Siguranţă Internă?
Analistul de la BNC aprobă din cap.
– Da, presupun că asta ar trebui să faceţi.
Îndreptându-se de spate în scaunul ei cel mare, Jane spuse:
– Vă mulţumesc tuturor foarte mult. A fost o întâlnire foarte lămuritoare pentru mine.
Ştiau că întâlnirea se încheiase. Murmurându-şi profunda apreciere şi continua disponibilitate de a-i sta la dispoziţie, cei trei părăsiră biroul senatorial.
De-ndată ce uşa se închise în urma lor, Jane butonă consola

telefonului ei şi începu să-şi pregătească un zbor înapoi acasă, în Oklahoma. Trebuie să-l văd pe Dan, îşi spuse ea. Trebuie să mă asigur că nu i se urcă zborul la cap şi că n-o apucă pe cărări greşite.

Kelly Eamons ajunsese la biroul şerifului din districtul Calhoun aproape de miezul nopţii, pe când şeriful şi patru dintre ajutoarele lui încă îi mai chestionau pe April, Kinsky şi Roberto.

La secţie, îl puseseră pe Roberto într-o încăpere, sub pază, în vreme ce pe Kinsky şi pe April îi ţineau într-o altă cămăruţă. Kinsky, care tăcuse cu desăvârşire tot timpul cât Roberto îi ţinuse în apartament, deîndată ce-l luară poliţiştii pe Roberto din ochii lui, se transformase într-o fântână nestăvilită de cuvinte.

April ascultă cât Len îşi repetă neîncetat povestioara sa umflată. Avusese nevoie de bani în plus pentru a-şi plăti avocatul de divorţ. Roberto îl abordase la barul motelului într-o seară şi se oferise să-l plătească pentru informaţii despre ceea ce făcea corporaţia Astro.

– Nimic extraordinar, insista Kinsky. Doar informaţii despre situaţia financiară a companiei, ce programe promovăm, când lansăm rachete, genul ăsta de lucruri.

– Spionaj industrial, intervenise April.

– Mda, aşa e, a spus Kinsky recunoscător. Spionaj industrial.

– Şi când l-aţi întâlnit pentru prima dată? îl întrebă şeriful.

Kinsky încercă să-şi amintească data exactă, dar mai mult de „acum vreo două luni” nu reuşi să spună.

– Înainte să fie ucis Pete Larsen? îl întrebă April.

Kinsky îngheţă, se holbă la ea cu groază în ochi.

– Doar nu crezi că…

Aplecând din cap, April spuse:

– Şi la fel şi Joe Tenny.

– Oh, Dumnezeule, oftă Kinsky.

Şeriful părea foarte interesat.

– Ei bine, a fost înainte sau după morţile acelea?

– După, spuse Kinsky imediat. Sunt sigur că a fost după. Nu m-aş fi legat cu el la cap dacă aş fi ştiut… adică, n-aş fi făcut-o. Pur şi simplu, n-aş fi făcut-o.

Îşi îngropă faţa în palme. Lui April i se păru că va începe să plângă.

Eamons părea obosită când sosi, după ce condusese jumătate de drum până la Houston şi înapoi. Ceru s-o vadă pe April între patru ochi.

– Te simţi bine? întrebă agenta FBI, odată ce şeriful îi conduse pe Kinsky şi pe ajutoarele sale afară din încăpere.

– Sunt bine, zise April. Sunt sigură, însă, c-am fost speriată, asta până să apară poliţia.

– A fost un gest foarte înţelept din partea ta, să-ţi deschizi telefonul

celular. N-am putut auzi mare lucru, dar mi-a ajuns ca să sun la biroul şerifului şi să întorc volanul şi să vin înapoi aici.

– Poate că ne-ai salvat vieţile.

Agentul Chavez sosi pe la ora două a.m. Kinsky se afla în camera alăturată, încă bâlbâindu-şi povestea unei perechi de ajutori de şerif şi unei stenografe. Din ce-şi putea da seama April după spusele şerifului, Roberto păstrase tăcerea ca un peşte.

– Roberto Rodriguez. Are cazier în California, îi spuse şeriful lui Chavez. Dar şi-a dus pedeapsa la termen şi acum e curat. Chiar nu avem pentru ce să-l reţinem, decât pentru afirmaţia lui Kinsky cum că i-a intrat cu forţa în apartament şi că l-a ţinut pe el şi pe domnişoara Simmonds, de aici, împotriva voinţei lor. Orice avocat de doi bani îl va scoate pe cauţiune de-ndată ce tribunalul districtual se va deschide dimineaţă.

Chavez se întoarse către April.

– A intrat cu forţa în apartament?

Aruncând o privire la Eamons, April aprobă din cap.

– Puteţi verifica uşa de la intrare. Încuietoarea e ruptă.

Şeriful încuviinţă din cap.

– Daţi-mi voie să vorbesc cu omul ăsta, îi spuse Chavez şerifului. Poate că va spune mai multe în spaniolă.

– În engleză n-a spus nici cât de sămânţă. N-a cerut nici măcar un avocat.

Înainte ca Chavez să iasă din încăpere, April spuse:

– Căuta la telefon pe cineva de peste ocean. A încercat de mai multe ori şi oricine ar fi fost cel cu care a vorbit, a spus că persoana îl va suna înapoi.

Şeriful se uită la Chavez.

– Telefonul lui celular e în biroul meu, la fel ca toate celelalte lucruri pe care le avea în buzunare.

Se îndreptară spre biroul şerifului, cu April şi Eamons venind în urma lor. Conţinutul buzunarelor lui Roberto erau împrăştiate pe masa de scris a şerifului: un teanc subţire de bani, nişte mărunţiş, chei, un pachet de batiste din hârtie, un briceag. Şi telefonul celular.

Înşfăcând telefonul de pe masa de scris, şeriful îl întrebă pe ajutorul care stătea chiar la intrarea în biroul său:

– A sunat chestia asta?

– Da, domnule, sigur c-a sunat. Cam c-o oră-n urmă.

– Ai răspuns la el?

– Da, domnule, sigur c-am răspuns.

– Şi?

– Un tip străin, după cum părea. L-am întrebat cine este şi a închis.

Faţa şerifului se înroşi de furie, dar Chavez îi aşeză o mână pe umăr.

– Îl putem depista, cred.
– Un apel de peste ocean?
Chavez spuse cu calm:
– Aşa cred. Cu puţin noroc.

Lamar, Texas

La primele semne ale apusului, April moţăia în maşina lui Eamons în vreme ce agenta FBI o ducea înapoi la apartamentul ei. De-ndată ce parcară în spatele blocului, April se trezi.

– Trebuie să ajung la birou, spuse ea somnoroasă.

Trebui să încerce de două ori ca să coboare din maşină.

Eamons îşi petrecu un braţ pe după mijlocul ei şi o conduse înăuntrul clădirii.

– Trebuie să dormi puţin. Ai trecut prin multe. Lasă astăzi biroul.

– Dar Dan…

– Îl sun eu pe Dan, insistă Eamons când păşiră în liftul gol. Tu dormi puţin. Ăsta-i un ordin.

April îi zâmbi slab agentei FBI. Eamons o conduse la uşa de la intrare în apartament, ezită o clipă, apoi coborî înapoi scările spre parcare. Chavez îşi parcase Chryslerul negru şi sclipitor lângă maşina pe care şi-o închiriase ea şi şedea pe capota ei, aşteptând-o. De-ndată ce o văzu, coborî şi intră înapoi în maşină. Eamons deschise portiera din partea pasagerului şi se strecură în maşină lângă el.

– Încă miroase a nou, spuse ea.

Chavez îi zâmbi.

– E pentru prima dată când o conduc afară din zona metropolitană a Houstonului. N-am avut timp să fac cerere pentru o maşină a agenţiei.

– Îţi poţi deconta benzina.

– Mda.

Chavez aruncă o privire în spate la bloc.

– E bine?

– Aşa cred. A fost destul de speriată de Rodriguez ăla şi-a stat trează toată noaptea…

– Cine n-a fost?

Eamons aprobă din cap, puţin obosită.

– Mda, un somn scurt ar fi o idee bună.

– Deci, ce avem aici? întrebă Chavez.

– Ai scos ceva de la Rodriguez?

– *Nada.* A ajuns să ceară un avocat.

– Ce e cu apelul ăla telefonic de peste ocean?

– S-au apucat de lucru cei de la birou.

Căscând, Eamons întrebă:

– Deci, de unde începem?

– Rodriguez va fi acuzat pentru intrare prin efracţie, poate şi pentru atac, de-ndată ce se deschide tribunalul districtual. Treizeci de secunde după aceea va ieşi pe cauţiune.

– Ar trebui să-l punem sub urmărire. Să-i monitorizăm convorbirile telefonice. E singura noastră legătura cu ceea ce-o fi.

– Ceea ce-o fi? pufni Chavez. Care ceea ce-o fi? Tot ce avem asupra lui e fum şi joc de oglinzi. Nici măcar o urmă de dovadă.

– Dar dacă-l ţinem sub supraveghere, ne va duce la cel care i-a omorât pe oamenii ăia doi şi care a sabotat avionul Astro.

– Încearcă să-i spui asta şefului.

– Nu-l putem lăsa să ne scape! E singura noastră pistă.

Chavez îşi luă ochii de la ea.

– Biroul n-o să plătească pentru supravegherea lui, n-o s-o facă dacă nu-l putem pune în relaţie cu tot restul afacerii.

– Dar nu-l putem pune în relaţie cu nimic până ce nu aflăm mai multe despre el: cu cine discută, pentru cine lucrează.

– Clenciul 22, spuse Chavez, cu un dram de aversiune.

– Îl urmăresc eu, spuse Eamons. Pe mine nu m-a văzut.

Chavez dădu să scuture din cap. Eamons spuse cu încăpăţânare:

– Dacă nu vrea să plătească biroul pentru asta, atunci îmi iau eu concediu de odihnă.

– Şi s-o faci fără întăriri, fără supraveghere electronică? Cine crezi că eşti, James Bond?

Eamons se prăbuşi în scaunul din maşină. Lui Chavez i se păru că semăna cu un copil dezamăgit.

– Ascultă, îi spuse el, ştim că Rodriguez lucrează pentru un serviciu de limuzine. În Houston. Le putem verifica foile de parcurs şi să vedem unde a mers cu maşina. Asta s-ar putea să ne ofere ceva.

– Şi să-i verificăm şi convorbirile telefonice, spuse Eamons cu îndârjire. Asta putem face de la birou.

Aprobând din cap, Chavez roti cheia în contact. Chryslerului se trei la viaţă cu un zumzet.

– Hai să-ţi ducem maşina înapoi la firma de închirieri. Apoi te voi duce înapoi în Houston.

– Ţi-e somn?

– Tu dormi şi eu conduc. După vreo două ore, facem schimb.

Eamons aprobă din cap. E-un partener bun, îşi spuse ea. Nacho e deştept şi de nădejde. La naiba, prea multă precauţie, dar are o familie de care trebuie să se îngrijească. Dacă e nevoie, eu îmi permit să strâmb din nas la domnii de la etaj. El, nu. Dar asta-i bine. El poate face pe omul cel disciplinat, iar eu pe oaia neagră. Alcătuim o echipă bună.

Doamna senator Thornton evita cu conştiinciozitate să folosească banii contribuabililor în scopuri personale. Să angajeze un avion cu reacţie particular şi un pilot şi să zboare spre Oklahoma costa o mică avere, dar plăti pentru el cu propria sa carte de credit. De-ndată ce ajunse la ranch, telefonă la pista de aterizare şi ceru să discute cu pilotul care o ducea de obicei la Austin.

Acesta apăru la uşa casei sale o jumătate de oră mai târziu, pe când Jane era în camera ei de la etaj, folosindu-şi computerul pentru a urmări voturile de după-amiază din Senat. Îşi dăduse votul personal pe mâna lui Bob Quill, aşa încât, oficial, ea era prezentă şi vota.

O bătaie în uşa pe jumătate deschisă îi atrase atenţia. Întorcându-se, văzu faţa oacheşă a Yolandei.

– Vă aşteaptă deratizatorul, spuse Yolanda.

Toată viaţa ei fusese servitoarea familiei, la fel cum fusese şi mama ei înainte. Jane zâmbi de felul în care se exprimase. Toţi cei care pilotau un avion, în ceea ce-o privea pe Yolanda, erau deratizatori.

Când Jane coborî scările, pilotul stătea în pragul uşii de la intrare, semănând cu un ţăran mai degrabă decât cu orice altceva, aşa cum era îmbrăcat în jeanşi şi cămaşă de lucru. În Orientul Mijlociu, pilotase un aparat Warthdog de atac la sol, cu toate că avea nevoie de mai multe pahare ca să-şi dea drumul la gură despre zilele lui de „tras la ţintă”.

– Iară merjeţi la Austin? întrebă el.

– Nu, Zeb. De data asta, nu. Vreau să mă duci la complexul Astro pe insula Matagorda, la prima oră mâine dimineaţă.

– Mergeţi acolo duminica?

– Da, spuse Jane, spunându-şi: Biroul lui Dan va fi închis duminica. Voi putea discuta cu el fără întreruperi, fără să ne deranjeze o grămadă de oameni.

Sprâncenele lui Zeb se încreţiră.

– E un aerodrom particular, nu-i aşa? O să am nevoie de acceptul lor ca s-aterizez acolo. S-ar putea chiar să fie-nchis duminica.

– Mă ocup eu de partea asta, Zeb, spuse Jane. Tu vino doar după mine aici mâine dimineaţă la şapte.

– Şapte.

Dădu să plece, apoi se întoarse cu un zâmbet timid.

– Hm, poate-ar trebui, atunci, să-mi iau micul dejun cu mine?

Jane aprobă din cap.

– Asta-i o idee bună. Eu vreau suc de grepfrut, te rog.

Pilotul plecă şi Jane se duse înapoi la etaj, spunându-şi: Ar fi mai bine să nu-i spun lui Morgan despre asta. N-ar înţelege de ce trebuie să-l văd pe Dan. Se întrebă dacă ea însăşi înţelegea asta.

La Marsa, Tunisia

Din grădina de pe acoperişul hotelului, Asim al-Bashir putea vedea ruinele Cartaginei tremurând în pâcla de căldură. Mediterana scânteia în bătaia soarelui de după-amiază. Turiştii se plimbau pe plaja îngustă. Iahturi scumpe şi vase de croazieră pătau întinderea strălucitoare.

Aşezat la umbra spalierului înfrunzit şi bătut de o briză răcoroasă ce venea dinspre mare, al-Bashir se uita în depărtare la ruinele cetăţii antice. Odinioară, Cartagina reprezenta o putere de temut, îşi spuse el. Navele de luptă din portul acela dominau Mediterana. Apoi veniseră romanii; romanii aceia nepăsători, lipsiţi de imaginaţie, implacabili. Indiferent de câte ori îi înfrânsese Hannibal, indiferent câte armate romane fuseseră măcelărite, aceştia se întorseseră cu mai mulţi, mereu mai mulţi oameni, mai multe armate, mai multe bătălii, până ce făcuseră Cartagina una cu pământul. Demolaseră oraşul, casă cu casă, templu cu templu, piatră cu piatră, până ce nu mai rămăsese nimic în picioare. Apoi turnaseră sare peste fundaţii, aşa încât să nu mai poată creşte niciodată nimic acolo. O distrugere mai sălbatică şi mai completă decât ar putea provoca vreodată o bombă nucleară.

Umilirea cea din urmă fusese aceea că romanii înşişi construiseră un nou oraş la marginea locului pustiit. La ruinele romane se uita acum al-Bashir ţintă.

Acela e duşmanul cu care dăm piept, îşi spuse al-Bashir. Nemilos, implacabil, capabil să ridice armate întregi împotriva noastră indiferent de câte ori îi înfrângem.

Nu-i putem cuceri prin bătălii, ştim asta. Trebuie să-i cucerim dinăuntru. Să-i facem să se autodistrugă. Să-i facem să-şi folosească lăcomia şi puterea unul împotriva celuilalt. Asta facem cu satelitul lor de electricitate. Acesta va fi primul pas al victoriei noastre mult aşteptate asupra lor.

Auzi sunet de paşi venind pe holul pavat cu marmură ce ducea spre spalierul acela umbros. Paşi agitaţi, repezi. Întorcându-se, îl văzu pe egiptean venind spre el, scund, uscat, într-un costum din pânză albă ce părea mai mare cu două numere, cu o pălărie cu boruri largi, care-i acoperea ţeasta pleşuvă.

Al-Bashir se ridică şi dădu de complezenţă din cap.

– Salaam, frate, spuse el, scoţându-şi ochelarii de soare.

Egipteanul îşi scoase şi el ochelarii întunecaţi şi se aşeză pe scaunul din fier forjat vopsit în alb, alături de cel în care stătea al-Bashir fără a mai aştepta să fie invitat.

– Salaam, murmură el.

– Cărui fapt datorez plăcerea vizitei tale? întrebă al-Bashir, cu ironie nedisimulată în glas.

Cei Nouă se întâlneau cu toţii doar rareori şi chiar întâlnirile

separate între ei erau restrânse la număr. Dar, dată fiind putinţa agenţiilor occidentale de informaţii de a trage cu urechea la convorbirile telefonice şi la legăturile dintre computere, unele întâlniri faţă în faţă erau inevitabile.

– Ceilalţi devin nerăbdători cu privire la operaţiunea Powersat, spuse egipteanul.

– Am vorbit cu cei mai mulţi dintre ei. Totul se desfăşoară bine.

Egipteanul îşi dădu jos căciula şi o aşeză pe masa de lângă ei.

– Arestarea agentului tău operativ nu te alarmează?

Al-Bashir permise ca buzele să-i fie curbate de-un zâmbet mic.

– Agentul meu operativ e un şofer care mituia un angajat al corporaţiei Astro pentru a primi informaţii. Nimic altceva.

– Am înţeles că el a fost cel care a provocat explozia depozitului lor de hidrogen.

– Americanii nu au o bănuială în privinţa asta.

– Dar dacă-l au în custodie, s-ar putea să-l convingă să vorbească.

Cu mare răbdare, al-Bashir explică:

– A stat în custodie doar câteva ore. Nu a spus nimic. Acum e liber. Poliţia americană are metode de interogare foarte limitate. Nu avem de ce să ne temem din cauza asta.

Egipteanul aprobă din capul lui rotund şi chel. Uitându-se la el, al-Bashir îşi spuse că altcândva, într-o altă eră, bărbatul acesta ar fi putut fi cel mult scribul unuia dintre faraoni, nu unul care să plănuiască lovituri teroriste.

Egipteanul se linse pe buzele lui groase, apoi spuse:

– Între timp, Randolph şi-a ridicat de la sol avionul-rachetă. Testul a fost un succes.

– Totu-i spre bine, spuse al-Bashir.

– Crezi asta?

Cu un chicot mic, al-Bashir zise:

– Dacă Randolph ar fi fost suficient de înţelept să-mi ceară ajutorul, l-aş fi putut sprijini mult.

Egipteanul păru nedumerit.

– Frate, zise al-Bashir, noi *vrem* ca Randolph să reuşească. Avem nevoie ca el să-şi termine satelitul de electricitate şi să-l aducă în stare operativă. Doar atunci îl vom putea folosi în propriile noastre scopuri.

– Să ucidem mulţi americani, spuse egipteanul.

– Mulţi. Inclusiv, poate, pe preşedintele lor şi mulţi dintre membrii Congresului.

– Adevărat?

– Adevărat. Iar partea cea mai bună e că nu-şi vor da seama niciodată că i-am atacat. Vor crede că satelitul de electricitate a funcţionat greşit. Vor vrea să arunce în aer satelitul ăla chiar acolo

unde e. Cu siguranţă, îl voi sfâşia pe Dan Randolph în bucăţi cu mâinile goale.

Egipteanul se uită gură-cascã la el, admirativ. Cu calm, al-Bashir adăugă:

– Va distruge de asemenea şi cariera politică a singurului candidat la preşedinţie care ne-ar putea ridica unele probleme în viitor.

– Chiar aşa?

– Morgan Scanwell, spuse al-Bashir. Pe el, însă, nu-l vom omorî. Va fi umilit, ruinat.

– Şi Randolph?

– Mulţimile îi vor dărâma clădirile din Texas.

Întorcându-se pentru a se uita iarăşi la ruinele Cartaginei, adăugă:

– Poate că vor presăra chiar şi sare peste locul ocupat acum de Astro Manufacturing.

Insula Matagorda, Texas

Să nu dai voie niciodată unei femei să-şi lase periuţa de dinţi în baia ta, îşi reaminti Dan aplecându-se peste bordul feribotului şi inspirând aerul sărat şi proaspăt. E ca şi cum le-ai permite soldaţilor din infanteria marină să-şi stabilească un capăt de pod pe teritoriul tău.

Soarele cobora şi ultimul feribot din acea zi îşi croia pufăind drum dincolo de golf, spre Insula Matagorda. Dan îşi petrecuse ultima noapte şi toată acea zi de sâmbătă împreună cu Vicki Lee, care venise să realizeze un interviu amănunţit cu el, datorită testului de zbor reuşit al avionului spaţial.

– Amănunţit, murmură Dan în barbă, cu un rânjet.

Vicki era o persoană agreabilă şi energică în pat. Dar când îi propusese să rămână peste noapte în apartamentul lui în loc să se întoarcă la apartamentul ei de hotel închiriat în Lamar, toate semnalele de alarmă ale sistemului nervos al lui Dan începuseră să ţiuie.

Aşa că o dusese până în Lamar în Jaguarul său cu capota proaspăt reparată. Hotelul de acolo nu era cu cine ştie ce mai bun decât Motelul Astro de pe insulă, dar Dan era bucuros că ea se hotărâse să stea în Lamar. Îşi petrecuseră împreună noaptea şi o mare parte din sâmbăta caldă şi umedă hoinărind prin sărăcăcioasele magazine din oraş. Luaseră o cină timpurie în camera ei – în pat, de fapt – şi apoi Dan o sărutase de rămas-bun şi plecase spre casă. Sper că n-am făcut-o lată cu interviul, îşi spuse el urmărind cum se scufunda soarele pe după pinii dezgoliţi de pe insulă. *Aviation Week* este cea mai importantă sursă de informare din industria asta. Ei bine, îşi spuse el, amintindu-şi gâfâielile pasionale ale lui Vicki, cu intervievatoarea am făcut-o lată destul de bine.

Hangarul era întunecat şi gol când intră el în parcare. Apartamentul lui era curat şi ordonat. Tomasina a profitat de absenţa mea, îşi spuse Dan. Dumnezeule, a făcut chiar şi plinul la frigider, observă el scoţând o doză rece cu bere de ghimbir. Când se aşeză la birou şi îşi porni computerul, stătu pe gânduri dacă să adauge şi o duşcă de coniac în răcoritoarea aceea picantă, carbogazoasă. Cum o numesc australienii? Răspunsul îi veni atunci când i se aprinse monitorul: coniac sec.

Dar, imediat ce văzu lista de mesaje care-l aşteptau, uită de băutură. Numele lui Jane Thornton era al treilea pe listă. Deschise mesajul ei înainte tuturor celorlalte.

Era la ranchul din Oklahoma, după cum se părea: cu cămaşă degajată de dril, cu părul maro-roşcovan ridicat de pe ceafă.

– Dan, trebuie să discut cu tine în particular. Vin cu avionul de la ranch mâine, plec de aici la şapte. Poţi pregăti pista de aterizare de

acolo pentru mine, te rog? Nu suna înapoi decât dacă sunt probleme cu asta. Altfel, ne vedem după ce aterizez la complexul tău.

Asta era tot. Are căldură cam cât o scrisoare trimisă de o companie de asigurări, îşi spuse Dan. Şi ce dacă? Jane vine aici, vine duminică. Mâine!

Sări în picioare şi se îndreptă spre baia cea mică. Ar fi bine să fac un duş lung şi bun, îşi spuse el.

Simţindu-se ca un adolescent care-şi aşteaptă partenera să vină, Dan se plimba fără astâmpăr de-a lungul bazei turnului de control miniatural al pistei de aterizare a Astro, urmărind în acelaşi timp avionul cu un singur motor al lui Jane parcurgând ultimul tur al coborârii, cu soarele scânteind pe geamurile cabinei. Tipii din turn îi spuseseră că avionul era un TBM 700 cu turbopropulsor: rapid, presurizat pentru zbor la mare altitudine şi totuşi având o viteză de aterizare destul de scăzută ca să poată face manevra pe terenuri de aterizare scurte.

Cu motorul urlând, avionul cu aripi joase atinse blând solul pe pista de ciment şi apoi merse încet până ce se opri lângă turn. Dan se foia fără astâmpăr, aşteptând să se deschidă trapa şi să apară Jane. Nu fi prost, se avertiză el. A venit aici cu treburi, nu pentru altceva. În ceea ce-o priveşte pe ea, între noi s-a terminat totul.

Dar când Jane se apleacă de spate ca să treacă prin trapă şi păşi pe aripa avionului, el uită complet de toate acestea. Era îmbrăcată într-o cămaşă înflorată cu motive western şi o pereche de jeanşi mulaţi pe picioare. Dan alergă să o ajute să coboare pe brâul de ciment.

– Bună! Mă bucur să te văd.

Jane îi zâmbi.

– Acum îmi poţi da drumul, Dan.

– Oh. Mda.

Îşi luă mâinile de pe talia ei.

Pilotul ieşi cu greu prin trapă şi sări uşor pe pământ.

Dan îi aruncă un set de chei de maşină, apoi arătă cu degetul spre duba companiei care era parcată lângă turnul de control, alături de propriul său Jag.

– E un motel cam la cinci kilometri mai încolo pe drum, îi spuse Dan pilotului, arătând cu degetul. Te aşteaptă. Orice pofteşti, e din partea casei.

Pilotul îi mulţumi şi, după ce primi o încuviinţare din cap din partea lui Jane, se duse la dubă. Dan o escortă pe Jane la Jaguarul său şi o duse, cu nou-instalata capotă a maşinii coborâtă, la Hangarul A.

– N-am mai fost aici, spuse ea pe deasupra vâjâitului de vânt.

– Ştiu.

– Pare foarte liniştit.

– E duminică. Zi de odihnă pentru mare parte din companie.
– Înţeleg.
Aruncând o privire la ea pe când se apropiau de hangar, Dan spuse:
– Ar trebui să vii la o lansare. E o grămadă de forfotă aici.
– Despre asta vreau să vorbesc cu tine, spuse Jane, foarte serioasă.
Dan o conduse în umbrele răcoroase ale hangarului gol şi pe scări în sus la biroul lui.
– Nu e nimeni aici? întrebă Jane pe când străbăteau pasarela spre birou.
– Niciun suflet.
Niles Muhamed era în Hangarul B, Dan ştia asta. Îşi pregătea echipa pentru ridicarea avionului 02 atunci când avea să vină cu transportorul la Galveston. Dar din biroul lui, complexul părea pustiu.
– Doar tu şi cu mine, Jane, aproape singuri pe o insulă tropicală.
Ea ocupă scaunul din faţa mesei lui de scris.
– Semitropicală, în cel mai fericit caz, spuse ea.
Dan se aşeză pe marginea biroului în faţa ei.
– De asta am eu nevoie, de o lecţie de geografie.
– Dan, fii serios. Te rog.
Lui Dan nu-i venea să fie serios. Îi venea să o tragă din scaun şi să valseze prin birou cu ea în braţe. Dar spuse:
– Bine. Despre ce vrei să discutăm?
– Circulă un zvon pe la Washington că eşti de părere că primul tău avion spaţial a fost sabotat.
Deci, asta e, îşi spuse Dan. Strict afaceri.
– Sunt convins că aşa a fost, spuse el. Inginerul meu şef a fost ucis câteva zile mai târziu şi au făcut să semene cu o sinucidere.
– Ce dovezi ai?
– Niciuna. Nicio blestemată de dovadă. Dar unul dintre motivele pentru care am ridicat de la sol pasărea de rezervă a fost să demonstrez că avionul spaţial nu are nicio defecţiune de proiectare. Că zboară fără probleme atunci când nu-şi bagă nimeni coada.
– Asta-i o explicaţie cam subţire, Dan.
– Ştiu. Nimeni nu mă crede. Nu reuşesc să-i fac nici pe afurisiţii ăia de la FBI să mă ia în serios.
– Înţeleg, spuse Jane.
Tăcu. Dan aşteptă câteva momente, întrebându-se ce să facă mai departe. Într-un sfârşit, întrebă:
– Doar despre asta ai venit până aici să discutăm?
– Nu. Nu tocmai.
– Ce altceva?
– Tu.
– Eu?

– Şi Morgan.

– Iarăşi el, bombăni Dan.

– Dan, el e singurul om din SUA care poate face ţara asta să aibă independenţă energetică.

– Şi ploaia cade-n sus.

– E adevărat!

Încercând să-şi ţină sentimentele sub control, Dan spuse:

– Jane, se poate ca Scanwell să fie singurul candidat care să vrea să facă America independentă din punct de vedere energetic, dar…

– Are nevoie de ajutorul tău.

– Dar îl ajut! Aş aprecia dacă aş primi şi eu puţin ajutor în schimb.

– Ne ocupăm de asta. Am introdus în Senat un proiect legislativ care să te ajute să aduni finanţări.

– Jane, fac echilibristică pe-un şiret aici.

Fără voia ei, chicoti.

– Întotdeauna te-ai priceput la cuvinte, Dan.

– Unul dintre multele mele talente, rânji el.

Redevenind serioasă, Jane spuse:

– Testul ăsta de zbor al tău a stârnit mulţi duşmani. NASA crede…

– Ştiu. Ei cred că mi-am luat nasul la purtare.

– Mai rău, Dan. Ei cred că reprezinţi o ameninţare la adresa lor.

– Asta nu mă deranjează cu nimic.

– Dar ţi se vor opune la fiecare pas.

– Şi ce dacă? Nu am nevoie de ajutorul lor.

– Nu înţelegi, spuse ea. Agenţiile guvernamentale de reglementare cum e FAA vor avea nevoie de consultanţă avizată cu privire la avioanele tale înainte să te mai lase să le ridici de la sol. La cine crezi că vor apela?

Dan cunoştea răspunsul.

– Iar când le vei cere investitorilor particulari finanţare, cui le vor cere aceştia părerea?

– Afurisita de agenţie spaţială, mârâi el.

– Exact.

– Ei bine, nu trebuie să-mi fac nicio grijă în privinţa asta dacă-i las pe cei de la Tricontinental să cumpere o parte din compania mea. Sau pe Yamagata.

– Nu putem accepta asta! spuse ea tăios.

– Noi? Vrei să spui Scanwell?

– Da. Morgan nu te poate include în programul lui de independenţă energetică dacă eşti deţinut de o companie petrolieră multinaţională sau de o corporaţie japoneză.

– Scanwell nu mă va putea include în nimic dacă nu primesc nişte finanţări al naibii de repede. Mă voi scufunda.

– Ne străduim, Dan. Dar trebuie să cooperezi.

– Asta *fac*, cooperez! Îmi dau silinţa cât pot eu ca să aduc electrosatelitul în stare de funcţionare.

– Dar nu poţi strâmba din nas la FAA aşa cum tocmai ai făcut. Nu-ţi poţi face din NASA un duşman.

– La dracu’ ducă-se, de două ori şi-napoi! explodă Dan. Testul ăsta de zbor a generat mai multă publicitate pentru ideea de independenţă energetică decât orice a făcut Scanwell! Graţie zborului ăsta, încep să primesc până şi semne de interes din partea unor potenţiali investitori.

– Nu e genul de publicitate de care avem noi nevoie, spuse Jane. Pe tine te face să pari un erou, ştiu asta, dar îţi aduce mai mulţi duşmani decât prieteni.

– Vrei să spui că-i răpeşte lui Scanwell atenţia presei.

– Nu, nu asta vreau să spun.

– El ţine discursuri, iar eu chiar *fac* ceva. Poate că *eu* ar trebui să candidez la preşedinţie!

Uitându-se în sus la tavan ca pentru a cere ajutor divin, Jane spuse:

– Dan, pur şi simplu nu înţelegi cum stă treaba cu politica. Trebuie să-ţi faci prieteni, nu duşmani.

– Eu nu sunt politician, Jane. Nu sunt decât un om de afaceri care încearcă să-şi împiedice compania să intre în colaps.

– I-ai putea fi de mare ajutor lui Morgan dacă doar vei…

– Nu vreau să-l ajut pe Scanwell sau pe nimeni altcineva! se răsti el. Nu vreau decât să pun în funcţiune electrosatelitul.

– Şi viitorul ţării?

– Viitorul ţării va fi mult mai luminos dacă vom avea un satelit de electricitate care va demonstra că putem aduce energie din spaţiu.

– Dan, dacă ai putea măcar lucra *cu* Morgan în loc să alergi de unul singur spre atingerea propriului tău ţel…

– Şi cu ce m-ar ajuta asta pe mine? întrebă el.

Ea îşi lăsă capul în piept şi, pentru o clipă, lui Dan i se păru că plângea. Dar apoi, ea ridică iarăşi privirea spre el şi avea ochii uscaţi.

– Putem face să fie ales preşedinte, Dan. E un mare om. Ar putea fi un mare preşedinte.

Furia mocnea adânc în el, dar Dan se luptă s-o păstreze sub control.

– Uite, îmi place de Morgan Scanwell. Chiar îmi place. S-ar putea să fie un preşedinte destul de decent dacă reuşeşte să fie ales. Dar asta e problema lui, nu a mea. Eu propriile probleme, şi sunt o grămadă.

– Ştiu asta, Dan, dar nu înţelegi că…

– Jane, nu înţelegi că tu eşti singura persoană din lume la care ţin?

Lui Jane i se opri respiraţia în gât, apoi scutură încet din cap.

– Dacă are vreo importanţă, Dan, simt acelaşi lucru pentru tine.

El se simţea ca şi când fusese aruncat din avion.

– Îmi doresc să nu fi fost aşa, continuă Jane, aproape în şoaptă. Nu-mi creezi decât probleme. Dar nu am încetat niciodată să te iubesc. Chiar şi când eram furioasă pe tine, ştiam că te iubesc.

– Şi eu te iubesc, Jane, se auzi el spunând cu o voce dogită.

Ea se ridică în picioare, privindu-l în ochi.

– Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

Dan o prinse în braţe şi o sărută. Ea se topi în el şi i se păru că toţi anii, despărţirea, certurile, dispăruseră. După o vreme lungă, lungă şi fără suflare, el îşi strecură braţul pe după mijlocul ei şi o împinse către uşa biroului.

Observă privirea ei întrebătoare. Cu un surâs neconvingător, spuse:

– Îţi vine să crezi că apartamentul meu e mai încolo pe pasarelă?

Ea îi zâmbi înapoi, cu capul aşezat pe umărul lui.

– Da. După cum te ştiu, te cred.

Dan se simţea foarte recunoscător Tomasinei. Făcură dragoste într-un abandon total, de parcă nu fuseseră niciodată despărţiţi, de parcă nu trebuiau să se afle niciunde altundeva pe tot Pământul, de parcă nimeni altcineva nu-i mai interesa. Dar, într-un sfârşit, când lumina de după-amiază târzie intră prin geamul apartamentului, Jane se ridică în capul oaselor.

– Mă tem că trebuie să mă întorc, spuse ea.

– Nu, şopti Dan. Rămâi cu mine.

– Aş vrea să pot, Dan.

El aprobă din cap fără tragere de inimă, ştiind că trecuse momentul.

– Bine. Voi suna la motel să le spun să-ţi trimită pilotul înapoi la aeroport.

Ea îi oferi o privire poznaşă.

– Nu încă.

– Nu?

– Îţi mai place să faci duşuri lungi?

El îşi luă mâna de pe telefon şi se ridică în picioare.

– Dau drumul la apă, spuse, pornind spre baia cea mică.

Duşul de-abia dacă-i destul de mare pentru o singură persoană, îşi spuse. Asta o să fie distractiv.

Şi chiar aşa fu. Trupuri goale şi alunecoase. Dan se lovi cu cotul de pereţii acoperiţi cu faianţă mai mult decât o singură dată, se lovi la genunchi destul de tare să-l facă să ţipe de durere, dar nu conta, nimic nu mai conta cu excepţia faptului că Jane era cu el şi că erau împreună şi nimic din restul lumii nu mai conta câtuşi de puţin. Până ce apa începu într-un sfârşit să se răcească.

– Rezervorul de apă caldă e cam mic, se scuză Dan.

– E vremea să plec, spuse Jane, ieşind din cabina de duş, întinzând

mâna după un prosop.

Dan o şterse cât de încet putu, dar într-un sfârşit ea se întoarse în dormitor şi începu să ridice hainele pe care le aruncaseră peste tot.

O dată ce termină de îmbrăcat, Dan sună la motel şi-i spuse pilotului lui Jane că se vor întâlni cu el pe pistă într-o jumătate de oră.

Păşind în căldura umedă a după-amiezii târzii, Dan întrebă:

– Acum ce se întâmplă, Jane?

După o clipă de ezitare, ea spuse:

– Trebuie să mă întorc la Washington şi tu trebuie să-ţi faci satelitul de electricitate să funcţioneze.

– Şi Scanwell?

Ca şi când nu l-ar fi auzit, Jane spuse:

– Voi vorbi cu şeful de la FAA pentru tine. Nu cred că-i voi putea aduce de partea ta pe cei de la NASA, dar îi pot împiedica cel puţin să te critice în public.

– Şi Scanwell? repetă el.

Ea deschise portiera Jaguarului din partea pasagerului şi urcă în maşină. Dan merse de partea şoferului fără să-şi ia ochii de la ea.

Odată ce porni motorul, Jane spuse:

– Dacă nu le vei mai strâmba din nas celor de la FAA, îi poţi fi de mare ajutor lui Morgan să fie ales.

– Nu la asta mă refeream şi o ştii foarte bine, zise el.

Ea nu răspunse. Dan introduse în viteză Jaguarul, ieşi cu spatele din parcare, porni spre pistă.

– Jane, cât eşti de implicată cu Scanwell? Adică, dacă vom…

– Sunt căsătorită cu el, spuse ea, uitându-se drept înainte. E soţul meu.

Lui Dan i se păru că o tonă de gheaţă tocmai îi fusese turnată în cap.

– Căsătorită? se auzi el scâncind.

– De aproape doi ani deja, spuse ea cu o voce atât de plată şi de egală, încât el ştiu că înlăuntrul ei se dădea o luptă. E atât de rigid în concepţii… ei bine, atunci mi s-a părut o idee bună.

– Fiu de curvă fără mamă, bâigui Dan.

– Am păstrat secretul. Nici măcar ajutoarele noastre cele mai apropiate nu ştiu. Jumătate din susţinerea pe care mă bazez la Washington ar dispărea dacă s-ar gândi la mine ca la soţia lui Morgan Scanwell.

Dan îşi ţinu privirea asupra drumului, strângând tare de volan.

– Tu m-ai părăsit, Dan. Te-ai dus în Japonia.

– M-am întors.

– Dar nu la mine. Te-ai întors şi ai pornit compania asta a ta. Ai fost mai interesat de spaţiul cosmic decât de mine.

– Mie mi s-a părut că tu eşti mai interesată să fii senator decât de

mine.

Într-un târziu, ea se întoarse către el.

– Suntem doi proşti de primă mână, nu-i aşa?

– Aşa cred.

Se gândi o clipă.

– Îl iubeşti? Îl iubeai, dacă te-ai măritat cu el. Dar acum...?

– Am crezut că-l iubesc. L-am crezut cel mai bun din lume. Încă-l mai cred. E un mare om, Dan. Un om minunat în atâtea feluri. El...

– Hm, nu trebuie să-mi spui cât e de minunat, mormăi Dan. Întrebarea e: care e poziţia noastră, a ta şi a mea, aici şi acum?

Pentru prima dată de când o întâlnise prima oară, cu atâţia ani în urmă, Jane părea nesigură, nedumerită, în pragul lacrimilor.

– Nu ştiu, Dan. Nu pot divorţa de el, nu atâta vreme cât e în campanie pentru Casa Albă.

– Iar dacă va ieşi câştigător, vei fi Prima lui Doamnă. Christoase.

Lui Dan îi venea să iasă cu maşina de pe şosea, să treacă prin tufărişurile dese de pe marginea drumului şi să sară în apa învolburată a golfului care-l aştepta mai încolo.

– Dă-mi timp, Dan, se rugă ea. Lasă-mă să rezolv problema asta. Nu e deloc uşor.

– Mie-mi spui?

Jane scutură din cap.

– Mi-aş dori să nu te iubesc.

– Nu spune asta.

– Nu asta vreau să spun. Nu în felul ăsta.

El coti pe îngustul drum secundar, văzu balonul de sticlă al turnului de control scânteind în lumina soarelui la apus.

– Ce ne vom face? întrebă Dan. Pentru cele şapte cercuri ale iadului, ce ne vom face?

– Nu ştiu, Dan. Nu încă. Trebuie să mă gândesc bine la asta, să-mi pun gândurile în ordine.

Furia fierbea la foc mic înlăuntrul lui Dan atunci când opri brusc decapotabila într-un nor de praf.

Jane îi aşeză o mână pe braţ.

– Orice s-ar întâmpla, Dan, eu te iubesc. Ţine minte asta.

– Dar te întorci înapoi la *el*.

– Mă întorc la munca mea în Washington. Morgan e în Austin, atunci când nu e plecat să-şi promoveze candidatura.

– Vei fi cu el.

– Va trebui să fiu.

– Şi noi?

– Să nu faci nimic necugetat, Dan. Pune-ţi satelitul în funcţiune, dar nu te opune celor de la FAA sau oricui altcuiva. Şi nu vinde acţiuni celor de la Tricontinental sau lui Yamagata.

– Mda. Sigur.

Îi venea să-şi sprijine capul pe volan. Sau poate să-şi spulbere creierii cu un pistol.

Houston, Texas

Agentului special Chavez nu-i plăcea să fie chemat în biroul directorului de operaţiuni. În ceea ce-l privea pe Nacho, cei de la etaj puteau bate ce cărări îi tăia capul şi să joace ce jocuri doreau, lui nu-i păsa. Atâta vreme cât îl lăsau pe el în pace.

Dar în dimineaţa aceea de luni, el şi Kelly Eamons urcară cu liftul de la birourile lor spre etajul celor de la conducere.

– Uită-te ce covoare au, şopti Eamons pe când străbăteau coridorul spre apartamentul directoarei.

– Şi noi avem covoare jos, răspunse Chavez tot în şoaptă.

– Nu atât de groase.

Directoarea era nouă în funcţie, fiind promovată de la biroul din Seattle. Era o afro-americană din Philadelphia şi avea reputaţia că este un birocrat dur, exigent, care-şi făcea mai multe griji despre cum este privită la Washington decât despre orice altceva. Nici Chavez, nici Eamons n-o întâlniseră decât la ceremonia oficială de preluare a biroului regional.

Dar chiar că arată dur, îşi spuse Chavez când recepţionista îi conduse în biroul directoarei. O femeie scundă, de categoria cocoş, şedea în spatele unui birou uriaş, cu o expresie combativă pe faţa scofâlcită. Avea pielea la fel de închisă la culoare ca mobila de mahon din încăpere. Masa de scris nu era aglomerată, era de fapt goală, cu excepţia unei console de telefon, un monitor subţire şi un mouse fără fir. Pe peretele din spatele ei, însă, văzu fotografii ale femeii cu jucătorii echipei de fotbal american Eagles din Philadelphia. Dură, sigur că da, îşi spuse Chavez. Fanii Eagles sunt nişte ucigaşi.

Femeia nu se ridică de la masă atunci când intrară Chavez şi Eamons, abia dacă făcu un gest spre fotoliile acoperite cu piele din faţa ei. Nu le oferi nici cafea, nu făcu nici conversaţie măruntă.

– Washingtonul tocmai a primit o cerere de informaţii de la Langley…

– De la CIA? îi scăpă lui Eamons.

Directoarea o fixă cu o privire severă.

– Mai rău. De la Siguranţa Internă. Barosanii vor să ştie ce facem cu Astro Manufacturing.

Eamons aruncă o privire la Chavez, care apelă imediat la un jargon funcţionăresc de lemn răspunzând:

– Analizam posibilitatea ca un accident fatal şi o aparentă sinucidere să fie de fapt crime.

– Ce vă face să credeţi asta? întrebă directoarea.

Chavez trase inconştient de gulerul cămăşii.

– Hm, incidentele acestea s-ar putea să fie legate de prăbuşirea unei nave cosmice experimentale a Astro, răspunse el.

– Avionul spaţial s-ar putea să fi fost sabotat, adăugă Eamons.

– Sabotat? se răsti directoarea. De către cine?
Înainte ca Chavez să poată răspunde, Eamons spuse:
– Posibil de către terorişti.
Directoarea îşi îndreptă spre ea degetele sale butucănoase.
– Asta explică interesul barosanilor.
Amândoi agenţii aşteptară următoarea întrebare.
– Şi ce aţi găsit?
– Nu prea mult, spuse Chavez. Avem o singură pistă, un bărbat care se presupune că a mituit un angajat al Astro pentru informaţii cu privire la operaţiunile companiei.
– Şi?
– Nu avem destule motive să-l reţinem. A fost acuzat de intrare prin efracţie şi atac simplu. A ieşit pe cauţiune.
– Ar trebui să-l punem sub supraveghere?
– Până acum, în afară de el nu avem altceva, recunoscu Chavez. Aveam de gând să-i verificăm legăturile de aici din Houston. E angajat ca şofer la un serviciu de limuzine.
– L-am verificat eu ieri, spuse Eamons.
– Duminică?
Directoarea păru aproape uluită.
Cu o ridicare voioasă din umeri, Eamons spuse:
– Dispecerul nu lucrează duminica şi asistentul lui a fost de mai mare ajutor decât ar fi fost el. Rodriguez – acesta e numele suspectului, Roberto Rodriguez – a făcut pe şoferul în special pentru membri din conducerea Tricontinental.
– Tricontinental are vreo legătură cu Astro? întrebă directoarea.
Chavez spuse:
– L-am putea întreba pe directorul Astro, Dan Randolph. El e cel care a venit la noi primul cu povestea sabotajului.
Întorcându-se iarăşi spre Eamons, directoarea spuse:
– Întocmiţi o listă cu oamenii din Tricontinental pentru care Rodriguez a făcut pe şoferul.
– Am întocmit-o deja, spuse Eamons. V-o pot trimite prin computer de la biroul meu.
– Trimite-mi-o, spuse directoarea. Acum. Am nevoie de listă înainte să-mi dau seama ce să spun Washingtonului.

Dan dormise doar pe apucate, având vise încâlcite despre Jane şi Scanwell şi un monstru întunecat şi fără chip care-i pândea. Se ridică din pat atunci când urcă şi soarele pe cer, chinuit şi uluit şi neştiind absolut deloc ce să facă în privinţa lui Jane.
Căsătorită. S-a căsătorit cu el. În secret. Nu vor să ştie nimeni. Dar mie mi-a spus despre asta. Nu poate fi cine ştie ce căsnicie. Abia dacă sunt vreodată împreună. Dar e căsătorită cu el! Cu el face sex.

Iar tu faci sex cu alte femei, îi reaminti vocea aceea sardonică din gând. La naiba, o smotoceai pe Vicki Lee chiar cu o noapte înainte ca Jane să vină să te vadă.

Asta nu înseamnă nimic, insistă el. Nu e nicio dragoste la mijloc, nicio relaţie. Dar ea s-a *căsătorit* cu Scanwell; sunt soţ şi soţie.

Certându-se cu el însuşi, Dan se îmbrăcă şi merse la birou înainte ca acesta să se deschidă oficial. Abia dacă se aşeză la masă, când April îşi iţi capul de după uşă.

– Micul dejun? întrebă ea, de parcă totul era normal. Cafea?

– Unde ai fost vineri? întrebă Dan.

– Nu mi-aţi primit mesajul telefonic? spuse ea, păşind complet înăuntrul biroului. I-am cerut lui Kelly să vă sune.

– Kelly?

– Eamons. Agentul FBI.

Dan scutură din cap.

– Ce s-a întâmplat?

Ea rămase în faţa mesei lui de scris şi-i spuse toată povestea despre Kinsky, despre Roberto şi despre poliţie.

– Len îi vindea informaţii tipului ăsta? întrebă Dan, incapabil să accepte ideea.

April aprobă solemn din cap.

– Pe deasupra, e şi un tip care te sperie. Te sperie foarte tare.

– E în mâinile poliţiei acum?

– A ieşit pe cauţiune.

– Minunat.

Dan studie pentru o clipă faţa lui April, spunându-şi:

Dacă e speriată, chiar n-o arată.

– Deci, unde e Len acum?

– Nu ştiu. Probabil într-un avion, plecând undeva departe de aici.

– Chiar atât de speriat e, hă?

– A fost îngrozit.

– Dar tu? N-ar trebui să te protejăm cumva?

April ezită.

– Nu cred că Roberto… ei bine, poate.

Se cutremură.

– Bine, spuse Dan cu o grimasă. Cheamă-l la telefon pentru mine pe O'Connell de la securitate. Şi vreau să vorbesc Gerry Adair.

Ea aprobă din cap.

– Altceva?

Dan ezită un moment, apoi spuse:

– Dacă a plecat Len, voi avea nevoie de cineva care să se ocupe de relaţiile cu publicul pe aici.

– Pot suna la câţiva vânători de capete…

– Mnu. Nu-mi permit.

Dan îndreptă degetul spre ea ca pe un pistol şi spuse:
– Te poţi ocupa tu de PR.
– Eu?
Părea şocată.
– Dacă o putea face Len, poţi şi tu. Eşti mult mai deşteaptă ca el.
– Dar nu ştiu nimic despre asta! protestă April.
Depărtându-şi braţele, Dan spuse:
– E simplu. Când îţi cer informaţii reporterii, le oferi răspunsurile noastre standard. Len are un dosar plin de declaraţii preînregistrate. Dacă primeşti o întrebare la care să nu se mai fi răspuns, te ajut eu să scrii răspunsul.
– Dar…
– Când vrei să dai un comunicat de presă, ai dosarele lui Len, toate persoanele lui de contact, numele, afilierile, numerele de telefon, adresele de e-mail. Nicio bătaie de cap.
April părea şovăitoare.
– O poţi face, puştoaico. Meseria de PR se bazează pe contacte, iar Len a întocmit o listă destul de bună cu aşa ceva.
– Trebuie să fie mai mult decât atât, spuse April.
– Nu, zise Dan. Îţi voi acorda până şi o mărire de salariu. Una mică.
Ea râse.
– Ei bine, o să încerc. Dar nu ştiu ce să zic despre asta.
– O să te descurci de minune. O să porneşti într-o carieră complet nouă.
Ea scutură neîncrezătoare din cap, dar nu se mai opuse ideii.
– Bine, zise ea încet. Mai e altceva?
Dan scutură din cap.
– Nu, doar dacă nu-mi poţi găsi undeva un miliard de dolari. Şi să-mi spui cum să fac să ţin lupii departe de uşă.
– Vreţi să spuneţi creditorii?
– Mă gândeam la Tricontinental şi la Yamagata.
Fără voia lui, Dan râse.
– Că tot veni vorba de lupii aceia, zise April, ridicându-se din scaun, aveţi apeluri care vă aşteaptă încă de vineri de la domnul Yamagata şi de la domnul al-Bashir.
– Minunat, spuse Dan.

În ciuda orelor petrecute la secţia şerifului din districtul Calhoun, Roberto se prezentă luni dimineaţa la serviciu, la garajul firmei de limuzine. Singura lui sarcină era să-l ia pe Asim al-Bashir, care sosea chiar înainte de prânz la Aeroportul Internaţional Houston.
Dispecerul şef, un afro-american bătrân şi scorţos, îl privi bănuitor pe Roberto. Scuturând din cap, acesta spuse:
– Tre’ să fii special în v-un fel; tipu’ ăsta arab plăteşte bani frumoşi

ca să stai p-aci toată dimineaţa numa’ ca să-l poţi lua apoi de la aeroport. Nu vrea să ia pe nimeni altcineva.

Singurul răspuns al lui Roberto fu un mormăit.

– Ce-i faci arabului de te doreşte cu atâta râvnă?

Roberto se gândi să-l ridice de pe scaun pe bătrânul ăla costeliv şi să-l scuture ca pe-un dovleac uscat pe dinăuntru, dar dispecerul avea acel curaj amar pe care-l dobândeşti odată cu vârsta. Ştia că, oricum, va muri curând, aşa că nu se temea de prea multe lucruri. Pe deasupra, ceilalţi şoferi care-şi pierdeau vremea pe acolo aveau să-i ia partea, iar Roberto nu-şi putea permite să dea iarăşi nas cu poliţaii câtă vreme treaba aia cu efracţia încă mai făcea umbră asupra lui, din districtul Calhoun.

Cu sclipirea unui rânjet hărţuitor, dispecerul spuse:

– Am auzit că arabii ăia-s o adunătură dă poponari. Îţi face curte arabu’ ăsta, Roberto, omu’ meu?

Roberto înşfăcă dosarul din mâna bătrânului şi-l rupse în două, apoi, fără niciun cuvânt, îi înmână bucăţile rupte înapoi dispecerului uluit şi se îndepărtă.

Washington, D.C.

O berlină fără numere de înmatriculare o duse pe Jane de la Aeroportul Naţional Ronald Reagan la blocul cu apartamente în care locuia la ieşirea din Dupont Circle, lângă Connecticut Avenue şi Embassy Row.

A fi senator al Statelor Unite presupune anumite avantaje. Un membru al acelui club exclusivist de o sută de oameni îi poate da un telefon directorului Agenţiei Centrale de Informaţii din avionul ei particular într-o seară de duminică şi să-l facă pe om să plece de la masa de cină pentru a-i răspunde la apel. Un senator al SUA poate suna la directorul FBI şi să-i ceară să coopereze cât mai temeinic cu CIA la o anchetă asupra prăbuşirii avionului spaţial al Astro.

Dar, pe când se îmbrăca pentru orele de serviciu de pe Dealul Capitoliului în apartamentul ei luxos, dar cu gust, Jane îşi dădu seama cât de tăcut era totul în jur, cât de gol şi de singuratic. Gândurile ei învolburate continuau să se întoarcă la Dan, la îndârjirea lui, la pasiunea lui, la convingerea lui. Nu era niciodată linişte în preajma lui Dan, lucrurile nu erau niciodată previzibile şi nu deveneau o rutină. Chiar şi ceea ce-i făcuse să se despartă, entuziasmul său nebunesc de a crea acel satelit de electricitate, era grandios, mai mare ca orice pe lume. Iar acum ne-a reunit, cel puţin pentru o clipă.

Nu se poate, îşi spuse Jane pe când cobora cu liftul spre garajul unde o aşteptau maşina şi şoferul ei, abia auzind muzica dată la volum redus ce ieşea din difuzorul de pe tavan. Dan şi cu mine nu putem fi împreună. Nu-l pot răni pe Morgan în felul ăsta. L-ar distruge dacă i-aş cere să divorţăm. I-ar spulbera şansele de a ajunge la Casa Albă.

Totul fusese plănuit atât de ingenios, atât de complet. După ce Morgan va fi câştigat nominalizarea din partea partidului, ei îşi vor anunţa căsătoria, vor trece chiar şi printr-o ceremonie oficială. O publicitate extraordinară. Iar ea îi va sta alături de-a lungul întregii campanii obositoare. În fiecare minut. La fiecare pas către Casa Albă.

Nu l-aş putea părăsi odată ce va fi preşedinte, îşi spuse Jane. Nimeni n-a divorţat de un preşedinte. Nici măcar după ce acesta a ieşit din funcţie. În vreme ce berlina o ducea spre Clădirea cu Birouri a Senatului, Jane zâmbi sumbru în sinea ei. Dar dacă ar divorţa vreodată o Primă Doamnă de un preşedinte, aceasta s-ar întâmpla numai de dragul lui Dan Randolph.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, se răsti al-Bashir, de-ndată ce Roberto porni limuzina şi se îndepărtă de terminalul aeroportului.

Fără tragere de inimă, Roberto explică fiasco-ul cu Kinsky şi April.

– Secretara lui Randolph? întrebă al-Bashir. A fost acolo? Te-a văzut?

– Mda, spuse Roberto, aruncând o privire în oglinda retrovizoare la faţa rotundă şi maronie a arabului. E-o bucată bună, omule.

Al-Bashir îl săgetă cu privirea.

– Şi spui că a fost implicat FBI-ul?

– Un *chicano*, un tip masiv, a venit în încăpere cât mă interogau. A vorbit cu mine-n spaniolă, mare scofală.

FBI-ul, îşi spuse al-Bashir căzut pe gânduri. Asta ar putea fi serios.

– Şi cum stă treaba cu contactul tău, Kinsky ăsta?

Roberto ridică din umerii săi grei.

– Nu ştiu. După cum arăta, însă, e pus pă goană. Deja tre' să fi ajuns la jumatea drumului spre China.

Cât de tipic pentru un evreu laş, îşi spuse al-Bashir. Rămase tăcut vreme de mai multe momente, gândind repede în timp ce Roberto manevra limuzina albă prin traficul aglomerat de pe autostradă.

Va trebui să mă descotorosesc de bădăranul ăsta. O să-i pun pe cei de la serviciul de personal de la Tricontinental să-i găsească o slujbă înapoi în California. Tricontinental are un program de reabilitare. Vor fi bucuroşi să-l adauge pe lista lor de fapte bune. Nu-mi permit să-l am în apropierea mea. E un instrument prea bont pentru ceea ce trebuie făcut acum. Pe lângă asta, îşi spuse el, acum mă pot infiltra eu însumi în Astro, iar Dan Randolph mă va primi cu braţele deschise. Poate că la fel şi secretara lui. Gândul acesta îl făcu pe al-Bashir să zâmbească fericit.

– Eşti gata să ridici în aer pasărea zero-doi? întrebă Dan.

Gerry Adair se întoarse către el. Apoi rânji.

– E catolic Papa?

Stăteau umăr la umăr în Hangarul B, unde Niles Muhamed îşi direcţiona cu severitate echipa în vreme ce aceasta cobora cu grijă – cu tandreţe, îşi dădu seama Dan – avionul spaţial de pe platforma pe care fusese legat, aducându-l în siguranţă pe pardoseala hangarului. Aerul răsuna de strigătele şi avertismentele răguşite ale lui Muhamed. Acesta punea în umbră până şi zumzetul electric al macaralei de deasupra.

– Nu te-ai lenevit de la prăbuşire încoace?

– Am folosit simulatorul în fiecare zi, Dan. Mai pregătit ca acum nu pot fi.

– Bun, spuse Dan, aprobând din cap. Păstrează-te în formă.

– Când crezi că putem face lansarea?

Dan se scărpină pe bărbie.

– În vreo două săptămâni. Poate mai curând. Cei de la departamentul juridic încearcă să obţină permise de la şase sute de afurisite de agenţii guvernamentale diferite.

– O să aterizăm iarăşi în Venezuela?

Dan ezită.

– Nu ştiu încă. Poate da, poate nu.

Adair dădu să răspundă, dar Muhamed veni spre ei cu paşi grei şi arătă cu degetul mare peste umăr către avionul spaţial care stătea acum pe cele trei roţi de aterizare ale sale. Transportorul cu platformă scrâşni în viteză şi porni să iasă din hangar într-un vâjâit şi un nor înecăcios de fum de motorină.

– Bine, micuţule zburător, ai zis că vrei să verifici carlinga, spuse Muhamed.

Adair aprobă o dată din cap şi porni cu paşi vioi spre avionul spaţial asemenea unui copil care se duce spre cadourile de Crăciun. Dan observă că echipa instalase un set de scări din metal.

– Nu ştiu de ce tre’ să meargă să şadă-n carlingă, bombăni Muhamed. Pasărea nu se duce niciunde.

Dan rânji spre el.

– E pilot, Niles. Dacă l-ai lăsa, ar dormi şi ar mânca acolo.

Muhamed scutură din cap.

– Nime’ n-o să-mi murdărească mie carlinga cu firimituri şi-alte prostii.

Dan râse, spunându-şi: Poate c-ar trebui să-l pun pe Niles responsabil cu securitatea.

April fu uluită când se întoarse în apartamentul ei. Deschizând uşa de la intrare, auzi muzică western şi country ieşind din radioul ei. Ştia că nu lăsase radioul deschis când plecase dimineaţă, şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu l-ar fi lăsat niciodată deschis la genul *ăla* de tânguieli ale rataţilor.

Precautã, deschise uşa doar pe jumătate, pregătită să fugă înapoi la maşină dacă Roberto sau vreun străin s-ar fi aflat în apartament.

Kelly Eamons şedea în fotoliu, aplecată deasupra computerului pe care-l ţinea în poală, tastând neîncetat.

Lăsând să-i scape un suspin de uşurare, April păşi în sufragerie şi închise uşa. Eamons ridică privirea şi zâmbi.

– Bună! M-am întors la cazul tău. Dar să nu spui nimănui de asta.

Boulder, Colorado

Len Kinsky şedea încordat în scaunul mic din răchită împletită de pe trotuarul din faţa restaurantului Walnut Brewery. Dinspre munţi sufla o briză răcoroasă, copacii care mărgineau strada începuseră deja să se aurească. Uitându-se înăuntru prin vitrina cea mare din faţă a restaurantului, Kinsky reuşea să vadă cuva mare din oţel inoxidabil strălucitor a fabricii de bere în miniatură. Oamenii comandau mostre, un şir de pahare mici umplute cu diferite tipuri de bere. Tânjea după vechiul Luchow's din New York şi după o cană serioasă de bere nemţească tare.

De cealaltă parte a mesei şedea Rick Chatham, cu un zâmbet afabil pe faţa sa rotundă şi cu barbă. Kinsky nu avea încredere în bărbaţii care purtau coadă, dar era suficient de disperat să accepte întâlnirea aceea cu acel partizan al ecologiei.

– Încearcă berea de grâu, sugeră Chatham. O să-ţi placă.

Lui Kinsky nu-i plăcea să i se spună ce i-ar plăcea sau nu. Dar ce dracu', îşi spuse el, tipul nu încearcă decât să fie prietenos. Pe deasupra, eu am nevoie de el mai mult decât are el nevoie de mine.

Chiar dacă supermagazinul era la o stradă depărtare, strada Walnut era aglomerată cu studenţi zdrenţăroşi, îmbrăcaţi în jeanşi rupţi şi tricouri care trebuiau să arate jegoase dar care costau de fapt o avere. Pe lângă ei, pe trotuar, treceau nedumeriţi şi turişti, ducând în spate rucsacuri, apă la sticlă şi copii care fie dormeau, fie ţipau. În capătul străzii, Kinsky vedea munţi şi cerul albastru şi curat, dar prefera să se uite la clădirile din cărămidă şi şindrilă care mărgineau strada. Încearcă să facă burgul ăsta jigărit să semene cu un oraş adevărat, îşi spuse el. Dar nu e decât un oraş universitar, nimic altceva.

– Ai plecat de la Astro.

Chatham o rosti ca pe o declaraţie, nu ca pe o întrebare.

– Mda, spuse Kinsky cu o urmă de amărăciune. Am să plec din ţară, să văd lumea.

O chelneriţă îi întrebă ce doresc. Kinsky ceru bere de grâu. Chatham îşi plimbă ochii peste un meniu lung cu apă la sticlă şi într-un sfârşit alese specialitatea casei.

– Ce te-a făcut să te hotărăşti să pleci? întrebă Chatham.

Încercă s-o facă să sune a întrebare prietenească, dar Kinsky ştia că îl descosea.

Spune-i naivului întotdeauna ceea ce vrea să audă, ştia Kinsky. Acesta era secretul succesului ghicitorilor şi al consultanţilor de afaceri şi al experţilor în relaţiile cu publicul.

– N-am mai suportat, spuse el încet, de parcă şi-ar fi smuls cuvintele dintr-un rezervor interior de conştiinţă. Adică, vor transmite gigawaţi întregi de microunde prin atmosferă şi se aşteaptă să spun

lumii că nu e nicio problemă. Mai mult chiar – vor să pretindă că aceasta e o sursă de energie ecologică.

Sprâncenele maro deschis ale lui Chatham se ridicară.

– Dă-mi voie să fiu avocatul diavolului pentru un minut, spuse el, aplecându-se în faţă şi împreunându-şi mâinile pe masă.

– Bine, spuse Kinsky. Dă-i drumul.

– Microundele vor fi transmise spre o locaţie izolată din New Mexico…

– White Sands. În mijlocul pustietăţii.

– Astro construieşte o fermă de antene acolo care să capteze energie transmisă la sol din spaţiu.

– Ferma de rectene, mda. E terminată deja. Aşteaptă doar ca satelitul să intre în funcţiune.

– Acela e domeniu federal, nu-i aşa?

– Terenul de Experienţe White Sands, aşa e. Dan a închiriat terenul pentru ferma de rectene. Arată ca o mulţime de stâlpi din oţel pentru rufe înfipţi în nisip. Mii de stâlpi.

– „Dan”?

– Dan Randolph. Preşedintele corporaţiei. Fondator, director şi preşedinte al consiliului director.

Chatham îşi ţuguie buzele.

– Are toată puterea în mâinile lui, nu-i aşa?

– Ba bine că nu.

– Aşadar, continuă Chatham, dacă microundele astea sunt transmise către o locaţie izolată, unde nu locuieşte nimeni, nici măcar vite sau iarbă, cine va avea de suferit?

Kinsky îi zâmbi ştirb.

– Avocatul diavolului, hă? Bine, mda, poate că n-o să se prăjească nimic cu excepţia unor şopârle şi şerpi.

– Atunci care e dezastrul?

Kinsky ezită pentru o clipă. Vrea să trag eu concluziile în locul lui, îşi dădu seama. Vrea să vin eu cu ideile pe care să le folosească el.

Ridicând degetul arătător, Kinsky spuse:

– În primul rând, dacă chiar vor omorî nişte vietăţi sălbatice acolo în deşert, cine va şti despre asta? Cu siguranţă că ei n-or să spună nimănui.

– A! Bine zis.

– În al doilea rând, ridică Kinsky încă un deget, dacă-i conving pe toţi că satelitul funcţionează şi că produc cu el gigawaţi întregi de energie, vor începe să construiască şi mai mulţi sateliţi – cu şi mai multe ferme de rectene la sol.

Chatham aprobă din cap destul de tare să-şi facă părul prins în coadă să tresalte.

– Şi unde vor instala acele ferme de rectantene? Cât mai aproape

de marile oraşe, fiindcă acele oraşe vor reprezenta piaţa de desfacere pentru energie!

– Corect, spuse Kinsky.

Devenind din ce în ce mai surescitat, Chatham întrebă:

– Şi cum rămâne cu efectele pe termen lung asupra climei produse de transmiterea unei cantităţi atât de mari de energie prin atmosferă? A analizat cineva problema asta?

– Dan le-a cerut unor meteorologi de la o universitate de undeva să întocmească o lucrare din care să rezulte că efectul va fi nesemnificativ.

– Nesemnificativ! Ăsta e termenul pe care-l folosesc atunci când vor să te uiţi în altă parte.

– Şi asta nu e tot.

– Ce mai e?

– Rachetele alea pe care le folosesc, spuse Kinsky. Propulsoarele cu combustibil solid. Gazele lor de eşapament sunt toxice, pentru numele lui Christos. Perclorat de aluminiu sau aşa ceva. Nu ne putem parca maşinile mai aproape de un kilometru şi jumătate de rampa de lansare fiindcă eşapamentul ne cojeşte vopseaua.

– Oau! Asta-i dinamită curată. Trebuie să punem informaţiile astea pe Internet, trebuie să organizăm proteste, mitinguri, toată povestea.

Kinsky simţi un ghimpe de vinovăţie pentru că-l trădase pe Dan. Ce dracu', îşi spuse în sinea lui. Tocilarul ăsta oricum ar lua-o pe urmele lui Dan, cu sau fără mine. Trebuie să mă-ngrijesc de *numero uno*.

Ceea ce-i aduse aminte:

– Când am vorbit la telefon, ai pomenit de-o taxă de consultanţă.

Chatham reveni imediat cu picioarele pe pământ.

– Aşa e. Am un cec la purtător în valoare de o mie de dolari chiar aici în buzunar. Tot ce trebuie să fac e să-l completez cu numele tău ca beneficiar.

– Am vorbit mult mai multe decât pentru o mie de dolari.

– Asta e doar prima rată, prietene. Vor mai fi bani, mulţi bani. Cred că vei fi foarte valoros pentru noi, ajutându-ne să orchestrăm protestele care vor face acest proiect al satelitului să se oprească pentru totdeauna.

– Eu sunt pe cale să plec din ţară, spuse Kinsky.

– Pot să te întreb de ce?

Gândindu-se la fosta lui soţie şi la avocatul ei, şi chiar mai mult la Roberto şi la cei pentru care lucra, Kinsky răspunse doar:

– Motive personale.

– Dar putem păstra legătura prin e-mail, nu-i aşa?

– Poţi deschide un cont pentru mine? Cu un nume de utilizator nou. Nu vreau să fiu depistat.

– Sigur, spuse Chatham cu uşurătate. Nicio problemă.

– Şi-mi poţi transfera banii electronic.
– Sigur, repetă el. Oriunde vrei.

Al-Bashir era tentat să-i dezvăluie aranjamentul lui Garrison. Canalia aia bătrână şi scorţoasă ar fi apreciat frumuseţea lui şi poate chiar s-ar fi arătat de acord să-l omoare pe preşedintele Statelor Unite. Garrison se plânsese destul de des de „labagiul ăla de la Casa Albă”.

Dar se opuse tentaţiei. Garrison era un american, şi chiar dacă dintotdeauna condusese Tricontinental cu atitudinea nesentimentală a unui om care pune profitul mai presus de orice altceva, vreo urmă de loialitate naţională încă tot l-ar mai fi putut face să se opună planului pe care i l-ar fi prezentat al-Bashir.

Trebuie să fiu destul de deştept să fac ceea ce trebuie făcut fără să-l provoc să se opună. Încă mai e preocupat de realizarea faptului că eu sunt adevărata putere din corporaţie şi se dă peste cap să-mi ia membri cheie din consiliul director. Cea mai bună soluţie pe care o am este să-l fac părtaş la plan fără să-i dezvălui întreg aranjamentul. Îl vreau fie de partea mea, fie neutralizat, fără putinţă să mi se opună activ.

Bătrânul abia dacă părăsea vreodată turnul din centrul Houstonului care găzduia birourile Tricontinentalului. Garrison avea un apartament la etajul de sub propriile sale birouri de la mansardă, un apartament spaţios, mobilat cu toate dispozitivele de ultimă oră, şi avea la dispoziţie o mână de servitori. Al-Bashir era cât se poate de mulţumit că Garrison îl invitase în casa lui pentru o cină scurtă şi liniştită, în loc să-l cheme în birou pentru o întâlnire impersonală.

Ăsta e un semn că începe să accepte situaţia – îşi spuse al-Bashir –, măcar puţin. Vrea să mi se laude cu stilul lui de trai. Totu-i spre bine.

Apartamentul era mai somptuos decât se aşteptase al-Bashir. Un valet tânăr, lat în umeri, îmbrăcat într-un costum tradiţional negru, îl aştepta atunci când uşile liftului particular se deschiseră lin. Al-Bashir se trezi într-o sufragerie de mari dimensiuni, cu podele acoperite cu covoare groase, cu cei doi pereţi opuşi intrării alcătuiţi complet din sticlă, aşa încât putea vedea maiestatea de prost gust a zgârie-norilor din Houston tocmai începând să se lumineze în strălucirea crepusculară care încă mai zăbovea în depărtare, la orizont. Mobila şi decoraţiunile astea sunt cu gust – chiar elegante, îşi spuse al-Bashir, în vreme ce valetul îl conduse la barul din marmură neagră.

În pofida dimensiunii încăperii, aceasta părea comodă, locuibilă, nu ca unele case pe care le văzuse el, care i se păruseră că semănau mai degrabă cu sălile de demonstraţie din magazinele de mobilă decât nişte case în care oamenii chiar îşi duceau viaţa.

Fără să fie întrebat, valetul îi turnă un pahar înalt cu ceai. Sorbi din

el, apreciind aroma de mentă pe care o simţi. Deasupra barului, văzu el, se afla un tablou mare cât o zi de post înfăţişând nudul cărnos al unei femei.

– Rubens, se auzi vocea lui Garrison din spatele lui.

Al-Bashir se întoarse şi-l văzu pe bătrân venind spre el în scaunul cu rotile, călcând fără zgomot covorul de pluş.

– E-un original, desigur.

Garrison flutură o mână.

– Toate sunt originale. Costă o grămadă de bani, fiecare dintre ele. Rafael. Cele două cu şirele de fân ale lui Monet. Gravura aia de colo-i de Rembrandt.

– Sunt magnifice, spuse al-Bashir.

– Mda. E plăcut să le priveşti din când în când, te face să-ţi dai seama ce contează-n lumea asta. Am o pictură murală de Da Vinci pe tavanul de deasupra patului.

Chicoti ştrengăreşte.

– Aia nu-i decât o reproducere, însă. Da’ le impresionează pe femei.

Al-Bashir zâmbi în jos spre el. Propria lui casă, la ieşirea din Tunis, nu avea nicio imagine pe pereţi. Aşa ceva nu era permis. Dar avea o mulţime de femei.

În vreme ce Garrison îl conducea prin opulentul apartament, arătându-i lucrări de artă şi acţionându-şi scaunul cu rotile electric pe covoarele de pluş, al-Bashir începu să înţeleagă de ce-l invitase bătrânul la el acasă. Îmi arată ce-a acumulat de-a lungul anilor. Mă imploră să nu i le iau pe toate. Al-Bashir zâmbi cu toleranţă în jos spre infirmul ofilit şi îşi spuse: Le poţi păstra pe toate, Garrison. Toate, mai puţin puterea.

Cina le fu servită de către valet, care se părea că era singurul servitor prezent. Garrison se aşeză în capul mesei lungi de cină şi al-Bashir la dreapta lui. Scaunul cu rotile al bătrânului era cu puţin mai scund decât celelalte scaune cu spătar înalt. Îl făcea pe Garrison să arate aproape ca şi un copil aşezat la o masă prea înaltă pentru el. Ignoră, însă, lucrul acesta şi mâncară carne de viţel atent asezonată şi vorbiră despre afaceri. Într-un târziu, Garrison întrebă:

– Randolph încă te ţine la distanţă?

Al-Bashir îşi fabrică un zâmbet.

– E o situaţie delicată, aproape comică.

– Nu-i nimic comic la un miliard şi jumate de gologani, murmură Garrison.

– Încep să cred că, poate, l-am abordat greşit pe Randolph.

– Ce vrei să zici?

Strâmbând puţin şi trist din gură, al-Bashir spuse:

– Bărbatul pare a fi patologic incapabil să ia o decizie de a ne vinde

o parte din compania lui.
– E ca şi mort, atunci. Dacă are nevoie de bani, vine. Altfel, se poate pişa în pantaloni, în ce mă priveşte pe mine.
– Sunt de acord, cu excepţia unui lucru.
– Yamagata?
Al-Bashir îşi aplecă bărbia a aprobare. Bătrânul ăsta nu-i prost deloc, îşi reaminti el. Trebuie să-l tratezi cu respect. E cât se poate de în stare să te prindă în plasă dacă nu eşti atent.
– Nu vreau să-i văd pe japonezi punând labele pe satelitul de electricitate mai mult decât vrei tu, spuse Garrison, ţinând furculiţa cu carne de viţel între farfurie şi gură. Vreau să ne cumpere petrolul, nu să producă energie din spaţiul cosmic.
– Şi Scanwell ăsta e un factor, spuse al-Bashir.
Garrison pufni.
– Îl cunoşti? Personal, vreau să zic?
– L-am *cunoscut*, răspunse bătrânul. Înainte să-şi aţintească ochii spre Casa Albă şi să înceapă toată porcăria asta cu independenţa energetică.
– Se pare că s-a aliat cu Randolph.
– Mda. Şi nu se va apropia cu mai mult de cinşpe kilometri de mine. Eu reprezint industria petrolieră cea mare şi rea.
– Scanwell ne-ar putea face probleme dacă ar fi ales.
Ciudat, Garrison zâmbi. Un zâmbet şiret, ştiutor.
– Lasă-l să fie ales. Odată ce-o să fie la Casa Albă, îi arătăm noi cine sunt adevăraţii jucători în afacerea asta.
Al-Bashir se simţi sincer surprins.
– Crezi că-l poţi constrânge?
– Fiule, îl vom *controla*. Aşa cum i-am controlat pe toţi ceilalţi preşedinţi.
– Dar cum îl poţi controla pe preşedinte? În definitiv, el e cel mai puternic…
– Eh, pe dracu’! ripostă Garrison. Tu crezi că are putere? Ha! Îi facem noi legea, exact ca-ntotdeauna.
– Nu înţeleg.
– O să vezi. Ştii ce se spune la Washington? „Preşedintele propune, dar Congresul dispune.” Iar noi avem Congresul. Destui membri din el, oricum. Îi avem chiar aici.
Garrison îşi mângâie buzunarul de la pantaloni.
– Şi crezi că poţi face cu Scanwell acelaşi lucru?
Al-Bashir se simţea impresionat.
– Preşedinţii vin şi se duc, zise Garrison. Unii dintre congresmenii şi senatorii noştri sunt acolo de cinci sau şase administraţii.
– Înţeleg, spuse al-Bashir cu o înţelegere nou-dobândită.
– Scanwell şi independenţa lui energetică.

Garrison chicoti.
– O să-l înnodăm de n-o să se mai poată deznoda niciodată.
– Rămânem, atunci, cu Randolph.
– Trebuie să-l împiedicăm să se ducă la Yamagata.
– Nu vrea nici în ruptul capului să ne vândă vreo acţiune, spuse al-Bashir. E speriat de moarte că, o dată ce vom intra în compania lui, o vom prelua complet.
– Asta e ideea de bază, nu-i aşa?
– Da, dar n-o putem face dacă nu vrea să ne vândă nimic.
Garrison mestecă pentru o vreme căzut pe gânduri, apoi întrebă:
– Şi ce recomanzi?
Preţ de-o clipă lungă, al-Bashir păstră tăcerea. Ştim amândoi că ceea ce *recomand* eu, îşi spuse în sinea lui, este ceea ce vom face.
Într-un târziu, spuse:
– Vom face ce ne cere. Îi acordăm un împrumut.
– Să-i cedăm?
– Să părem a ceda, spuse al-Bashir, împăciuitor. Să-i dăm impresia că a câştigat. Să-l împrumutăm cu cât are nevoie. Să-l ţinem legat de noi.
– Cu un şiret, murmură Garrison.
– În vreme ce preţul acţiunilor lui continuă să scadă.
– Şi-l cumpărăm repede prin intermediari, aşa încât să nu ştie că-l preluăm până ce e deja prea târziu.
– Exact, spuse al-Bashir.
Garrison izbucni în râsul său hârşâit, aspru.
– N-o să trebuiască să achităm factura de unu virgulă cinci. Nici pe departe.
– Probabil că nu, fu de acord al-Bashir.
– Pentru numele lui Christos, eşti mai viclean chiar şi decât mine! spuse Garrison laudativ.
O situaţie cu câştig egal, se felicită al-Bashir pe când cobora cu liftul particular spre antreu şi spre limuzina care-l aştepta la marginea trotuarului. Garrison crede că vom dobândi în cele din urmă control asupra corporaţiei Astro. Randolph va crede că va primi banii necesari să-şi termine satelitul de electricitate fără să-şi vândă părţi din companie.
Iar eu voi putea folosi satelitul pentru a-l distruge pe Randolph şi chiar ideea de a genera energie din spaţiu. Şi, pe deasupra, să omor mai multe mii de americani.

Insula Matagorda, Texas

Plimbându-se cu Dan pe lângă stive, Claude Passeau avea o privire întrebătoare în ochi. Opt rachete pe alimentare cu combustibil solid stăteau pe-o parte în depozitul cel mare, fiecare dintre ele mai mare ca o balenă albastră, toate vopsite într-un alb scânteietor şi având logoul stilizat al corporaţiei Astro pictat pe ambele părţi.

– Mi se pare că ai făcut un fel de miracol mic, spuse Passeau.

Dan scutură din cap, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra echipei de tehnicieni care introduceau cu grijă nişte chingi în jurul celei mai îndepărtate dintre rachete ca pregătire pentru ridicarea ei într-un dispozitiv-praştie şi transportarea în clădirea alăturată. Acolo avea să fie instalată în picioare şi alipită treptei de sus care adăpostea sistemele electronice de zbor.

– Să-l conving pe Lockheed Martin să construiască propulsoarele alea la un preţ atât de scăzut? răspunse Dan. N-a fost niciun miracol. A fost doar oferta cea mai bună. Şi producţia în masă. În loc să le cer doar unul sau două, am comandat o duzină. Cu posibilitatea de a mai comanda încă şase duzini.

– Nu despre asta vorbesc şi-o ştii bine, zise Passeau.

Dan se uită la bărbatul cel scund. Administratorul FAA părea elegant şi sigur pe sine în costumul său de vară bej.

– E mătase? întrebă Dan, pipăindu-i reverul sacoului.

– Schimbi vorba, Dan.

– Care vorbă?

– Schimbarea de vreme.

– Oh?

Cu un zâmbet năucit, Passeau spuse:

– Vântul înteţit dinspre Washington şi-a schimbat direcţia, prietene.

– Chiar aşa? întrebă Dan cu inocenţă.

– Categoric. În loc să fie furioşi pe tine pentru testul acela de zbor neautorizat, superiorii mei m-au instruit să pun punct anchetei asupra prăbuşirii şi să-ţi dau un certificat de sănătate curat.

Aici e mâna lui Jane, îşi spuse Dan. Un senator al SUA poate face birocraţia să stea drepţi, mai ales când bugetul acelei birocraţii vine curând pentru dezbatere în Senat. Dar apoi se întrebă: Nu are oare Garrison nimic de-a face cu asta? Vrea să cumpere acţiuni de la mine, iar o corporaţie Astro defunctă nu l-ar ajuta la nimic. Sau să nu fie aşa?

Sincer nedumerit, Dan întrebă:

– Ce înseamnă un certificat de sănătate curat?

Încă zâmbind, Passeau spuse:

– Raportul meu final nu va pomeni cuvântul „sabotaj”. Asta ar fi ceva prea epistemologic. Eu trebuie doar să concluzionez că motivul prăbuşirii a fost specific aeronavei tale zero-unu şi nu s-a datorat nici

unei defecţiuni inerent de proiectare sau procedurilor tale de operare.

– Asta va spune raportul tău final?

– Da. Am crezut că vei fi bucuros să auzi asta.

– Sunt, Claude. Foarte bucuros.

Şi totuşi, Dan nu simţea nicio exaltare, niciun puseu de uşurare.

– Păi, ăsta e adevărul, nu-i aşa? răspunse Passeau, încruntând puţin din sprâncene. Zborul pe care l-ai efectual cu modelul zero-doi a demonstrat-o pentru toţi care au avut ochi să vadă.

– Cât de curând îţi vei încheia raportul? Cât de curând îţi poţi lua catrafusele şi să mă laşi să mă întorc la mersul normal al lucrurilor în loc să apelez la Venezuela?

Passeau ridică o mână.

– Lucrurile astea iau un pic de timp, să ştii. Nu pot să le spun pur şi simplu oamenilor mei să-şi adune sculele şi să plece acasă.

– De ce nu?

– Fiindcă nu aşa funcţionează agenţiile guvernamentale, Dan. Ar părea groaznic de suspect dacă am lansa brusc un raport care ar arăta că nu ai nicio vină pentru prăbuşire. Am fi acuzaţi de muşamalizare.

Înfigându-şi pumnii în şolduri, Dan spuse:

– Dar exact asta aveţi de gând să faceţi, nu-i aşa? Tocmai mi-ai spus că raportul tău final ne va da un certificat de sănătate curat.

– Toate la vremea lor, Dan. Toate la vremea lor. Nu trebuie să ne pripim; asta ar părea prea… – Passeau căută cuvântul – prea nepotrivit, adăugă el într-un târziu.

– Săptămâni? Luni? Ani? Cât de mult?

– O, mai puţin de un an. Mult mai puţin. Câteva luni, cel mai probabil.

– Asta e tot ce poţi face?

– Date fiind împrejurările, aş zice c-ar trebui să fii încântat la culme.

Dan suspină, lăsând aerul să-i iasă din plămâni.

– Sunt, Claude. Sunt. Mulţumesc cu grămada.

Passeau scutură din cap şi se îndepărtă, îndreptându-se înapoi spre biroul lui din clădirea inginerilor. Dan ridică privirea spre macaraua care se învârtea deasupra sa, apoi se hotărî să rămână în depozit şi să se uite la echipă, cum aceasta se luptă să vâre în leagănul de transport propulsorul cel mare. Era mult mai uşor să manevrezi o pocnitoare gigantică decât să-ţi croieşti drum prin birocraţia guvernamentală.

– Aveţi o invitaţie la cină, îi spuse April lui Dan când acesta se întoarse la birou. E pe monitorul dumneavoastră.

Strecurându-se în scaunul de la masa sa de scris, Dan apăsă

mausul şi văzu faţa atent bărbierită a lui Asim al-Bashir.

– Dan, sper să poţi lua cina cu mine mâine seară, fie aici în Houston, fie acolo pe Insula Matagorda a ta. Am veşti care te vor face foarte fericit.

Astăzi, toată lumea îmi dă veşti bune, îşi spuse Dan în sinea lui apăsând pe iconul de REPLY.

– Domnule al-Bashir, aş fi bucuros să iau cina cu dumneata mâine. Să fie în Houston. Restaurantele sunt mult mai bune acolo. Dă-mi de veste unde şi la ce oră. Mersi.

Restaurantul se dovedi a fi un stabiliment numit Istanbul West. Lui Dan i se păru că este concepţia vreunui mogul de la Hollywood despre un birt din Orientul Mijlociu: arcade ascuţite cu filigrane elaborate şi motive decorative, chelneri în pantaloni lungi şi strâmbi şi veste de catifea, perne colorate împrăştiate pretutindeni. Cel puţin mesele sunt de o înălţime normală, observă Dan când *maître d'hotel* îl conduse prin sala de mese mare şi ornată. Al-Bashir nu ajunsese încă. Dan îşi aminti că arabii aveau reputaţia de a le scăpa conceptul de punctualitate. Îşi dădu de asemenea seama că a-ţi face oaspetele să te aştepte face parte dintr-un joc al puterii. Al-Bashir fusese extrem de punctual prima dată când se întâlniseră.

Aşa că Dan se aşeză la masă. Aceasta se afla la marginea a ceea ce părea să fie un ring de dans. Şi mai era o scenă mică pe care un trio de muzicieni îşi despachetau instrumentele: un fel de chitară, un clarinet şi un set de tobe. Nu se vedea niciun amplificator. Dan se simţi recunoscător pentru asta.

Meniul conţinea fripturi normale şi cotlete, dar şi mâncăruri exotice cu nume pe care Dan nu le recunoştea. Veni un chelner şi, cum să nu, purta pantofi cu vârful răsucit în sus. Dan ceru un amontilado. Chelnerul îşi exprimă nedumerirea pe un accent necizelat. Dan comandă un Jack Daniels cu apă.

Mă întreb cât de mult mă va face al-Bashir să-l aştept, îşi spuse Dan sorbind din băutură, în vreme ce formaţia de cântăreţi se încălzea.

Apoi, clarinetistul anunţă că prima dansatoare orientală a serii era „Yasmin, o libaneză încântătoare”.

Lui Dan i se păru mai degrabă texană decât libaneză: roşcată şi agitată, purtând un sutien cu paiete şi efect de volum. Odată ce începu să danseze, Dan încetă să-şi mai facă griji despre când va veni al-Bashir.

Acesta sosi într-un sfârşit după ce „Yasmin” îşi termină dansul într-un ropot descătuşat de aplauze şi câteva strigăte şi ţiuituri din partea tipilor strânşi grămadă la bar.

– Regret nespus că am întârziat, zise al-Bashir aşezându-se la

masă.

Lui Dan nu i se părea că regreta ceva. Bărbatul zâmbea ca o pisică bine hrănită.

– Nicio problemă, spuse Dan volubil. Mă bucuram de spectacol.

– A, da, dansatoarele. Le ţin pe cele mai bune pentru mai târziu.

Al-Bashir nu părea să se grăbească să-şi anunţe veştile cele bune, aşa că Dan îl întrebă despre partea de meniu ce ţinea de Orientul Mijlociu. Într-un sfârşit, urmă sugestiile tunisianului şi comandă shish kebab cu cuşcuş.

Când le sosi mâncarea, Dan râse.

– Localnicii i-ar spune la asta carne la grătar.

Al-Bashir zâmbi crispat.

– Localnicii n-ar putea niciodată aprecia mirodeniile şi sosurile. Le place friptura pe jumătate crudă şi berea slabă.

Dan acceptă această părere. Pe jumătate, chiar era de acord cu ea.

În tot timpul cinei şi cât ţinu desertul înecat în miel, al-Bashir se abţinu să discute despre afaceri. Priviră dansatoarele, sporovăiră despre mâncare şi restaurant şi sorbiră ceai aromat. Dan recunoscu jocul pe care-l juca al-Bashir. Bine, îşi spuse el, aştepţi ca eu să fac primul pas, să te întreb ce ai să-mi spui. Dar pot aştepta atâta cât poţi şi tu, amice.

În cele din urmă, formaţia luă o pauză. Al-Bashir îşi şterse buzele cu şerveţelul, apoi se apropie destul de mult ca Dan să-i poată simţi mirosul apei de toaletă cu iz de scorţişoară.

– Am veşti bune pentru tine.

– Aşa ai spus şi în mesajul telefonic, răspunse Dan.

– Am reuşit să-l conving pe Garrison să vină în întâmpinarea dorinţei tale. Tricontinental, în loc să cumpere din acţiunile tale, îţi va împrumuta banii de care ai nevoie.

Dan nu-şi putu ascunde exuberanţa.

– Chiar aşa?

– Dacă asta e ceea ce vrei.

Cu toate reţinerile sale spulberate, Dan înşfăcă mâna lui al-Bashir şi o scutură tare.

– Asta e ceea ce vreau, sigur că da. Exact asta vreau.

– Bine. Asta e ceea ce vom face.

Brusc neştiind ce să spună, Dan se bâlbâi:

– Nu… nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Adică… vom reuşi să punem electrosatelitul în funcţiune. Vom putea transmite energie la sol.

Zâmbind benign, al-Bashir spuse:

– Te înţeleg. Vezi tu, îmi doresc ca satelitul de electricitate să intre în stare operativă la fel de mult cum ţi-o doreşti şi tu.

Nashua, New Hampshire

Şezând alături de el pe sofa, urmărind rezultatele preliminare ale alegerilor la televizorul cu sonorul dat la minim aşezat de cealaltă parte a sufrageriei aglomerate de la motel, Jane simţea încordarea în mâna lui Morgan. Încearcă să pară relaxat şi încrezător, ştia ea, dar putea simţi tensiunea în fiecare linie dreaptă a corpului lui. Apartamentul era înţesat cu voluntari, ajutoare, câţiva politicieni locali, toţi stând în bisericuţe de câte doi sau trei, cu ochii aţintiţi la televizor şi la numerele care se acumulau încet. Purtau, aproape în şoaptă, încordaţi de aşteptare, discuţii calme.

Alţi voluntari se adunau la parter, în sala de bal a hotelului, pregătiţi să petreacă în cazul în care rezultatele erau bune, pregătiţi să plece acasă prin frigul crâncen din acea noapte de New Hampshire în cazul în care rezultatele erau rele, cum majoritatea dintre ei se temeau că vor fi.

Întorcând capul pentru a se uita pe geam, Jane văzu că afară începuse să cadă ninsoarea, fulgi mari şi uzi se cerneau încet, tăcuţi şi liniştiţi, iluminaţi de luminile înalte ale parcării pe jumătate goale a hotelului Marriott din Nashua. O seară de iarnă târzie în New Hampshire, îşi spuse Jane. Şi aici e linişte, în pofida presiunii tuturor acestor oameni, îşi dădu ea seama. Linişte, dar o linişte înţesată de îngrijorare. Aproape că poţi simţi mirosul fricii.

Bine că n-a început să ningă decât după ce s-au închis secţiile de votare, îşi spuse Jane. Cel puţin, nu i-a ţinut zăpada acasă pe votanţi. Şi putem da vina pe ninsoare pentru prezenţa scăzută la petrecere.

Pe ecranul televizorului se vedeau ştirile locale, cu circumscripţiile electorale care transmiteau rezultatele celor dintâi alegeri prezidenţiale preliminare la nivel naţional. Voluntarii care aglomerau modesta sufragerie erau bărbaţi şi femei, tineri în cea mai mare parte, îmbrăcaţi în haine comode de stofă şi lână. Nici urmă de pălării din paie sau insigne electorale de prost gust. Politicienii mai vârstnici purtau între ei discuţii succinte, fiecare întrebându-se dacă nu pariase pe calul greşit, ochii lor nedezlipindu-se nicio clipă de cifrele care apăreau pe ecranul televizorului.

Denny O’Brien stătea lângă barul bine aprovizionat, afundat într-o discuţie serioasă cu cel mai mare bancher din localitate. Jane trebui să zâmbească văzând contrastul dintre ei: Denny semăna cu un fante lălâu, pe jumătate dezumflat alături de localnicul slab, cu privire insensibilă. Nu era niciun reporter de ştiri în mulţime, observă Jane. Niciunul.

Ei bine, îşi spuse ea, nu ne-am aşteptat niciodată ca Morgan să câştige New Hampshire-ul. S-a descurcat bine la întrunirea preelectorală din Iowa, dar votanţii din New Hampshire abia dacă auziseră de guvernatorul de Texas la începutul campaniei. Şi totuşi,

trebuie să facem o apariţie solidă aici, îşi spuse Jane. Astă-seară atenţia întregii naţiuni este îndreptată asupra New Hampshire-ului, iar Morgan trebuie să arate că poate câştiga voturi.

– … Şi surpriza serii până acum, spunea unul dintre analiştii de televiziune atent sulemenit, este faptul că Morgan Scanwell pare să se descurce mult mai bine decât au arătat sondajele de opinie.

– Da, spuse partenerul lui, zâmbind cu nişte dinţi perfecţi. Mesajul de independenţă energetică a lui Scanwell se pare că a atins o coardă sensibilă în rândul votanţilor din New Hampshire.

Toate discuţiile din apartament încetară pentru un moment, iar pe ecranul televizorului apărură cifre noi. Morgan e pe locul trei, văzu Jane! Când sunt şapte candidaţi, locul trei nu e rău. Îşi simţi pulsul crescând. O întrece pe femeia aia, Kennedy, din Massachusetts!

Pe măsură ce seara merse mai departe şi rezultatele de pe tot cuprinsul statului fură centralizate, apartamentul de la hotel deveni mai gălăgios şi mai vesel. Doi reporteri de ştiri sosiră şi-şi croiră loc prin mulţime pentru a cere un interviu. Scanwell le zâmbi şi se uită la Jane.

– Haideţi să aşteptăm rezultatele finale, ce ziceţi? spuse Jane.

Aprobând din cap, Scanwell zise:

– Bună idee. Nu trebuie să mai dureze mult.

O nouă echipă de televiziune dădu buzna înăuntru şi rechiziţionă unul dintre marile fotolii tapisate, unul dintre tipi împingându-l într-un colţ al camerei, în vreme ce partenerii lui îşi instalară minicamera şi luminile.

– Bine, spuse analistul pe ecranul televizorului, uite că avem rezultatele finale.

Încăperea se cufundă în linişte.

– După cum a fost de aşteptat şi prevăzut, câştigătorul alegerilor preliminare din New Hampshire este senatorul de New York Charles Waldron, cu patruzeci şi şapte la sută dintre voturi.

– Guvernatorul de Texas Morgan Scanwell, spuse colegul lui zâmbitor, este marea surpriză a serii, ajungând pe locul al doilea cu douăzeci şi două de procente, cu puţin înaintea lui Michael Underwood…

Restul fu înghiţit de urale. Jane îi oferi lui Scanwell un sărut sărbătoresc pe obraz, apoi guvernatorul sări în picioare şi începu să dea mâna cu toată lumea. Dintr-odată, toţi cei din încăpere voiau să-l prindă de mână. În vreme ce voluntarii porneau către ieşire, îndreptându-se spre parter, în sala de bal, pentru o sărbătorire binemeritată, reporterul de televiziune se strecură prin grămadă şi îl conduse spre fotoliu pentru un interviu de felicitare.

Iar Jane se trezi că se întreabă ce făcea Dan. Ştia că fusese nechibzuit, chiar o prostie din partea ei să meargă să-l întâlnească în

Texas, să fie singură cu el, să-l iubească. Asta a fost o greşeală, îşi spuse ea cu severitate. Nu se va mai întâmpla. Nu se mai poate întâmpla. Nici acum. Niciodată.

Şi totuşi, se întreba ce făcea Dan chiar în clipa aceea.

– Nu mi-am dat seama niciodată că poate fi atât de frig în Texas, spuse Asim al-Bashir în vreme ce el şi Dan merseră cu pas grăbit de la Jaguar la barul Motelului Astro.

Dan rânji la el.

– Localnicii spun că nu desparte nimic Texasul de Polul Nord cu excepţia unui gard cu sârmă ghimpată.

Înăuntrul barului era cald, deşi atât de aproape de miezul nopţii, localul era aproape gol. Televizorul aşezat în capătul îndepărtat al barului arăta un meci de hochei. La celălalt capăt al barului stăteau doi zilieri, gârboviţi deasupra unor pahare cu gât lung, de bere. Observă că meciul de hochei se afla la ultimul minut: Dallas Stars îi conduceau pe cei de la Redwings cu 3 la 2. Pe când îl însoţea pe al-Bashir către un separeu, portarul de la Redwings ieşi din poartă într-o încercare disperată de a egala scorul.

Nu intraţi în prelungiri, se rugă Dan în gând. Barmaniţa veni molcom spre separeu şi Dan comandă un Glenlivet cu gheaţă. Spre surprinderea lui, al-Bashir ceru acelaşi lucru.

– Nu mai aven Glenlivet, spuse barmaniţa. Ce ziceţi de-un Johnnie Black?

– Va fi bine aşa, răspunse al-Bashir.

Dan fu de acord cu o aplecare resemnată din cap. Cei de la Stars furară pucul de la atacantul celor de la Redwings şi patinară spre un gol uşor în poarta rămasă neapărată. Mulţimea din Detroit scandă şi huidui. Fluierul de final sună atunci când barmaniţa trânti pe masa lor cele două pahare de whisky.

– Şase cincizeci, anunţă ea.

– Trece-i în contul meu, bine? spuse Dan.

– Închidem în juma’ de oră. Vreţi să vă mai aduc o porţie acu’? Atunci o să vă pot nota consumaţia şi să plec d-aci la timp.

Dan rânji la ea.

– Sigur, de ce nu? Şi pune pe Fox News sau CNN, dacă te rog.

Când plecă barmaniţa din separeul lor, al-Bashir ridică paharul.

– Pentru un continuu succes, toastă el.

– Beau pentru asta, spuse Dan, atingând paharul de cel al arabului.

Sorbind din whisky, Dan îşi spuse că al-Bashir nu era unul dintre musulmanii aceia fanatici care nu s-ar atinge nici în ruptul capului de alcool. Totul spre bine, îşi spuse el. Asta înseamnă că nu-i un terorist. Dan zâmbi în sinea lui. Nici nu se îmbracă precum un terorist. Costumul ăla trebuie să fi costat o mică avere. Mătase. Probabil

Saville Row.

– Lucrurile merg bine, spuse al-Bashir atunci când barmaniţa le aduse a doua porţie.

Dan îşi scoase cartea de credit şi i-o dădu barmaniţei. Al-Bashir nu mişcă niciun muşchi.

– Mda, mergem mai departe, spuse Dan. Mulţumită ţie.

Al-Bashir ridică modest din umeri.

– Mă bucur că l-am putut convinge pe Garrison să-ţi împrumute banii de care ai nevoie.

– Ne-a ajutat să trecem hopul. Cu o infuzie constantă de capital am reuşit să mergem direct mai departe.

Dan zâmbi fericit.

– Bănuiesc că şi doamna senator Thornton v-a fost de un oarecare ajutor.

Zâmbetul lui Dan se evaporă. Dar recunoscu:

– I-a convins pe cei de la FAA să se dea în lături, ăsta e cel mai important lucru. O să ridicăm avionul spaţial de la sol cu Gerry Adair la comandă într-o săptămână.

– În pofida frigului? întrebă al-Bashir.

Faţa lui rotundă, atent bărbierită, părea relaxată, la largul ei, şi totuşi ochii lui negri erau sfredelitori.

– Nicio problemă.

– E terminat satelitul?

Dan sorbi din whisky. Apoi:

– Aproape că suntem gata să-l pornim. Încă un zbor pentru a trimite o echipă care să-i verifice sistemele şi-o să fim gata să începem să generăm energie.

Zâmbind, al-Bashir spuse:

– Staţia de receptare de la White Sands e gata. M-am dus acolo săptămâna trecută.

– Chiar aşa?

Dan se uită în ochii aceia maro, inexpresivi. Al-Bashir a fost peste tot, ştia asta. Bărbatul devenise o faţă cunoscută pretutindeni la cartierul general al Astro. Şi se dusese şi la ferma de rectene. Înainte să-ţi dai seama, va vrea să facă o plimbare cu avionul spaţial.

Să-mi fac griji din pricina lui? se întrebă Dan. Cât de mult trebuie să-l las să vadă? Vocea sardonică din mintea lui răspunse: Nu e decât conducta care aduce banii, amice. Pune-l pe linie moartă şi-ţi omori întreaga operaţiune.

Mda, răspunse Dan. Şi totuşi…

Al-Bashir interveni în dezbaterea sa lăuntrică.

– Mi-ar plăcea să o angajez pe secretara ta.

– Pe April?

Dan simţi un brusc fior de panică.

– Pe April Simmonds, da. I-aş putea oferi de două ori salariul pe care i-l dai tu.
– Să lucreze pentru tine?
– Ca asistenta mea personală, da.
Trăgând de timp ca să poată analiza problema, Dan întrebă:
– În Houston?
– Sau în Tunis, sau oriunde am nevoie de ea. Călătoresc foarte mult şi ea-mi va fi de un ajutor nepreţuit.
– Ajutor, se auzi Dan mârâind. Şi ce altceva?
Al-Bashir zâmbi cum scrie la carte.
– Orice altceva se întâmplă să intervină.
Luptându-se cu un brusc impuls de a-l lovi pe al-Bashir cu pumnul în faţa lui arogantă, Dan spuse:
– N-o pot lăsa să plece. Îmi conduce întreg biroul. Se ocupă acum şi de relaţiile cu publicul.
– E sub contract cu Astro?
Dan scutură precaut din cap.
– Poate că i-ar plăcea să lucreze pentru mine. Te deranjează dacă o întreb asta?
– M-ar deranja al naibii de mult, se răsti Dan.
Apoi îşi recăpătă autocontrolul şi adăugă:
– Dă-i drumul şi întreab-o dacă vrei.
– Vreau. Foarte mult.
Fierbând, Dan văzu cu colţul ochiului că ecranul televizorului de deasupra barului anunţa cuvintele ALEGERILE PRELIMINARE DIN NEW HAMPSHIRE pe un fundal roşu, alb şi albastru. Dan se întoarse să se uite direct la ecran, bucuros de motivul pe care-l avea să-şi întrerupă discuţia cu al-Bashir. Volumul era redus la minim, dar cifrele erau clare: Scanwell ieşise pe un puternic loc al doilea, surprinzându-i pe cei mai mulţi dintre prognosticieni.
Imaginea se schimbă brusc la o fotografie a senatorului de New York, Waldron, stând pe podiumul unei săli de bal a unui hotel, făcând cu mâna, rostind un discurs de victorie în faţa unei mulţimi de susţinători cu pălării de pai care scandau şi fluturau din mâini. Apoi se mută la Scanwell, care stătea pe un podium dintr-un alt hotel, cu un zâmbet larg despicându-i faţa stâncoasă, rostind cuvinte pe care Dan nu le putea auzi.
Iar Jane se află alături de el, zâmbea şi ea, arătând radiantă şi absolut fericită.
Dan uită de al-Bashir care şedea în separeu alături de el. Pur şi simplu se holbă la Jane. Vine-n paşi de vals aici şi-mi sare-n pat şi-mi spune că încă mă mai iubeşte. Şi apoi îmi spune că e căsătorită cu Scanwell. Căsătorită cu el. Soţul ei. Va sta alături de el tot drumul până la Casa Albă. Mă iubeşte pe mine şi e căsătorită cu el. Einstein

avea dreptate: fizica nucleară e mult mai simplă decât politica. Şi dragostea.

Insula Matagorda, Texas

Hangarul B vâjâia de activitate, observă al-Bashir. Pilotul cu păr grizonant, Adair, se căţăra prin trapa deschisă a carlingii avionului spaţial în vreme ce o echipă de tehnicieni se ocupau de consolele de pe peretele îndepărtat al hangarului. Alţi tehnicieni îşi făceau de lucru pe lângă trenul de aterizare al avionului, verificând pneurile şi picioarele pneumatice care susţineau roţile.

Toate, sub ochii vigilenţi şi pătrunzători ai negrului, Niles Muhamed, care stătea şi se uita la avion şi la oamenii din jurul lui, cu braţele încrucişate pe piept. Muhamed purta o salopetă verde-oliv, atât de fără pată şi de neşifonată încât aproape că semăna cu o uniformă militară. Al-Bashir merse către el.

– Merge bine testul? întrebă el.

Muhamed abia dacă încuviinţă din cap.

– Până acum.

– Aveam de gând să te întreb, zise al-Bashir. Numele tău arată că s-ar putea să fii musulman. Aşa este?

– Eu? Musulman?

– Iartă-mi curiozitatea.

– Tata a fost musulman, spuse Muhamed, fără să-şi ia ochii de la avion. Şi-a luat nume musulman şi toate alea.

– Şi tu?

– Sunt baptist, ca şi mama.

– A. Înţeleg.

Al-Bashir dădu să se întoarcă.

– Am o întrebare pentru tine, spuse Muhamed.

– A?

– Cum de ţi-a dat voie Dan să te ocupi de locul ăsta? Vii şi pleci pe-aici de parcă ar fi magherniţa ta.

Al-Bashir zâmbi.

– S-ar putea să nu fie a mea magherniţa, cum te exprimi tu, dar eu sunt canalul prin care curg banii. Presupun că Dan are încredere în mine fiindcă i-am oferit finanţarea care-i ţine operaţiunea în viaţă.

– Ai umblat peste tot, spuse Muhamed. Ţi-ai vârât nasul în toate.

– Sunt fascinat de tehnologia asta înaltă. Sunt nerăbdător să învăţ tot ce pot.

Muhamed să uită la el cu nişte ochi neîncrezători. Atunci, unul dintre tehnicieni strigară de la şirul de console:

– Suntem gata de controlul instrumentelor.

– Te las să-ţi faci treaba, spuse al-Bashir cu graţie, simţindu-se aproape uşurat că Muhamed se întoarse de la el şi începu să meargă cu pas mare prin hangar.

Al-Bashir porni şi el, dar către uşile deschise şi vremea răcoroasă, înnorată de afară. Grăbindu-se către Hangarul A, unde se afla biroul

lui Dan, prin aerul umed şi tăios care sufla dinspre golf, se simţi bucuros că Muhamed nu era la conducerea securităţii pentru corporaţia Astro. Bărbatul era bănuitor, protector. Slavă Domnului că Dan Randolph e atât de încrezător, îşi spuse al-Bashir. Dacă ar fi fost Muhamed în locul lui Dan n-aş putea niciodată face rost de informaţiile de care am nevoie.

Pe când ajunse la Hangarul A, al-Bashir chiar tremura. Mustrându-se că nu purta ceva mai călduros decât un costum de afaceri din mătase, îşi suflă în mâini în vreme ce urca scările către biroul lui Dan.

Păşind în biroul exterior, April spuse din spatele mesei de scris:

– Domnul Randolph nu a venit în dimineaţa aceasta. A plecat la Houston.

Nervii lui al-Bashir se întinseră.

– La Houston?

– Să se întâlnească la biroul regional al FAA cu domnul Passeau.

– Aha. Înţeleg.

Houston era oraşul în care-şi avea sediul biroul regional al FBI, al-Bashir ştia. Nu de FAA trebuia să-şi facă el griji.

– Lucrează la culoarele pentru următorul test de zbor, spuse April.

– Desigur.

April zâmbi nesigură în vreme ce al-Bashir rămase în faţa mesei ei de scris. E cu adevărat încântătoare, îşi spuse el, închipuindu-şi cum ar fi arătat într-o rochie de seară şi bikini, în pat.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

Al-Bashir trase micul scaun cu rotile din colţul cămăruţei.

– Multe lucruri, spuse el, aşezându-se.

– Chiar sunt foarte ocupată, domnule…

Al-Bashir o întrerupse:

– Vreau să vii să lucrezi pentru mine, April.

– Pentru Tricontinental? În Houston?

– Nu. Pentru mine. Ca asistentă personală. Cu mine ai călători în toată lumea. Avioane particulare. Cele mai bune hoteluri.

Era limpede că era surprinsă, observă al-Bashir.

– O femeie cu educaţia şi abilităţile tale ar putea ajunge departe în lume, foarte departe, dacă mi-ai permite să te ajut.

Privirea ei de surprindere pieri.

– Sunt mulţumită de slujba pe care o am, domnule al-Bashir.

– Te rog, spune-mi Asim.

– Sunt mulţumită de slujba pe care o am, repetă ea.

– Îţi dublez salariul. Şi vei avea câte filtre de cafea vei dori. Ai putea vedea lumea în condiţii de lux.

April zâmbi din nou.

– Nu l-aş putea părăsi pe domnul Randolph, mai ales că electrosatelitul e aproape gata să fie pornit. Se bazează pe mine.

Şi *mie* mi-ar plăcea să mă bazez pe tine, îşi spuse al-Bashir. Cu voce tare, el răspunse:

– Ei bine, vrei cel puţin să te gândeşti la oferta mea?

Ea dădu să scuture din cap.

– Hai să discutăm la cină, sugeră el.

Pe faţa lui April apăru o expresie ştiutoare.

– Aş fi bucuroasă să iau cina cu dumneata, domnule… Asim. Dar strict în termeni sociali. Nu am nicio intenţie să plec de la Astro.

Al-Bashir ridică din umeri parcă înfrânt.

– Foarte bine, atunci. O cină pur socială. Astă-seară?

El o văzu făcând calcule în gând.

– Astă-seară sunt ocupată. Ce zici de vineri?

– Bun, zise el. Vineri va fi.

Şi îşi spuse: N-o să trebuiască să te trezeşti devreme sâmbătă ca să mergi la birou.

Washington, D.C.

Florile de cireş ieşiseră devreme în acel an. Prin geamurile lungi ale sălii de audieri din Senat, Dan putea vedea boboci roz şi delicaţi din copacii de afară. Era primăvară acolo. Dan şedea la masa acoperită cu postav verde a martorilor în vreme ce o artilerie de fotografi îl asaltau încontinuu, bliţurile scăpărând atât de repede, încât aproape că i se părea că e prins într-un schimb de focuri.

Dan se simţea încordat, aproape furios, uitându-se la Jane, care şedea la capătul banchetei în faţa lui. Lucrurile merseseră bine în ultimele şapte luni, iar această audiere la Senat era locul perfect pentru a face anunţul pe care avea de gând să-l reverse asupra lor. Scanwell se descurcase atât de bine la alegerile preliminare, încât era brusc alergătorul principal din haita care urmărea nominalizarea pentru preşedinţie. Iar Jane era chiar acolo alături de el, la fiecare pas pe drumul către Casa Albă. Dan se întreba când vor face o declaraţie publică despre căsnicia lor. Şi uite-o acolo, şezând la şase metri de mine şi evitând să se uite în direcţia mea.

Cel puţin, April a rămas de partea mea, îşi spuse în sinea lui. Dacă al-Bashir chiar i-a oferit să lucreze cu el, trebuie să-l fi refuzat. Niciunul dintre ei n-a pomenit, însă, de asta. Puştoaica s-a descurcat al naibii de bine şi în rolul de director pentru relaţii cu publicul, îşi spuse în timp ce fotografii se îndepărtau şi imaginile reminiscente roşii ale bliţurilor începură să se şteargă. Chiar şi cu nebunii ăia de ecologişti care ne pichetează poarta principală, n-am avut nimic altceva decât publicitate favorabilă.

Senatorul Quill lovi cu un stilou din metal pe bucata de lemn pe tăblia banchetei şi vorbăria zumzăitoare încetă pe dată. Chemă audierea la ordine şi îi prezentă pe cei unsprezece membri ai subcomitetului. Dan observă că locul pentru camerele de televiziune dintr-o parte a încăperii panorama bancheta, apoi se întoarse înapoi la Quill.

– Suntem de asemenea onoraţi că doamna senator Thornton, din măreţul stat Oklahoma, se află în dimineaţa aceasta alături de noi în calitate de *ex officio*.

Jane aprobă din cap şi zâmbi graţios atunci când camerele se focalizară asupra ei.

Întorcându-se spre consilierul şef al subcomitetului, un bărbat tânăr cu faţă închisă la culoare, cu o mustaţă neagră şi groasă şi cu un ciuf chiar mai gros de păr negru căzându-i peste guler, senatorul Quill spuse:

– Suntem pregătiţi pentru primul martor.

Dan se ridică în picioare atunci când amploaiatul îl conduse înăuntru. Apoi se aşeză la loc şi se întoarse cu faţa spre consilierul şef, care şedea la acelaşi nivel cu Dan, la o masă mică aflată în faţa lui.

Fără nicio expresie pe chip, pe un ton la fel de inanimat ca un lift automat anunţând numărul etajelor, îi ceru lui Dan să-şi declare numele şi ocupaţia.

– Daniel Hamilton Randolph, preşedinte executiv şi preşedinte al consiliului director al Corporaţiei Astro Manufacturing.

– Dacă aveţi o declaraţie pregătită, subcomitetul o va asculta acum.

Dan se aplecă puţin în faţă spre microfoanele aranjate în faţa sa.

– Am o declaraţie, dar prefer să aştept până ce voi răspunde la întrebările subcomitetului.

Tânărul avocat păru uluit preţ de o clipă şi se întoarse pentru a arunca o privire către senatorul Quill, care şedea în spatele lui. Dan îşi păstră calmul în expresia feţei, dar se bucură de acea scurtă privire de consternare. Quill aprobă din cap şi Dan aruncă o privire la Jane, din celălalt capăt al mesei. Aceasta părea uşor iritată.

Consilierul şef începu să-l chestioneze pe Dan cu privire la satelit. Dan pregătise deja o prezentare video şi, în următoarele zece minute, grafica pe computer îşi rulă scenele animate pe ecranul de înaltă rezoluţie ce atârna pe peretele camerei de audieri, în faţa echipelor de televiziune.

O dată ce se sfârşi filmarea, avocatul spuse:

– Acest subcomitet a auzit o mărturie conform căreia raza cu microunde venind de la satelit la sol este periculoasă pentru mediul înconjurător.

Dan aprobă din cap.

– Mărturia lui Rick Chatham şi a oamenilor lui, ştiu asta.

– Care e răspunsul dumneavoastră la aceste afirmaţii?

– E vreuna dintre afirmaţiile acestea întărite de vreo dovadă ştiinţifică? întrebă Dan cu un zâmbet răbdător pe faţă. Are Chatham vreo competenţă în climatologie sau în radiologie sau în vreo altă -ologie?

Dan auzi câteva chicote în spatele său.

– Poate cineva din încăperea aceasta să programeze un aparat de bucătărie fără să ceară ajutorul unui adolescent?

Râsete, chiar şi din partea unora dintre senatori. Dar avocatul se încruntă şi repetă:

– Care e răspunsul dumneavoastră, domnule, la aceste afirmaţii?

Afişând o expresie serioasă, Dan spuse:

– Domnule, am întreprins studii ştiinţifice asupra efectelor transmiterii de microunde prin atmosferă. Am oferit subcomitetului rapoartele relevante.

Înainte să poată răspunde consilierul şef, Dan adăugă:

– Pe scurt, ideea e că vom păstra raza atât de difuză încât păsările vor putea zbura prin ea fără niciun pericol. Vitele pot paşte la sol

acolo unde antenele captează energia prin microunde. Cunoaştem cifrele şi am adăugat un factor de siguranţă de sută la sută exact pentru a ne asigura că nu va exista niciun efect dăunător.

Senatorul Quill interveni:

– Imaginile dumneavoastră animate n-au arătat cum puteţi face să păstraţi raza atât de împrăştiată.

Întrebându-se dacă Jane îl instruise să pună întrebarea aceea, Dan spuse:

– Domnule senator, antena de transmisie a satelitului defocalizează raza. Sistemul împrăştie raza atunci când aceasta pleacă de la satelit. Dacă acel sistem s-ar întâmpla să clacheze, întreg satelitul de electricitate se întrerupe automat.

– Înţeleg, spuse Quill, deşi părea uşor nedumerit.

Ceilalţi senatori începură să-l ia la întrebări pe Dan, fiecare dintre ei nerăbdător să fie prins pe peliculă de camerele video. Majoritatea întrebărilor erau slabe. Subcomitetul este de partea mea, îşi spuse Dan. Treptat, întrebările se îndepărtară de le efectele asupra mediului şi începură să se centreze asupra operaţiunii propriu-zise a satelitului şi a avionului spaţial.

– Aţi avut două zboruri ale avionului spaţial de la prăbuşirea fatală de anul trecut, spuse senatorul Quill.

– Trei zboruri, domnule senator, răspunse Dan. Primul a fost fără oameni la bord. Vreau să spun, automat.

– Iar cele două mai recente?

– Amândouă au fost pilotate şi amândouă au avut succes.

– Ce ne puteţi spune despre acel prim zbor, cel care a rezultat într-o prăbuşire? întrebă senatorul din capătul banchetei.

Dan îi oferi răspunsul cu grijă pregătit.

– FAA şi Consiliul Naţional de Siguranţă al Transportului au concluzionat că accidentul nu a fost provocat de o eroare generică a proiectării avionului spaţial sau de asamblare. Zborurile noastre reuşite demonstrează că prăbuşirea a fost provocată de nefuncţionarea servomotorului elicei de manevră, eroare corectată.

– Nu anchetează FBI-ul prăbuşirea? Nu e posibil să fi fost provocată de un sabotaj?

Mulţimea se agită şi reporterii începură să şoptească în telefoane. Dan îşi reprimă o încruntare. Se pusese de acord cu oamenii de la FBI din Houston să păstreze ancheta secretă. Nu c-ar fi găsit ceva, îşi reaminti el. Dar nu există niciun secret atunci când un senator al SUA vrea să-şi vadă faţa la televiziunea naţională.

Cu voce tare, el răspunse:

– Domnule senator, pur şi simplu nu ştim ce a provocat clacarea servomotorului. Nici măcar NASA n-a reuşit să-i dea de capăt accidentului.

– A fost un act de terorism? insistă senatorul, uitându-se direct la camerele de televiziune.

Dan scutură posac din cap.

– Va trebui să-i întrebaţi pe cei de la FBI despre asta, domnule.

Alte întrebări, niciuna ostilă. În cele din urmă, Quill se uită de-a lungul mesei către Jane.

– Am invitat-o pe doamna senator Thornton la această întâlnire fiindcă dânsa a propus o lege care are greutate în privinţa finanţării afacerilor de tehnologie avansată precum este a dumneavoastră. Doamnă senator Thornton, aveţi vreo întrebare pentru acest martor?

Jane se îndreptă puţin de spate, iar Dan îşi spuse: Am eu o întrebare pentru tine, doamnă senator: Când o să te mai văd din nou?

– Domnule Randolph, spuse Jane, cu o răceală impersonală, ce efect ar avea asupra finanţării afacerilor precum cea a dumneavoastră dacă guvernul s-ar oferi să garanteze pentru împrumuturi pe termen lung, cu dobândă mică?

Dan repetase răspunsul cu Jane vreme de o săptămână înainte de audierea aceea. Dar numai printr-o legătură de videofon. În cele şapte luni scurse de la vizita ei surpriză pe Matagorda, Dan se mai aflase în aceeaşi cameră cu ea de două ori şi de fiecare dată fuseseră despărţiţi de o mulţime de oameni. Şi de Scanwell.

Aproape automat, Dan reluă lecţia lor pregătită despre finanţarea afacerilor cu tehnologie avansată.

– Sunt trei factori la mijloc, spuse el subcomitetului. Primul, afacerile cu tehnologie avansată prezintă aproape întotdeauna un risc ridicat. În activitatea mea, de exemplu, fiecare lansare de rachetă presupune o cantitate considerabilă de risc, cu toate că reducem riscurile acestea destul de mult.

Quill aprobă din cap şi Dan rămase cu impresia că Jane îl informase deja despre asta.

– Al doilea, continuă el, afacerile cu tehnologie avansată au nevoie de obicei de o investiţie masivă. Nu poţi construi sateliţi şi nave spaţiale pe-un buget de mucava.

– Vorbiţi despre miliarde de dolari? întrebă unul dintre senatori.

– Sute de milioane, cel puţin.

– Care e al treilea factor? spuse prompt Quill.

– Timpul, zise Dan. Banii investitorului vor fi prinşi la mijloc timp îndelungat, ani, poate o decadă sau mai mult.

– Nu-i un împrumut pe nouăzeci de zile, spuse Jane cu un zâmbet.

– Nu, câtuşi de puţin, răspunse Dan. Dacă puneţi laolaltă toţi aceşti trei factori – risc ridicat, investiţii masive şi timp îndelungat până la returnare – puteţi vedea de ce e atât de greu să aduni capital de investiţii.

– Ar fi de ajutor o garanţie guvernamentală pe termen lung, cu

dobândă mică? întrebă Jane.

– Deja a fost, spuse Dan. Corporaţia Astro a funcţionat în ultimele şapte luni cu ajutorul împrumuturilor contractate din sectorul privat. Sunt convins că legea pe care o propuneţi în Senat ne-a deschis uşa.

Unul dintre senatori remarcă sarcastic:

– Ei bine, dacă v-a fost de ajutor dumneavoastră, poate că nici nu mai trebuie să aprobăm propunerea de lege.

Câţiva dintre ceilalţi senatori chicotiră îngăduitori. Jane n-o făcu, observă Dan. Ea îşi reprimă pornirea să sară cu un răspuns răstit la senatorul cel slab la gură.

– Mai sunt întrebări pentru martor? întrebă Quill, uitându-se în ambele direcţii de-a lungul mesei. Dacă nu, martorul e liber.

– Înainte să plec, spuse Dan, am o scurtă declaraţie de făcut, domnilor şi doamnelor senatori.

Quill se uită în jos la Dan.

– Atâta timp cât e scurtă.

Dan nu se lăsă prins de alegerea de cuvinte a senatorului.

– Vreau doar să vă spun, domnilor şi doamnelor senatori, că intenţionăm să începem să transmitem energie din satelit în două săptămâni.

Camera de audieri erupse. Aparatele de filmat se focalizară toate pe Dan. Reporterii îşi deschiseră telefoanele celulare şi începură să ţipe la ele. Senatorii se uitară unii la ceilalţi în ambele direcţii de-a lungul banchetei în vreme ce publicul izbucni într-o duzină de discuţii şuşotite.

În mijlocul acestui tărăboi, Rick Chatham sări în picioare cu coada zburându-i în aer şi strigă:

– Nu puteţi face asta! O să obţin o interdicţie judecătorească!

Quill începu să lovească din ce în ce mai tare bucata de lemn din faţa lui, iritarea de pe faţa lui transformându-se într-o furie cu chip roşu. Dar nu-i ajută la nimic. Reporterii roiră în jurul lui Dan punându-i întrebări. Vicki Lee se afla printre ei, dar Dan se uită pe deasupra tuturor în căutarea lui Jane. Scaunul ei era gol. Deja plecase.

Aeroportul Internaţional din Dubai

Asim al-Bashir înaintă cu paşi mari pe covorul de nuanţa nisipului, cu motive de arcuri ondulate, aşa cum face vântul pe suprafaţa unui deşert. Copii aurite ale unor palmieri graţioşi mărgineau coridorul terminalului Şeicul Rashid. Turiştii şi pelerinii se îmbulzeau la magazinele *duty-free* unde erau afişate pentru ochii călătorilor avizi bunuri din toată lumea. Al-Bashir îi dispreţuia deopotrivă pe comercianţi şi pe cumpărători. Dincolo de geamurile terminalului vedea siluetele de prost gust ale turnurilor cu birouri şi hotelurilor de mare înălţime, inclusiv clădirea sub formă de navă, înaltă de treizeci de etaje, a Hotelului Burj al-Arab. Ostentaţie occidentală, îşi spuse el cu ţâfnă în gând. În loc să se opună culturii decadente a Vestului, ei o imită şi chiar o depăşesc.

Când intră în sala de aşteptare particulară care-i fusese rezervată, egipteanul se afla deja acolo, părând în mod evident ursuz, aşa cum era îmbrăcat în costumul lui de pânză albă care nu i se prea potrivea. Al-Bashir purta un costum de mătase croit manual, de un albastru regal.

Nu, se hotărî al-Bashir, egipteanul nu e deprimat; e înfrigurat, temător. Satelitul de electricitate îi depăşeşte puterea de înţelegere.

Al-Bashir se plecase în faţa dorinţei Celor Nouă de a avea o întâlnire faţă în faţă cu acel om; egipteanul insistase să aibă loc undeva în Orientul Mijlociu musulman, unde să se afle relativ în siguranţă. Asta-i relativ, îşi spuse al-Bashir cu un zâmbet subţire. Armata Statelor Unite a ocupat Dubai-ul şi celelalte emirate. În pofida sporadicelor bombardamente sinucigaşe, americanii îşi întăreau ocupaţia asupra Golfului. Ei bine, asta se va schimba cât de curând, îşi spuse al-Bashir.

Egipteanul se aşeză cu spatele la geam şi la priveliştea pe care o oferea acesta asupra zgârie-norilor, iar angajatul în uniformă al companiei de trafic aerian turnă cafea pentru cei doi bărbaţi şi plecă.

– Pari înfrigurat, frate, îi spuse al-Bashir egipteanului.

– Randolph are de gând să pornească satelitul în zece zile.

– Da. A făcut anunţul la audierea din Senat de săptămâna trecută.

Al-Bashir ridică ceaşca delicată şi sorbi din cafea.

– Randolph a făcut un gest îndrăzneţ.

Al-Bashir zâmbi.

– Am ajuns să-l cunosc pe om. E plin de sine până-n măduva oaselor.

– Şi totuşi… noi vom fi gata în zece zile?

Lovind cu degetul discul cu date din buzunarul de la piept al sacoului său, al-Bashir răspunse:

– Am toată schiţa satelitului. O dată ce începe să transmită energie la sol, vom pune stăpânire pe el şi vom schimba traiectoria spre

Washington.

– Poţi face asta?

– Cât se poate de uşor. În timp ce tehnicienii lui Randolph din Texas vor încerca să-şi dea seama ce nu merge bine la satelitul lor, noi vom concentra raza cu microunde şi vom omorî mii de oameni.

– Inclusiv pe preşedintele lor?

– Totul e aranjat. În ciuda puternicei aroganţe, Randolph e un om de încredere. Un american tipic. Eu l-am ajutat să primească finanţarea de care avea nevoie, aşa că mă crede prieten. Mi-a dezvăluit întreaga sa operaţiune. Sunt cu toţii patetic de naivi.

– Eşti sigur că asta va funcţiona? întrebă egipteanul, întinzându-se după ceaşca sa de cafea. Ceilalţi sunt cât se poate de… îngrijoraţi.

– Spune-le că totul în ordine. După ce satelitul va începe să funcţioneze, îl vom transforma într-o armă împotriva duşmanilor lui Allah.

Egipteanul zâmbi firav şi păru să se relaxeze întrucâtva. Al-Bashir îi zâmbi înapoi. Sorbindu-şi cafelele puternice, calde, îndulcite, al-Bashir îşi spuse cu severitate: Lasă-i să creadă că lovim în numele lui Allah. Lasă-i pe ceilalţi să creadă că eşti un luptător în războiul dintre Islam şi Occident. Dar nu te abandona şi tu acestei credinţe. Religia are scopurile ei. Foloseşte-te credinţa, dar aminteşte-ţi propriu-ţi ţel: Tricontinental şi puterea de a supune naţiuni întregi propriei tale voinţe.

Clădirile înalte din Houston erau aproape la fel de fără gust şi mult mai mari decât cele din Dubai. Stând în spatele biroului său din clădirea FBI, Nacho Chavez luă o muşcătură din *burrito*-ul de mic-dejun pe care-l ţinea în mâna dreaptă înfăşurat într-un şerveţel deja îmbibat cu grăsime.

– Al-Bashir trebuie să fie, spuse Kelly Eamons.

– Ce dovezi ai? întrebă el.

– Bătăuşul ăla, Roberto, lucra pentru al-Bashir, spuse Eamons, aşezându-se încordată pe primii cinci centimetri ai scaunului. Al-Bashir n-a folosit niciun alt şofer cât s-a aflat în Houston.

– Şi?

– Roberto era muşchiul. Probabil că el l-a omorât pe Larsen.

– Angajatul care s-a sinucis? întrebă Nacho cu gura plină de *burrito*.

– N-a fost o sinucidere. Roberto l-a omorât.

– Dovedeşte-o.

Ochii albastru-verzi ai lui Eamons se căscară la el.

Roşcatele astea şi temperamentul irlandez, îşi spuse Chavez.

– Bine, zise ea încet. Avem amprenta sa vocală din mesajul telefonic pe care l-a lăsat pe robotul lui Larsen. Trebuie să-l găsim şi să-i luăm o probă de voce.

Încă făcând pe avocatul diavolului, Chavez răspunse:
– Nu ştim unde e şi, chiar dacă am şti, nu avem motiv să-l reţinem.
– Nu şi-a plătit cauţiunea pentru acuzaţia de atac corporal.
– O învinuire locală. Nu-i în jurisdicţia noastră.
– Probabil c-a şi plecat din stat, s-a întors în L.A.
Chavez mestecă gânditor, apoi spuse:
– Probabil.
– Asta face din el un fugar, nu-i aşa? Interstatal. Asta este în jurisdicţia noastră, nu?
Chavez trebui să rânjească auzind cu câtă seriozitate vorbea.
– Kelly, crezi pentru o jumătate de microsecundă că barosanii de la etaj vor aproba o vânătoare pe urmele unui tip care nu şi-a plătit cauţiunea pentru o acuzaţie de atac corporal nenorocită?
Eamons spuse imediat:
– Nacho, ai putea suna la biroul din LA şi să le ceri să-l caute.
– Mda, LA-ul e atât de mic, încât un anumit hispanic va fi floare la ureche de găsit.
– Haide! Nu te doare să întrebi. Conform dosarului, are nişte tatuaje aparte. Asta o să fie de ajutor, nu crezi?
Punând restul de *burrito* pe masa de scris, Chavez întrebă:
– Aşteaptă. Stai un minut. De ce te interesează atât de mult Roberto?
– Fiindcă l-a omorât pe Larsen. Poate că şi pe Tenny.
– Şi crezi că dacă-l prindem la perete ne va spune cine l-a angajat?
– Corect. Al-Bashir. Omul ăla probabil că-i un terorist. El e cel care a sabotat naveta Astro şi l-a angajat pe Roberto ca să-şi acopere urmele.
– De unde ştii asta?
– A fost coproprietar al tancului petrolier care a sărit în aer sub podul Golden Gate, Nacho.
– Şi celălalt tanc petrolier? Din Florida?
Ea scutură din cap.
– O altă companie. Dar pariez că dacă săpăm mai departe, o să descoperim că şi acolo-şi avea coada vârâtă.
– Poate, recunoscu Chavez. Dar ce-i cu asta? Deţine o bucată şi din Tricontinental. Asta face din el un terorist? La naiba, ei finanţează Astro şi proiectul Powersat.
Eamons nu spuse nimic.
– E prea puţin, Kelly, spuse Chavez. Nu ai altceva în afară de bănuielile tale. Nu există absolut nicio dovadă palpabilă.
– Amprenta vocală.
– Ei bine, aia *s-ar putea* să fie folositoare, admise Chavez. Dacă l-am avea pe Roberto şi dacă am vedea că i se potriveşte.
– Încearcă, atunci, să-l găseşti!

Cu un suspin răbdător, Chavez spuse:

– Bănuiesc că l-aş putea suna pe un tip pe care-l cunosc la biroul din LA. Dar nu cred c-o să iasă ceva din asta. La naiba, Roberto s-ar putea să fie în Hong Kong, din câte ştim noi.

Eamons aprobă sumbru din cap. Era foarte puţin, fu ea de acord în gând. Nu facem decât să ne învârtim rotiţele, încercând să-l găsim pe Roberto. Al-Bashir este cel pe urmele căruia suntem şi trebuie să găsesc o cale de a ajunge la el.

Cosmodromul Baikonur, Kazahstan

– Bun venit în purgatoriu! spuse jovial Yuri Vasilievici.

Purta un palton greu şi o căciulă de blană îndesată peste sprâncenele groase. Respiraţia lui producea nori de aburi în aerul rece.

Cei doi bărbaţi, care tocmai coborâseră din trenul vechi şi obosit, se uitară în jur neliniştiţi. Cât vedeai cu ochii, pământul se întindea în depărtare, plat, maro şi prăfos. Cerul era de-un albastru puternic, fără nori. Erau amândoi încotoşmănaţi în paltoane cu căptuşeli groase, unul purta bonetă de lână, celălalt era cu capul descoperit. Vântul care bătea dinspre pustietatea aridă îi răvăşea ceea ce mai rămăsese din părul rărit.

– Veniţi într-o zi bună, spuse Nikolaiev în vreme ce ceilalţi doi îşi ridicară genţile de voiaj şi-l urmară spre vagonul cu bagaje al trenului, din care le era descărcat echipamentul. O vreme frumoasă. Poate că o să vină, totuşi, primăvara.

Nikolaiev vorbea într-o engleză cu accent puternic, singura limbă pe care o înţelegeau toţi cei trei bărbaţi. Ceilalţi doi abia dacă rostiră o vorbă în timp ce-şi duseră cu greu genţile mari cu echipament spre minibusul pe care-l pregătise Nikolaiev pentru ei. Nu permiseră nimănui să le atingă genţile, nici măcar cosmonautului rus.

Urcând în minibusul în care era rece ca gheaţa, Gilly Williamson tuşi.

– Am praf în gât, spuse el, scuzându-se parcă.

– Mult praf, zise Nikolaiev, aprobând înţelegător din cap.

Urcând în scaunul şoferului, arătă către cer.

– Curând vom fi acolo sus, deasupra tuturor. Faţa lui Williamson era o hartă a Irlandei: piele palidă la culoare, ochi verzi, păr maro deschis care-i cădea băieţos peste frunte. Dar chipul lui era bătrân, îmbătrânit înaintea anilor săi. Ochii lui erau prudenţi, bănuitori. Născut în Belfastul însângerat, rămăsese orfan la vârsta de trei ani şi aproape că murise şi el într-o explozie cu o maşină capcană, declanşată pe o stradă aglomerată, plină cu magazine. Pe când era destul de mare să meargă la facultate, era deja expert în dispozitive electrice pentru un grup afiliat la IRA. Organizaţia l-a ajutat să-şi plătească şcolarizarea, dar după ce absolvise cu o diplomă în inginerie, plecase definitiv din Irlanda şi construise sisteme electronice pentru o mare firmă aerospaţială americană. Apoi, compania fusese cumpărată printr-o maşinaţiune şi Williamson fusese disponibilizat. Un control medical de rutină pentru o altă firmă, care fusese pe cale să-l angajeze, scosese la iveală că suferea de cancer la plămâni. Rămăsese şomer.

Atunci fusese momentul când îl contactase un fost membru al IRA, pomenind de un post liber. Foarte pe tăcute. La început, Williamson fusese nedumerit: Cum de putea un fost membru al IRA să lucreze

pentru afurisitul ăla de guvern? Curând, Gilly descoperise că acela nu era un post finanţat de guvern. Departe de aşa ceva. Vreme de aproape un an, se antrenase pentru acel post în spaţiu. Nu se putea abţine să nu se simtă agitat că va zbura pe orbită, dar era hotărât să nu-şi lase teama la vederea celorlalţi. În definitiv, de ce să se teamă să zboare pe orbită un om diagnosticat cu cancer în fază terminală la plămâni?

Al treilea membru al echipei era Malfoud Bouchachi, un inginer algerian subţire, pleşuv, aspru, care ajutase la conceperea planului de distrugere a podului Golden Gate. Cu puţin mai în vârstă ca Williamson, Bouchachi era veteran al mai multor lovituri teroriste. Posesor al unui autocontrol de fier, rece şi calculat, el nu avea încredere în nimeni, nici măcar în rusul acela care trebuia să-i ducă până la satelitul de electricitate yankeu.

Nikolaiev sporovăi cu veselie în vreme ce-i conduse pe ei şi echipamentul lor cu minibusul, de la gară către cazarma din lemn unde aveau să fie cantonaţi până la zbor.

– Nu-i un hotel de lux, îi preveni el, dar toaletele funcţionează în mare parte din timp şi mâncarea e pasabilă. Aţi prins gluma? Pasabilă!

Râse de unul singur.

O dată ce se depărtară de gară, văzură şirul de poduri rulante ale cosmodromului profilându-se pe cerul gol, nişte turnuri din zăbrele de oţel, tăcute, ruginite.

– Tatăl meu a ajutat la construirea lor, strigă Nikolaiev peste huruitul motorului de la minibus, arătând cu degetul în vreme ce conducea de-a lungul drumului desfundat cu o singură mână. În vremea lui Hrusciov, ăsta era un loc agitat, un cosmoport către univers, daţi-mi voie să vă zic.

Irlandezul şi algerianul nu spuseră nimic, se uitară doar cu ochii larg deschişi la şirurile lungi de turnuri ruginite.

– Acum, nu mai e atât de agitat, continuă Nikolaiev. Guvernul nu mai are bani pentru spaţiu. Companiile particulare, rareori. Nu mult, însă.

Williamson spuse:

– Oamenii noştri plătesc destul de mult pentru zborul ăsta.

Iar Bouchachi îşi zise: Destul de mult, având în vedere că asta va fi o misiune pe un singur sens.

Să iei cina cu al-Bashir ar trebui să fie plăcut, îşi spuse April. Şi totuşi, întotdeauna se simţea încordată în preajma lui, precaută. Cel mai bun restaurant din Lamar nu era cine ştie ce pentru un om de lume ca el, bănuia ea, dar el se străduia să lase impresia că îi plăcea friptura şi nu lăsa nicio clipă discuţia să lâncezească. Cinau împreună

cel puţin o dată pe săptămână. Uneori se duceau să danseze după aceea, cu toate că nu era uşor să găseşti un loc unde să se asculte altceva în afară de melodii săltăreţe de country şi western.

April se bucura de atenţie şi al-Bashir nu devenea niciodată lacom şi nici nu avea pretenţii după aceea. Ea îl săruta de noapte bună la uşa blocului ei cu apartamente şi asta era tot. El nici măcar nu încercase s-o convingă să-l invite sus în apartamentul ei.

Şi totuşi, era ceva în ochii aceia maro închis ai lui, un fel de desfătare secretă sau anticipare pe care nu o împărţea cu ea. Chiar mă place, se întreba April, sau iese cu mine doar ca să afle mai multe despre ce face Dan? Nu poate fi asta, îşi spunea ea. Dan îi oferă mână liberă să meargă peste tot şi să discute cu oricine pofteşte.

Săptămâni întregi, April fu nedumerită de situaţie. Un american ar fi făcut demult prima mişcare, ştia ea. Şi din câte auzise despre arabi, aceştia le tratau pe femei ca pe nişte bunuri personale. Şi totuşi, al-Bashir era excesiv de tandru şi de plăcut. Un partener de discuţie bun şi un dansator la fel de bun. Ar fi trebuit să-i placă să fie cu el. Numai că – o deranjau ochii lui. Felul cum se uita la ea… se simţea ca o căprioară ţinută sub observaţie de un lup. Mă dezgoleşte cu ochii, îşi dădu seama April. Aceasta o făcu să se simtă neliniştită.

Se întreba cum ar fi dacă ar ieşi cu Dan. Ar fi tandru şi răbdător şi plăcut? Ştia că nu. Şi-şi dădu seama că nu şi-ar dori ca Dan să fie aşa.

Al-Bashir se bucura şi el de întâlnirile cu April. Era încântătoare, inteligentă şi dornică să înveţe de la el. Îi plăcea în special felul cum asculta, cu ochii căscaţi, poveştile lui despre călătoriile prin lume şi relaţiile internaţionale de afaceri. Nu era dispusă să se implice emoţional, dar ştia că aveau destul timp la dispoziţie.

Şi erau o grămadă de femei în Houston care să-i satisfacă nevoile sexuale.

April e ca o căprioară frumoasă şi sensibilă, îşi spuse el. Ea nu trebuie vânată, cât mai degrabă câştigată, precum în vechea poveste a frumoasei şi a bestiei.

După ce satelitul de electricitate îşi va fi făcut lucrarea, îşi spuse el. După ce voi fi distrus Astro şi Dan Randolph va fi crucificat de politicieni şi de jurnalişti. După ce ea nu va mai avea nici slujbă şi nici speranţe. Atunci se va întoarce la mine şi mi se va oferi. Eu o voi primi şi, în acelaşi timp, mă voi descotorosi de Garrison. Voi fi cel mai puternic dintre toţi.

Al-Bashir zâmbi în sinea lui. Viitorul va fi într-adevăr dulce.

Houston, Texas

Din cămăruţa din josul culoarului faţă de biroul lui Chavez, Kelly Eamons îi telefonă lui April la biroul ei de la Corporaţia Astro.

Imaginea lui April de pe monitorul lui Eamons, imediat ce-o recunoscu pe agenta FBI, păru surprinsă.

– Bună, Kelly! Cum eşti? Ai găsit ceva nou?

Dorindu-şi să aibă ceva pozitiv de spus, Eamons răspunse cu fereală:

– Nu tocmai. Ce se întâmplă cu tine?

– Totul pe aici freamătă. Săptămâna viitoare vom porni electrosatelitul. Toate posturile de ştiri din ţară şi-au trimis aici reprezentanţi. Vor toţi să le ia interviuri lui Dan şi lui Gerry Adair, astronautul nostru. Cer să le ia interviuri până şi inginerilor.

Eamons încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Sperase ca April să nu fie prea ocupată, s-o ajute la ancheta pe care o întreprindea şi care stagna.

– Am crezut că Dan a făcut o greşeală programând punerea în funcţiune pentru duminica din weekendul de sărbătoare, continua April să turuie, dar e mult mai isteţ cu lucrurile astea decât sunt eu. Duminica e o zi cu ştiri puţine, iar cei de la media fac spume la gură să aibă o veste importantă într-o asemenea zi.

E o veste importantă dacă satelitul funcţionează, îşi spuse Eamons. Dar, îşi dădu ea seama, e o veste chiar mai importantă dacă nu funcţionează.

Lui April, îi spuse:

– Am înţeles că unul dintre directorii de la Tricontinental îşi petrece mult timp acolo pe Matagorda.

Înainte ca April să poată întreba, adăugă:

– Asim al-Bashir.

– O, da. Asim e aici tot timpul.

– Asim?

Eamons ciuli urechile.

Coborându-şi puţin vocea, April spuse:

– Am ieşit cu el în oraş.

– Chiar aşa?

– Nimic serios. Am luat doar cina împreună.

– Adevărat?

– E foarte simpatic. Oarecum.

Cu mintea luând-o la galop, Eamons încercă să întreţină o discuţie măruntă cât se hotărî cât de mult să-i spună lui April. Fata nu-i un agent exersat, îşi spuse ea. Ai vârât-o şi aşa în destule probleme cu Kinsky ăla şi cu Roberto. Dacă al-Bashir este într-adevăr mintea din spatele lui Roberto şi toate celelalte…

– M-a invitat să vin la Houston pentru o vizită, spunea April. Poate

că ne vom întâlni atunci.

– Asta mi se pare că e puţin ca şi când ai intra în pânza păianjenului, spuse Eamons, întrebându-se încă ce să facă.

– Nu-ţi face griji. Nu pot pleca de la birou decât după ce va fi pornit electrosatelitul, zise April.

– Totuşi…

– O să-mi iau cameră la hotel separat, spuse April, lărgindu-şi zâmbetul. Cu un râset, adăugă: Dacă-ţi faci griji din pricina mea, poţi pune un agent să mă urmărească peste tot pe unde merg.

Sau să-ţi instalez un microfon, îşi spuse Eamons.

Luni în şir, Jane ignorase mesajele telefonice ale lui Dan. De fapt, fusese prea ocupată ca să-l vadă, date fiind constantele întruniri electorale ale lui Morgan Scanwell prin toată ţara. New Hampshire, Iowa, Carolina de Sud, victoriile zdrobitoare de la alegerile de nominalizare şi acum alegerile preliminare care se apropiau în California, New York şi Texas.

Dan o sunase cu insistenţă, aproape în fiecare zi de la mica lor escapadă de pe Matagorda încoace. Nechibzuit lucru din partea mea, îşi spunea Jane de fiecare dacă când îi vedea numele pe lista mesajelor la care nu răspunsese. Ţi-ai lăsat hormonii să-ţi copleşească judecata sănătoasă. Dacă va afla Morgan vreodată…! Dar cu răceală, cu logică, îşi spuse că dacă va afla Morgan, nu va face nimic. Era posibil să se simtă rănit, chiar zdrobit, dar nici nu va face, nici nu va spune nimic care să-i devieze cursul campaniei către Casa Albă.

Şi nici eu n-o voi face, se hotărî Jane. Măcar atât îi datorez lui Morgan. Nu-l pot lăsa pe Dan să intervină, nu-l pot lăsa să tulbure apele, indiferent de cât de mult îl iubesc. Nu acum. E prea târziu pentru asta acum. E prea târziu poate pentru totdeauna.

Şi totuşi, inima aproape că-i stătuse în loc când îl văzuse pe Dan la audierea subcomisiei din Senat. Ştiuse că va fi acolo, crezuse pentru o clipă că reuşise să se stăpânească, şi totuşi genunchii tot i se muiaseră la vederea lui. Avusese nevoie de toată forţa, de toată determinarea, să stea acolo cât ţinuse mărturia lui şi să-şi păstreze calmul, nemişcată.

Acum, stând singură în biroul ei la capătul unei zile lungi şi epuizante, numele lui apăru din nou pe ecranul computerului, chiar în capul listei cu apeluri la care trebuia să răspundă.

Aproape fără să şi-o dorească în mod conştient, Jane dădu clic pe numele lui.

Faţa lui Dan apăru pe monitor. Rânjea cu fericire.

– Ştiu că eşti ocupată, dar nu voiam decât să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat. Duminică dimineaţă ar trebui să pornim electrosatelitul. Poate că vei reuşi să vii aici sâmbătă. Am o surpriză pentru tine.

Imaginea lui îngheţă, deasupra ei apărând o serie de numere de telefon: birou, linie telefonică personală directă, celularul.

O surpriză, îşi spuse ea. Pun pariu. Probabil o sticlă de şampanie şi un pat proaspăt făcut. Fără să vrea, Jane zâmbi. Apoi îşi spuse: Morgan ar trebui să fie la sediul Astro atunci când Dan va porni satelitul de electricitate. În definitiv, e guvernatorul de Texas şi Astro se află în statul lui. Ar fi o reclamă bună, o ocazie excelentă de a demonstra că ideea lui de independenţă energetică într-adevăr poate funcţiona.

Deschise programul lui Morgan pentru săptămâna următoare. Viitoarele trei zile avea să şi le petreacă în California şi New York, văzu ea. Vineri seara, înapoi la Austin, îndeplinindu-şi de ochii lumii îndatoririle de guvernator, dar lucrând de fapt la întărirea prieteniilor şi strângând mâini pentru viitoarele alegeri preliminare din Texas. Luni, grătarul de Ziua Eroilor. Jane sună la Austin şi vorbi cu agentul de călătorii al lui Scanwell.

– Poate lua avionul spre Matagorda pentru câteva ore duminică, spuse ea. Acolo va avea acoperire media mai mare decât în Austin.

Asistenta pentru călătorii, o brunetă cu păr lins şi ochi adormiţi, aprobă entuziastă din cap.

– Da, doamnă senator, aşa cred. Dar are o agendă plină de întâlniri pentru duminică şi apoi grătarul din ziua sărbătorii.

– Adu-i pe cei mai importanţi în avion cu el, îi spuse Jane. Se vor bucura să fie în avion cu guvernatorul şi apoi să vadă amorsarea satelitului de electricitate.

– Nu ştiu dacă pot face asta atât de târziu, se plânse ajutoarea. Deja e marţi şi…

– O poţi face, spuse Jane cu fermitate. Am toată încrederea în tine.

Ajutoarea aprobă iarăşi din cap, şi mai sumbru. Amândouă înţelegeau destul de bine că atunci când directoarea de campanie a guvernatorului vine cu o sugestie, aceasta e de fapt o poruncă.

Jane îşi verifică apoi propriul program din weekendul cu Ziua Eroilor. Senatul nu se va aduna decât marţi la prânz. Vineri avea întâlniri cu Denny şi restul strategilor pentru a plănui ultimele săptămâni ale campaniei de dinaintea congresului de partid din Denver.

Aş putea lua avionul către ranch vineri seara, îşi spuse ea. Aş putea merge pe Matagorda sâmbătă devreme şi să fiu acolo când va sosi Morgan duminică.

Aş putea, îşi spuse Jane. Dar n-o voi face.

Insula Matagorda, Texas

– Fă-l numa’ pe arabu’ ăla să nu mai vină-n hangaru’ mieu, spuse Niles Muhamed aproape mârâind.

Dan se lăsă pe spate în scaunul său de la birou şi se uită ţintă la tehnicianul încruntat. Nu-şi amintea ultima dată când Muhamed făcuse drumul de aproape un kilometru de la Hangarul B la biroul lui.

– Care e problema, Niles?

– Nicio problemă, zise Muhamed, stând încordat în faţa mesei de scris ornate a lui Dan. Numa’ că nu-mi place că-şi roade papucii pe lângă zero-doi.

– A intrat în carlingă? întrebă Dan.

– Asta ar mai lipsi! spuse cu ţâfnă Muhamed. Nu las pă nime’ s-atingă păpuşa aia în afară de Gerry şi echipa lui de la sol. Nime’ nu s-apropie mai mult de trei metri de ea.

– Atunci, ce-a făcut al-Bashir de te deranjează?

Încruntarea lui Muhamed se transformă din suspicioasă în nedumerită.

– Nimic ce să pot zice sigur. Numa’ că-i alunecos, ştii, cum ar fi că întruna pune-ntrebări şi-ncearcă să-şi dea seama ce se-ntâmplă.

Depărtându-şi braţele, Dan încercă să explice:

– Niles, el e canalul prin care ne vin banii care ne fac să mergem înainte. E normal să vrea să ştie ce facem.

– Normal, hă?

– I-am dat mână liberă să se uite la tot ce pofteşte, recunoscu Dan. A fost peste tot.

– Mda, spune-i numa’ c-ar fi bine să nu mai calce-n Hangaru’ B. Nu vreau să se lege nime’ de zero-doi.

Dan îşi spuse: îi pot spune lui al-Bashir că închidem hangarul ca măsură de siguranţă, fiind atât de aproape de punerea în funcţiune a electrosatelitului. O să înţeleagă această nevoie.

– Bine, îi spuse el tehnicianului încruntat. O să-i spun. De fapt, poţi ţine hangarul închis pentru toată lumea cu excepţia echipei care se ocupă de avion.

Cu o singură aplecare categorică din cap, Muhamed se întoarse şi ieşi în pas alert din birou, lăsându-l pe Dan să se gândească la pază. Nu doare să ţin Hangarul B sigilat, îşi spuse el. Al-Bashir poate intra în centrul de control sau oriunde altundeva dacă vrea, dar vom întreţine o pază strictă asupra avionului spaţial. Acela e locul nostru cel mai vulnerabil. O să-l ţinem la distanţă de el. Probabil că nu-i nevoie, dar Niles are dreptate: să nu lăsăm pe nimeni să se lege de avion. O prăbuşire a fost mai mult decât suficientă.

Mai târziu în acea zi, Dan se afla în centrul de control al satelitului, încercând să pară calm şi încrezător, dar abia dacă-şi putea înfrâna

pornirea de a ţopăi ca un copil mic sau să facă roata ţiganului de-a lungul şirului cu console. Se mulţumi să-şi lărgească la gât cravata care era deja trasă de la gulerul descheiat. Lynn Van Buren era chiar alături, purtând obişnuitul ei costum cu pantaloni şi şiragul de perle.

Stând la intrarea cu uşi duble în încăperea cea mare, Dan şi inginerul lui şef urmăreau cu un amestec de admiraţie şi surescitare cum inginerii făceau verificările de rutină la şirul de console dispuse pe peretele din cărămidă refractară, fără geamuri, al centrului de control. Un monitor imens acoperea un perete. Pe el se vedea o hartă electronică a părţii sud-vestice a Statelor Unite, nordul Mexicului şi California de Jos, precum şi o bucată mare din Oceanul Pacific. La vest de Insulele Galapagos, exact pe linia ecuatorului, la 106 grade longitudine vestică, strălucea puternic un singur punct roşu: locaţia electrosatelitului, la 35 880 de kilometri deasupra oceanului.

– Totul merge ca uns, spuse Dan, frecându-şi agitat palmele.

– Merge ca pe apă, fu de acord Van Buren.

Părea serioasă, chiar severă, fără urmă de zâmbet pe faţa ei rotundă.

– La White Sands totul e bine? întrebă el.

Van Buren aprobă din cap.

– Sunt pregătiţi să recepţioneze chiar acum.

– Am putea porni pasărea acum, nu-i aşa?

Van Buren ezită preţ de o fracţiune de secundă.

– Mai dă-ne încă două zile să mai verificăm de trei ori totul, şefu'. Nu-ţi doreşti un eşec duminică în faţa tuturor.

– Mda, sigur, zise Dan. Dar vreau o pornire preliminară sâmbătă după-amiaza.

– Ştiu. E trecută în program. Un test de funcţionare de zece minute.

– Schimbă-l la o jumătate de oră.

Ea ridică o sprânceană spre el.

– Şefu', magnetroanele şi toate celelalte ajung la capacitate completă în mai puţin de un minut. Un test preliminar de zece minute e suficient ca să ne asigurăm că totul funcţionează.

– O jumătate de oră, repetă el.

– Nu e necesar.

Dan rânji la ea.

– Fă-o pentru mine, bine?

Cu expresia resemnată a unui inginer care e condamnat să satisfacă cerinţele caraghioase ale directorului, Van Buren ridică din umerii ei cărnoşi şi acceptă fără vorbe în plus.

– Bine, o jumătate de oră.

– Bun.

Ieşi din centrul de control şi traversă parcarea ce despărţea clădirea de Hangarul A aproape în paşi de dans. O echipă de vopsitori

echipaţi în haine de protecţie stătea pe schelă şi vopseau cărămida cenuşie într-un albastru ou-de-prihor. Dan voia ca totul să arate nou şi curat şi să strălucească pentru echipele de filmare care aveau să-i asalteze duminică dimineaţa.

Încă era într-o dispoziţie veselă atunci când trecu pe lângă biroul lui April şi intră în biroul său personal. Aceasta veni înăuntru după el, strângând în mână un PDA[9].

– Tocmai am primit un telefon de la biroul guvernatorului Scanwell, anunţă April când Dan se strecură în scaunul de la birou. Va veni aici pentru ceremonia de punere în funcţiune duminică dimineaţa.

Lui Dan îi stătu inima în loc. Asta înseamnă că şi Jane va veni, îşi spuse imediat. Poate c-o să vină sâmbătă. Nu, se preveni el. Nu te aştepta la asta. E o speranţă prea mare.

– Va veni cu avionul de la Austin cu şase sau şapte invitaţi, adăugă April.

– Minunat, spuse Dan. Cu cât sunt mai mulţi, cu atât va fi atmosfera mai veselă.

– Duminică vă puteţi aştepta şi la mai multe pichete în faţa porţii, spuse April.

– Mai multe ca azi?

Şeful pazei lui Dan, Mitch O'Connell, îi spusese că zevzecii ăia de ecologişti au fluturat pancarte spre maşinile care veneau la serviciu dimineaţa şi strigau lucruri obscene la şoferi.

– Domnul O'Connell spune că vor fi mult mai multe. E îngrijorat că s-ar putea să încerce să treacă de poartă duminică şi să dea peste cap totul.

Dan căzu pe gânduri pentru o clipă.

– Va trebui să discut cu Mitch despre asta. Poate chiar să aduc o echipă de gardieni pentru ziua aia.

– Guvernatorul Scanwell va veni cu avionul, aşa că nu va trebui să intre pe la poartă, spuse ea.

– Mda. Dar când vor vedea descreieraţii ăia carele de televiziune apropiindu-se de poartă, o s-o ia razna. Marea lor şansă de publicitate.

April păru îngrijorată.

– Doar nu credeţi că vor da peste cap ceva, nu? Sau că vor provoca pagube?

– Poate c-ar trebui să angajăm o echipă SWAT, bombăni Dan.

Mai târziu în acea după-amiază, Asim al-Bashir intră neanunţat în biroul lui Dan, îi zâmbi doar lui April când trecu pe lângă masa ei, bătu o dată în canatul uşii deschise a lui Dan şi păşi înăuntru.

Dan ridică privirea de la monitorul computerului, mai degrabă

---

9 Acronim pentru Personal Digital Assistant – n. tr.

curios decât deranjat.
– Vreau doar să-ţi dau de ştire, spuse al-Bashir fără niciun preambul, că voi fi plecat din oraş mâine şi poate şi poimâine.
– La Houston? întrebă Dan. Nu-mi spune că mergi să-l convingi pe Garrison să vină pentru punerea în funcţiune.
Al-Bashir chicoti.
– Nu, Garrison nu e interesat. De fapt, trebuie să iau avionul spre Europa pentru o întâlnire.
– Te întorci până duminică?
Zâmbetul lui rămase locului, dar expresia din ochi i se schimbă brusc.
– O, da, spuse al-Bashir. Voi fi aici duminică. N-aş rata-o pentru nimic în lume.

– Nu eşti deloc agitat? întrebă Gilly Williamson.
Malfoud Bouchachi închise sertarul în care-şi pusese cele câteva haine pe care le adusese cu el.
– Nu, spuse algerianul. Descopăr că sunt ciudat de calm.
Williamson scutură din cap admirativ. Cei doi bărbaţi se aflau în dormitorul pe care urmau să-l împartă până ce aveau să fie lansaţi în spaţiu. Dincolo de singurul geam al încăperii vastitatea plată şi aridă a Kazahstanului se întindea până la dealurile maronii şi sterpe de la orizontul prăfos, dezolant.
– Ciudat loc unde să mori, murmură Williamson.
– N-o să murim *aici*, spuse Bouchachi.
– Ştiu. Dar totuşi…
Williamson trase în plămâni aer uscat, încărcat de praf, şi tuşi.
– E mai bine decât într-o afurisită de secţie de spital, presupun.
– O să înfăptuim mult mai multe decât am fi făcut-o altfel. Morţile noastre vor avea o semnificaţie.
Şezând pe salteaua subţire a patului său, Williamson zâmbi cu amărăciune.
– Moartea nimănui nu are nicio semnificaţie, prietene.
– Eşti creştin? întrebă Bouchachi.
– Am fost catolic.
– Şi acum?
– Nimic. Absolut nimic.
Bouchachi aprobă ştiutor din cap.
– A, înţeleg. Mie mi s-a promis recompensa unui martir în paradis.
– Crezi în asta?
– Uneori. Nu contează cu adevărat. Cel puţin, asta îmi spun când îmi slăbeşte credinţa.
– Mă fut în toate, spuse Williamson cu zel. Cu toţii o să murim, indiferent de ce facem. Mai devreme e mai bine decât mai târziu.

– Dacă moartea ta înseamnă ceva.

– O, o să însemne ceva, sigur că da. O să luăm cu noi încă o jumătate de milion de oameni.

– Atât de mulţi?

– Cel puţin.

Cei doi bărbaţi se antrenaseră separat vreme de şase luni, Bouchachi la Star City, la periferia Moscovei, Williamson la centrul spaţial chinezesc de lângă Beijing. Niciunul dintre ei nu ştia cum să piloteze o navetă spaţială. Aceea avea să fie treaba lui Nikolaiev. Însărcinarea lor era să ajungă la satelitul de electricitate şi să-l transforme într-un instrument de ucidere în masă. Misiunea le era alimentată cu bani de către Cei Nouă: al-Bashir şi ai lui trimiteau milioane de dolari atent spălaţi înspre Rusia, China şi Kazahstan. Familiei lui Williamson avea să i se spună că a murit într-un accident de automobil în provincia Hubei, lângă şantierul unui baraj. Vor primi o pensie solidă din partea unei firme de construcţii deţinută de al-Bashir. Bouchachi, a cărui familie murise cu trei ani în urmă în timpul unui raid comandat de guvernul algerian asupra sediului unei secte fundamentaliste, nu avea nevoie de asemenea aranjamente.

Williamson se ridică de pe patul pârâitor şi se duse la geamul panoramic. Bouchachi se întoarse la aranjarea meticuloasă a puţinelor sale haine şi la mutarea covorului său de rugăciuni din sertarul de jos în cel de sus al singurului scrin din încăpere. Stând într-o parte a geamului şi lungindu-şi gâtul, Williamson putea vedea un propulsor de rachetă înalt, vopsit în alb, aşezat lângă una dintre platformele de lansare.

– Vino să vezi, îi spuse camaradului său. Ne-au instalat pasărea.

Bouchachi se întoarse şi aruncă o privire pe geam.

– Mijlocul nostru de transport spre paradis, murmură el.

Ranchul Thornton, Oklahoma

Senatul se adunase în şedinţă vineri, chiar după ora prânzului, aşa încât membrii lui să poată da fuga acasă pentru un weekend de Ziua Eroilor de trei zile, numai bun de pus lucrurile la punct şi de forţat nişte mâini. Jane zburase spre ranch cu avionul ei particular, abia aşteptând cel puţin o zi de odihnă din „sărbătoarea” de trei zile. Campania lui Morgan mergea ca pe roate, dar mai erau atât de multe de făcut!

Se afla în sufrageria apartamentului ei şi tocmai îşi turnase un pahar de tequila auriu simplu înainte de culcare, când Tómas, majordomul ei – un mexican chel, costeliv, în vârstă, de mare demnitate – anunţă încet că Dan Randolph sosise mai devreme şi că o aştepta la intrare.

Prima ei reacţie fu de furie. Cum îndrăzneşte să vină aici neinvitat, neanunţat? se întrebă ea în gând înfăşurându-şi un capot lung până la podea în jurul cămăşii sale de noapte. Şi totuşi, când ajunse la intrarea în casa ranchului, furia ei se topi în mare parte. Iar când îl văzu pe Dan stând acolo, în jeanşi şi o cămaşă sport descheiată la gât, zâmbind sfios ca un băiat care a făcut ceva ce ştie că nu e bine, dar totuşi o făcuse, nu se putu abţine să nu-i răspundă tot cu un zâmbet.

Dar şi-l înăbuşi repede şi întrebă tăios:

– Ce cauţi aici?

Dan făcu un gest vag cu ambele mâini.

– Dacă tu n-ai vrut să vii să mă vezi, am venit eu să te văd pe tine.

Înainte să poată rosti următoarea întrebare evidentă, el explică:

– Cei de la biroul tău au spus că-ţi petreci sâmbăta acasă şi că următorul tău angajament public este duminică, la sediul central Astro. Mi-am spus că te-aş putea duce eu mâine cu avionul pe Matagorda.

Asigurându-se că-i era bine legat cordonul la capot, Jane îl conduse pe Dan în sufrageria cea spaţioasă.

– Am venit singur, spuse Dan. Am aterizat pe întuneric. Am închiriat o maşină la aeroportul Marietta dându-le doar un număr de telefon. Nimeni nu ştie că sunt aici.

– Cu excepţia tuturor servitorilor din casă, se răsti ea.

Dan răspunse ingenuu:

– Am crezut că sunt cu toţii vechi slujitori ai familiei, loiali până la moarte.

Fără voia ei, Jane râse.

– Eşti incorigibil.

– Încerc să fiu.

– Păi, dacă tot eşti aici, ai putea la fel de bine să stai jos.

Dan se duse la sofaua de sub tabloul lui Vickrey înfăţişând o fetiţă

stând sub o umbrelă într-o parcare udată de ploaie. Se aşeză drept în mijlocul pernelor durdulii. Jane ocupă fotoliul de la capătul sofalei, aşa încât Dan îşi schimbă poziţia către ea.

– Vrei ceva de băut? întrebă ea.

– Ai nişte Armagnac?

Jane îi chemă pe Tómas şi-i ceru să-i aducă tequila pe care o lăsase în dormitor.

– Avem nişte…

Se întoarse către Dan.

– Cum spuneai?

– Armagnac.

Sprâncenele cenuşii ale lui Tómas se ridicară cu un milimetru.

– Am să mă uit în bar, domnule.

Când părăsi încăperea, Jane întrebă:

– Ce Dumnezeu te-a făcut să iei avionul încoace aşa în crucea nopţii?

– Voiam să te văd.

Ea încercă să se încrunte la el.

– Dan, ce s-a întâmplat ultima dată…

– A fost minunat.

– Sunt o femeie măritată.

– Pe el nu-l iubeşti. Pe mine, însă, da.

– Dar tot sunt căsătorită cu el.

El încruntă din sprâncene.

– Da. Va trebui să facem ceva în privinţa asta.

Tómas se întoarse aducând o tavă colorată din ceramică pe care se afla paharul mic cu tequila al lui Jane şi un trio de sticle.

– Nu avem Armagnac, îmi pare rău să vă spun, dădu el raportul. Poate vă va plăcea una dintre acestea?

Dan aruncă o privire la etichete şi găsi o sticlă de Presidente.

– Asta va fi numai bună, zise el.

Tómas îi umplu paharul cu coniac şi plecă. Dan sorbi, apoi spuse:

– Mă aşteptam să vii mâine pe Matagorda în loc să aştepţi până duminică.

– Mâine am o zi plină, minţi Jane. Apoi e ceremonia ta duminică dimineaţa, după care va trebui să iau avionul spre Los Angeles pentru mitingul cel mare al lui Morgan de duminică seara. Va trebui să mă întorc la Washington pentru ceremonia de Ziua Eroilor de la Cimitirul Naţional Arlington.

– Ăsta zic şi eu weekend plin, sigur că da, recunoscu Dan. Ceremonia de Ziua Eroilor va avea loc la Mormântul Soldaţilor Necunoscuţi?

– Luni după-amiaza. Desigur, va fi şi preşedintele acolo.

– Desigur. Dar e neapărat necesar să vii şi tu?

Ignorându-i întrebarea, ea spuse:

– Ai zis că ai o surpriză pentru mine.

– Mda.

– Ce este?

– Dacă îţi spun, nu va mai fi o surpriză.

Jane îi studie faţa pentru o clipă. Apoi:

– Nu merg cu tine mâine, Dan. Voi ajunge acolo duminică la prima oră, când sosesc şi Morgan şi celelalte VIP-uri.

– Bone, murmură el.

– Tu n-ai nevoie de-o bonă, spuse ea cu fervoare, tu ai nevoie de un gardian.

Dan râse.

– Mda, poate.

Foarte serioasă, Jane spuse:

– Dan, nu putem face nimic. Nu pot risca să-i tulbur lui Morgan campania. Plănuim să anunţăm că suntem căsătoriţi chiar înainte să înceapă congresul, pentru numele lui Dumnezeu.

– Bine. După ce va fi ales şi se va instala la loc sigur în Casa Albă, poţi anunţa că divorţezi de el.

– Fii serios!

– Sunt serios, zise el. În privinţa ta.

Ea nu spuse nimic preţ de o clipă lungă. Dan se ridică de pe canapea şi se aplecă şi o sărută.

Ea se feri.

– La noapte o să dormi în unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi.

– Sigur, spuse el.

Ştiau amândoi că asta avea să se întâmple.

Sus, deasupra Oceanului Atlantic, al-Bashir se întinse în pat. Unul dintre avantajele închirierii unui avion particular, îşi spuse el, este că nu trebuie să stai toată noaptea aşezat într-unul dintre scaunele acelea batante incomode.

Îşi petrecuse ziua în vila de pe vârful dealului aflată chiar la periferia Marsiliei, inspectând staţia de control pe care ajutoarele lui o încropiseră acolo. Mare parte din echipament era vechi, aproape antic, dar al-Bashir se mulţumea cu gândul că va funcţiona destul de bine. Nu se ridica la standardele NASA, desigur, dar avea să-şi facă treabă. O parte din el era furată. Cea mai mare parte fusese închiriată de la ruşi. Îi slujise destul de bine de-a lungul anilor. Tehnicienii vor putea să-l demonteze repede şi să nu lase nicio urmă a activităţii lor pe care s-o găsească poliţia sau agenţiile de spionaj occidentale.

Al-Bashir abia dacă prinsese cu coada ochiului frumoasa Mediterană în timpul ultimei sale inspecţii de zece minute la staţia de control. Luase avionul într-acolo, îi lăsase pe tehnicieni să-i

demonstreze cum funcţiona echipamentul, şi imediat decolase iarăşi către Texas. Pe tot timpul călătoriei îşi ţinu ceasul fixat la ora Americii Centrale.

Alunecând înspre somn, legănat de zumzetul egal al motoarelor avionului, se gândi la cum ar fi s-o aibă pe April în pat cu el. Ar fi încântată să zboare cu un avion particular spre Franţa, îşi spuse.

Langley, Virginia

Directorului Agenţiei Centrale de Informaţii nu-i plăcea să vină la birou într-o dimineaţă de sâmbătă dintr-un weekend prelungit.

– Bine că nu sunt grangurii în oraş, bolborosi el sumbru spre ajutoarele lui în vreme ce-şi ocupa scaunul în capul mesei lungi şi lustruite.

Doar alte trei persoane se aflau cu el în sala de conferinţe, dintre care două erau femei. Ferestrele lungi care se întindeau pe un întreg perete erau acoperite cu draperii groase. Aerul condiţionat era atât de rece, încât directorul se simţea puţin incomodat până şi cu vesta şi cu sacoul pe el. Tot peretele din faţă era un ecran inteligent pe care se vedea, în clipa aceea, o hartă a lumii.

Una dintre femei, o analistă de vârf de la biroul care se ocupa de zona Asiei, ocupă scaunul din dreapta directorului şi butonă laptopul pe care-l adusese cu ea. O imagine telefotografică granulată înfăţişând un cargobot ancorat la o platformă de încărcare apăru pe ecranul inteligent.

– Oamenii noştri din Singapore, spuse ea, au anunţat că a sosit azi noapte în port un transport de arme şi explozivi.

– De unde? întrebă directorul.

– Din Calcutta, dacă dăm crezare actelor vamale ale vasului.

– Tu ce crezi?

– Informaţiile obţinute prin satelit arată că acest cargobot a pornit din Shanghai.

Directorul se lăsă cu scaunul pe spate.

– Armament chinezesc. La naiba.

Bărbatul care de cealaltă parte a mesei faţă de analistă era de la biroul de supraveghere prin satelit. Interveni şi el:

– S-ar putea îndrepta spre rebelii din Myanmar.

– Sau spre Sri Lanka, spuse cealaltă femeie.

Cu o scuturare de cap, directorul întrebă:

– Atunci, de ce să treacă prin Singapore?

Pentru asta m-au chemat într-o dimineaţă de sărbătoare, mormăi directorul în sinea lui. Cu voce tare, spuse:

– Care e părerea ta?

– Terorism, spuse analista.

– În Singapore?

Ea scutură din cap.

– În Indonezia. Gherilele fundamentaliste trebuie să fi încheiat o afacere cu chinezii. Petrol contra arme.

Bărbatul de la supraveghere de cealaltă parte a mesei se opuse:

– Gherilele nu au control asupra terenurilor petroliere.

– Nu încă.

Discutară problema pe toate feţele până ce directorul îi reduse la

tăcere.
– Bine, spuse el. Anunţaţi autorităţile din Singapore. Pot percheziţiona vasul şi confisca armele.
Analista rânji.
– Şi vor fi mult mai duri cu contrabandiştii decât am fi noi.
– Dacă nu sunt cumpăraţi, mormăi bărbatul de la supraveghere.
Directorul arătă cu degetul spre el.
– Nu vor fi, dacă ştiu că noi ştim ce se întâmplă.
Întorcându-se spre analistă:
– Nu vreau să ne compromitem sursele de informare.
Ea dădu din cap a înţelegere.
– Altceva? întrebă directorul, nerăbdător să se întoarcă acasă şi să-şi petreacă după-amiaza grădinărind.
– Câteva transporturi neobişnuite de echipamente electronice lângă Marsilia, spuse cealaltă femeie.
– Echipament cu droguri?
– Nu, spuse ea. Electronice. Mai multe camioane.
– Poate că nişte broscoi o pun de-o formaţie rock, glumi tipul de la supraveghere.
Ceilalţi chicotiră.
– Asta e, atunci? întrebă directorul.
– O lansare de rachetă neanunţată la Baikonur, spuse bărbatul.
Butonă laptopul şi ecranul fu umplut de imaginea neclară primită prin satelit a centrului de lansare din Kazahstan.
– Ceva neobişnuit?
– Nu ştim care este sarcina utilă, dar este mare. Şi-au folosit cel mai greu propulsor.
Cu un indicator subţire ca un creion evidenţie unul dintre podurile de lansare.
– Şi se pare că se pregătesc şi de o misiune cu oameni la bord.
– Realimentare pentru staţia spaţială?
Bărbatul scutură din cap.
– Nu e orbita potrivită pentru asta.
– Nu-i vorba de-un proiectil, nu-i aşa?
– Nu, nicio grijă în privinţa asta. Dar e o sarcină utilă mare, neidentificată şi neanunţată. S-ar putea să fie o misiune ştiinţifică. Sau un schimb de comunicaţii.
– De ce să n-o anunţe?
Bărbatul de la supraveghere ridică exagerat din umeri.
– Îi ştiţi pe ruşi: o ghicitoare înfăşurată într-un mister înlăuntrul unei enigme.
Directorul se încruntă la el.
– Treaba noastră e să rezolvăm ghicitorile, indiferent în ce sunt ele înfăşurate.

Aprobând posac din cap, bărbatul de la supraveghere spuse:

– Suntem cu ochii pe ei, domnule. Mi-aş fi dorit, însă, să fi avut nişte informaţii de la faţa locului.

– O să văd ce pot face, spuse directorul, deja pe jumătate ridicat din scaun. Mâine.

Zorile tocmai începeau să lumineze cerul deasupra statului Oklahoma când Dan se trezi treptat, precum un scufundător ridicându-se încet din adâncimile întunecate către suprafaţa luminată de soare a oceanului. Când deschise ochii, preţ de o clipă nu recunoscu locul unde se afla. Apoi întoarse capul şi o văzu pe Jane dormind liniştită alături de el. Rânji şi se întoarse pe o parte pentru a-şi lipi trupul de al ei.

Ea se trezi cu o tresărire, apoi se relaxă şi îi rânji peste umărul gol.

– Mă înţepi.

– M-ai trezit cu sforăitul tău, spuse el.

– Eu nu sforăi. Iar tu mă *înţepi*.

– O reacţie normală, spuse Dan. Nu o poţi vindeca decât într-un singur fel.

– Numai unul? îl tachină ea.

– Există câteva variaţiuni, recunoscu el, lovind-o peste coapsă.

– Cum ar fi?

Era complet dimineaţă când în sfârşit coborâră din pat şi făcură duş. Dan puse în scenă un spectacol elaborat tot trăgând cu ochiul pe coridor ca să se asigure că nu-l vedea niciunul dintre servitori ieşind din dormitorul lui Jane.

– Mă duc să răvăşesc patul din dormitorul pentru oaspeţi, îi şopti el.

Ea aruncă după el cu un prosop.

– Du-te la bucătărie şi spune-i bucătăresei ce vrei la micul dejun. Vin şi eu în câteva minute.

Dan valsă pe coridor în jos şi găsi bucătăria.

– *Buenas dias*, îi spuse el voios bucătăresei.

Aceasta îi oferi o privire suspectă.

– Ce vă place la micul dejun, domnule?

Lui Dan aproape că-i scăpă că are nevoie de o porţie de vitamina E. Se abţinu, însă, şi comandă *huevos rancheros*[10] cu suc de grepfrut şi cafea neagră.

Jane veni tocmai când bucătăreasa aşeza ouăle pe masă în faţa lui Dan. Se strecură cu o mină foarte serioasă în scaunul cu reazem

10 Mâncare mexicană constând din ouă fierte sau prăjite acoperite cu un sos picant din roşii verzi sau coapte care se serveşte de obicei pe o *tortilla* – n. tr.

alături de el în ungherul pentru micul dejun.

– Dan, spuse ea, aplecându-se aproape de el, aşa n-o să meargă.

Dispoziţia lui voioasă se evaporă.

– Ceea ce facem e greşit, Dan, spuse Jane cu convingere. Pur şi simplu greşit.

– Mie mi-a plăcut, bolborosi el.

– Fii serios!

El se uită în ochii ei frumoşi, încurcaţi.

– Dacă are vreo importanţă, asta mă scoate din ţâţâni.

– Trebuie să încetăm.

– Sau să-i spunem lui Scanwell care e scorul.

– Nu! Nu putem face asta.

– Eu aş putea.

– Dan, nu!

– M-aş putea duce drept la el mâine şi să-i spun: „Hei, amice, soţia ta şi cu mine suntem îndrăgostiţi unul de celălalt.”

– Te rog, Dan.

– Ăsta e adevărul, nu-i aşa?

– Asta nu-i decât o parte din adevăr.

El simţi un resentiment surd, apăsător, crescând înlăuntrul său.

– Iar cealaltă parte este că eşti de părere că e mai important ca el să devină preşedinte decât suntem noi doi.

– Este, Dan. Chiar este.

– Într-adevăr?

– E important şi pentru munca ta, spuse ea cu seriozitate. Va însemna atât de mult. Pentru noi toţi. Pentru toată lumea.

Aruncând o privire în jos la micul său dejun neatins, Dan îşi împinse scaunul în spate de lângă la masă.

– Bine, du-te şi ajută-ţi soţul să fie ales. Eu trebuie să mă întorc la birou şi să pornesc satelitul ăla.

Jane nu făcu nicio încercare de a-l opri.

Insula Matagorda, Texas

Proasta dispoziţie a lui Dan nu făcu decât să se înrăutăţească în timp ce îşi pilotă Staggerwingul înapoi spre Matagorda. Încercă să uite de Jane şi de dezastrul care era viaţa lui personală. Mda, îşi spuse el când ocoli cu avionul masivul nor de furtună care se acumula deasupra câmpiei texane. Să uit de ea. Uşor de zis. Cum ar fi să uiţi să respiri. Gândeşte-te la afaceri, îşi comandă el. Ia-ţi gândul de la Jane şi Scanwell. Nu te mai gândi la ei împreună.

Bine, concentrează-te la afaceri. Şi dacă merge ceva greşit cu satelitul? Toate VIP-urile pe care le poţi convinge să vină pe Matagorda vor fi acolo cu ochii pe tine. Şi dacă va merge ceva greşit? Vei fi scos din afaceri în râsete, asta se va întâmpla. Ca şi cu racheta aia veche, Vanguard, de la începutul epocii spaţiale. Toată omenirea a fost cu ochii pe ea şi aceea a explodat la un metru deasupra rampei de lansare.

Şi ce pot face în privinţa asta? se întrebă Dan. Apăsăm butonul şi electrosatelitul nu se porneşte. Vreo defecţiune. Ceva nu merge bine. Staggerwingul tresări prin stratul de turbulenţe atunci când îşi începu coborârea către pista de pe Matagorda. Ar trebui să am avionul spaţial gata de lansare, îşi dădu seama Dan. Să am pasărea pe punte cu Adair şi o echipă de întreţinere gata să-şi ia zborul în orice clipă. În definitiv, la asta foloseşte avionul spaţial. Reacţie rapidă. Acces imediat pe orbită.

Coborând trenul de aterizare al biplanului şi aliniindu-se de-a lungul pistei, Dan ajunse la o concluzie. Să pună avionul spaţial pe punte, să îl aibă pregătit de zbor în caz că apare o urgenţă. Asta înseamnă că echipa de lansare trebuie să vină la serviciu astăzi şi în tot restul weekendului. Revizorului lui Garrison n-o să-i placă asta.

Roţile avionului atinseră cimentul cu un scrâşnet şi doi norişori gemeni de cauciuc ars. Dan îl lăsă să avanseze către capătul pistei, spunându-şi: Dacă avem avionul spaţial gata de zbor, chiar dacă apare o defecţiune, jurnaliştii vor avea de fotografiat o lansare. Deci vom cheltui puţin mai mult din banii lui Garrison, şi ce dacă?

Era aproape ora prânzului când intră prin uşile duble ale nou vopsitei clădiri a centrului de control. Stând în mijlocul tehnicienilor tăcuţi şi încordaţi, Lynn Van Buren îşi dădu jos căştile când îl văzu pe Dan venind pe culoarul dintre console către ea.

– Mă bucur c-ai reuşit să ajungi, spuse ea, un rânjet făcându-i gropiţe în obraji. Eram pe cale să-l pornim fără tine.

– Am fost reţinut fără voia mea, murmură Dan.

Măsurându-l din priviri din cap şi până în picioare, ea spuse:

– Dumnezeule, şefu’, hainele-ţi arată ca şi când ai fi dormit îmbrăcat cu ele.

Dan declanşă un rânjet lupesc.

– Asta, una, chiar *nu* am făcut-o.

– Norocoasă fată.

– Discutăm despre viaţa mea sexuală sau punem în funcţiune electrosatelitul? întrebă el, încercând să pară sever.

– Totul e pornit şi funcţionează, şefu'. Toată lumea e la posturi. Până şi domnul al-Bashir şi-a făcut apariţia.

Arătă cu degetul spre tunisianul aşezat la una dintre consolele libere, cu un dispozitiv cu căşti şi microfon aşezat peste părul lui negru. Dan îşi simţi faţa întinzându-i-se într-o încruntare. Al-Bashir îşi vâră nasul în fiecare blestemat de lucru, bombăni el în sinea lui. Apoi îşi spuse: E canalul prin care vin banii. Va trebui pur şi simplu să-l tolerezi.

Totul părea să zumzăie cu eficienţă, observă Dan. Tehnicienii erau aplecaţi asupra muncii lor la console şi monitoarele de afişaj pâlpâiau pline cu imagini şi date.

Se duse la consola unde şedea al-Bashir şi-l lovi încet peste umăr. Acesta ridică privirea speriat pentru o clipă, apoi se relaxă şi zâmbi.

– E palpitant, spuse el.

Aprobând din cap, Dan zise:

– Sigur că este.

Ceva din ochii lui al-Bashir îl deranjă pe Dan. Era mai mult decât surescitare în ei, mai mult decât anticipare. Ochii bărbatului străluceau de parcă momentul acela avea să fie un triumf personal al său.

Dan se auzi avertizându-l:

– Să nu atingi niciun buton.

Al-Bashir chicoti politicos.

– Nicio grijă. Doamna Van Buren a deconectat toate comenzile de pe tastatura asta. Sunt un spectator pasiv, nimic altceva.

Dar ochii lui îi spuneau că se petreceau mult mai multe decât atât.

Scuzându-se, Dan se duse înapoi acolo unde stătea Van Buren pe culoarul central.

– Vreau avionul spaţial pe platformă, gata de lansare. Acum.

– Acum? spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Acum. În după-amiaza asta. Contactează-i pe Gerry Adair şi pe caraghioşii de la întreţinere şi spune-le să fie pregătiţi pentru o lansare imediată.

– Dar de ce? Care e…

– Astăzi e sâmbătă, spuse Dan, arătând cu degetul spre ea pentru a-şi accentua spusele. Mâine e marea punere în funcţiune în faţa tuturor grangurilor, corect?

Van Buren aprobă din cap, încă nedumerită de insistenţele lui.

– Dacă merge ceva greşit la testul de astăzi, dacă se dă peste cap ceva la marea ceremonie de mâine, vreau să am o echipă pregătită

să-şi ia dracului zborul de aici şi să ajungă acolo şi să repare pasărea. Înţeles?

Peste ochii lui Van Buren se lăsă în sfârşit pâcla cunoaşterii.

– O. Înţeleg. Dar toate s-au desfăşurat atât de bine...

– Legea lui Murphy, Lynn. Dacă va merge ceva greşit, vreau să fim capabili s-o reparăm. Pronto.

– Dacă are vreo importanţă, şefu’, nu cred c-o să fie necesar.

– Fă-o oricum.

– O să fie atât de-al naibii de costisitor.

– Fă-o! se răsti Dan. La dracu’ cu banii. Vreau să fiu pregătit pentru orice urgenţă.

Apoi lăsă ca umbra unui zâmbet să-i curbeze uşor buzele.

– Pe deasupra, o să le ofere echipelor de filmare câteva cadre sexy, cu avionul spaţial stând acolo sus, gata să plece în orice moment.

– Bine, spuse ea fără tragere de inimă. Va trebui să aducem aici nişte oxigen şi hidrogen lichid, al naibii de repede. O să ne taxeze suplimentar, să ştii.

– N-au decât, spuse Dan. Sunt banii lui Garrison.

Van Buren se duse la consola principală şi ridică telefonul. După câteva minute, reveni unde stătea Dan, cu braţele încrucişate pe piept.

– Bine. Adair şi echipa au dreptul la plată pentru ore suplimentare, dar şi la plată pentru zbor, dacă va trebui să urce pe orbită.

Dan pufni.

– Strict afaceri, şefu’, spuse Van Buren, fixându-şi căştile peste părul maro închis. Strict afaceri.

Trecură cu repeziciune prin ultima verificare. Unul câte unul, tehnicienii raportară că subsistemele pe care le monitorizau erau gata. E-o maşinărie simplă, îşi spuse Dan în vreme ce tehnicienii îşi făceau verificările de rigoare. Nicio parte mobilă, la drept vorbind. Dar are o mulţime de piese asamblate. Multe care pot claca.

Ultimul lucru pe lista de verificare era staţia de antene receptoare. Apăsându-şi cu o mână căştile la o ureche, Van Buren sună la White Sands.

– Ferma de rectene e gata şi aşteaptă, anunţă ea.

Dan îşi udă buzele, apoi spuse:

– Bine, să-i dăm drumul.

Inginerul şef arătă spre consola principală. Nu era nimeni acolo.

– M-am gândit c-ai vrea să apeşi tu însuţi butonul, şefu’, spuse ea.

Dan ezită, apoi scutură din cap.

– Nu, Lynn. Asta-i treaba ta. Nu vreau să te privez de ea.

Ea ridică din sprâncene.

– Eşti sigur?

– Plăcerea îţi aparţine în întregime, spuse Dan, surprins de teama superstiţioasă care-l făcu să-şi ţină mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor.

Van Buren nu era superstiţioasă.

– Bine, atunci.

Ridică vocea, aşa încât s-o poată auzi toţi cei din încăperea aglomerată, încordată.

– La semnalul meu, cinci secunde şi începe numărătoarea. Acum!

Dan ştia că o auzea şi echipa de la White Sands.

– Trei… doi… unu.

Van Buren se aplecă ostentativ pe butonul cel roşu care activa satelitul.

– Secţiunea unu merge, scandă unul dintre tehnicieni.

– Secţiunea doi, capacitate maximă.

– Secţiunea trei, bine.

Unul câte unul, panourile solare cu cincizeci de componente începură să convertească lumina soarelui în electricitate.

– Se pornesc inversoarele.

– Magnetronul unu, pornit.

– Magnetronul doi…

Magnetroanele converteau electricitatea în microunde energetice.

– Se porneşte antena.

Antena era o cutie de metal compartimentată lungă de aproape un kilometru şi jumătate, care concentra microundele energetice şi le transmitea către Pământ.

Dintr-odată, Dan îşi dădu seama că nu-şi amintea dacă lista cu verificări includea şi faptul că antena era îndreptată corect spre ferma de rectantene. Trebuie să fie, îşi spuse el. Folosesc o rază laser ca indicator. Dacă se îndepărtează de câmpul cu rectene, magnetroanele se închid automat. Şi totuşi, nu-şi putea aminti dacă auzise pe cineva verificând direcţia razei.

Van Buren scoase un ţipăt brusc.

– White Sands primeşte energie!

Dan se luă la întrecere cu ea spre consola care afişa datele transmise de White Sands. Aplecându-se peste spatele tehnicianului din scaun, văzură linia de energie mergând aproape exact de-a lungul liniei prestabilite. Cinci sute de megawaţi. O mie. Măruntaiele lui Dan se învârtejeau. Îşi simţea inima bubuind atât de tare, încât ameninţa să-i iasă printre coaste. Doi gigawaţi. Patru. Şase.

– Zece gigawaţi! scandă Van Buren din toţi bojocii.

Toată lumea izbucni în urlete de bucurie. Dan îşi înşfăcă inginera şefă şi dansă cu ea pe culoarul dintre console. Tehnicienii îşi aruncară căştile în aer.

– Desfaceţi şampania! ţipă cineva.

Dan flutură din braţe şi strigă cât de tare putu:

– Nu sărbătorim până ce n-a funcţionat treizeci de minute! Apoi îl vom închide şi ne vom duce la Hangarul A. Acolo e pusă la rece şampania.

Mai încet, îi spuse lui Van Buren.

– Şi vreau pasărea pe platformă, gata de zbor.

– N-o să ai nevoie de ea, spuse femeia încrezătoare.

– Sper să ai dreptate, zise Dan. Dar ia-o şi pune-o, totuşi, pe podul de lansare.

Apoi observă că al-Bashir îşi ţinea telefonul celular lipit de ureche şi că pălăvrăgea nestingherit peste zgomotul sărbătorii improvizate.

Baikonur, Kazahstan

Era cu puţin trecut de ora trei noaptea când furgoneta care-i transporta pe Nikolaiev, Williamson şi Bouchachi se opri la baza turnului rampei de lansare. Cei trei bărbaţi coborâră înţepeniţi pe podeaua din oţel, fiecare îmbrăcat în câte un costum spaţial greoi de-un portocaliu şters, cu vizierele căştilor ca nişte boluri pentru peşti deschise. O duzină de tehnicieni în haine vătuite şi căciuli de piele cu apărătoare pentru urechi se adunară grabnic în jurul lor. Marea rachetă Proton se înălţa deasupra tuturor, iluminată puternic de nişte reflectoare imense, din treapta ei superioară ieşind vapori albi ca de gheaţă.

– Cea mai de încredere rachetă din lume, spuse Nikolaiev cu voioşie. E mai sigură decât să conduci un automobil.

Williamson se uită saşiu la rus şi la jovialitatea lui falsă.

– Hai să trecem la treabă, atunci, spuse el, pornind spre cuşca deschisă a liftului.

Bouchachi, tremurând înăuntrul costumului spaţial cel gros din pricina frigului, tropăi posac în urma lui.

Când liftul începu să pârâie şi să geamă urcând încet, Nikolaiev întrebă:

– Ştiţi boala mâinilor roşii?

Ochii lui Bouchachi se căscară.

– Despre ce vorbeşti?

Nikolaiev le spuse că în vechile zile ale Uniunii Sovietice, cosmonauţilor oaspeţi din naţiunile comuniste li se permitea să urce pe staţiile spaţiale Salyut pentru vizite scurte. Când se întorsese la sol un cosmonaut ungur după o săptămână petrecută pe orbită, medicii fuseseră uimiţi să descopere că mâinile lui se înroşiseră. Se temuseră de vreo ciudată maladie spaţială şi se întrebaseră ce să facă în privinţa ei.

– În cele din urmă, unul dintre doctor l-a întrebat pe ungur de mâinile lui roşii, continuă Nikolaiev. Ungurul spuse: „Sigur că am mâini roşii. Am fost oaspete pe o staţie spaţială rusească. De fiecare dată când voiam să ating ceva în staţia spaţială, unul dintre ruşi mă lovea peste mâini."

Nikolaiev râse din tot sufletul, în vreme ce Bouchachi reuşi să-şi fabrice un zâmbet politicos şi Williamson se încruntă.

– Înţeleg, spuse Bouchachi când se opri liftul la cel mai înalt nivel. Suntem oaspeţi la bordul navei tale spaţiale. N-avem voie să atingem nimic.

– Sau vei suferi de boala mâinilor roşii, îl avertiză Nikolaiev, râzând.

La nivelul de sus îi mai aşteptau alţi şase tehnicieni. Vântul urla acolo sus, tăindu-i cu unghiile lui de gheaţă. Cerul era întunecat şi plin de stele. Williamson se roti cu o sută optzeci de grade pe platforma de

oţel, căutând o stea anume care ar fi trebuit să fie puternică şi totdeauna aproape de orizont. Electrosatelitul. Nu reuşi să-l vadă. Sigur că nu, îşi dădu el seama. E pe cealaltă parte a lumii.

Doi dintre tehnicieni îl atinseră pe umeri şi-l înghiontiră spre trapa navetei spaţiale Soyuz TMA. Williamson exersase aceasta de o sută de ori în simulatoare, dar cumva de data aceasta era altfel. Îşi prinse piciorul încălţat în cizmă în capacul trapei şi ar fi căzut în genunchi dacă n-ar fi fost acolo tehnicienii ca să-l ţină. Aceştia îl ridicară de-a dreptul de pe picioare şi-l azvârliră prin trapă cu cizmele înainte.

Înăuntru, nava spaţială era înghesuită ca o conservă de sardine. Bombănind în sinea lui despre cât de ţeapăn i se părea costumul său spaţial, Williamson se căţără peste două cuşete care fuseseră îndesate prin tot echipamentul şi comenzile de acolo, apoi se strecură stângaci în cea mai îndepărtată cuşetă, lovindu-se când se lăsă pe spate cu capul prins în cască într-o cutie cu dispozitive electronice ieşită în afară.

Nikolaiev se strecură alături de el atât de aproape, încât umerii lor stăteau lipiţi unul de altul.

– E mai uşor o dată ce ajungem pe orbită, spuse rusul sigur pe sine. La gravitaţie zero, sicriele astea se măresc. O să vezi.

Bouchachi se căţără înăuntru ezitant. Încă se instala în cuşetă, când tehnicienii închiseră trapa şi o sigilară.

Am pornit la drum acum, îşi spuse Williamson. Nu ne mai putem întoarce.

Nikolaiev îşi ajustă microfonul mic dinăuntrul căştii şi începu să pălăvrăgească în rusă cu controlorii. După mai multe minute, el spuse:

– Coborâţi vizierele.

El îşi lăsă jos viziera căştii lui şi o sigilă cu un clic.

Williamson şi Bouchachi făcură acelaşi lucru.

– Acum aşteptăm, spuse Nikolaiev, vocea lui înfundată de căştile închise.

Comportamentul lui vesel dispăruse. Lui Williamson i se părea absolut serios.

Tre’ să mă piş, îşi dădu seama Williamson. În costum se afla un tub de degajare, dar nu era sigur că era legat la el cum trebuie. Tehnicienii aceea mohorâţi, asiatici în mare parte, care-i ajutaseră să intre în costumele spaţiale acordaseră puţină atenţie ţevăriei. Dacă are scurgeri nu va scurtcircuita cine ştie ce circuite electrice? se întrebă Williamson. Se hotărî să nu încerce. O să aştept. Mă pot ţine.

Auzi bubuituri şi sunete scrâşnite. Se pornesc pompele? se întrebă. Sau ceva nu era bine. Sarcofagul mic şi încins din metal începu să vibreze precum un diapazon.

– Încă zece minute, spuse Nikolaiev.

Alte bubuituri şi gemete. Se extinde metalul, îşi spuse Williamson. Sau se contractă. I se păru că aude vântul suflând tăios afară. Vine o furtună?

– Cinci minute, spuse rusul. Totul e automat de aici înainte.

Racheta cea mare se trezea la viaţă. Pompele gâlgâiau, ţevile tremurau, luminile de pe panoul cu instrumente aflat la cincisprezece centimetri în faţa ochilor lor clipiră de mai multe ori, apoi se stabilizară. Cele mai multe erau verzi, observă Williamson. Pe un ecran de afişare apăru o reţea complexă de linii şi arcuri colorate.

Nikolaiev ajustă un cadran de sub ecranul de afişare, dar nu păru să aibă niciun afect asupra imaginii.

Williamson şi Bouchachi aveau aparate de radio în costumele lor şi difuzoarele erau construite direct în structura căştilor. Dar Nikolaiev nu se deranjase să-i conecteze la circuitul pe care-l asculta el.

Cosmonautul spuse ceva într-o rusă rapidă, fluentă. Apoi declanşă un rânjet mare şi aprobă din cap înăuntrul bulei transparente a căştii sale.

– *Da, da! Dasvidania!*

De cum îşi vor lua zborul, ştia Williamson, nu vor mai exista căi de comunicare cu Baikonurul.

Ceva explodă. Vreme de-o clipă fugară, Williamson fu sigur că racheta sărise în aer şi că erau pe cale să fie omorâţi. Apoi, o mână invizibilă enormă i se apăsă pe piept atât de tare, că abia mai putea respira. Braţele lui erau prea grele ca să le ridice de pe mânerele scaunului. Durerea şi teroarea scăpărând prin el, reuşi să-şi întoarcă privirea spre Nikolaiev. Faţa rusului arăta ca şi când ar fi aplatizat-o cineva cu un fier de călcat invizibil.

Zgomotul şi vibraţiile erau îngrozitoare. Williamson nu-l putea vedea pe Bouchachi, de cealaltă parte a rusului. Presiunea se înteţi şi mai mult şi, dintr-odată, vezica lui Williamson cedă. Auzi un geamăt şi se întrebă dacă nu era propria sa voce torturată sau a lui Bouchachi.

Şi apoi se opri.

Totul se opri pur şi simplu. Niciun sunet, nicio vibraţie, nicio presiune. Williamson îşi văzu braţele ridicându-se de pe mânerele scaunului de parcă ar fi avut voinţă proprie. Întoarse capul să se uite la Nikolaiev şi un puseu de ameţeală îi făcu ochii să lăcrimeze. I se păru că-i venea să dea la boboci.

– Gravitaţie zero, spuse Nikolaiev cu veselie. În patruzeci şi cinci de minute ne întâlnim cu racheta de transfer.

Williamson se întrebă dacă va putea supravieţui patruzeci şi cinci de minute fără să-şi verse stomacul în casca aceea ca un bol pentru peşti.

Insula Matagorda, Texas

– Ţineţi minte acum, strigă Dan, stând în mijlocul hangarului, aceasta n-a fost decât o repetiţie. Mâine va fi pe bune.

Abia dacă-i acordă cineva atenţie, toţi se îmbuibau cu şampanie, râdeau, se loveau unul pe celălalt peste spate. Chiar şi Niles Muhamed, de obicei sumbru ca îngerul morţii, scutura sticle de şampanie şi-i stropea pe toţi cei care se întâmplau să fie în linia de bătaie a gheizerului rece şi alb.

– Las-o baltă, şefu’, spuse Lynn Van Buren, cu nelipsiţii ei pantaloni negru de la costum, pătaţi de duşul cu şampanie al lui Muhamed. Şi-au câştigat o petrecere de după-amiaza.

Încruntându-se neajutorat, Dan spuse:

– Nu vreau să-i văd mahmuri mâine.

– Or să fie bine. Lasă-i să-şi dea drumul la aburi. Or să doarmă bine la noapte.

Van Buren se pierdu în mulţime şi Dan îşi dădu încet seama că era singur. Tenny nu era acolo să împartă acel moment cu el. Claude Passeau se întorsese la New Orleans. April nu era nicăieri.

Mi-aş dori ca Jane să poată fi aici, îşi spuse el. Va veni mâine, dar va fi Scanwell cu ea. Şi alte şase sute de VIP-uri şi reporteri. Vickie Lee, cel mai probabil. Mă-ntreb dacă o să rămână peste noapte.

Simţindu-se brusc insuportabil, sleit, dezamăgit ca un om care şi-a consumat ultimul dram de energie pentru a ajunge pe vârful unui munte doar ca să afle că n-a meritat efortul, Dan se duse încet către scările ce duceau în sus spre biroul şi apartamentul său. Apoi se opri. Nu avea rost să meargă acolo sus dat fiind zgomotul de aici de jos.

Nu am unde mă duce, îşi dădu el seama. Absolut niciunde. Începu să se plimbe printre oameni, căutând-o pe April. O să aibă multe de făcut mâine, cu toţi jurnaliştii ăia care or să vină. Mai bine să mă asigur că nu va băga în ea prea multă şampanie.

De-o parte, în cel mai îndepărtat colţ al hangarului, departe de mulţime care striga şi care bea, al-Bashir vorbea încet, încordat, cu April. Ţinând într-o mână un pahar de plastic cu şampanie California, el stătea sprijinit cu cealaltă mână de peretele metalic al hangarului, ţinând-o pe April prizonieră.

– Franţa? întrebă ea. Vrei să spui Paris?

– Marsilia, de fapt, spuse el cu blândeţe. Pe coasta cu Mediterana. Putem merge la Paris după aceea, dacă vrei.

April păru surprinsă, aproape panicată. Dar murmură:

– N-am fost niciodată în Franţa.

– Marsilia nu e departe de Coasta de Azur, spuse al-Bashir. Acolo

fac cea mai bună *bouillabaisse*[11] din lume.

– Am auzit de asta. E-un fel de tocană de peşte, nu-i aşa?

– La care se adaugă anumite ingrediente exotice.

– Cum ar fi şofranul?

Al-Bashir zâmbi.

– O să-ţi placă.

– Dar am atâtea de făcut aici, zise April, ochii ei ferindu-se de ai lui.

– Putem pleca mâine după-amiază, după ceremonia de punere în funcţiune. Cu siguranţă Dan îţi datorează un concediu de câteva zile.

– Chiar nu cred că aş putea…

Vocea ei se pierdu.

Al-Bashir îşi lăsă braţul jos şi se îndreptă de spate, aproape în poziţie de drepţi.

– O să ai propriul tău apartament la hotel, ţi-o promit. O să fii absolut în siguranţă.

Un zâmbet uşor îi atinse buzele.

– Pot avea încredere în tine?

– Desigur, minţi el.

De-ndată ce ajunse la apartamentul ei în seara aceea, cu capul învârtindu-i-se din pricina şampaniei, April îi telefonă lui Kelly Eamons în Houston. Niciun răspuns. Lăsă mesaje atât pe linia de la birou a lui Kelly, cât şi pe telefonul ei celular.

Sâmbătă seara, îşi spuse April. Probabil că a ieşit la o întâlnire.

April adormi în scaunul batant în vreme ce urmărea un serial poliţist la televizor. Totul se rezolva atât de perfect la televizor: prindeau ucigaşul în nici mai mult, nici mai puţin de o oră, având timp chiar şi pentru pauze publicitare.

Telefonul sună şi ea se trezi pe dată.

– Bună, April. Sunt eu, Kelly.

Ridicându-se din scaunul batant cu telefonul fără fir în mână, April spuse:

– Stai să te transfer pe computer, bine?

– Sigur.

Îi luă câteva momente lui April să-şi pornească maşinăria de pe birou şi să aducă pe monitor imaginea feţei pistruiate a lui Kelly. Imediat ce-o făcu, îi spuse agentei FBI despre invitaţia lui al-Bashir.

– La Marsilia? reverberă Eamons. Acela-i un important port maritim al narcoticelor.

– Narcotice? Crezi că…?

Sprâncenele lui Eamons se uniră.

---

11 Tocană puternic piperată din mai multe sortimente de peşte şi crustacee – n. tr.

– Nu-l leagă nimic de droguri. Nu-l leagă nimic cu aproape nimic, în afară de legătura cu gorila aia de Roberto.

– Pare destul de simpatic, spuse April pe jumătate convinsă.

– Nu-mi place ideea că vei fi singură cu el. Şi încă în Franţa.

April încercă să vadă partea plină a paharului.

– Ce-o să-mi facă, să mă răpească şi să mă ducă în haremul lui?

– Are un harem, să ştii. În oraşul Tunis.

– Adevărat?

Încruntându-se, Eamons spuse:

– L-am verificat cu cei de la CIA. Pare să nu fie altceva decât un om de afaceri internaţional de mare calibru. Un miliardar.

– Dar tu crezi că s-ar putea să aibă vreo legătură cu crimele de aici de la Astro.

– Nu-i decât un pai, recunoscu Kelly. Dar e singurul pe care-l avem.

– Poate că, dacă merg cu el, putem afla mai multe, sugeră April.

– Poate că, dacă mergi cu el, ai putea avea de suferit. Rău.

April răspunse:

– Nu vrea să-mi facă nimic rău. Vrea doar să se culce cu mine.

– Şi tu ce vrei?

Fără să ezite nici cât să clipească, April spuse:

– Vreau să aflu cine l-a omorât pe Joe Tenny. Şi pe Pete Larsen.

– Şi pe pilotul acela de încercare.

Aprobând din cap, April spuse:

– Şi ce pun mai departe la cale.

– Asta-i al naibii de periculos, April.

– Dar el nu ştie că lucrez cu tine. El crede că sunt doar o femeie disponibilă.

Încruntarea lui Eamons se aprofundă.

– Vrea să ia avionul spre Marsilia mâine după-amiază?

– După ce pornim electrosatelitul, da.

– Trebuie să acţionăm repede, atunci.

– Şi ce să facem?

– Trebuie să adun o echipă de medici şi să-i trimit acolo la tine astă-noapte, spuse Eamons.

– O echipă de medici?

– Ţi se va face un implant.

– Iau pastile, îi scăpă lui April.

Eamons scutură din cap.

– Nu pentru contracepţie, prostuţo. Implantul ăsta e un micro-locator. Trebuie să ştim cu exactitate unde te afli în fiecare secundă cât eşti cu el.

Acumulare de forţe

Duminica veni, înnorată şi cenuşie. Nu-i semn bun, îşi spuse Dan, uitându-se afară pe fereastră în vreme ce se îmbrăca. Cămaşă şi cravată în dimineaţa aceasta, îşi spuse el. Trebuie să arăţi ca un conducător de întreprindere plin de succes şi prosper.

April era la masa ei de scris, vorbea la telefon, când intră el în birou. Dar părea trasă la faţă, obosită, de parcă nu dormise toată noaptea. Agitată? se întrebă Dan. Ei bine, a avut o grămadă de lucruri de făcut în ultimele două săptămâni, iar astăzi va fi cea mai ocupată din viaţa ei.

Îndată ce-şi deschise computerul, văzu că numele lui Mitch O'Connell se afla în capul listei de telefoane ce trebuiau date. Dan apăsă pe numele lui şi telefonul realiză legătura.

– Îs v-o sută şi cincizeci cu toţii şi pichetează-n faţa porţii principale, spuse şeful pazei, cu faţa lui cu maxilar mare arborând o mină sumbră.

– Vreo problemă? întrebă Dan.

– Nu încă. Dar aşteaptă să-nceapă s-apară VIP-urile.

Dan se gândi repede. Jane şi Scanwell veneau cu avionul, la fel ca mulţi dintre ceilalţi oaspeţi invitaţi. Vor veni direct pe pistă, trecând peste poarta de la gardul de împrejmuire. Dar reporterii vor veni cu furgonetele şi ei sunt cei pe care vor să-i impresioneze protestanţii. Imediat ce vor vedea furgonetele de televiziune, vor începe să hărţuiască limuzinele care vor încerca să treacă prin poarta principală.

– Trimite câteva maşini la debarcaderul feribotului, îi spuse lui O'Connell, şi spune-le şoferilor să-i aducă pe drumul secundar pe oaspeţii sosiţi. Să intre pe poarta din spate.

O'Connell spuse îngrijorat:

– În felul ăsta vor trece cu maşina chiar pe lângă rampa de lansare.

– Nu are nimic. E chiar bine, de fapt. Să le dăm ceva la care să se holbeze înainte să parcheze la centrul de control. Echipelor de televiziune o să le placă la nebunie.

– Nu ştiu dacă am suficienţi oameni pentru asta.

Dan suspină. Cea mai adevărată tactică birocratică: am nevoie de mai mulţi oameni.

– Cheamă la slujbă câţi oameni ai nevoie. Cu spor de sărbătoare. Cheamă poliţia statală, pentru numele lui Dumnezeu.

– Bine, şefu', spuse O'Connell, însufleţindu-se. Trec direct la treabă.

În partea exterioară a gardului de sârmă ce împrejmuia domeniul Astro, Rick Chatham dădea instrucţiuni voluntarilor săi. Majoritatea dintre aceştia purtau pancarte imprimate profesionist în roşu, alb şi albastru.

OPRIŢI ELECTROSATELITUL
NU OMORÂŢI LUMEA CU MICROUNDE
SPAŢIUL ESTE PENTRU ŞTIINŢĂ, NU PENTRU PROFIT

– Când vor veni maşinile televiziunilor pe drumul ăsta, spuse el, arătând cu o mână întinsă, trebuie să le înconjurăm, să fluturăm din pancarte în faţa şoferilor aşa încât să trebuiască să încetinească şi să oprească.

– Ne putem întinde pe jos în mijlocul drumului, strigă un bărbat aproape chel, supraponderal, îmbrăcat în pantaloni scurţi kaki. Atunci vor trebui să oprească.

– Dacă de asta va fi nevoie, asta va trebui să facem, fu de acord Chatham. Să-i facem să oprească şi să-şi întoarcă spre noi aparatele de filmat.

– Să facem lumea să vadă ce se întâmplă aici!

– Aşa e, spuse Chatham. Vom face lumea să-şi dea seama că ceea ce încearcă să facă industriaşii ăştia este malefic. Fură energie de la soare şi o transmit prin microunde puternice la sol. Ameninţă să destabilizeze echilibrul naturii şi să ne distrugă mediul înconjurător.

– Trebuie să-i oprim! strigă o femeie plină de zel.

– Ţineţi minte, ne aflăm aici pe un teren proprietate a statului, spuse Chatham cât de tare putu. Avem orice drept de a sta aici, iar dacă vor încerca să ne alunge cu forţa, *ei* încalcă legea, nu noi.

De cealaltă parte a porţii, un cvartet de ofiţeri de pază îmbrăcaţi în uniformă stăteau pe loc neliniştiţi. Nu purtau arme, dar fiecare purta la brâu câte un baston electric încărcat la maxim. Un al cincilea ofiţer, o femeie, purtând trese de sergent pe mâneci, stătea şi se uita încruntată la grupul de voluntari adunaţi în mijlocul drumului.

O dată ce Chatham îşi termină scurta lui oraţie, aceasta strigă spre el:

– Vă pot vorbi pentru o clipă?

Chatham merse cu paşi înceţi către ea, îşi sprijini un braţ pe plasa de sârmă a porţii.

– Aveţi dreptul legal de a ţine o demonstraţie de protest, spuse sergentul, de partea aceea a porţii.

– Ştiu asta, zise Chatham. Asta e legea.

– Corect. Dar dacă oamenii dumneavoastră încearcă să treacă de linia despărţitoare o dată ce deschidem poarta, înseamnă că încalcă o proprietate privată, iar noi am primit ordine să ne opunem cu toate mijloacele oricui face asta.

Chatham îi zâmbi leneş.

– Toţi cinci laolaltă? Cum ne-aţi putea opri? Am mai mult de o sută de oameni aici.

– Cu primul feribot va veni şi un detaşament de la poliţia statală,

domnule, spuse sergentul. Iar dacă puneţi un singur deget de partea asta a porţii, voi aveau ei însămi grijă să vă despic ţeasta în două.

Asim al-Bashir îşi coborî de pe feribot Mercedesul închiriat şi trecu de şirul de maşini care păreau să aştepte la marginea parcării. În spatele lui, o limuzină lungă şi neagră cu emblema statului Texas coborî zdruncinând rampa feribotului şi ajunse pe uscat, urmată de o furgonetă de televiziune grea, plină de antene. Al-Bashir văzu una dintre maşinile care aşteptau tăind drumul limuzinei. Urmări în oglinda retrovizoare cum din maşină coborî un bărbat tânăr şi începu să discute cu şoferul. Furgoneta de televiziune se opri în spatele limuzinei. Maşinile care aşteptau în spatele furgonetei claxonară furioase.

Întrebându-se despre ce era vorba, al-Bashir apăsă pedala de acceleraţie şi porni de-a lungul drumului spre sediul Astro. Limuzina, observă el, coti pe drumul lateral, condusă de automobilul nemarcat şi urmată de furgoneta de televiziune.

Apropiindu-se de complexul Astro, al-Bashir văzu că o mulţime de oameni bloca drumul. Încetini şi observă că majoritatea dintre ei ţineau în mâini pancarte colorate. Demonstranţi, îşi dădu el seama. Fanatici ecologişti care încercau să blocheze poarta.

Al-Bashir ştia cum să facă faţă demonstranţilor. Încetini Mercedesul până la cincisprezece kilometri pe oră şi continuă să înainteze fără abatere. Oamenii îşi fluturau pancartele în faţa parbrizului şi ţipau la el; prin izolaţia groasă a maşinii, el nu le putea auzi înjurăturile scandate. Zâmbind strâns, îşi croi drum cu maşina prin mulţimea furioasă. Paznicii Astro deschiseră poarta şi el se strecură înăuntru. Niciunul dintre demonstranţi nu încercă să treacă prin poartă şi o femeie în uniformă de sergent îi aruncă un salut atunci când acceleră pe lângă ea.

Îndreptându-se spre Hangarul A, al-Bashir râse în sinea lui. Ce-ar fi dacă am întoarce raza electrosatelitului spre locul ăsta? îşi spuse el cu nepăsare. Ce-ar fi dacă i-am prăji pe demonstranţii ăştia exact acolo unde se află? Ce poetic! Ce senzaţii tari ar provoca asta!

Dar îşi porunci să fie serios. Ai victime mai importante de aranjat decât o gaşcă de coate-goale buni la nimic, îşi spuse în gând. Şi, pe deasupra, nu vrei să-l răneşti pe Dan Randolph. El e adevăratul duşman. Diavolul în persoană. Dacă vrem să câştigăm, trebuie să moară, şi odată cu el, trebuie să moară şi satelitul lui. Dar nu până nu dăm lovitura. Randolph trebuie să fie în viaţă pentru a fi centrul mâniei oamenilor după ce va fi ucis preşedintele lor.

Apoi se gândi la April. Nici pe ea nu vrei s-o răneşti, îşi reaminti el. Mâine pe vremea asta, va fi în avion cu tine spre Marsilia. De fapt, când vor începe gloatele să dărâme din temelii locul ăsta, chiar va fi

mai în siguranţă cu mine decât aici.

Orbita inferioară a Pământului

Stomacul lui Williamson încă se învârtea revoltător şi încă îşi mai simţea capul ca şi când ar fi fost umplut cu batiste îmbibate cu muci. Încercă să nu se mişte deloc, aşa cum era în cuşeta navetei spaţiale Soyuz. Ca trei cadavre îndesate într-o găleată de metal, îşi spuse el. Rusul a spus că ni se va părea mai mare o dată ce vom ajunge în gravitaţia zero, dar mie încă tot mi se pare că seamănă cu un afurisit de sicriu.

– Eşti bine? întrebă Nikolaiev.

Înainte ca Williamson să se poată gândi la un răspuns, Bouchachi mormăi:

– Cred că am să mor.

Nikolaiev râse.

– Nu, n-o să mori. S-ar putea să-ţi doreşti asta acum, dar în câteva ore o să te simţi mai bine. Pe când vom avea întâlnirea, o să te poţi ridica şi mişca prin jur.

Williamson îşi dădu seama că îi auzea prin căştile din casa lui sigilată. Rusul pornise sistemul de interfon.

– Totul e bine, îi asigură Nikolaiev, arătând cu o mână înmănuşată spre liniile curbe de pe ecranul de afişare din faţa lor. Suntem pe traseul de întâlnire cu naveta de transfer. În două ore şi optsprezece minute mergem la naveta de transfer care ne aşteaptă, apoi pornim către electrosatelit. Apoi eu stau şi vă aştept, câtă vreme voi ieşiţi afară şi rezolvaţi satelitul.

Nu, Williamson ripostă în sinea lui. Odată ce ajungem acolo, te omor, rus prost şi nemernic ce eşti. Dacă nu s-ar fi simţit atât de slăbit, Williamson ar fi zâmbit.

– Ar fi trebui să angajăm o formaţie, îi spuse Dan lui April când stăteau la baza turnului de control al pistei de aterizare, urmărind avionul particular al lui Scanwell cum făcea ultima survolare dinaintea coborârii. Se înteţeşte vântul, observă el, uitându-se la copacii din depărtare cum se îndoiau. Va trebui să pornim electrosatelitul în mijlocul unei furtuni.

April strânse din ochi şi se uită la norii întunecaţi ce se adunau pe cer şi nu spuse nimic. Dan se întrebă dacă era agitată, îngrijorată sau doar obosită. Probabil toate trei, se hotărî el. Al-Bashir stătea de cealaltă parte a ei, sporovăind încet cu reprezentantul pe care-l trimisese NASA pentru acea ocazie.

– O formaţie de alămuri ar fi fost ceva frumos, spuse Dan nimănui în special.

Vorbea ca să-şi acopere propria sa nervozitate, şi o ştia.

– I-am fi putut pune să cânte „Hail to the Chief” la coborârea lui Scanwell din avion.

April spuse încet:
– Nu e preşedinte încă.
Forţându-se să zâmbească, Dan răspunse:
– Ei bine, este totuşi guvernatorul de Texas. Tot am fi putut cânta „The Eyes of Texas Are Upon You” sau ceva de felul ăsta.
Aceste vorbe aduseră un zâmbet pe buzele ei. Dan se simţi mai bine pentru asta.
Opt furgonete de televiziune erau aliniate în parcare, camerele lor de filmare urmărind cum se apropia avionul lui Scanwell. Dan se întoarse în cealaltă parte şi văzu propulsorul stând pe puntea de lansare, cu avionul spaţial dispus deasupra lui. Pregătit de zbor, îşi spuse el. Exact ca un luptător pregătit de acţiune în orice clipă. Sper doar să nu avem nevoie de el.
Avionul atinse solul cu un scrâşnet de pneuri şi rulă spre avanscena unde aşteptau Dan şi ceilalţi. Reporterii de ştiri dădură fuga spre avion. Dan se felicită: niciuna dintre furgonetele de televiziune nu fusese acostată de demonstranţii ecologişti înnebuniţi. Scurta lui rută ocolitoare dăduse rezultate.
Trapa avionului se deschise şi Morgan Scanwell apăru în capul scărilor, înalt şi zvelt, zâmbind încrezător, fluturând din mână spre mulţime – care era alcătuită în mare parte din ziarişti. Vicki Lee se afla printre ei, observă Dan, reprezentând revista *Aviation Week*. Se întrebă dacă avea de gând să rămână peste noapte şi, dacă avea, ce să facă el în privinţa asta.
Jane coborî scările avionului în urma lui Scanwell, arătând splendid într-un costum delicat, verde, cu fustă. Regală, îşi spuse Dan. Asta e cuvântul care o defineşte. Ea ar trebui să candideze pentru preşedinţie, îşi spuse el. S-ar descurca mult mai bine ca el.

Nacho Chavez părea absolut nefericit, îşi spuse Eamons. Nu nervos, nu speriat, doar nefericit, cu moralul la pământ, ca un puşti care a fost prins făcând ceva necuviincios.
Directoarea regională, pe de altă parte, părea de-a dreptul furioasă. Şedea în spatele mesei ei de scris ca un gnom înfuriat, nervii radiind din faţa ei încruntată, cu ochi duri.
Al naibii mod de a-ţi petrece duminica dimineaţa, trebui să recunoască Eamons.
– I-aţi implantat un dispozitiv de urmărire pe corp? se răsti directoarea.
– Eu am făcut-o, spuse Eamons. Agentul Chavez n-a ştiut de asta decât după ce fapta a fost făcută.
– Tu însăţi ai făcut intervenţia?
– Nu, doamnă. Am luat dispozitivul electronic de la logistică şi aseară i-am cerut unui chirurg din localitate să facă implantul. De

fapt, e o intervenţie simplă.

– Şi te aştepţi ca biroul să plătească pentru asta?

Chavez îşi schimbă poziţia în scaun şi spuse:

– Dacă are vreo importanţă, eu sunt de acord cu iniţiativa lui Kelly.

– Iniţiativă? Aşa se numeşte asta?

Îndoindu-şi umerii masivi, Chavez arătă:

– Femeia a acceptat singură implantul.

– Numai aşa o putem ţine sub urmărire, spuse Eamons. Suspectul vrea să o ducă afară din ţară şi noi trebuie să o ţinem sub urmărire. Pentru propria ei siguranţă.

– Afară din ţară? Vrei să spui că pleacă în Mexic?

Eamons scutură din cap şi răspunse pe o voce joasă:

– Nu, doamnă. În Franţa.

– Franţa! explodă directoarea. Merg în Franţa?

– În Marsilia, se pare. Pornesc astă-seară, potrivit informaţiilor pe care le am.

– Cu un avion particular, interveni Chavez.

– Nu avem competenţă juridică! ţipă directoarea. Ce dracu' ţi-a trecu prin cam când te-ai gândit la porcăria asta?

Eamons se îmbăţoşă.

– Doamnă, avem motive să credem că al-Bashir ăsta a fost implicat în sabotare navetei spaţiale Astro şi în uciderea a trei angajaţi ai Astro.

– Iar acum el pleacă în Marsilia, adăugă Chavez.

– Iar voi acceptaţi ca femeia asta să meargă cu el. Un civil!

Directoarea se uită la amândoi cu ochi severi.

– Pentru numele lui Christos, aţi putea fi amândoi acuzaţi că promovaţi prostituţia, ştiţi? Asta dacă femeia nu e mai întâi ucisă.

Faţa lui Chavez se înroşi.

– Şi tot nu aveţi vreo dovadă reală care să-l incrimineze pe acest aşa-zis suspect, nu?

– E omul nostru, răspunse Eamons cu încăpăţânare. Sunt convinsă de asta.

Directoarea strâmbă neîncrezătoare din nas.

– Marsilia, mârâi ea.

– I-aş putea telefona şi să-i spun să anuleze excursia, zise Eamons.

– Va trebui să-i punem pe ciudaţii de la monitorizarea prin satelit să o urmărească, mormăi directoarea.

Eamons se îndreptă de spate.

– Nacho şi cu mine am putea lua avionul spre Marsilia, sugeră ea.

– Ba pe dracu' că nu, spuse directoarea. Aţi consumat şi aşa destul din bugetul meu.

– De ce se duce în Marsilia? se întrebă Chavez cu voce tare.

Directoarea se uită la el cu ochi mari preţ de o clipă, apoi spuse

încet:

– Potrivit ultimelor informaţii de la Washington, tocilarii noştri au descoperit o mişcare neobişnuită cu electronice chiar în afara Marsiliei. Informaţia era în rezumatul de vineri transmis de Securitatea Internă.

– Mişcare cu electronice?

– Ei nu ştiu ce este. Încearcă să focalizeze imaginea, dar e intermitentă, vine şi pleacă.

Eamons spuse încet:

– Dan Randolph crede că avionul lui spaţial s-a prăbuşit fiindcă cineva a trimis spre el comenzi electronice de bruiaj.

Cu un suspin de dezgust, directoarea spuse:

– Va trebui să transmit lucrurile astea mai sus la Washington.

Când părăsiră biroul directoarei, Chavez îi şopti lui Eamons:

– Eşti sigură că vrei s-o laşi pe femeia asta să ia avionul spre Marsilia cu al-Bashir?

– Ea vrea s-o facă, spuse Eamons.

– S-ar putea să-i pui gâtul sub ghilotină.

– Din cauza asta am vrut s-o implantez cu un dispozitiv de urmărire.

– De parcă asta ne va ajuta foarte mult, ce să zic…

Insula Matagorda, Texas

În pofida palelor reci de aer care ieşeau din tuburile de aer condiţionat dispuse de-a lungul tavanului, centrul de control i se părea lui Dan înăbuşitor şi înghesuit, cu toate VIP-urile şi reporterii îndesaţi între pereţii lui de cărămidă refractară. El stătea lângă uşile duble închise, lipit de April, şi o transpiraţie rece îi curgea pe coaste.

Scanwell era alături de Dan, măturând cu ochii încăperea cufundată într-o tăcere mormântală. Jane stătea lângă guvernator. Pe lângă o strângere de mână impersonală şi o vorbă de salut, nu-i spuse nimic altceva lui Dan.

Lynn Van Buren stătea în picioare în mijlocul consolelor, cu căştile prinse peste părul ei brun, tuns scurt. Tehnicienii erau aplecaţi deasupra tastaturilor, cu spatele la spectatori. Ecranul mare cât peretele afişa un desen animat al Pământului, cu sediul central al Astro şi staţia de recepţie de la White Sands marcate cu litere albe mari şi groase, şi, mult deasupra, un pătrat reprezentând satelitul de electricitate. O linie roşie punctată pâlpâia de la Matagorda spre satelit.

– Putem obţine o imagine a satelitului de acolo din spaţiu? întrebă Scanwell, aplecându-se puţin spre Dan.

Scuturând din cap, Dan răspunse:

– Nu avem camere de filmat acolo sus. E o cheltuială suplimentară de care nu avem nevoie.

– Dar NASA sau Forţele Aeriene?

Dan făcu o grimasă.

– Nu suntem o antrepriză guvernamentală, aşa că ei s-au ţinut la distanţă. Poate că posturile de ştiri îşi vor întoarce unul dintre sateliţi pentru a face o fotografie, dar păsările lor sunt toate îndreptate spre sol. N-am putut obţine imagini de la ei nici când s-a prăbuşit primul nostru avion spaţial.

Scanwell scutură din cap.

– Mi se pare că ar trebui să existe cât de cât o acoperire video a satelitului vostru.

Arătând cu degetul spre reporterii de ştiri, Dan zise:

– Spune-le lor.

În gând, el adăugă: Poate că după ce o să ajungi la Casa Albă, o să poţi schimba măcar atât lucrurile.

Pe lângă dispozitivul normal de căşti şi microfon, Van Buren avea prins de bluză, chiar sub nelipsitul ei colier de perle, un microfon mic al unui amplificator portabil. Duse mâna la aparatul de la brâul fustei şi-l porni. Un ţipăt scrâşnitor de microfonie răsună în tot centrul de control.

– Scuze pentru asta, zise Van Buren, reglând aparatul. Mă aude toată lumea?

Un cor dezordonat de vorbe de confirmare străbătu mulţimea. Câţiva dintre privitori ridicară mâinile ca nişte şcolari.
– Bine. Perfect, spuse Van Buren.
Arătând cu degetul spre ceasul cel mare de pe perete, le spuse:
– Am ajuns la capătul numărătorii inverse. În două minute, satelitul va începe să transmită energie spre ferma de rectene… Adică, spre antenele de recepţie de la White Sands.
Era ca în ajunul anului nou la New York, i se părea lui Dan. Toţi ochii se întoarseră la ceasul cel mare şi la secundarul lui care se mişca în mod egal. Van Buren opri amplificatorul. Dan ştia că făcea ultimele verificări împreună cu tehnicienii: celulele solare, inversoarele, magnetroanele, antena de emisie, antenele de recepţie.
Oamenii începură să numere secundele cu voce tare:
– Treizeci… treizeci şi unu…
Pe nepusă masă, vechea glumă cu primul avion de pasageri complet automat din lume îi veni lui Dan în minte. Pilotul computerizat al avionului le vorbeşte pasagerilor prin intermediul sintetizatorului lui de voce şi îi asigură că zborul se va afla constant perfect sub control. Scurtul discurs automat se încheie: „Nimic nu poate merge rău… merge rău… merge rău…”
– Cincisprezece… paisprezece… treisprezece…
Toată viaţa mea se leagă de asta, îşi spuse Dan. Dacă nu funcţionează, sunt terminat, mă înghit flăcările.
– Opt… şapte…
Se aplecă uşor în faţă pentru a se uita la Jane pe lângă Scanwell. Şi ea îşi ţinea ochii aţintiţi la ceas. Şi palmele îi erau strânse în pumni mici şi puternici. Asta înseamnă mult şi pentru ea, îşi dădu seama Dan. Dar să fie din cauza mea sau a lui Scanwell?
– Transmitem energie! strigă Van Buren.
Animaţia de pe ecranul cel mare arătă o linie verde solidă pornind de la satelitul către rectantenele de la White Sands. Cineva chiui ca un cowboy. Alţii scandară. April începu să ţopăie şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui Dan. Şocat, el o cuprinse cu braţele de mijloc.
– Trei gigawaţi sunt pe fir! strigă Van Buren. Toate sistemele sunt pornite şi funcţionează!
Până şi tehnicienii se alăturară sărbătorii, scoţându-şi căştile de la urechi şi prinzându-se unul pe altul în îmbrăţişări puternice. Dan se desprinse din braţele lui April, care păru brusc stânjenită.
– Am reuşit, puştoaico! strigă el pe deasupra uralelor mulţimii. Am reuşit!
Scanwell îl prinse de umăr şi îi întinse o mână mare. Dan o scutură în vreme ce două duzini de aparate de fotografiat începură să-şi scapere bliţurile. Apoi, Jane îl strânse şi ea de mână, declanşându-şi zâmbetul de politician, în timp ce ochii i se aţintiră asupra lui April.

Toţi reporterii din încăpere începură să strige întrebări spre Dan şi Scanwell. Cu colţul ochiului, Dan văzu că ecranul de pe perete arăta acum un grafic al energiei care era recepţionată de rectene. Linia urcase brusc la zece gigawaţi şi rămăsese acolo.

Rânjind, Dan se gândi că acum putea începe să facă nişte bani vânzând energia aceea distribuitorilor occidentali de electricitate. California nu va mai avea pene de curent vara asta, îşi spuse el fericit.

Marsilia

Egipteanul era prea agitat să stea în centrul de control încropit ad-hoc, aşa că ieşi în grădină şi se aşeză la umbra unui măslin bătrân şi noduros. Era prea cald şi atmosfera era prea tensionată acolo jos, în beci, alături de cvartetul acela de tineri specialişti în electronică, toţi purtând bărbi şi cercei mulţi, care le desfigurau urechile, buzele şi sprâncenele. Abia dacă înţelegea ce spuneau ei: engleza lor era atât de plină de un jargon abscons lui! Pe deasupra, transformaseră beciul într-o cocină, murdărindu-l cu ambalaje de carton pentru fast-food, hârtii mototolite şi sticle de plastic. Podeaua scrâşnea sub paşi, plină de firmituri.

Merge bine, se asigură egipteanul uitându-se în depărtare pe deasupra Mediteranei calme. Mai jos de vila aceea de pe vârful dealului se întindea oraşul cel mare: murdar, zgomotos şi periculos. Dar, de acolo sus, putea urmări marea cea placidă scânteind în bătaia soarelui care apunea la capătul unei după-amiezi încântătoare de primăvară.

Merge bine, repetă în sinea lui. Astronauţii au ajuns la naveta de transfer. Antena cea nouă se afla exact acolo unde trebuia să fie şi acum ei o duc la satelitul de electricitate. Dacă poţi da crezare ştirilor de la televiziunile americane, satelitul de electricitate deja transmite energie spre Pământ.

Curând, energia aceea va ucide mii de oameni. Americanii nu vor şti niciodată ce a făcut să se întâmple asta.

Vor crede că satelitul lor s-a defectat. Vor crede că este periculos. Vor cere să fie distrus.

Nu-i un rezultat rău obţinut cu preţul a trei martiri. Iar unul dintre ei nici măcar nu ştie că va deveni martir.

Nu trebuie să le oferi niciodată reporterilor de ştiri băutură pe gratis, îşi spuse al-Bashir. Stătea în colţul Hangarului A şi-i privea pe reporteri şi echipele de filmare înghiţind fără măsură şampania şi spirtoasele puse la dispoziţie de Dan Randolph, îmbătându-se cu graţie şi dându-se în spectacol. Înţelept, Dan aranjase ca propriul personal de pază să-i ducă pe mocofani cu maşina la Motelul Astro peste noapte. Nu-i prost deloc Randolph ăsta!

Guvernatorul Scanwell şi doamna senator Thornton sorbiseră de ochii lumii o gură de şampanie şi apoi luaseră avionul mai departe spre următoarea destinaţie electorală. Nivelul de zgomot în hangarul cu pereţi de metal devenea insuportabil. Al-Bashir îşi termină paharul de plastic cu Cola pe care-l ţinuse în mână vreme de aproape o oră, apoi ieşi în parcare şi urcă în Mercedesul său.

Porni motorul şi dădu la maxim aerul condiţionat, apoi îşi scoase telefonul celular şi sună la biroul său din Houston. Cei de acolo aveau

să-i facă legătura cu Tunisul, de unde apelul avea să fie retransmis la Marsilia. Traseul acela sinuos lua timp, dar al-Bashir voia să se asigure că nu-i va fi urmărită convorbirea.

Poate că ar trebui să discut cu Garrison, îşi spuse, şi să-l informez de succesul lui Randolph. Cu un zâmbet slab, se întrebă dacă vestea nu-i va provoca bătrânului un infarct sau o comoţie cerebrală fatală. Improbabil. Garrison e făcut dintr-o materie mai rezistentă.

Discuţia sa cu egipteanul din Marsilia fu scurtă.

– E un succes, spuse al-Bashir, fără să se mai prezinte.

– Lucrurile merg bine aici, răspunse egipteanul.

– Bun. Ajung acolo mâine pe la răsăritul soarelui, cred.

– Te vom aştepta atunci.

Al-Bashir apăsă pe buton şi închise telefonul.

Acum s-o găsesc pe April, îşi spuse. A sosit vremea s-o iau cu mine de aici.

Îndată ce Jane plecă de la petrecere, Dan se hotărî că-i ajunsese şi lui. O văzu pe April în mulţime, vorbind cu al-Bashir. Apoi, arabul ieşi afară şi nu se mai întoarse, lăsând-o pe April să discute cu doi dintre reporteri. Halal discuţie, îşi spuse Dan. Trebuie să strigi din toţi bojocii doar ca să-ţi auzi propriile gânduri. Nivelul de zgomot începea să-i rănească urechile. Vicki Lee era şi ea undeva în mulţime. O pierduse din privire.

Aşa că îşi croi drum printre băutori către Niles Muhamed şi-i ceru ajutorul să urce o cutie cu sticle de şampanie şi o geantă frigorifică plină cu gheaţă într-una dintre minidubele companiei.

– O să ţii propria ta petrecere? întrebă Muhamed cu faţa iluminată de o bănuială.

– Oarecum, spuse Dan cu un rânjet strâmb.

Cu Muhamed pe scaunul pasagerului lângă el, Dan conduse către poarta principală. Contingentul de la poliţia statală plecase, dar paznicii Astro încă erau acolo, la fel şi un mănunchi de demonstranţi care şedeau neconsolaţi pe capotele maşinilor lor, cu pancartele abandonate pe jos.

Dan le spuse paznicilor să deschidă poarta, apoi merse cu miniduba câţiva metri de-a lungul drumului şi opri pe dreapta.

Sărind afară din maşină, se duse la uşa din spate şi o deschise.

– M-am gândit că nu v-ar prinde rău nişte şampanie, oameni buni, spuse el cu voioşie.

Un bărbat scund, cu constituţie compactă, purtând părul prins în coadă, veni către Dan cu suspiciunea zugrăvită pe chip.

– Şampanie? Pentru noi?

– De ce nu? spuse Dan, rânjind. Doar fiindcă nu suntem de acord nu înseamnă că trebuie să ne purtăm pică unii altora.

Rick Chatham se holbă la Dan.

– Eşti Dan Randolph, nu-i aşa?

– Corect, spuse Dan, înmânându-i lui Chatham o sticlă de şampanie.

– Nu pricep.

Cu o scurtă ridicare din umeri, Dan spuse:

– Uite cum stau lucrurile. Tu ţi-ai ţinut demonstraţia. Ţi-ai făcut treaba. Noi ne-am făcut-o pe a noastră. Satelitul transmite energie şi lumea n-a ajuns la sfârşit. Hai să bem ceva.

Alţi câţiva demonstranţi veniră în spatele lui Chatham, trăgând cu ochii spre şampanie.

– Nu s-a terminat cu treaba asta, să ştii, zise Chatham. Noi nu ne-am dat bătuţi.

– Perfect, răspunse Dan. Între timp, serveşte nişte spumant. E cam căldicel, dar am aici o geantă frigorifică plină cu gheaţă.

Demonstranţii se adunară buluc în jurul părţii din spate a minidubei şi începură să înşface sticlele.

Insula Matagorda, Texas

Al-Bashir opri motorul Mercedesului său şi intră înapoi în hangar. Zgomotul era încă dureros, cu toate că mulţimea era evident mai mică.

April era încă acolo, iar când îl observă pe al-Bashir, păru puţin uimită, aproape speriată. El îi zâmbi de cealaltă parte a hangarului aglomerat, apoi se duse la barul încropit şi ceru două cola.

Croindu-şi drum prin mulţime către April, văzu o minidubă prăfuită oprind chiar în faţa uşii hangarului. Dan Randolph coborî însoţit de tehnicianul cel negru şi încruntat. Mă întreb unde a fost, îşi spuse al-Bashir. Nu contează. Soarta lui e pe cale de a fi pecetluită. Iar eu trebuie să mă îngrijesc de întâlnirea cu propria-mi soartă.

Se opri la una dintre măsuţele rotunde şi instabile care fuseseră aşezate în hangar. Punând jos cele două pahare de plastic cu cola, al-Bashir introduse mâna în buzunarul sacoului după flaconul mic cu pastile pe care le adusese cu el din Marsilia. Scoase una şi se prefăcu că o înghite, apoi că ia o gură de cola. De fapt, palmă pastila de-un roz pal şi, pe fereală, o lăsă să cadă în celălalt pahar. Somatomax, aşa se chema. Gama-hydroxibutirat, folosit la culturism în Europa, ilegal în Statele Unite. Printre efectele lui secundare se număra euforia şi somnolenţa. Un drog excelent pentru un meniu complet de întâlnire plus viol, mult mai subtil şi mai eficient ca euforicele şi clonazepamele pe care le foloseau studenţii americani.

Cât fusese prezentă Jane, Dan păstrase distanţa faţă de Vicki Lee cât putuse mai bine, dar acum că doamna senator plecase însoţită de Scanwell, pur şi simplu se lăsă purtat de mulţime, având grijă de o cupă cu şampanie răsuflată şi caldă, spunându-şi: Ce dracu', dacă vine la mine, cu siguranţă n'o face pentru un schimb de amabilităţi! Încă-şi mai făcea griji dacă s-o primească în apartamentul lui de la etaj, dar îşi dădu seama că ar fi fost al naibii de ciudat să-i facă vânt spre motelul unde-o fi tras ea.

O să vedem ce-o să iasă, îşi spuse.

Chiar şi din cealaltă parte a hangarului aglomerat şi zgomotos, April era panicată de ceea ce văzuse în ochii lui al-Bashir. O străbătu un tremur rece. Trebuie că eşti nebună, îşi spuse. Să te duci în Franţa cu el? Cu avionul lui particular? Asta-i ca şi cum i-ai spune „da” înainte ca măcar să te întrebe.

Şi totuşi, îi spusese lui Eamons că se va duce. Voiau să adune dovezi împotriva lui al-Bashir. Acesta era posibil să se afle în spatele prăbuşirii şi al crimelor, putea fi cel care încerca să-l ruineze pe Dan.

Îşi scoase telefonul celular din poşetă şi formă numărul personal al lui Eamons. Un ţârâit. Două. Haide, îşi spuse April, văzând că al-Bashir îşi făcea loc prin mulţime către ea, cu câte un pahar în fiecare mână.

– Eamons la telefon.
– Kelly! Sunt April.
– Unde eşti?
– Sunt încă pe Matagorda.
Ezită preţ de o clipă. Al-Bashir mai avea puţin şi ajungea destul de aproape să audă ce vorbea ea.
– Nu poţi vorbi mai tare? întrebă Eamons. Sunt o mulţime de zgomote pe fundal.
– Nu merg, spuse April, cât de tare îndrăzni.
– Ce?
– Nu merg mai departe cu treaba asta. Îmi pare rău, dar pur şi simplu n-o pot face.
Eamons nu spuse nimic preţ de un moment lung. Apoi:
– Nu pot zice că te-nvinuiesc, puştoaico.
– Îmi pare rău.
– Să nu-ţi pară. A fost o idee nebunească încă de la început.
Zâmbind, ţinând în mâini cele două pahare, Al-Bashir se înfiinţă în faţa ei.
– Te sun mai târziu.
– Bine. Sună-mă când ajungi acasă. Indiferent cât e ora.
– Bine. Mersi.
April închise telefonul şi-l puse la loc în poşetă.
– Ţi-am adus de băut, April, spuse al-Bashir, întinzându-i unul dintre paharele de plastic.
Ea ezită.
Zâmbind mai larg, al-Bashir spuse:
– Nu e cu alcool. Coca. Coca Cola, adică, nu cocaină.
El râse prietenos.
April luă paharul. I se părea rece şi alunecos. Apoi ridică privirea şi văzu, la jumătatea hangarului, că o reporteriţă de ştiri tânără şi durdulie se apropia de Dan şi că el îi rânjea. April îşi simţi măruntaiele cum se încordează.
Al-Bashir îi spuse ceva, dar nu-l auzi. Urmări cum Dan îşi petrecea o mână pe după mijlocul femeii. Aceasta i se părea cunoscută. Vicki Lee, îşi aminti ea. De la *Aviation Week.* A mai fost pe aici, ştia April. Felul cum se uita Dan la ea… în mintea lui era mai mult decât doar intenţia de a-şi face publicitate, observă ea.
Al-Bashir ridică paharul într-o imitaţie de toast. April se forţă să-i zâmbească şi sorbi din băutura pe care i-o adusese.

Williamson descoperi că, dacă nu mişca din cap, nu avea nimic. Stomacul i se liniştise, exact aşa cum prevăzuse Nikolaiev. Ăsta e un lucru pentru care nu te pot antrena în simulator, îşi spuse el. Gravitaţia zero îţi dă peste cap toate fluidele corporale. Încă îşi mai

simţea capul plin, ca şi când ar fi avut o infecţie de sinusuri infernală. Dar nu mai simţea că-i vine să vomite, lucru pentru care era al naibii de recunoscător.

Mă-ntreb dacă şi Bouchachi trece prin aceleaşi chinuri, se întrebă Williamson. E al naibii de tăcut. Martir nenorocit. Poate că se teme că, dacă se plânge, Allah nu-i va mai da voie să intre în paradis. Williamson râse în sinea lui. Poate că, atunci, voi rămâne eu cu cele şaptezeci şi două de fecioare ale lui.

Naveta de transfer era puţin mai mare decât Soyuzul cu care urcaseră până pe orbita inferioară. Acum, Nikolaiev însuşi îi conducea spre electrosatelit, sus, pe orbita geostaţionară. Nacela cu echipamentul lor zbura în formaţie cu ei, ghidată de la centrul de control de la sol, oriunde s-ar fi aflat acesta.

E ca un afurisit de joc pe computer, îşi spuse el. Nimic nu i se părea real. Şedea încorsetat într-un costum spaţial mătăhălos şi pe cap cu o cască, precum un acvariu sub formă de bol, înăuntrul unei cabine înţesată de cadrane şi panouri luminate care pâlpâiau şi piuiau. Nu avea cum vedea afară, ceea ce probabil că era mai bine. N-am ce vedea acolo, îşi făcea el socoteala.

În ciuda eforturilor sale de-a o alunga, în minte îi veni faţa Annei. Fusese frumoasă cândva, tânără şi încântătoare, având un râset care-i putea coborî şi pe îngeri din rai. Dar faţa pe care o văzu el acum era palidă şi încordată, pătrunsă de griji, îmbătrânită înainte de vreme. Ea ştia că Williamson avea să moară, încet şi în chinuri, pe măsură ce cancerul îi devora măruntaiele. Ştia că va trebui să-i întreţină singură pe cei doi copii ai lor. El nu-i spusese de banii pe care-i primise pentru misiunea aceasta. Îi lăsase o scrisoare, pe care avea s-o primească peste trei zile. Până atunci, totul se va fi sfârşit, ştia Williamson. Voi fi mort. Bouchachi şi rusul vor fi morţi şi ei. Şi la fel şi o hazna întreagă de yankei.

Deasupra Atlanticului

April se trezi încet, fără tragere de inimă, smulgându-se dintr-un somn adânc şi delicios de relaxant. Un sunet slab şi zumzăit o linişteа, îndemnând-o la odihnă, legănându-i corpul cu o vibraţie blândă şi catifelată. Apoi, deschise ochii brusc. Se afla într-un avion, şezând într-un scaun larg şi comod tapisat. Sunetul şi vibraţia proveneau de la motoare, reduse de izolaţia groasă. Prin gemuleţul rotund din stânga ei nu vedea nimic altceva decât apa în culori gri-oţel de foarte jos.

– Unde mă aflu? murmură ea, apoi se simţi imediat caraghios.

O asiatică tânără şi slabă îmbrăcată în uniformă cafenie de asistent de zbor se aplecă deasupra ei, zâmbind.

– Vreţi ceva la micul dejun, domnişoară? Cafea? Ceai?

Răsucindu-se în scaun, îl văzu pe al-Bashir avansând pe culoar dinspre partea din spate a cabinei.

– Bună dimineaţa! spuse el voios. Sper că ai dormit bine.

April clipi spre el. Încă purta rochia pe care o îmbrăcase la serviciu şi, mai târziu, la petrecere. Ieri să fi fost asta?

– Cum am ajuns aici? întrebă, confuză mai degrabă, nu speriată.

Ocupând scaunul de cealaltă parte a culoarului şi rotindu-l către ea, al-Bashir spuse blând:

– După ce s-a terminat petrecerea, am mers cu maşina la avionul meu. Mergem la Marsilia, nu-ţi aminteşti?

– Dar nu am nicio haină cu mine, bâigui April. Mi-am lăsat bagajul la apartament.

Zâmbind, al-Bashir zise:

– Nicio grijă. O să cumpărăm tot ce ai nevoie de cum o să aterizăm la Marsilia.

April se strădui să-şi aducă aminte cum mersese la avion cu el, dar în mintea ei se afla un gol înceţoşat.

Al-Bashir întinse mâna peste culoar şi o mângâie pe genunchi.

– O să te distrezi de minune la Marsilia. O să vezi.

Telefonul din apartamentul lui Dan începu să sune. Vocea lui Lynn Van Buren strigă tăioasă:

– Avem probleme, şefu'.

Dan se ridică în capul oaselor în pat, pe dată treaz de-a binelea. Dacă Lynn foloseşte circuitul vocal de anihilare a soneriei…

– Răspunde la telefon, strigă el.

Ceasul digital arăta 5:58.

Vicki Lee se mişcă lângă el. Lui Dan nu-i plăcuse ideea de a o invita sus în apartamentul său cu o cameră, dar, când se spărsese petrecerea de jos din hangar, nu păruse că mai putea face altă alegere. Şampania întunecă mintea, îşi spuse Dan.

– Da, spuse Van Buren, imaginea feţei ei apărând sumbră şi gravă pe monitorul computerului de birou.

Părea să fie îmbrăcată într-o bluză cu dungi.

– Cei de la White Sands au anunţat că s-a întrerupt transmisia de energie.

Viscerele lui Dan se încleştară.

– Ce s-a întâmplat?

În spatele minţii îşi dădu seama că Van Buren îl putea vedea în pat cu acea femeie, dar asta nu conta.

– Nu ştiu. Diagnosticul arată că se generează electricitate, dar aceasta nu ajunge nici pe departe la rectene.

– Iisuse Christoase!

Despuiat, Dan sări din pat, alergă la masa sa de scris şi se aşeză cu fundul gol pe scăunelul scămoşat de dactilograf.

– Arată-mi diagnosticele.

– Ce se întâmplă?

Auzi vocea adormită a lui Vicki de peste umăr.

– Du-te şi fă un duş, se răsti Dan uitându-se încordat la cifrele şi liniile care se plimbau pe ecran.

– S-au închis magnetroanele, spunea Van Buren. Nu funcţionează.

Dan văzu o serie de lumini roşii pâlpâind rău-prevestitor pe fundalul schiţei unei antene de emisie a satelitului.

– Asta nu e posibil! sări el. Nu se poate să se închidă brusc câteva duzini de magnetroane.

– Toate celelalte funcţionează, zise Van Buren.

Dan strânse din buze, gândind cu furie.

– Adună echipa de întreţinere. Pregăteşte-i pentru o lansare de urgenţă.

– Dan, astăzi e sărbătoare. Ziua Eroilor. Oamenii sunt împrăştiaţi peste tot. Şi probabil mahmuri de aseară…

– Adună-i! strigă Dan.

– Bine, şefu'.

Vicki Lee aruncă o privire de la uşa băii.

– Probleme? întrebă ea.

Dan aprobă din cap şi o dădu la o parte, intrând în toaletă.

– Tu rămâi aici. Nu părăsi camera asta până ce nu mă întorc după tine.

– Ce se întâmplă?

– O să ai o ştire în exclusivitate, dar asta numai după ce mă întorc. Înţelegi? Nu părăsi camera asta.

O împinse cu fermitate afară din toaletă şi se îmbăie în grabă. Cât se îmbrăcă, ea îl bombardă cu întrebări. O ignoră. Îi luă doar telefonul celular din poşetă în vreme ce ea îl urmări năucită din priviri.

Dan se grăbi de-a lungul pasarelei către birou. April nu era acolo

atât de devreme dimineaţa, aşa că sună în grabă la biroul lui O'Connell. Un tânăr cu ochii cârpiţi de somn, îmbrăcat în uniformă de paznic, apăru pe ecran.

Dan îi dădu trei ordine. Să-l cheme imediat pe O'Connell la bază. Să blocheze toate apelurile telefonice cu exteriorul, mai puţin pe cele autorizate de Lynn Van Buren. Şi să n-o lase pe Vicki Lee să iasă din Hangarul A până ce el însuşi nu-i dădea permisiunea s-o facă.

Apoi dădu fuga la centrul de control.

Pe lângă faptul că era un inginer excelent, Malfoud Bouchachi era un om religios. Cât lucră la imensa antenă a electrosatelitului, o lucrătură lungă de un kilometru şi jumătate din aliaj de cupru ataşată de uriaşa structură care plutea în infinitatea spaţiului, se rugă în gând. Unul câte unul, cu răbdarea unui om cu adevărat dedicat meseriei, deşurubă conectorii ce ţineau imensa antenă prinsă de masivul satelit de electricitate, folosind o unealtă electrică fără fir de contrarotaţie. Terminase deja cu două baterii şi nu ajunsese nici măcar la jumătatea lucrului.

Williamson ar trebui să fie aici să mă ajute, îşi spuse el cu mânie. Dar ştia că Williamson avea alte lucruri de făcut, lucruri la care el însuşi nu se pricepea.

Sub el se afla Pământul, întrevăzându-se enorm şi albastru, cu nori albi strălucitori răspândiţi pe suprafaţa lui curbată. Îşi spunea că e sub el, cu toate că în spaţiu, în gravitaţie zero, *sus* şi *jos* erau nişte concepte fără sens. Şi totuşi, Bouchachi avea impresia că, dacă acea planetă enormă şi grea s-ar afla deasupra lui, atârnând acolo precum pumnul uriaş al lui Allah, l-ar zdrobi, l-ar stropşi ca pe-o insectă, l-ar anihila.

Aşadar, aplecându-se asupra muncii sale şi aşteptând ca Williamson să i se alăture, îşi forţă mintea să accepte ideea că Pământul se afla sub el, jos, şi că el plutea sus deasupra tuturor. Pierduse noţiunea timpului şi nu ştia când trebuia să se oprească pentru a se ruga. Allah îl va ierta pentru asta, era convins el. Lucrarea asta trebuie dusă la capăt. Va fi o mulţime de timp după aceea pentru rugăciune, odată ce treaba va fi încheiată şi nu vom avea altceva de făcut decât să aşteptăm să ni se termine oxigenul.

Aceea trebuie să fie America de Sud, îşi spuse el, uitându-se pe lângă marginea dreaptă de metal a antenei gigantice. Oceanul Pacific scânteia puternic, albastru profund, cu toate că se vedeau nuanţe mai deschise în jurul insulelor care se aflau aproape exact sub ei. America de Sud întuneca marginea globului curbat, mânjită de nori, încreţită de munţi care, de la acea înălţime, semănau cu nişte riduri subţiri. Mecca e de cealaltă parte a lumii, ştia Bouchachi. Oraşul Sfânt nu poate fi văzut din satelitul ăsta.

Ridică privirea şi-şi alungă transpiraţia din ochi, clipind. Îi era cald în costumul spaţial, era ud leoarcă de transpiraţie, în pofida faptului că dincolo de materialul costumului temperatura trebuia să fie aproape de zero absolut. Nu exista aer. Nu exista viaţă.

Nu pot vedea Mecca de aici, repetă el în gând. Maşinăria asta uriaşă e lucrarea diavolilor, aşezată în spaţiu atât de departe de Oraşul Sfânt cât a putut-o aşeza America cea fără de dumnezeu. Trebui să se forţeze ca să se îndrepte din poziţia aceea aplecată. Întorcându-şi cu totul corpul său imponderal, se uită de-a lungul vastei suprafeţe a satelitului de electricitate. Se întindea pe kilometri întregi, imens, strălucind întunecat, o construcţie mamut a răului. Dimensiunea lui îl înspăimânta; aceasta, şi ştiinţa că oamenii răi puteau construi o asemenea maşinărie infernală.

Strângând din ochi, i se păru că putea vedea umflătura maronie a Mexicului şi deşertul cenuşiu şi sterp al sud-vestului Statelor Unite. Da, şi mai spre nord, sub o bulboană de nori, se afla Florida. Iar dincolo de aceasta, Washington. Capitala Satanei. Locul unde preşedintele lor îşi va ţine ultimul discurs mai târziu în acea zi.

Washington, D.C.

Doamna senator Thornton îl însoţi pe senatorul Quill la Cimitirul Naţional Arlington. Slujba de Ziua Eroilor de la Mormântul Soldaţilor Necunoscuţi era un ritual anual, o ocazie pentru preşedinte pentru a se folosi de sentimentele de patriotism şi sacrificiu ca să-şi completeze propria agendă politică. Preşedintele se lupta pentru viaţa sa politică, ştia Jane. Ultimele sondaje de opinie arătau că Morgan Scanwell se afla la distanţă de douăsprezece puncte procentuale de preşedinte, iar congresele naţionale nici măcar nu se reuniseră încă.

Quill purta un costum cenuşiu subţire cu o cravată atent înnodată de culoarea levănţicii şi la rever avea prinsă o insignă cu steagul american. Stând alături de el pe bancheta din spate a limuzinei, Jane era îmbrăcată într-o rochie sobră, lungă până la genunchi, roz-coral. Amândoi senatorii, la coborârea din limuzină, aveau să primească buchete cu maci de la un veteran de război, cu picioarele amputate, în scaun cu rotile. Ocazia de a li se face fotografii fusese aranjată de către agenţii de publicitate ai lui Quill.

– Unde-i Morgan în dimineaţa asta superbă? întrebă Quill, vesel.

– În Austin. În dimineaţa asta se întâlneşte cu preşedintele delegaţiei, iar apoi, după-amiază, are loc o mare petrecere cu grătare în aer liber.

– N-a fost invitat la Arlington? o tachină Quill.

– Să-l invite preşedintele pe candidatul cu care se va înfrunta în noiembrie? Fii serios, Bob.

– Încă nu i-au dat candidatura pe mână lui Morgan. Jackson are motive bune să dea tare din mâini şi din picioare la congres. Mai ales dacă o alege pe Roswell pentru postul de vicepreşedinte.

Jane strâmbă din nas la acestea.

– Liz Roswell mai degrabă ar pierde voturi decât să le câştige.

Quill îşi ţuguie buzele gânditor.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Ştiu că pe Morgan îl aşteaptă multă muncă, zise Jane cu mai multă seriozitate. Dar intră la congres drept candidat principal şi ne vom baza pe o victorie după primul tur de scrutin.

– Jackson n-o să accepte un loc doi.

– Oamenii noştri poartă discuţii cu oamenii lui.

– N-o să-i convină.

Jane lăsă ca buzele să-i fie curbate de-un zâmbet mic şi ştiutor.

– Atunci, poate c-o să-l iau eu.

– Tu?

Lui Quill îi căzu falca. Râzând, Jane spuse:

– E prima oară când te văd cu adevărat surprins, Bob.

– Doar nu vorbeşti serios.

– Am vorbit despre asta, zise Jane fără emfază.

– Aţi aruncat vorba.
Zâmbetul ei dispăru.
– E mai mult decât atât. S-ar putea să avem un anunţ important de făcut chiar înainte să se deschidă congresul.
Imediat ce-şi recăpătă calmul, Quill se lăsă pe spate în bancheta din pluş a limuzinei şi chicoti pe înfundate.
– Dă-mi voie să ghicesc.
– Dă-i bătaie.
– O să vă căsătoriţi.
Jane zâmbi din nou, dar nu spuse nimic. În gând, însă, se întrebă cum va reacţiona Dan auzind acel anunţ. Încetează! îşi comandă. Scoate-ţi-l pe Dan din gând. Ai pornit către Casa Albă, asta e lucrul care contează. Naţiunea are nevoie de Morgan şi nimic nu ne va împiedica să-l facem preşedinte, nici Dan şi nimeni altcineva.
Pe când opri limuzina în faţa veteranului în scaun cu rotile, fost cadru în Corpul Marinei, Jane reuşise să-l dea uitării pe Dan.

Stând la baza rampei de lansare, Dan îşi trecu în revistă echipa de întreţinere cu un ochi neîncrezător.
– La dracu', băieţi, arătaţi de parcă v-ar fi smotocit pisica.
Gerry Adair rânji strâmb.
– A fost petrecerea ta, şefu'.
– Dă-i drumu' şi trage oxigen în tine, se răsti Dan. Tre' să fii gata de lansare de-ndată ce va fi alimentat avionul spaţial.
Unul dintre tehnicieni se holbă la el.
– Urcăm? Acum? Astăzi?
– Ba bine că nu, spuse Dan.
– Dar e sărbătoare!
– O să fiţi plătiţi dublu.
Scuturând din cap, tehnicianul spuse:
– Nu de asta-i vorba. Plănuisem un picnic. Pentru numele lui Christos, familia neveste-mii a venit taman din Nebraska.
– Avem o urgenţă, zise Dan.
– O să mă omoare nevastă-mea.
Uitându-se la norii întunecaţi care se adunau deasupra Golfului, Dan îşi spuse: Asta dacă nu te omoară înainte Mama Natură.

Directoarei filialei din Houston a FBI-ului nu-i plăcea să fie chemată la serviciu de Ziua Eroilor, mai ales când fusese acolo cu o zi în urmă.
– Ce-i cu toată isteria asta? se răsti ea dând buzna în birou.
Purta un sveter larg peste un tricou şi jeanşi tăiaţi, care-i scoteau la iveală picioarele slabe, cu genunchi osoşi.
Kelly Eamons era deja acolo şi se plimba agitată.
– April Simmonds nu e la apartamentul ei.

– Şi? E sărbătoare, pentru numele lui Dumnezeu. Cei mai mulţi oameni îşi petrec sărbătorile împreună cu familia lor.

Ironia acidă a directoarei nu o impresionă deloc pe Eamons.

– Nu înţelegeţi. Mi-a spus că nu pleacă în Franţa cu al-Bashir. Dar acum nu o pot găsi.

– Foloseşte dispozitivul de urmărire.

– Am încercat! Tipii de jos spun că nu-i pot depista semnalul.

Directoarea se trânti în scaun, bombănind:

– Asta a fost o operaţiune aiurea încă de la început.

– E în afara acoperirii echipamentului nostru de aici, spuse Kelly, începând iarăşi să se plimbe.

– Mi s-a părut că ai spus că se hotărâse să nu plece în Franţa cu suspectul.

– Aşa a spus. Ieri după-amiază. Dar acum…

Agentul Chavez intră valvârtej în birou, părând abătut. Şi el purta pantaloni scurţi: haine de picnic.

– Ţi-am primit mesajul, îi spuse el lui Eamons. Tipii de jos tot nu-i pot recepţiona semnalul.

– S-a dus, totuşi, cu el, murmură Eamons.

– Dar ai spus că s-a hotărât să nu plece, zise directoarea.

– Ceva a făcut-o să se răzgândească.

– Sau cineva, interveni Chavez.

– Ar putea avea probleme.

Directoarea scutură din cap, uitându-se ţintă la amândoi. Apoi se întinse după telefon.

– Aveţi vreo bănuială, zevzecilor, prin câte niveluri ierarhice va trebui să trec ca să-i pun pe tocilarii de la urmărirea prin satelit să vadă dacă nu-i pot recepţiona ei semnalul?

Eamons se lumină la faţă.

– Trebuie să fie într-un avion, îndreptându-se spre Franţa.

– Sau deja acolo, spuse Chavez. În Marsilia.

– Luaţi loc, spuse directoarea, apăsând tastatura ei cu comandă rapidă. Asta s-ar putea să dureze câteva ore bune.

Orbita geostaţionară

Gilly Williamson mai omorâse oameni înainte. Prima dată fusese când un scrântit de poliţist dăduse buzna peste el în beciul ascunzătorii unde lega firele unei bombe pentru o maşină capcană. Înainte să aibă măcar timp să se gândească, Williamson vârâse patru gloanţe de nouă milimetri în pieptul nesăbuitului.

Se aşteptase să aibă remuşcări. Se aşteptase să aibă coşmaruri. Dar nu avusese. Era el sau eu, o ştia. Idiotul ăla a ezitat şi eu nu. Asta-i diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Desigur, bombele pe care le construise uciseseră zeci de oameni, poate sute. Nu ţinuse niciodată numărătoarea. Dar să omori *personal*, faţă în faţă, era o altă poveste. Era informatorul care fusese pe cale să dea pe mâna soldaţilor britanici întreaga celulă. Fusese destul de prost să-l avertizeze de asta pe Gilly la o halbă într-o speluncă din Londra. Gilly îi mulţumise din străfundul sufletului şi apoi, după ce merseseră împreună spre maşina nemernicului, parcată pe aleea din spate, Gilly îl lovise în cap cu propria lanternă. Păruse atât de surprins atunci când prima lovitură îi spărsese craniul! În câteva secunde, nu-i mai puteai recunoaşte deloc faţa.

Atunci trebuise Gilly să plece din Regatul Unit, să-şi părăsească soţia şi copiii şi să călătorească spre afurisita aia de Africa de Nord. În Casablanca. Nu-i ca-n filme, descoperise el. Apoi în Oran, o altă cloacă plină de arabi slobozi la gură. În Tunis, fusese recrutat de Cei Nouă, cu toate că nu se întâlnise niciodată că niciunul dintre barosani, doar cu aghiotanţii lor.

Ştia că avea cancer, ştiuse asta de când fusese diagnosticat de doctorii de la Sănătatea Publică în Londra. Ţigările, pretinseseră ei. Genele rele. Ghinionul. Ce conta? Ştia că va muri şi singura întrebare era: Cum îşi va putea întreţine soţia şi copiii?

Răspunsul fusese această misiune cu sens unic spre satelit. Înainte să meargă la baza izolată de antrenament din munţii sterpi gri de granit din nordul Chinei, Williamson îi trimisese soţiei sale prin poştă recipisa de la bancă.

Acum atârna suspendat de un odgon la jumătatea distanţei dintre enormul satelit şi naveta de transfer în care-i aştepta Nikolaiev să-şi termine îndatoririle. Sub el strălucea Pământul albastru cu dâre albe. Dincolo de el putea vedea semicercul Lunii, mică şi subţire ca simbolul de pe steagurile arabe. Erau şi stele acolo, dar, prin nuanţa întunecată a vizierei căştii sale, Williamson nu putea vedea decât puţine dintre cele mai luminoase şi nici acestora nu le acordă atenţie.

Terminase ce fire avusese el de legat cu aproape o jumătate de oră în urmă. Satelitul nu mai transmitea energie prin antenă. După ce aveau să decupleze antena şi să o ataşeze pe cea nouă, specială, pe care o aduseseră cu ei, treaba lor avea să se încheie. Apoi avea să fie

treaba echipei de la sol să îndrepte antena încotro voiau ei.

Dar înainte ca asta să se poată întâmpla, Williamson mai avea un singur lucru de făcut. Nikolaiev. Rusul era un mercenar, un cosmonaut profesionist care fusese plătit că-i transporte pe amândoi la satelitul de electricitate. Nu ştia ce făceau ei cu electrosatelitul şi nu-i păsa. El doar îi aştepta să-şi termine treaba, oricare ar fi fost aceasta, după care să-i ducă înapoi la o bază de aterizare din Kazahstan.

Dar asta nu era bine. Planul nu avea nevoie de martori. Întregul sens al acelei operaţiuni era să lase aparenţa că electrosatelitul se defectase. Accidental.

Williamson şi Bouchachi trebuiau chiar şi să remonteze antena de cum primeau veste de la sol că-şi îndepliniseră misiunea. Apoi aveau să zboare mai departe în spaţiu, unde nimeni nu s-ar gândi să-i caute. Şi să moară acolo.

Nikolaiev nu avea deloc cunoştinţă de partea aceasta din plan. El se aştepta să se întoarcă acasă.

A sosit vremea să-i deschid ochii, îşi spuse Williamson în vreme ce înainta mână după mână de-a lungul odgonului cu care era legat de naveta de transfer ce-i aştepta.

– Intru, îi strigă el lui Nikolaiev prin transmiţătorul din costum.

– Pofteşte, se auzi vocea plictisită a cosmonautului. Trapa e deschisă.

Totul cerea un efort suplimentar în gravitaţie zero. Williamson crezuse că totul trebuie să fie mai uşor când totul era imponderabil, dar descoperi că era o muncă grea şi numai să-şi întindă braţele. Poate că afurisitul ăsta de costum e de vină, îşi spuse. E ţeapăn ca un cadavru.

Încet, transpirând din cauza efortului, îşi agăţă cizmele de marginea trapei deschise, apoi îşi croi drum târâş înăuntrul navetei spaţiale. Nikolaiev era prins cu o centură în scaunul din mijloc, sigilat cum era în costum şi în casca precum un acvariu-bol.

– Închide trapa, spuse cosmonautul, şi putem umple iarăşi cabina cu aer. Să ne scoatem căştile, să ne relaxăm o vreme.

– Nu încă, spuse Williamson.

Luă cuţitul pe care-l adusese cu el în buzunarul unui crac de la pantaloni şi-l scoase din teacă. Lama era curată şi subţire şi ascuţită.

Nikolaiev păru nedumerit.

– Pentru ce e ăla?

– Pentru tine.

Cu o mişcare iute, Williamson despică pieptul costumului cosmonautului. Ochii lui Nikolaiev se căscară atât de tare, încât Williamson văzu tot albul din jurul pupilelor. Materialul costumului era tare, strat peste strat de pânză şi plastic. Williamson îl hăcui, muncindu-se din greu. Rusul încercă să pareze loviturile de cuţit, dar,

îmbrăcat cum era în costum spaţial, era iremediabil neîndemânatic. Şi mult în întârziere.

– Ce i-ai făcut? strigă Nikolaiev.

Williamson nu spuse nimic. Rusul se luptă după aer, zgâriindu-şi casca cu ambele mâini înmănuşate, apoi se avântă brusc asupra lui Williamson. Gilly îl împinse cu uşurinţă şi-l privi cum tremura înăuntrul costumului greoi în vreme ce aerul ieşea din el şi materialul se decomprima aidoma unui balon împuns. Strigătele şi zbaterile lui Nikolaiev se stinseră şi căzu încet înapoi în scaun, cât se poate de mort. Williamson îşi spuse: N-am făcut nimic ce nu am să-mi fac şi mie în foarte scurtă vreme.

– Scuze, partenere, şopti el. Fără martori, ştii.

Marsilia

Tânăra asistentă de zbor asiatică încă era îmbrăcată în uniforma ei maronie când o conduse pe April în sus pe scările principale ale vilei şi o introduse într-un dormitor spaţios, bine aerisit. Simţindu-se confuză şi speriată, April o întrebă:

– Unde s-a dus domnul al-Bashir?

Veniseră în aceeaşi maşină de la aeroport şi până la vila de pe vârful dealului, dar al-Bashir ţinuse telefonul la ureche aproape tot drumul, vorbind în franceză şi uneori în aceea ce April bănui că era arabă. Femeia în uniformă şezuse în faţă, alături de şoferul în livrea. Când limuzina oprise în parcarea acoperită cu pietriş, al-Bashir o ajutase zâmbitor să coboare, apoi o predase în grija asiaticei.

Ignorând întrebarea, femeia se duse la glasvandul din partea îndepărtată a dormitorului spaţios şi îl deschise. April văzu un balcon mare mărginit de vase din lut pline cu muşcate roşii şi roz înflorite şi, mai departe, albastrul profund şi liniştit al Mării Mediteraneene.

– Vă veţi simţiţi foarte confortabil aici, spuse asiatica, zâmbind.

April se uită prin cameră. Gresie pe jos. Mobilă neagră masivă. Un pat de mari dimensiuni cu baldachin.

– Dar nu am nicio haină cu mine, spuse ea, aproape implorator.

– Domnul al-Bashir s-a ocupat deja de asta, zise femeia.

Se duse cu paşi mari la dulap şi îi deschise uşile. April văzu un şir lung din ceea ce semăna cu rochii de seară. Sau poate că erau cămăşi de noapte.

– De ce nu faceţi un duş plăcut şi nu vă îmbrăcaţi în nişte haine proaspete? În baie veţi găsi farduri şi articole de toaletă.

Cu un ultim zâmbet, asiatica se duse la uşă şi părăsi încăperea, lăsând-o pe April singură.

April dădu fuga la pat şi-şi reprimă un impuls de a plânge. Sunt oaspete aici, se întrebă ea, sau prizonieră?

Începuse să plouă pe Matagorda. Dan auzea picăturile bubuind pe acoperiş. Înăuntru, echipa de lansare se afla la console, tensiunea tăcută a numărătorii inverse începând să se acumuleze pas cu pas.

– Nu-i decât o furtună scurtă, spuse Dan, uitându-se cu ochii îngustaţi la ecranul radarului meteorologic din centrul de control. O să treacă într-o jumătate de oră sau aşa ceva.

Lynn Van Buren bătu în ecran cu o unghie vopsită în roşu.

– Mai vine ceva în urma ei.

– Aşa c-o să facem lansarea între ele, spuse Dan.

Uşa din exterior se deschise, lăsând să sufle prin buncăr o pală de vânt ud. Dan îl văzu pe Gerry Adair intrând, aplecat împotriva vântului, cu impermeabilul galben strălucind ud.

– E gata echipa? întrebă Dan.

Faţa pistruiată a lui Adair părea posomorâtă.

– Max nu vine.

– Cum?

– A spus că-l poţi concedia, dar că nu urcă astăzi.

Dan se opuse unei porniri de a lovi cu pumnul în cea mai apropiată consolă.

– La naiba cu totul, pe-o vreme ca asta n-o să ţină niciun picnic cu familia!

– De douăzeci de minute tot vorbesc cu el la telefon, şefu'. Pur şi simplu nu vrea să vină. Spune c-o să divorţeze soţia de el.

– Şi ploaia cade-n sus, murmură Dan.

– Restul echipei e pregătită, în linii mari, zise Adair.

– Ce vrei să spui „în linii mari”?

Cu o ridicare din sprâncenele lui palide, Adair răspunse:

– Nu ştim pentru ce mergem acolo sus, şefu'.

– Afurisita aia de energie s-a întrerupt! strigă Dan. Mergeţi sus să vedeţi care dracu-i problema şi s-o reparaţi!

– Fără Max? El o specialistul nostru în structuri.

– Îi iau eu locul.

– Tu? spuseră la unison Adair şi Van Buren.

– Nu fiţi atât de-al naibii de uluiţi, le spuse Dan.

Înghiontindu-l pe Adair cu un deget:

– Am stat pe orbită mai multe ore ca tine, puştiule.

– Mda, dar… şefu'…

Dan se întoarse spre Van Buren.

– Mergi cu numărătoarea inversă ca de obicei. Eu mă duc să mă costumez.

Van Buren îşi roti agitată pe degete şiragul de perle.

– Şefule, crezi că-i un gest înţelept?

– N-o să le cer oamenilor ăştia nimic din ce n-aş face eu, spuse Dan.

Apoi, porni către uşă. Adair se împletici să-l prindă din urmă.

Jos, în beciul vilei de pe vârful dealului, al-Bashir se plimba agitat pe lângă tehnicienii aplecaţi deasupra computerelor lor de tot felul. Lovi din greşeală cu piciorul o doză de suc mototolită. Aceasta îi dispăru zăngănind din cale. Încăperea semăna cu o cocină. Al-Bashir strâmbă din nas a dezgust. Şi mirosea ca o cocină.

– Cât mai avem până să putem mişca satelitul? îl întrebă pe egiptean.

– Bouchachi spune că aproape au terminat de ataşat noua antenă.

– Şi?

– Odată ce e ataşată, pot începe să transmită energie la intensitate mare.

Al-Bashir se uită la ceasul de la mână. Îl reglase pentru fusul orar estic, cel de la Washington, D.C.

– Preşedintele îşi va începe discursul într-o oră.

Transpiraţia făcea capul chel al egipteanului să lucească.

– Trebuie să termine până atunci.

– Nu putem începe acum să mutăm satelitul?

– Ar fi mai bine să aşteptăm până ce vor termina cu antena.

Al-Bashir se încruntă, îşi mângâie agitat barba, apoi spuse:

– Vreau să-l mişcaţi acum. Vreau să îndreptaţi antena spre Washington. *Acum*.

– Dar…

– Aveţi coordonatele necesare.

– Dar, dar…

– Putem activa propulsoarele de control a poziţiei prin satelitul de retransmisie, spuse egipteanul, uitându-se agitat în jur, aşa încât antena să fie îndreptată spre Washington.

– Atunci, fă-o.

– Dar noi nu putem lua legătura cu muncitorii noştri de pe satelit. Numai ei ne pot contacta pe noi.

– Planul cere să menţinem tăcerea pe undele radio, cu excepţia transmiterii codurilor de comandă către propulsoarele de poziţie. Şi ce-i cu asta?

– S-ar putea să fie răniţi când îşi va schimba poziţia satelitul.

– Răniţi? Cum să fie răniţi? Totul e imponderabil acolo sus.

– Dar nu cu masă nulă. Obiectele încă mai au masă.

Al-Bashir scutură furios din cap.

– Pfii! Vorbărie ştiinţifică.

– E mai mult decât doar asta, insistă egipteanul. Dacă nu-i avertizăm că satelitul va începe să-şi schimbe poziţia înainte să termine de ataşat noua antenă…

– Te temi că vor fi aruncaţi de pe satelit?

– Nu, sunt prinşi cu odgoane.

– Atunci, începe manevra acum.

– E greşit…

Al-Bashir îl pălmui. Fără să se hotărască în mod conştient s-o facă, mâna i se ridică în aer şi-l păli pe egiptean direct în obrazul său rotund, ţepos. Plesnetul îi făcu pe tehnicieni să ridice privire.

– Eu sunt la conducere aici, spuse al-Bashir cu vocea rece de furie. O să faci ce-ţi zic eu.

Uitându-se la tehnicienii care-i priveau cu ochi holbaţi, adăugă:

– Toţi o să faceţi asta!

Egipteanul amuţi, cu urmele degetelor de la mâna lui al-Bashir reliefate alb pe obrazul lui maro ca nuca.

– Mişcă satelitul în poziţia cuvenită, spuse al-Bashir.

Egipteanul se întoarse şi aplecă din cap spre unul dintre tehnicieni, care începu repede să butoneze tastatura computerului său.

Orbita geostaţionară

– Crezi că chestia aia o să ne stea-n cale? întrebă Williamson, arătând cu un deget înmănuşat spre antena originală a electrosatelitului, care plutea nestingherită alături de satelit, asemenea unei imense banchize din metal.

Bouchachi scutură din cap înăuntrul căştii.

– Nu, deja e destul de departe să nu reprezinte o problemă.

– Bun.

Cei doi bărbaţi prindeau antena cea nouă, mai mică, la mufa de ieşire a magnetroanelor, lucrând încet în costumele lor greoaie. Chiar dacă nu puteai auzi nimic în vidul spaţiului, Williamson simţea vibraţiile bormaşinii sale electrice prin materialul gros al mănuşilor. Afurisitele astea de mănuşi îs o durere-n partea din dos, îşi spuse el. Mănuşile erau la fel de ţepene ca şi o bucată groasă de carton. Era greu să-şi îndoaie degetele destul cât să ţină ferm în mână uneltele electrice. Aproape că scăpase deja a doua bormaşină.

Bouchachi lucra neabătut şi se abţinea să întrebe de Nikolaiev. Ştia că Williamson îl omorâse pe rus. Poate deveni un infidel un martir sfânt? se întreba el. Ce contează? Asta Allah trebuie s-o hotărască. Allah, atotmilostivul, atoateînţelegătorul. Spera ca Nikolaiev să-şi găsească un loc în paradis. Chiar dacă nu fusese complet conştient de scopul misiunii aceleia, n-ar fi putut înfăptui nimic fără el.

Bouchachi îl auzea în microfoanele din cască pe Williamson respirând greu. Era mult mai greu decât se aşteptaseră ei, şi mergea încet. Gâfâind şi el din cauza efortului, ridică mâna stângă să se uite la ceasul dintre cele câteva instrumente legate la încheietura mâinii sale.

– Aproape am terminat, spuse Williamson.

Bouchachi îşi îndepărtă transpiraţia din ochi, clipind.

Mi-aş dori să-mi pot şterge faţa, îşi spuse în sinea lui. Sunt ud leoarcă de transpiraţie. Brusc, îl cuprinse teama. M-au ars oare microundele? Sunt oare fiert de viu de microunde?

Nu, îşi spuse. Am oprit transmisia de energie. Nu vor ieşi microunde din maşinăria asta infernală până ce nu terminăm de ataşat antena asta şi pornim iarăşi energia.

Şi totuşi, trebuie să depună efort ca să-şi oprească din tremurat capul.

– Hei, ce-i aia? întrebă Williamson.

– Ce?

– Mi s-a părut c-am văzut un nor de fum sau ceva.

– Fum? Imposibil.

– Era ceva.

– N-avea cum să fie fum. Nu aici.

– Uite-l din nou!

De data aceasta, cu colţul ochiului, Bouchachi îl văzu şi el. Un fuior de gaz sclipitor, care dispăru aproape înainte ca ochiul să-l poată înregistra.

– Motoarele de controlare a poziţiei, spuse el. Mişcă satelitul.

– Dar nu am terminat încă!

– Nu mai au răbdare, acolo, la sol.

– Nu simt că ne mişcăm.

Bouchachi aproape că zâmbi. Dădu să-i explice, apoi se răzgândi. Ce rost avea să încerce să predea legile inerţiei în momentul acela?

– Bine că am reuşit să prindem aproape de tot noua antenă, spuse Williamson. Am fi avut mult de furcă dacă încă ar mai fi fost desprinsă.

Aha, îşi spuse Bouchachi. Înţelege legile lui Newton, măcar puţin.

Cu voce tare, spuse:

– Încă mai avem mult de lucru.

– O să terminăm la timp, răspunse Williamson. Sau pe aproape.

Trăgând de costumul spaţial, Dan se simţi surescitat ca un şcolar. Îşi dădu seama că nu mai fusese în spaţiu de mai mult de cinci ani.

Ce a spus Da Vinci? se întrebă el. Ceva ce-a scris Leonardo după ce a făcut o probă unuia dintre planoarele conduse de om pe care le construise. Îşi aminti cuvintele:

Odată ce-ai simţit gustul zborului, o să umbli pentru totdeauna pe Pământ cu ochii spre cer. Căci acolo ai fost şi acolo tânjeşti să te întorci.

Ceva de felul ăsta, îşi spuse Dan strecurându-şi braţele în mânecile costumului spaţial. Isteţ băiat, Leonardo ăsta. Ş-un pictor destul de bun.

Îndesându-şi sub un braţ casca rotundă, Dan tropăi afară spre camera de instructaj, unde-l aştepta restul echipei. *Căci acolo ai fost şi acolo tânjeşti să te întorci*, repetă el în gând. Mă întorc în spaţiu!

Camera de instructaj era mică, mare parte din podea fiind ocupată de scaunele batante comod capitonate, de astronaut. Cinci oameni în costume spaţiale şedeau deja acolo, dintre care două femei. Gerry Adair stătea în partea din faţă a camerei şi conducea instructajul în formă prescurtată. Dan aşteptă în spate şi ascultă cu respect. Conducerea avionului spaţial pe orbita inferioară, întâlnirea cu VTO-ul parcat acolo şi conducerea lui spre electrosatelit. Apoi aflarea problemei păsării şi repararea ei.

– Din cauza asta scoatem noi banul gros, glumi Adair. Aşa că haideţi să facem să zboare din nou pasărea asta.

Înainte să se poată ridica din scaune, Dan spuse:

– Încă un lucru, oameni buni. Aceasta-i o probă a întregului concept. Dacă vom putea repara bestia aia şi s-o facem să

funcţioneze cum trebuie, vom demonstra că ideea de electrosatelit va da roade. Tot ce am făcut până acum atârnă de ceea ce facem în următoarele câteva ore.

Adair rânji la el.

– Măiculiţă, şefu', am crezut c-o să ne livrezi rahatu' ăla vechi cu „uniţi ca fraţii" din Shakespeare.

– Şi aia, ricană Dan. Acum, haideţi să ne punem în mişcare.

Al-Bashir se uită concentrat la televizorul cel mic aşezat pe masa din subsolul vilei. Ştirile prin satelit arătau adunarea de oameni importanţi reuniţi la Mormântul Soldaţilor Necunoscuţi din Cimitirul Naţional Arlington.

– Preşedintele Statelor Unite trebuie să sosească în mai puţin de o jumătate de oră, spunea comentatorul de ştiri. Între timp, o mulţime de mai mult de douăzeci de mii de oameni s-a adunat în această zi de aducere aminte…

Al-Bashir zâmbi crunt. Îşi vor aduce aminte ziua asta, îşi spuse el. O, da, şi-o vor aduce aminte.

April descoperi că uşa dormitorului nu era încuiată. O împinse încet şi se uită în josul coridorului. Nu se vedea nimeni.

Mergând încet, se apropie de scările ce duceau la parter. Le coborî, călcând pe covorul cu care erau acoperite, şi se uită în jur. Nu era nimeni nici în sufrageria spaţioasă, bine organizată. Casa părea pustie, cu toate că pe geamurile de la sufragerie vedea mai multe maşini şi dube parcate în faţă.

Dacă aş avea chei, aş putea pleca de aici, îşi spuse ea. Dar unde? Sunt într-o ţară străină. Nu cunosc drumurile. Nu ştiu nici măcar să vorbesc limba.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Întorcându-se pe călcâie, April o văzu pe asiatică stând de cealaltă parte a sufrageriei. Îşi schimbase uniforma de asistent de zbor cu un bikini înflorat, acoperit cu o năframă de voal transparent. April se simţi pe dată neîngrijită, şifonată şi murdară în aceeaşi rochie pe care o purta de… de cât timp? Trebuie să fie douăzeci şi patru de ore, cel puţin.

– Vă pot ajuta cu ceva? repetă femeia.

– Mi… mi s-a făcut foame, spuse April. Căutam bucătăria.

– Vă pregătesc eu o tavă cu nişte gustări, spuse femeia, zâmbind. O să v-o aduc sus în cameră.

– Dar eu…

– Vă rog, întoarceţi-vă în cameră. Domnul al-Bashir a lăsat instrucţiuni foarte clare. Vrea să vă găsească în dormitor atunci când va termina ceea ce are de făcut acum.

Insula Matagorda, Texas

Aşezat în ultimul rând al cabinei avionului spaţial, ascultând numărătoarea inversă în difuzoarele din cască, Dan îşi dădu seama că toţi cei şapte membri ai echipajului stăteau pe spate cu picioarele în aer, precum nişte femei în timpul unei partide pasionale de sex. Rânji în sinea lui. Erau cu toţii complet înfăşuraţi în costumele spaţiale, împachetaţi în straturi groase de pânză şi plastic. Nu ne putem nici masturba în hainele astea, îşi spuse.

Asta e prima dată când zbor cu avionul spaţial, îşi dădu el seama. Toate celelalte călătorii ale sale pe orbită fuseseră la bordul capsulelor Soyuz, fabricate fie în Rusia, fie produse sub licenţă de către un constructor comercial. Nu voia să achite preţul de 10 000 de dolari pe jumătatea de kilogram pe care îl cerea NASA pentru o navetă spaţială, şi nici NASA nu înghiţea ideea de a duce în spaţiu un industriaş avid după bani în locul unui om de ştiinţă sau unui inginer.

– Două minute până la lansare, auzi Dan în căşti. Energie internă pornită. Toate sistemele funcţionează.

Gerry Adair stătea în faţa comenzilor. Nu că ar fi avut ceva de făcut. Numărătoarea inversă şi lansarea erau automate. Rolul lui Adair venea mai târziu, odată ajunşi pe orbită, când trebuiau să întâlnească vehiculul de transfer orbital care-i aştepta acolo.

– Nouăzeci de secunde până la lansare. Presiunea oxigenului lichid e verde. Presiunea hidrogenului e verde.

Şi totuşi, niciun cuvânt despre ceea ce a provocat întreruperea, îşi spuse Dan. Cred că n-o să ştim sigur decât după ce ajungem acolo şi vedem cu ochii noştri.

– Şaizeci de secunde până la lansare. Presiunea atmosferică pornită înăuntru. Celulele de combustibil pornite.

Van Buren îi va contacta dacă va descoperi ce defecţiune avea pasărea. Bine că nu se întâmplase asta ieri, când erau de faţă toţi. Vicki probabil că face deja istericale, ameninţând că ne dă în judecată dacă n-o lăsăm să părăsească baza. Ghinion. N-o putem lăsa să debiteze povestea înainte să reparăm satelitul.

– Zece… nouă… opt…

Dan închise ochii şi apucă mânerele scaunului cât de tare putu prin mănuşile lui groase. Bestia asta dă din copite ca un catâr, ştia el.

Mai rău. Motoarele rachetei se aprinseră şi Dan se simţi ca şi când ar fi fost aruncat din puşcă. O nicovală de patruzeci de tone îl izbi în piept, începură să i se afunde globii oculari în orbite. Cabina nu avea niciun geam pe care să se poată uita şi oricum nu ar fi putut întoarce capul. Se afundă în cuşeta de acceleraţie cu suspensie pe arcuri şi încercă să respire. Nu-şi putea ridica braţele de pe mânerele scaunului, nici măcar nu-şi putea mişca degetele de la picioare înăuntrul cizmelor grele.

Vederea i se înceţoşă şi totul căpătă o nuanţă palid-roşiatică, de parcă s-ar fi aflat într-un laborator fotografic în care erau aprinse luminile de siguranţă.

Sunt prea bătrân pentru genul ăsta de lucruri, îşi spuse Dan. Pentru cele Şapte Oraşe ale Cibolei, ce m-a făcut să cred că trebuie să urc pe afurisitul ăsta de *montagne russe*?

După mai multe atmosfere, presiunea se stabiliză oarecum. Dan auzi un bubuit şi simţi cum se scutura cabina. Desprinderea propulsorului, îl anunţă mintea sa. S-a deprins propulsorul şi acum mergem împinşi de motoarele avionului spaţial.

Apoi totul se pierdu. Presiunea dispăru. Braţele lui Dan se ridicară încet de pe mânere. Stomacul îi ghiorăi, dar îşi aminti să nu facă mişcări bruşte din cap.

– Huu-ha! scandă una dintre femei. Asta da *cursă!*

– Hai s-o facem din nou, tati!

Dan zâmbi firav şi se concentră să nu vomite.

La Cimitirul Naţional Arlington trebuiau strânse multe mâini. În vreme ce garda de onoare de soldaţi, marinari, aviatori şi membri ai marinei militare cobora din camioane şi începură să-şi aranjeze însemnele armei şi steagurile, doamna senator Thornton îşi croi drum prin standul pentru VIP-uri, salutând şi schimbând complimente cu politicienii şi birocraţii.

Observă că începeau acum să sosească şi gărzile de corp de la Serviciul Secret, încercând să nu iasă în evidenţă în vreme ce scrutau mulţimea cu scanere electro-optice speciale deghizate să semene cu nişte ochelari de soare la modă.

Preşedintele avea să sosească în scurtă vreme, ştia Jane. Cortegiul lui de limuzine şi motociclete probabil că a plecat deja de la Casa Albă şi că-şi urmează drumul pe lângă Memorialul Lincoln.

Era oarecum ironic că centrul nervos al elaboratei reţele naţionale de sateliţi de spionaj era îngropat adânc sub pământ. Dedesubtul cimentului armat destul de tare cât să supravieţuiască unui atac nuclear, zeci de tehnicieni monitorizau ecrane pe care se vedea de-a dreptul fiecare centimetru de pe suprafaţa Pământului, partea de uscat şi partea de mare. Navele erau urmărite, chiar şi submarinele aflate în scufundare. Niciun camion sau tren nu se mişca fără ca vreun satelit de sus de pe orbită să-l nu-l ţină sub supraveghere.

Încăperea zumzăia de energie electrică. Era spaţioasă şi aerisită generos cu ajutorul instalaţiei de aer condiţionat, şi totuşi părea aglomerată şi cuprinsă de o căldură înnăbuşitoare, cu toţi tehnicienii aşezaţi la şir după şir de console. Chiar şi în această după-amiază de sărbătoare, deasupra fiecărei console stătea aplecat cu concentrare

câte un bărbat sau o femeie, monitorizând fiecare ecran. Becurile fără abajur de pe tavan aruncau o lumină difuză. Mare parte din lumină venea de la ecranele de afişaj, care pâlpâiau misterios pe pereţii de ciment.

Nu se întâmpla însă nimic ieşit din comun, aşa încât ofiţerul de serviciu ar fi trebuit să fie relaxat. Nu era. Locotenent-comandant de Marină, era o femeie care tânjea să comande un vas de război pe mare, dar trebuia să facă pe bona pentru o ceată de spioni cu ochii în cer. Fu surprinsă când directorul adjunct al siguranţei interne intră în centrul de monitorizare escortat de doi ofiţeri din infanteria marină. Într-o succesiune rapidă, surprinderea ei lăsă loc interesului, iar apoi iritării.

– Să monitorizăm un dispozitiv de supraveghere? îl întrebă pe directorul adjunct pentru a treia oară.

Se uită iarăşi la foaia de sarcini pe care i-o dăduse acesta.

– Cu un semnal atât de slab?

Scutură din cap.

Directorul adjunct era la mijlocul anilor cincizeci, un birocrat de-o viaţă care făcuse parte din Ministerul de Finanţe înainte ca Siguranţa Internă să deschidă noi perspective pentru avansarea în carieră. Era chipeş într-un fel cioplit din daltă, de chirurgie cosmetică. Era obişnuit să-i convingă pe cei care refuzau să se conformeze dorinţelor sale. Nu era obişnuit să fie refuzat categoric, mai ales de către o femeie în uniformă.

– Doamnă comandant, spuse el încet, peste zumzetul slab al consolelor, cererea aceasta vine de la cel mai înalt nivel al Departamentului Siguranţei Interne. Cererea a pornit de la FBI. Are de asemenea aprobarea CIA, trebuie să adaug.

– Nu-mi pasă nici dacă vine de la Biroul Oval, spuse doamna locotenent-comandat. Semnalul e pur şi simplu prea slab ca să-l recepţioneze păsările noastre. Ce nătăfleţ a pus la cale trebuşoara asta jalnică?

– Sateliţii de spionaj au recepţionat semnale mult mai slabe ca acesta.

Fluturându-i în faţă foaia de sarcini, căpitanul spuse:

– Mda, dar nu-i vorba numai de intensitatea semnalului. E vorba de raportul semnal-sunet. Emiţătorul vostru e prea al naibii de aproape de portul Marsilia. Se aud din oraş tot soiul de zgomote, pe toate frecvenţele la care ne putem gândi. O să fie ca şi când ai încerca să auzi pârţul unui şoarece în toiul unei opere italiene.

Directorul adjunct scoase un suspin teatral.

– Aşa că ar trebui să merg la directorul siguranţei interne şi să-i spun că nu vrei nici măcar să *încerci* să interceptezi semnalul?

Doamna locotenent-comandant îşi auzi vorbele nerostite: *Asta n-ar*

fi o mişcare pozitivă pentru cariera ta. Îşi dădu de asemenea seama că s-ar putea ca asta să aibă exact importanţa pe care o pretindea el, ca să trimiţi acolo un director adjunct într-o după-amiază de sărbătoare.

Se uită iarăşi ţintă la foaia de sarcini, mormăi ceva prea încet ca directorul adjunct s-o înţeleagă, şi se duse spre una dintre consolele de monitorizare.

Washington, D.C.

De la uriaşa structură a satelitului de electricitate, la 35 800 de kilometri deasupra ecuatorului, o sabie invizibilă de energie ţâşni către Washington, D.C., destul de puternică să omoare tot ce-i ieşea în cale. Atinse solul în Bethesda şi marşă pe direcţia sud–sud-est, străbătând pâlcurile mici şi durdulii de nori cumulus care pluteau deasupra solului, călătorind inexorabil către ţintă: Cimitirul Naţional Arlington.

Păsările căzură de pe cer cu penele pârlite, cu măruntaiele explodate de brusca suflare de căldură. Iarba se încreţi şi căpătă o nuanţă maronie când raza trecu peste ea. Din copacii proaspăt înfrunziţi ieşiră fuioare de fum. Asemenea unui deget al morţii, raza de energie mătură încet districtul Columbia. Apa din Potomac începu să fiarbă pentru scurtă vreme atunci când zece mii de milioane de waţi de energie traversară râul şi ajunseră în Arlington.

Sistemele de aprindere ale automobilelor se prăjiră. Maşinile de pe podul Key pierdură brusc alimentarea cu curent şi se ciocniră într-o coloană de aripi îndoite şi portbagaje făcute acordeon. Oamenii din maşini leşinară din cauza şocului produs de căldură. Câţiva muriră, prăbuşiţi peste volan. Sistemele electronice se închiseră în casă după casă. Copiii ţipară că jocurile lor pe computer se întrerupseseră, în vreme ce părinţii butonară fără efect telecomenzile televizoarelor cu ecrane devenite brusc negre.

Un transformator de electricitate de pe un stâlp de telefon de la ieşirea din parcul Meriden Hill explodă într-o ploaie spectaculoasă de scântei şi fum. Copiii care se jucau pe iarbă fură uluiţi.

Doamna Rhonda Bernstein, care avea grijă de nepoţi în parc cât timp fiica şi nepriceputul ei de ginere pregăteau picnicul de seară din curtea din spatele casei, se sperie atât de tare explozia transformatorului, încât îşi scoase telefonul celular şi formă 911. Telefonul nu funcţiona. Încruntându-se, îl scutură şi butonă iarăşi tastatura minusculă. Nici măcar un piuit.

Blestematele astea de lucruri ieftine niciodată nu funcţionează când ai nevoie de ele, îşi spuse ea cu mânie. Halal afacere. Transpira, îşi dădu ea seama. N-am mai simţit un puseu de căldură de cinci ani, îşi spuse. Dar acesta fusese mai rău. Nu-şi putea recupera respiraţia. Sângele îi bubuia în urechi. Iar copiii încetaseră joaca. Niciunul dintre ei nu mai alerga. Doi căzuseră la pământ, iar ceilalţi nu făceau decât să stea locului, uitându-se speriaţi.

Apoi, văzu că iarba se făcea maro. Înaintea ochilor ei, se încreţea şi devenea maronie, exact ca şi când ar fi aruncat-o cineva într-un cuptor.

Avu destulă forţă să se ridice în picioare înainte să se prăbuşească la pământ, răpusă de un infarct fatal.

– Hei, magnetroanele au revenit la viaţă! strigă unul dintre tehnicienii de la centrul de control de pe Matagorda.

Lynn Van Buren alegă la consola femeii şi văzu că, într-adevăr, magnetroanele satelitului erau iarăşi pornite la capacitate maximă. Nu poate fi mâna lui Dan şi a echipei. Ei nu-s nici măcar la jumătatea drumului într-acolo.

Trebuia să stea pe vârful degetelor pentru ca să vadă peste consolă şi să strige la tipul aflat cu două rânduri mai încolo:

– Ce primeşti de la White Sands?

– Nimic, răspunse el. Nici un miliwatt.

Van Buren se încruntă, spunându-şi: satelitul transmite iarăşi energie, dar rectenele nu recepteazӑ nimic. Tensiunea începu să-i crească, îşi simţea inima cum îi bubuie sub coaste. S-ar putea să fie de rău. Foarte de rău.

– Ceva-i aiurea aici, strigă unul dintre ceilalţi tehnicieni.

Van Buren dădu fuga la consola lui.

– Uită-te la indicatorul accelerometrului, spuse el, plimbând un deget de-a lungul unei linii care strălucea roşie pe monitorul lui pe fundalul unui cod alfanumeric rapid schimbător. Pasărea se mişcă.

– Nu se poate!

– Uită-te la blestematele astea de numere!

Van Buren se holbă.

– Este manevrat! răbufni ea.

– Nu de noi, zise tehnicianul. Nu l-am mişcat de când l-am instalat în locul ăla de pe geostat acum câteva luni bune.

Van Buren alergă spre consola de comunicaţii.

– Fă-mi legătura cu şefu'.

– Sunt în VTO acum, spuse tehnicianul de comunicaţii.

– Ştiu asta! se răsti Van Buren. Contactează-l!

Bărbatul se uită ţintă în sus. Van Buren nu-şi pierdu deloc firea.

– Cum poate fi brusc atât de cald? întrebă Irv Lamont. Într-o clipă-i frumos şi cât ai zice peşte-i ca-n august.

Lamont, în vârstă de optzeci şi şase de ani, juca şah pe terasa cafenelei cu Cass Bernardillo, prietenul lui în vârstă de şaizeci şi ceva de ani.

Bernardillo ridică privirea de la tabla de şah.

– Se înnorează. S-ar putea să avem parte de-o ploaie.

– Prognoza meteo zicea că va fi însorit şi cu temperaturi moderate, mormăi Lamont.

– Prognoza meteo. Ce ştiu ei? Ţii minte ultimul februarie? A trebuit să iau cu lopata zece centimetri de „însorit şi cu temperaturi moderate” din faţa casei.

– Ar fi trebuit să te muţi într-un cămin de nefamilişti, zise Lamont. Să facă ei munca de afară.

– Locuiesc în casa aia de cincizeci şi trei de ani. N-o părăsesc decât cu picioarele înainte.

Lamont făcu o faţă posacă spre vechiul său prieten. Apoi îşi trecu mâna prin interiorul gulerului de la cămaşă.

– Christoase, ce cald e!

– Hai să intrăm în restaurant. Au aer condiţionat înăuntru.

– Întotdeauna-i prea rece.

– Şi vrei să te coci aici afară?

Lamont dădu să răspundă, dar se prăbuşi peste tabla de şah, împrăştiind piesele pe trotuar. Bernardillo căzu şi el pe scaun şi alunecă la pământ. Şase oameni care se plimbau pe stradă căzură pe neaşteptate din picioare. O maşină intră într-un stâlp de iluminat şi apoi, cu un scrâşnet de metal sfâşiat, un autobuz se avântă într-o coloană de maşini parcate pe marginea drumului. Oamenii strigară. Şi căzură şi alţii, morţi sau pe moarte.

Ochii lui al-Bashir erau îndreptaţi ţintă la ecranul televizorului. Preşedintele Statelor Unite ieşea din limuzina lui cea neagră şi lungă, zâmbind spre mulţimea de oameni care mărgineau poteca ce-l ducea la podium, unde avea să-şi ţină discursul şi apoi, conform ţinutei, să depună o coroană de flori la Mormântul Soldaţilor Necunoscuţi.

– Raza nu e acolo! strigă el fără să-şi ia ochii de la ecran. Încă nu e acolo!

Egipteanul, în picioare lângă unul dintre tehnicieni, îi replică:

– Nu e uşor să mişte satelitul ăla imens. Trebuie să lucrăm cu grijă, cu delicateţe.

– Duceţi raza la ţintă! insistă al-Bashir.

– Acum străbate oraşul. Mai dă-ne câteva minute.

Al-Bashir încercă să-şi controleze nerăbdarea. Câteva minute în plus nu-l costau nimic. Lasă-l să-şi înceapă discursul. Să-l lovească în mijlocul oraţiei. Lasă să vadă toată lumea cum ardea de viu, el şi lacheii din jurul lui.

Apoi zâmbi în sinea sa. În câteva minute, o jumătate de oră cel mult, se va fi terminat. Apoi voi merge la etaj pentru a-mi primi recompensa. Merit o recompensă pentru asta. Va fi a mea, fie că vrea, fie că nu.

Jane Thornton îşi luă locul lângă senatorul Quill, în vreme ce preşedintele îşi croia drum strângând mâini de-a lungul şirului de VIP-uri care aşteptau sub lungul umbrar din plastic. Toată lumea afişa pentru aparatele de filmat şi fotografiat cel mai bun zâmbet al lor.

De fiecare dată când îl vedea Jane pe preşedinte, era uimită de cât

era acesta de scund. Ciudat, îşi spunea ea. Preşedinţii americani au tendinţa să fie ori zdrahoni de unu optzeci, ori nişte cocoşei. Washington, Lincoln, chiar şi Reagan fuseseră toţi bărbaţi înalţi. Teddy Roosevelt nu fusese atât de înalt, dar fusese dinamic, energic.

Preşedintele acesta era cu cel puţin cinci centimetri mai scund ca Jane, în ciuda pantofilor săi ortopedici, de care ştia toată lumea din Washington. Când el îi luă mâna, ea îi zâmbi, privind în jos. El îi răspunse tot cu un zâmbet şi aparatele de fotografiat continuară să păcănească.

– Trebuie să-ţi mulţumesc, Jane.

– Mie, domnule preşedinte?

– Sigur. Tu eşti cea care-l împinge pe Scanwell la o nominalizare din primul tur.

– Îmi dau străduinţa, asta e sigur.

– Minunat. Crezi că poate înfrânge un preşedinte în funcţiune? O să-i iau fundul pe sus în noiembrie. Abia aştept asta.

Fără să-şi lase zâmbetul să scadă măcar cu un milimetru, Jane spuse:

– Mult noroc, atunci. O să aveţi nevoie de el.

– Am auzit că s-ar putea ca tu să fii cea pe care o va alege pentru postul de vicepreşedinte, adăugă preşedintele.

Jane murmură:

– Aveţi urechi lungi.

– Acceptă postul dacă ţi-l oferă. Atunci o să-ţi iau şi ţie pe sus funduleţul ăla dulce al tău. Asta o să fie şi mai distractiv.

Vehiculul de transfer orbital semăna cu o baliză oceanică sub formă de halteră împodobită cu scoici. Conceput să opereze în spaţiu şi să nu se întoarcă niciodată pe Pământ, acesta nu era nevoie să aibă o formă perfect aerodinamică asemenea avionului spaţial. Exteriorul lui era înţesat de antene, truse de instrumente, braţe mobile şi tuburi de oxigen.

Pe dinăuntru semăna cu o conservă de sardine. Construit să adăpostească zece oameni în costume spaţiale, părea îngrămădit aproape de punctul exploziei cu doar ei şapte stând în picioare în el. Nu erau scaune. Nu erau necesare în gravitaţie zero. Echipa lui Dan stătea cu cizmele vârâte în nişte ochiuri din material prinse de puntea metalică.

Adair era în faţa cabinei circulare, concentrat la ecranele ce pâlpâiau în jurul lor, mai degrabă decât la fereastra curbată din sticlă de cuarţ groasă din faţa lui. Dan stătea chiar în spatele lui, uitându-se ţintă pe fereastra aceea. Era întuneric afară, un negru profund şi intens ca infinitul. Doar câteva stele foarte luminoase puteau fi văzute prin cuarţul puternic colorat.

– Întâlnirea cu bestia peste opt minute, anunţă Adair.

Asemenea avionului spaţial, cabina VTO-ului era presurizată. Membrii echipei îşi puteau ridica vizierele de la căşti, respirând aerul depozitat de vehicul în rezervoarele lui interne. Era un lux mărunt, dar Dan se simţi bucuros de el. Opt minute, îşi spuse. Apoi începe munca. Pentru moment, cei şapte bărbaţi şi femei rămaseră locului, neavând altceva de făcut decât să aştepte. Nu aveau simţul mişcării, nici măcar nu se clătinau în ancorele pentru picioare.

– Primesc un semnal de la Matagorda, spuse Adair. Pe doi.

Dan atinse butonul de la încheietura mâinii care activa frecvenţa radio doi.

– Aici Dan, spuse el.

Un pârâit de electricitate statică în căşti, apoi:

– Van Buren aici. Monitoarele noastre arată că magnetroanele şi-au revenit, dar White Sands tot nu primeşte niciun pic de energie.

Dan îşi simţi sprâncenele cum se unesc.

– Asta nu are sens.

Cu o întârziere de o fracţiune de secundă, destul ca el să-şi poată da seama că se afla la o distanţă de aproximativ treizeci şi cinci de mii de kilometri.

– Iar satelitul este mişcat, adăugă ea, ridicând vocea cu un grad.

– Mişcat?

– Cineva îl repoziţionează. Şi nu e vorba de noi.

– Altundeva decât pe direcţia White Sands?

– Corect.

– Unde?

– Încercăm să ne dăm seama de asta.

– Treceţi la treabă! Imediat!

– Suntem la treabă, şefu’.

– Contactează-mă în clipa când afli încotro este repoziţionat.

– Corect.

Van Buren închise.

– Hei! urlă Adair. Văd bestia!

Dan se uită pe direcţia indicată de braţul astronautului şi-l văzu, un pătrat plat şi subţire atârnând pe fundalul spaţiului cel negru, cu marginile sclipind în bătaia soarelui. Ei veneau în sus de dedesubtul electrosatelitului. Dan văzu şirurile de structuri ca nişte cutii şi domurile care adăposteau inversorii şi magnetroanele şi alte echipamente. În celălalt capăt, cât mai departe de antena de emisie posibil, se afla domul pentru sistemele de control ale satelitului. Lângă el era un port de ancorare. Într-acolo îndrepta Adair VTO-ul.

O sclipire de lumină îi reţinu atenţia. Aplecându-se înainte, cu o mână pe spatele lui Adair pentru a nu se dezechilibra, Dan aruncă o privire pe geam şi văzu un obiect metalic lung şi subţire plutind la

câteva sute de metri depărtare de electrosat, rotindu-se încet, reflectând în timpul acesta lumina solară.

– Aia-i antena de emisie! strigă el.

– Iisuse, şefu’, cred că ai dreptate, spuse Adair.

– Cum de s-a desprins?

– Habar n-am.

– Du-ne sus la capătul satelitului, comandă Dan. Vreau să văd ce s-a întâmplat acolo.

Insula Matagorda, Texas

– Pare a fi Coasta de Est, poate Washington, spuse tehnicianul.

Van Buren trăgea agitată de şiragul ei de perle, aplecându-se peste umărul bărbatului din scaun ca să studieze ecranul consolei.

– Washington, murmură ea.

Şi mintea i-o luă la goană. Magnetroanele transmit energie. Un nemernic a mutat satelitul din poziţia lui normală. Îl îndreaptă spre Washington. Raza e prea difuză ca să rănească pe cineva, dar…

Se îndreptă de spate şi ţipă peste şirurile de console spre tehnicianul de comunicaţii:

– Intră în legătură cu Dan. Imediat!

Când ajunse în grabă la consola de comunicaţii, auzea deja vocea lui Dan:

– Ce ai aflat?

– Dan, astea sunt doar informaţii preliminare, nu suntem încă siguri sută la sută, dar cred că au mişcat raza către Washington.

Urmă o întârziere abia perceptibilă. Apoi, Dan explodă:

– Iisuse Christoase pe motocicletă!

– E-n regulă, Dan, spuse Van Buren, jucându-şi pe degete perlele. Raza e prea difuză ca să producă vreo pagubă.

Din nou acea întârziere. Apoi, vocea lui Dan răspunse crispată:

– Poate că nu.

– Ce vrei să spui?

– Cineva a desprins antena şi a montat alta.

– Cum?

Colierul lui Van Buren se rupse, iar perlele se împrăştiară pe toată podeaua de gresie a centrului de control.

– E o navetă Astro, spuse Williamson. Văd sigla pictată pe margine.

– Ne-au văzut? întrebă Bouchachi panicat.

– Nu ştiu. Poate.

Cei doi bărbaţi erau înghesuiţi în propria lor navetă de transfer, încă îmbrăcaţi în costumele spaţiale. Williamson aruncase trupul lui Nikolaiev afară prin trapă, aşa încât Bouchachi să nu trebuiască să-şi petreacă ultima oră din viaţă în compania unui cadavru. Niciunul dintre ei nu se aşteptase ca Astro să reacţioneze atât de repede la intervenţia lor asupra satelitului. O să încerce să-l îndrepte, îşi spuse Williamson. O să trebuiască să-i oprim. Sau cel puţin să-i reţinem.

Se întrebă cum să facă lucrul acesta. Din câte ştia el despre misiunea asta, nu vor trebui să-i reţină prea mult timp pe oamenii de la Astro. Treaba avea să se termine în câteva minute. Să-i reţinem pentru câteva minute, îşi spuse el. Oricum o să murim, aşa încât ce importanţă mai au câteva minute?

– Haide, atunci, spuse el, apucând de marginea trapei deschise

pentru a se trage afară.
– Unde mergi? întrebă Bouchachi.
– La staţia de control.
– Dar asta e taman în capătul celălalt al satelitului!
– Aşa-i. Va trebui să ne grăbim.

În centrul subteran de monitorizare prin satelit, locotenent-comandantul merse cu paşi iuţi spre locul unde şedea nerăbdător tipul de la Securitatea Internă, sorbind dintr-un pahar de polistiren cu cafea.
Acesta ridică ochii spre ea întrebător; se ridică în picioare.
– Ai găsit ceva?
– Nu emiţătorul vostru spurcat, spuse comandantul.
– Atunci ce?
– O rază afurisit de puternică venind dintr-o locaţie la distanţă de numai câteva clicuri de Marsilia. Seamănă cu un semnal de comunicaţii care face legătura cu un satelit.
– Un satelit? Noi căutăm un dispozitiv de urmărire pentru un individ…
– Ştiu, spuse comandantul. Dar semnalul ăsta n-a fost acolo ieri. Nu era acolo nici când am intrat eu în schimb azi-dimineaţă. Noi…
Un sergent tehnician de la Forţele Aviatice veni la ea, o salută respectuos şi-i înmână o fotografie.
– Tocmai a venit, doamnă. Locaţia semnalului de lângă Marsilia.
Directorul adjunct de la siguranţa internă se uită la fotografie peste umărul comandantului.
– E o vilă.
– Frumos loc, spuse comandantul.
– Sunt o mulţime de maşini parcate în faţă.
– Nu se vede nicio antenă. Dar asta nu înseamnă nimic.
– Acolo crezi că se află persoana noastră? Comandantul ridică din umeri.
– Poate. Dar n-o să-i recepţionăm niciodată emiţătorul cât ei vor transmite semnalul ăla puternic.

Dan auzi îngrijorarea în vocea lui Van Buren.
– Dacă au concentrat raza, ar putea provoca stricăciuni urâte.
– Ştiu, spuse el. Cheam-o la telefon pe doamna senator Thornton. Numărul ei particular e în computerul meu. Spune-i tot ce ştii. Spune-i că-i din partea mea.
– Bine. Am plecat.
Dan apăsă butonul radioului din costumul său înapoi pe frecvenţa de la persoană la persoană.
– Gerry, cât de curând putem acosta?

– Ce port de acostare vrei să folosim?
– Pe cel din spate de lângă baraca de control.
Adair aprobă din cap înăuntrul căştii sale ca un acvariu-bol.
– Bine. Dă-mi cinci minute.
– Să fie trei.
Adair râse.
– Ce-i comic? se răsti Dan.
– Aveam de gând să spun trei, dar mi-am spus că dacă o fac, tu o să spui două.

În timp ce preşedintele continua să vorbească monoton, Jane aruncă o privire dincolo de marginea umbrarului către cer. Norii se adunau, arătând mai cenuşii şi mai ameninţători cu fiecare minut. Îşi reprimă un chicot. Poate c-o să-l ude ploaia pe plicticosul ăsta. Ce păcat.
Preşedintele şi VIP-urile stăteau sub umbrarul din plastic, dar mulţimea adunată în spatele lor era sub cerul liber. Noi o să rămânem destul de uscaţi, îşi spuse Jane. Dar ei vor trebui să fugă cu toţii la adăpost. Ce păcat – nu vor auzi încheierea platitudinilor preşedintelui.
Denny O'Brien era acolo afară, transpirând în mijlocul mulţimii. Al naibii de cald pentru luna martie, îşi spuse el. Uitându-se în sus, văzu că norii de ploaie, care se tot îngrămădiseră şi închiseseră la culoare în ultima oră sau mai bine de atât, se risipeau. Nu, îşi dădu el seama. Nu sunt purtaţi de vânt. Se deschide o gaură în mijlocul lor. De parcă sapă cineva o gaură prin pătura groasă de nori. Iar gaura se măreşte. Prin ea, putea vedea cerul albastru.
Telefonul celular ţârâi cu semnalul pe care-l emitea când apelul era pentru doamna senator. Telefonul ei celular era închis, desigur. Nimeni nu primea apeluri telefonice când se afla alături de preşedinte, mai ales când acesta ţinea un discurs.
În vreme ce oamenii din jurul lui întoarseră capul spre el dezaprobator, O'Brien îşi deschise telefonul şi strânse din ochi spre ecran. Matagorda? Acolo e instalaţia lui Dan Randolph.
Duse telefonul la ureche. Era atât de multă electricitate statică pe fir, încât abia dacă înţelese ce-i spuse apelantul.
– Mai încet! şuieră el. Vorbeşte mai încet şi mai clar.
– Du-l pe preşedinte la adăpost! spuse cu urgenţă vocea lui Van Buren. Nu în maşină sau altceva metalic. Transmit asupra lui un nivel letal de microunde!
– Ce fel de poantă crezi că…
– Nu-i o poantă! scrâşni Van Buren. Încearcă să-l asasineze pe preşedinte! Cu microunde din satelit!

Powersat

Dan fu primul care trecu prin trapă şi intră în portul de acostare. Fără să aştepte să vadă cine-l urma, deschise trapa exterioară a portului şi se trase afară pe suprafaţa plată a electrosatelitului.

Şi respiraţia îi rămase în gât. Întinzându-se în toate direcţiile se vedea suprafaţa vastă, luminată de soare, a satelitului, asemenea unei imense câmpii făcute de om şi dispusă în mijlocul infinităţii pline de stele a spaţiului. Suprafaţa plată scăpăra întunecat, asemenea unei bucăţi de obsidian lustruit, în vreme ce zeci de mii de celule solare absorbeau cu lăcomie constanta energie a Soarelui. Dincolo de marginea satelitului văzu sfera albastră a Pământului, punctată de nori albi, rotitori. Şi mai departe, secera mică şi palidă, zimţată, a Lunii care îi rânjea strâmb.

N-am timp să admir privelişti, îşi spuse Dan cu severitate. Suprafaţa largă a electrosatelitului era înţesată de tije, mânere de care puteau fi legate odgoanele de siguranţă. Dan nu avea timp pentru asta. Apucă cea mai apropiată tijă şi începu să se tragă în josul marginii groase de nouăzeci de metri, îndreptându-se spre partea inferioară şi spre incinta balonată a staţiei de control, trecând de la un mâner la celălalt, asemenea unei torpile cu viteză tot mai mare.

– Hei, şefu’, ar trebui să foloseşti odgonul! îi răsună în căşti o voce supărată.

– Foloseşte-l tu, spuse Dan. Eu mă grăbesc.

Când lucrase pentru Yamagata, Dan câştigase pariuri făcute cu alţi muncitori la sprinturi pe structuri mai mari. Rânji în sinea lui. Nu mi-am pierdut îndemânarea.

Apoi văzu alte două siluete îmbrăcate în costume spaţiale de-un portocaliu şters îndreptându-se spre staţia de control, venind din direcţia opusă. Va fi, totuşi, o cursă, îşi spuse el.

Cu toate că Denny O’Brien era într-o stare fizică îngrozitoare, mintea lui era ascuţită. În vreme ce preşedintele continua să vorbească monoton, O’Brien îşi croi drum prin mulţime către cel mai apropiat agent de la Serviciul Secret. Era posibil să mai fi fost încă o duzină de alţi agenţi pe care să nu-i fi observat, dar tipul acesta avea faţa de piatră, ochelarii de soare speciali şi jacheta de sport care acoperea mitraliera Uzi, în pofida căldurii toropitoare.

– Sunt asistentul principal al doamnei senator Thornton, spuse O’Brien cu răsuflarea tăiată, ridicând actul de identificare din plastic sub nasul agentului. Tocmai am prins de veste că se pune la cale o încercare de asasinat.

Faţa de piatră a agentului se lungi.

– Cine e la conducere? Trebuie să-l ducem pe preşedinte la loc sigur imediat!

Doamna doctor Supartha nu-şi credea ochilor. De obicei, camera de urgenţă era destul de tăcută într-o după-amiază de sărbătoare. Doar în timpul schimbului de noapte începeau beţivii să fie implicaţi în accidente sau lupte. Dar atunci, în mijlocul după-amiezii, aproape o duzină de oameni fuseseră aduşi la spital, dintre care şapte deja morţi, toţi având cele mai ciudate simptome.

Doamna doctor Supartha crezuse că nu era decât o coincidenţă atunci când aflase de venirea primilor doi. Prostraţie din cauza căldurii? Scutură din cap. Simptomele exterioare ar fi putut sugera asta, însă era vorba de ceva mult mai diferit, mult mai grav.

Pe numele tuturor zeilor, îşi spuse ea, sărmanii ăştia arată de parcă ar fi fost *prăjiţi*.

Exista tot timpul pericolul să rateze următoarea tijă şi să o ia razna în spaţiu de lângă satelit, îşi spuse Dan în vreme ce se grăbea către staţia de control. Fără să fii ancorat cu un odgon, ai porni la drum în întunericul sălbatic din jur, pentru totdeauna. Asta dacă nu venea unul dintre amicii tăi şi nu te culegea.

N-am timp să-mi fac griji de asta. Străinii aceia doi se îndreptau spre staţia de control şi nu veniseră acolo să facă vreo faptă bună. Ne-au înlocuit deja antena şi au mişcat satelitul aşa încât să fie aţintit asupra Washingtonului. Acolo e Jane! îşi dădu el seama brusc. Nemernicii ăştia ar putea-o omorî!

Îşi dublă eforturile pentru a ajunge la staţia de control înaintea celorlalţi doi. În căştile din urechi îi auzea pe Adair şi ceilalţi strigând la el, avertizându-l că-şi asumă riscuri prosteşti. Mda, le răspunse el în gând. Hai să încetinesc şi să fiu în siguranţă cât ei şterg de pe faţa pământului Washingtonul cu Jane cu tot.

Un agent de la Serviciul Secret se strecură alături de preşedinte şi aşeză pe stativ un bilet scris de mână.

Preşedintele se uită încruntat la femeie, enervat de întrerupere, apoi aruncă o privire la bilet. Şi păli.

Îşi muşcă buzele pentru o clipă, apoi ridică privirea spre public.

– Doamnelor şi domnilor, vă rog să mă scuzaţi. A intervenit o urgenţă şi trebuie să mă întorc la Casa Albă imediat. Mulţumesc.

Mulţimea rămase uimită în vreme ce preşedintele se întoarse cu spatele la stativul pentru hârtii şi o echipă de agenţi de la Serviciul Secret îl înconjură.

Jane Thornton era la fel de nedumerită ca toţi ceilalţi. Preţ de câteva momente, rămase sub umbrarul protector, neştiind ce să facă. Se întoarse către Quill, care arăta la fel de confuz cum se şi simţea. Apoi îl văzu pe Denny O’Brien luptându-se prin mulţime să ajungă la

ea, fluturând telefonul celular cu o mână întinsă ca pe un semn. Urmărindu-l, O’Brien se împiedică şi căzu în genunchi, cu costumul evident îmbibat de transpiraţie.

Peste tot în jurul lui, oamenii cădeau la pământ, pe iarba care începea să prindă o nuanţă maronie.

Marsilia

– Funcţionează!

Al-Bashir bătu din palme cu o pocnet puternic.

– Uite! Uite!

Arăta spre ecranul televizorului.

La Cimitirul Naţional Arlington se declanşase infernul. Oamenii cădeau la pământ cu zecile, cu sutele. Imaginea camerelor de filmat devenea neclară, bruiată de interferenţe.

– Dar preşedintele scapă, spuse egipteanul, care stătea în picioare lângă al-Bashir.

Cu un zâmbet sumbru, al-Bashir răspunse:

– Lasă să-l urce în limuzină. Carapacea metalică a acesteia va juca foarte bine rolul de cuptor.

Egipteanul aplecă din cap, apoi se întoarse spre tehnicienii care stăteau cu laptopurile în faţă. Îi verifică, unul câte unul, şi se convinse singur că satelitul încă transmitea energie şi încă era aţintit spre Arlington.

Al-Bashir aproape că dansa pe podeaua beciului.

– Într-o oră, cel mult, vicepreşedintele va comanda armatei să arunce în aer electrosatelitul.

– Şi urmele lucrării noastre vor fi distruse, spuse egipteanul.

– Exact, zise al-Bashir. Nu vor şti niciodată că acesta a fost un atac intenţionat. Vor crede că satelitul s-a defectat. Vor anula pentru totdeauna ideea de sateliţi de energie solară!

– O mare victorie, recunoscu egipteanul.

– Într-adevăr.

Al-Bashir se îndreptă către uşa ce ducea la casa scărilor.

– Nu aştepţi să vezi ce se întâmplă acum? întrebă egipteanul.

– Nu-i nevoie. Este scris. Acum mă duc să culeg fructele victoriei.

Egipteanul aplecă din cap, imperceptibil. Ştia că al-Bashir adusese cu el o femeie.

– Eu rămân aici, vorbi el cu spatele lui al-Bashir. O să monitorizez situaţia până ce se va sfârşi.

Al-Bashir flutură o mână a recunoaştere, spunându-şi: Omul ăsta-i inginer din cap până-n picioare. Vrea să se asigure şi de cel mai mic detaliu.

Egipteanul, între timp, se gândea la un dicton pe care-l auzise de la un comic american: *Nu-i gata până ce nu-i gata.*

Dan alerga pe suprafaţa largă a electrosatelitului, punând mână după mână pe tije, îndreptându-se către staţia de control. Un singur gând îi stăruia în minte: Încearcă s-o omoare pe Jane. Nemernicii ăştia încearcă s-o omoare pe Jane.

În căştile din urechi îl auzea pe Adair şi pe ceilalţi membri ai

echipei strigându-l, îndemnându-l să încetinească, să aibă grijă.

– O s-o păţeşti, şefu'! îl avertiză Adair.

Ba pe dracu' că nu, răspunse Dan în gând, gâfâind prea tare ca să mai rostească ceva cu voce tare.

Îi vedea pe cei doi cosmonauţi în costumele lor portocaliu-murdar croindu-şi drum spre staţia de control. Nemernicii porniseră în avantaj, dar Dan îi prinse repede din urmă.

Apoi auzi un membru al echipei sale spunând aspru:

– Voi doi încălcaţi o proprietate particulară! Identificaţi-vă imediat!

Dan aproape că râse. Nu mi-am dat seama că avem un afurisit de avocat în echipă. Intruşii nu răspunseră.

Probabil că radiourile din costumele lor sunt pe o frecvenţă complet diferită de a noastră, judecă el.

Ştia ce se întâmplase, şi cu claritatea indusă de o scurgere imensă de adrenalină, înţelese exact ce aveau de gând să facă intruşii. Concentraseră deja raza cu microundele care era transmisă de electrosatelit şi-i manevraseră propulsoarele de poziţie aşa încât raza să cadă peste Washington. Acum se îndreptau spre staţia de control să distrugă comenzile şi să-i împiedice pe Dan şi echipa lui să întrerupă energia.

La Cimitirul Naţional Arlington, sute de oameni se prăbuşeau pe iarbă, în vreme ce un detaşament de agenţi de la Serviciul Secret se adună în jurul preşedintelui sub umbrarul greu de plastic ce se întindea deasupra podiumului vorbitorilor.

Jane se uita ţintă la forma încremenită a lui Denny O'Brien, cu telefonul celular încă prins între degetele lui moarte.

– Ce se întâmplă? întrebă Quill, cu calmul său de obicei neabătut acum complet spulberat.

Părea speriat, uluit, cum stătea aplecat pe genunchi în mijlocul VIP-urilor îngrozite, fremătânde.

– La pământ! spuse unul dintre agenţii de la Serviciul Secret. Cineva trage acolo!

Jane rămase în picioare şi îşi scoase telefonul celular din poşeta de pe umăr. Deschizându-l, văzu că primise un apel de la Matagorda. Apăsă butonul de reapelare.

În ureche îi foşni zgomotul aspru al electricităţii statice. Apoi, o voce pe care nu o recunoscu, înaltă şi încordată de tensiune, răspunse:

– Cine este?

– Senator Thornton, răspunse Jane.

– Slavă Domnului şi tuturor sfinţilor lui, spuse Lynn Van Buren. Am tot încercat să dau de tine. Electrosatelitul a luat-o pe arătură. Transmite microunde spre voi. De mare intensitate.

– Sunt cu preşedintele…

– E la loc sigur?

– Până acum. Îl vor duce…

– Nu-l mişcaţi! se răsti Van Buren. Dacă e protejat de microunde unde se află acum, nu-l mişcaţi! Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l puneţi într-o limuzină sau în orice altă maşină. Asta ar fi ca şi când l-aţi vârî într-un cuptor cu microunde!

Jane simţi cum o înfăşura un calm rece ca gheaţa. Acum că ştia ce se întâmpla, ştia ce să facă.

– Rămâi pe fir. Am să dau telefonul şefului pazei prezidenţiale.

Şeful gărzilor de corp ale Serviciului Secret stătea şi el în picioare, cu o Uzi prinsă în mâna dreaptă, scanând din privire mulţimea. Spunea în microfonul minuscul de la buze:

– Nu văd niciun trăgător.

Jane se aşeză înaintea lui.

– Ştii cine sunt?

– Doamna senator Thornton, da.

Ea îi împinse telefonul.

– Nu există niciun trăgător. Ne aflăm sub influenţa unei raze cu microunde provenită de la satelitul de electricitate.

– Cum?

– Ascultă la ce are de spus femeia aceasta, zise Jane, înfigându-i telefonul în mâna liberă. E de la Astro, din Texas – oamenii care au construit satelitul.

April îşi simţi măruntaiele tresărind atunci când al-Bashir intră pe uşa dormitorului. Ea rămase încordată lângă glasvandul ce dădea spre balconul înflorat.

– Tot în aceeaşi rochie? întrebă el, părând puţin dezamăgit. Am crezut că te-ai îmbăiat şi te-ai schimbat deja.

April examinase hainele care atârnau în dulap. Nimic altceva în afară de ţoale transparente, lascive.

– Nu sunt un model *Playboy*, spuse ea.

Al-Bashir îi ignoră sarcasmul.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Am avut nişte lucruri de făcut. Lucruri importante.

– Aş vrea să merg acasă, domnule al-Bashir, spuse ea cât de ferm putu.

Zâmbetul lui deveni îngâmfat.

– Nu cred că asta ar fi recomandat date fiind împrejurările.

– Nu ştiu cum m-ai adus aici, spuse April, simţindu-se ca un animal prins în capcană. N-am fost de acord să vin aici cu tine.

– Şi totuşi, uită-te aici.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Al-Bashir o deschise şi intră

asiatica, îmbrăcată într-un costum cu fustă mini, mulată pe corp, împingând un cărucior acoperit cu o faţă de masă din damasc. Purta o cină pentru două persoane în farfurii acoperite, o frapieră conţinând o sticlă de şampanie şi două pahare cu picioare lungi.

În linişte, femeia împinse căruciorul în mijlocul camerei, apoi se uită întrebătoare la al-Bashir.

– Poţi pleca, deocamdată, îi spuse acesta. Te chem eu când suntem gata cu treaba aia.

April simţi sloiuri de gheaţă pe şira spinării.

– Uite, domnule al-Bashir…, începu ea.

– Spune-mi Asim.

– N-am cerut să fiu adusă aici şi aş vrea să plec acasă. Chiar acum.

Al-Bashir scutură din cap cu regret.

– Nu cred că ţi-ar plăcea să fii înapoi în bârlogul porcului ăla din Texas, April. O să fie foarte urât acolo. În câteva ore, cete întregi de oameni vor demola Astro şi vor cere sângele lui Dan Randolph.

I se muiară genunchii.

– Cum? Ce vrei să spui?

– Au fost omorâţi mii de americani, inclusiv preşedintele Statelor Unite, foarte probabil. Toţi au fost omorâţi de satelitul de electricitate al lui Dan Randolph.

April se prăbuşi în pat, fără grai. Zâmbind mulţumit, al-Bashir se duse la sticla de şampanie şi începu să-i desfacă dopul.

Powersat

Williamson îl văzu pe american în costumul său alb ca zăpada gonind ca un lunatic către staţia de control. Zevzecu' a ajuns prea târziu, îşi spuse Williamson. El şi cu Bouchachi ajunseră la trapă cu mult înaintea yankeului.

– Tu rămâi la trapă şi ţine-l afară, îi spuse Williamson lui Bouchachi. Eu intru şi distrug comenzile, aşa încât să nu poată opri energia.

– Să-l ţin afară? întrebă Bouchachi, vocea lui răsunând puţin mai mult ca un scârţâit în căştile lui Williamson. Cum? Cu ce?

Williamson se gândi să-i dea algerianului cuţitul pe care-l folosise asupra cosmonautului, dar se răzgândi. Mai bine să-l ţin în caz că am *eu* nevoie de el, îşi spuse în gând. Atingând setul de chei fixe şi alte unelte prinse la cureaua lui Bouchachi, spuse:

– Loveşte-l în cască destul de tare să i-o spargi.

– Dar ceilalţi?

Bouchachi arătă cu mâna spre ceilalţi şase americani care-i croiau drum încet, mână după mână, către ei.

– Pe când vor ajunge ei aici, va fi deja prea târziu.

– Dar o să ne omoare!

– Oricum o să murim, corect? Peste puţină vreme, o să fii în paradis, amice, alături de cele şaptezeci şi două de fecioare ale tale.

Williamson se apleca şi intră prin trapă în staţia de control. Bouchachi se întoarse şi văzu că americanul nu era decât la câţiva metri de el. Dibui la brâu după cea mai mare cheie fixă pe care o avea.

Prea târziu. Americanul se lansă ca o rachetă asupra lui. Cei doi bărbaţi în costume spaţiale se loviră unul de celălalt fără niciun sunet. Bouchachi simţi cum îi iese aerul din plămâni. Se luptă cu dificultate cu americanul, încercând să-l ţină departe de trapă, şi amândoi porniră, rostogolindu-se peste cap, de-a curmezişul electrosatelitului.

Dan îşi desprinse o mână şi apucă o tijă. Simţi cum îi pocneşte umărul din cauza bruştei tensiuni. Prin toată partea dreaptă a corpului îl străbătu o săgeată de agonie. Celălalt bărbat se ţinea de el cu ambele braţe, lovindu-se cu căştile unul de celălalt. Dan observă că tipul era un arab, ca trăsături.

Dan duse mâna stângă liberă în spatele căştii bărbatului şi încercă să desprindă cureaua care-i susţineau tuburile cu oxigen. Ochii tipului se căscară speriaţi şi se împinse de lângă Dan. Încă ţinându-se de tijă în pofida durerii din umăr, Dan îşi trase ambele picioare încălţate în cizme şi-l lovi pe nemernic în stomac cât de tare putu. Bărbatul se rostogoli, fluturând din braţe şi din picioare, căzând în spaţiu, micşorându-se repede în depărtare.

Cu mâna stângă, Dan îşi croi drum de la tijă la tijă până ce ajunse la trapa staţiei de control.

Celălalt intrus se afla înăuntrul domului, cu cizmele prinse în chingile de pe podea, cu trupul pe jumătate aplecat în poziţia de maimuţă pe care oamenii o adoptă inconştient în gravitaţie zero. Singura lumină dinăuntrul domului venea de la ecranele de afişaj colorate ale panoului de control şi de la instrumentele de măsură luminate. Dan o văzu cum se reflecta în casca intrusului. Cercetează panoul, observă Dan, încercând să-şi dea seama cum să dezactiveze comenzile. Apoi scoase o cheie fixă de mari dimensiuni din setul de instrumente de la curea.

O să spargă totul! observă Dan.

Cu un răcnet pe care intrusul nu-l putu auzi, Dan se avântă spre bărbat cu capul înainte, izbindu-l şi sărind amândoi în peretele curbat al micului şi strâmtului dom de control. Noi dureri agonice îl străbătură pe Dan prin umărul drept. Unde dracu-i restul găştii? se întrebă el îndepărtându-se de intrus.

Nemernicul încă ţinea în mână cheia fixă şi se împinse în perete să zboare drept spre Dan.

Cu un rânjet îndârjit, Dan îşi dădu seama că năzdrăvanul ăla nu ştia nici cât negru sub unghie cum stătea treaba cu lupta într-un loc unde forţa gravitaţională era zero. Lovindu-se cu cizmele de chingile prinse de podea, Dan se lăsă pe o parte şi atacatorul trecu drept pe lângă el şi ajunse în cealaltă parte a domului. Acolo, ricoşă, făcu o tumbă involuntară, apoi se îndreptă şi se întoarse iarăşi către Dan.

Dan se mişcase deja spre panoul de control şi stătea în faţa lui.

– Dacă vrei să distrugi comenzile, spuse el, ştiind că celălalt nu-l putea auzi, va trebui să treci mai întâi de mine.

Intrusul ezită, plutind imponderabil la câţiva centimetri deasupra podelei. Aruncă după Dan cu cheia, răsucindu-se involuntar. Dan prinse cheia cu mâna cea bună şi o ridică ameninţător.

– Mersi, amice. Acum, vino aici la mine ca să ţi-o pot da înapoi.

Dar bărbatul avea acum în mâna înmănuşată un cuţit. Dan îi văzu lama subţire scânteind în lumina slabă aruncată de monitoarele de control.

Ancorându-şi un picior într-o chingă, Dan azvârli cheia înapoi spre intrus. Bărbatul se feri din reflex şi mişcarea aceasta îl făcu iarăşi să se răsucească. Dan sări din chingă şi ateriză în spatele intrusului care flutura din braţe, încolăcindu-şi picioarele în jurul mijlocului lui şi apucându-l de mâna în care ţinea cuţitul. Se loviră amândoi şi ricoşară între panoul de control şi peretele curbat al domului preţ de, ceea ce lui Dan i se păru, o oră întreagă.

Într-un sfârşit, auzi vocea lui Adair:

– Ce se petrece aici, un rodeo?

– Călăreşte-l, şefu'!

– Christoase, fiul ăla de curvă are-un cuţit!

Cei şase membri ai echipei lui Dan se îndesară în dom şi-l dovediră pe Williamson. Una dintre femei reuşi să pună stăpânire pe cuţit.

– De ce nu-i vârâm ăsta-n cur? mârâi ea.

Dan era deja la comenzi şi închidea magnetroanele.

– Nu! Avem nevoie de el în viaţă şi capabil să răspundă la întrebări.

Unul câte unul, într-o succesiune rapidă, Dan închise magnetroanele, apăsând cu mâna stângă butoanele de pe panoul de control. De-a latul acestuia apăru un şir de lumini roşii. Umărul drept îi era acum cuprins de flăcări de durere, pe măsură ce cantitatea de adrenalină îi scădea din sânge.

– Contactează-o pe Van Buren şi verifică dacă am închis curentul, spuse Dan, brusc atât de obosit şi de plin de durere, încât îi venea să se chircească tot şi să adoarmă.

Biroul Oval

Preşedintele era livid.

– Au încercat să mă omoare! repeta întruna, aproape strigând, în vreme ce păşea furios înainte şi-napoi în spatele mesei sale de scris bogat ornate. Un cretin cu mansarda putredă a încercat să mă omoare!

Directorul siguranţei interne nu-l văzuse niciodată pe preşedinte atât de înfuriat.

– N-a fost vorba doar de dumneavoastră, domnule preşedinte. Au murit mai mult de şase sute de oameni…

– Mă doare în cot de ei! Pe *mine* mă voiau!

Ministrul apărării – un vechi prieten şi veteran al mai multor tirade personale – şedea pe sofaua mică din pluş de lângă şemineul gol şi-şi aştepta rândul. În faţa lui, în Biroul Oval, şedeau ministrul de stat şi consilierul preşedintelui pe teme de siguranţă naţională.

– Primim informaţii despre ce s-a întâmplat, spuse consilierul pe teme de siguranţă naţională, încercând să-şi calmeze preşedintele. Aparent, un grup terorist a preluat controlul satelitului ăla de electricitate din spaţiu…

– Aruncaţi-l în aer! mormăi preşedintele, întorcându-se spre ministrul apărării. Avem proiectile! Trimiteţi în iad blestemăţia aia!

Ministrul apărării ridică din sprâncene.

– E proprietatea unei corporaţii americane, domnule preşedinte.

– Nu-mi pasă! Blestemăţia aia-i *periculoasă!* Aruncaţi-o în aer!

Ministrul de stat, foarte conştient că ea era singura femeie din încăpere, se hotărî să spună ceva.

– Domnule preşedinte, n-ar fi mai bine…

Dar preşedintele o ignoră. Arătând cu degetul spre şeful de personal, spuse:

– Sună-i pe cei de la Forţele Aeriene. Dau eu însumi ordinul.

Şeful de personal aruncă agitat o privire la ceilalţi, apoi străbătu încet covorul care purta Marea Pecete a Statelor Unite, îndreptându-se spre masa de scris a preşedintelui şi la consola telefonului.

– La bordul satelitului se află o echipă de americani, spuse directorul siguranţei interne.

– Americani? se răsti preşedintele.

– S-au dus acolo sus şi-au pus mâna pe terorişti. Au închis satelitul. Acum nu mai transmite energie niciunde.

Ministrul apărării întrebă:

– Cum de au ajuns acolo atât de repede?

Directorul siguranţei interne zâmbi ştiutor.

– Mai mult decât atât, ştim unde este baza teroriştilor. Baza de control de la sol de unde au manevrat satelitul.

În Biroul Oval se făcu linişte preţ de câteva momente. Apoi,

ministrul de stat întrebă:
– Atât de repede? A trecut mai puţin de o oră.
Aproape cu îngâmfare, directorul siguranţei interne scoase o fotografie din buzunarul interior al sacoului său, se duse la masa de scris şi o aşeză în faţa preşedintelui.
– Seamănă cu o casă, zise preşedintele, aşezându-se încet în scaun.
– E o vilă la ieşirea din Marsilia.
– Acolo se află teroriştii?
– Doi erau chiar pe satelit. Echipa americană de la corporaţia Astro a pus mâna pe ei.
Bătând cu degetul pe fotografie, directorul siguranţei interne continuă:
– Dar de aici a venit semnalul radio care a controlat satelitul.
– Eşti sigur de asta? întrebă şeful de personal al preşedintelui.
– Absolut convins.
Preşedintele ridică privirea de la fotografie.
– Tot acolo sunt şi acum?
– Am pus trei sateliţi diferiţi să supravegheze. Niciuna dintre maşinile parcate în fotografia aceea nu s-a mişcat încă.
– N-a trecut nici măcar o oră.
– Probabil că îşi demontează echipamentul şi se pregătesc să spele putina, spuse directorul siguranţei interne.
Preşedintele îşi mută ochii injectaţi către ministrul apărării.
– Poţi trimite o bombă inteligentă spre vila aia?
Ministrul apărării zâmbi cu crispare.
– Prin care fereastră aţi prefera să intre?
Consilierul pe teme de siguranţă naţională spuse:
– Dar asta-i în Franţa! Pe teritoriu suveran francez!
– Cât de repede poţi rezolva problema? îl întrebă preşedintele pe ministru apărării.
– Avem un grup de portavioane în Mediterana. În nu mai mult de o oră. Poate un pic mai puţin.
– Fă-o.
Ministrul de stat sări în picioare.
– Domnule preşedinte! Nu puteţi bombarda o clădire din interiorul unei naţiuni suverane! E vorba de Franţa, pentru numele lui Dumnezeu!
– Avem un tratat de combatere a terorismului cu ei, nu-i aşa?
– Da, dar…
– Cheamă-l la telefon pe ambasadorul Franţei şi explică-i situaţia.
– Dumnezeu ştie cât o să dureze asta, spuse ea. O să ne ia mai mult de o oră să-l găsim.
– Bun. Nu te grăbi. Iar când îl vei găsi, explică-i pe îndelete toate

astea.

Dan se aşteptase să fie furios, să fie stăpânit de-o pornire ucigaşă când auzi de la Van Buren ce se întâmplase la Cimitirul Naţional Arlington. Dar, deîndată ce află că Jane nu fusese rănită, toată furia se scurse din el. Îmi revin de sub efectul adrenalinei, îşi spuse el. Dar o voce în minte continua să-i tot repete: Jane e teafără. Ai salvat-o. E teafără.

Şedea în ultimul rând al avionului spaţial, umărul îi pulsa dureros, iar Adair făcea ultimele verificări înaintea părăsirii orbitei şi a zborului de întoarcere pe Matagorda. În scaunul cu suspensii de lângă el şedea Gilly Williamson, părând epuizat, cu moralul la pământ, sleit complet.

Asemenea celorlalţi şase din cabină, Dan şi Williamson încă erau îmbrăcaţi în costumele spaţiale, cu toate că-şi dăduseră jos căştile. E mare lucru, îşi spuse Dan, să îţi poţi şterge sprâncenele sau să te poţi scărpina la nas.

Williamson se scărpină pe bărbia sa ţepoasă şi se uită fix înainte, cu ochii aţintiţi asupra unor demoni lăuntrici.

– Scuze că nu l-am putut lua şi pe amicul tău, spuse Dan, păstrându-şi vocea la un ton jos. Era prea departe de noi ca să riscăm să-i mergem pe urme cu VTO-ul.

Williamson îşi întoarse puţin capul spre Dan.

– Nu face nimic. Oricum voia să fie un martir sfânt.

– Şi tu? întrebă Dan. Şi tu voiai să fii un martir?

– Eu deja sunt, colega.

Dan răsuci aceasta în minte pentru o secundă sau două.

– Nu eşti musulman.

– Nici pe-al dracu’ de departe.

– Atunci de unde pornirea asta sinucigaşă?

– Eu sunt deja mort, amice. Cancer. E doar o chestiune de timp.

– Aşa că ai vrut s-o sfârşeşti în culmea gloriei? Asta e?

Williamson îi zâmbi superior.

– Am o soţie şi copii de susţinut. Ăsta era planul meu de pensionare.

Înţelegerea îl năpădi pe Dan.

– Pensionare? Adevărat? Mai spune-mi.

– De ce dracu’ ţi-aş spune?

Dan îi oferi zâmbetul lui cel mai luminos.

– Fiindcă sunt un yankeu capitalist lacom şi, oricât ţi-ar fi promis ei, eu dublez suma.

Portavionul USS *Harry S. Truman*

În vreme ce masivul portavion despica apele de-a latul Mării Mediteraneene, căpitanul lui şi ofiţerul de operaţiuni de zbor stăteau aplecaţi deasupra unei mese de afişaj împreună cu comandantul escadrilei de atac a portavionului, cu feţele slab luminate de ecranul electronic al mesei. Acesta arăta o imagine din satelit a vilei de pe vârful dealului din afara Marsiliei. Comandantul escadrilei era îmbrăcat în costumul său de zbor verde-oliv. Ceilalţi doi ofiţeri purtau uniforme tropicale maronii.

– Comanda vine direct de la ministrul apărării, spunea căpitanul. Ultra Top Secret. Numai noi trei ştim de asta.

– Cum rămâne cu trăgătorul meu? întrebă comandantul escadrilei.

– Tipul tău cu armele şade-n spate şi-şi face meseria, spuse aspru ofiţerul de operaţiuni de zbor. El nu trebuie să ştie unde merge torpila.

– În ceea ce-l priveşte pe trăgătorul tău, ăsta nu e decât un exerciţiu de testare a armamentului. Nimic altceva, spuse căpitanul. Nu trebuie să zbori mai aproape de treizeci de kilometri de spaţiul aerian al Franţei.

– Da, domnule. O să ţin avionul pe vârful valurilor, sub radarul lor.

– Ai o jumătate de oră să ajungi la punctul de lansare, spuse ofiţerul de operaţiuni de zbor. Ţine tăcerea prin staţie, dar ţine-ţi aparatul deschis în caz că se iveşte vreun ordin de anulare a misiunii.

– Navigare prin satelit tot drumul? întrebă comandantul escadrilei.

– Aşa e. Niciun contact cu nava o dată ce ai decolat, spuse ofiţerul de operaţiuni de zbor.

– Iar torpila va fi ghidată prin satelit după ce va fi lansată?

– Ar face bine.

Cei trei bărbaţi se îndreptară de spate. Comandantul escadrilei rânji cu crispare.

– Sfântă Maică a Domnului, broscarii or să facă pe ei de furie din cauza asta.

Căpitanul nu fu amuzat.

– Dacă facem totul ca la carte, francezii vor crede că un grup de terorişti a fost atacat de un grup rival. Cel puţin, asta-i povestea de acoperire pe care o vor avansa oamenii noştri.

– Sper să meargă, spuse comandantul escadrilei.

– Tu fă-ţi doar meseria, zise ofiţerul de operaţiuni de zbor. Lasă-i pe politicienii de la Washington să se-ngrijească de tot restul.

– Da, domnule.

Comandantul escadrilei salută prompt, apoi se întoarse şi porni spre avionul deja încălzit şi la locul lui pe catapulta din faţă a portavionului.

Când al-Bashir turnă şampanie în cele două pahare cu picior lung,

April auzi o bătaie timidă în uşa dormitorului.

Părând deranjat, al-Bashir trânti sticla de şampanie înapoi în frapieră şi merse cu paşi mari către uşă. O deschise doar puţin. April zări cu coada ochiului un bărbat chel, cu faţa rotundă, afară în coridor. Părea tulburat. Cei doi discutară rapid – în arabă, presupuse April.

Când închise uşa şi se întoarse la April, faţa lui al-Bashir era neagră de furie.

– Se pare că preşedintele vostru a scăpat cu viaţă, spuse el, încruntându-se. Dar mai mult de o mie de americani au murit. Iar satelitul de electricitate e închis complet.

– Tu ai făcut asta? întrebă April, încă stând în pat.

Se simţea cu răsuflarea tăiată, slăbită.

– Da, zise al-Bashir.

Apoi zâmbi din nou.

– Cu puţin ajutor din partea prietenilor, cum cântă cei de la Beatles.

– Şi Dan?

– Randolph? El va fi învinuit de dezastru, desigur. Satelitul lui de electricitate va fi blestemat de toată lumea. Nimeni nu va şti că noi am pus totul la cale.

– Tu ai pus toate astea la cale?

Zâmbetul lui se lărgi.

– Da, eu. Iar tu nu te vei întoarce în Statele Unite. Tu vii în Tunis cu mine.

– Dar nu vreau…

– Ce vrei tu nu are nicio importanţă. Mi-am promis o mică recompensă la terminarea operaţiunii ăsteia cu satelitul, iar tu eşti recompensa mea.

Îi întinse unul dintre paharele cu şampanie.

April se uită fix la el preţ de un moment lung, tăcut.

Zâmbeşte, îşi spuse ea. Tocmai a omorât o mie de persoane sau aşa ceva şi el zâmbeşte. L-a ruinat pe Dan, a distrus toate şansele ideii de electrosatelit, iar asta-l face să zâmbească.

Se ridică în picioare, surprinsă că avea puterea să o facă fără să tremure. Fără o vorbă, păşi spre al-Bashir şi acceptă şampania.

– O să-ţi placă locuinţa mea din Tunis. O să ai tot luxul, atâta vreme cât te vei comporta cum se cuvine.

– Tot luxul mai puţin libertatea, murmură April.

El plescăi a dezamăgire.

– Voi, americanii, vorbiţi mereu despre libertate.

– Da, aşa facem.

– Bucură-te de viaţă, scumpo. Alături de mine vei duce o viaţă mult mai bună decât ai fi dus vreodată în mizerabilul ăla de Texas.

April sorbi din şampanie; gândurile îi roiau în minte. Sunt premiul

pe care-l primeşte fiindcă l-a distrus pe Dan. Eu sunt recompensa lui. M-a capturat şi va trebui să fac tot ce pofteşte el.

Al-Bashir îşi aşeză paharul pe troliul acoperit cu damasc şi începu să descopere farfuriile.

– A, vezi? O cină cu cotlet, exact cum ai fi avut în Texas. Tot confortul de acasă.

Avionul spaţial începu să zăngănească atunci când Adair îl pilotă în primul dintre multele tururi la mare înălţime menite să reducă din viteză înainte ca acesta să poate intra pentru aterizare. Cel puţin, partea cea mai rea a reintrării a trecut, îşi spuse Dan. Erau crispaţi în scaune în vreme ce aparatul pătrunse înapoi în atmosferă, lăsând în urmă o coadă sclipitoare de flăcări ca un meteorit.

Dan trebui să-şi pună casca sub formă de bulă înapoi pe cap ca să folosească legătura radio cu Matagorda. Williamson încă stătea lângă el, părând mai puţin posac decât fusese înainte ca Dan să fi apucat să-i promită cea mai bună îngrijire medicală din America şi o poliţă de asigurare barosană pentru familia sa – în schimb, el trebuia să le spună celor de la FBI tot ce ştia.

Vocea lui Van Buren i se păru în pragul lacrimilor.

– Au fost omorâţi sute de oameni, Dan. Prăjiţi de vii. La televizor numai aşa ceva vezi.

– Ce ştii de doamna senator Thornton? întrebă el.

– Nu ştiu. Nu au pomenit numele ei. Preşedintele e bine, însă.

– O poţi contacta prin telefon?

– Am vorbit cu ea când a început totul, dar apoi au căzut toate legăturile telefonice, răspunse Van Buren.

La dracu’ de două ori până-n iad şi-napoi, bombăni Dan în sinea lui. Jane trebuie să fie bine. Dacă nu l-au prins pe preşedinte, nu au păţit nimic nici VIP-urile din jurul lui. E în regulă. Nu au omorât-o. E bine.

Îşi dorea să fie sigur de lucrul acesta.

Marsilia

– Francezii îi spun *entrecôte*, spuse al-Bashir în timp ce trăgea un scaun pentru April. Mult mai bună decât cotletul la grătar pe care-l mănânci în Texas.

April se aşeză lângă masa mobilă şi se uită cu ochi mari la cina din faţa ei. Cotlet cu un fel de sos. Legume. O salată în farfurioare separate. Tacâmurile păreau din argint masiv. Ridică o furculiţă. Da, era grea.

– Trebuie că eşti lihnită de foame, spuse al-Bashir aşezându-se de cealaltă parte a mesei. Aruncă-te pe mâncare, cum spuneţi voi americanii.

April ciuguli din salată, tăie o bucată de cotlet şi încercă s-o mănânce. Nu avea niciun pic de poftă de mâncare.

Al-Bashir îşi lăsă jos cuţitul şi furculiţa şi se uită la ea peste masă.

– Te înţeleg, spuse el încet. Totul e foarte ciudat pentru tine, chiar puţin înfricoşător.

April nu spuse nimic. Nu se putea uita la el. Se uită cu ochi mari la aranjamentul de pe masa din faţa ei.

Ridicându-se în picioare, al-Bashir ocoli masa şi o apucă de un braţ.

– Trebuie să accepţi realitatea, April. În America nu ai nicio viaţă.

– Vreau să merg acasă.

– Uită de America. Uită de Dan Randolph. Corporaţia lui va fi distrusă odată cu el.

Ea îşi întoarse privirea de la el.

O prinse şi mai tare de braţ şi o trase în picioare.

– Vino-n pat cu mine, April. O să-ţi placă, ţi-o promit.

Cu o singură mişcare ageră, luă cuţitul pentru friptură de lângă farfurie şi-l înfipse în pântecele moale al lui al-Bashir. El icni şi ochii i se căscară.

– Cum ţi-a plăcut asta, deşteptule? mârâi April la el.

Al-Bashir încercă să vorbească, dar îi cedară genunchii şi se prăbuşi la podea, cu cuţitul de argint înfipt în pântece până la plăsele. Sângele curgea. Încercă să spună ceva, dar tot ce-i ieşi pe gură fu un scheunat slab, strangulat.

Or să mă omoare, îşi spuse April. Mă vor bate de or să-mi sune creierii în cap şi mă vor viola în grup şi mă vor omorî. Se uită în jos la al-Bashir. Mâinile lui se zbăteau, încercând să apuce mânerul cuţitului.

– L-ai distrus pe Dan? Ei bine, eu te-am distrus pe tine. Ce zici de asta?

Aplecându-se deasupra lui al-Bashir cel prostrat, care se uita la ea cu ochi mari, April smulse cuţitul din el. Acesta strigă şi sângele ţâşni din rană.

Ţinând în mână cuţitul însângerat, April aşteptă ca asiatica să se întoarcă. O să-i tai gâtul târfei ăleia, îşi spuse ea. O să omor cât mai

mulţi dintre ei pot.

Dar nu se întâmplă nimic. Nu bătu nimeni la uşă. Nu încercă nimeni să intre. Al-Bashir icnea, respirând încă slab, dar avea ochii închişi. O baltă tot mai mare de sânge păta covorul în jurul trupului său.

Auzi portiera unei maşini cum se trânti. Ducându-se la glasvandul deschis, văzu mai mulţi bărbaţi încărcând echipament electronic într-o dubă. Unul dintre ei ridică privirea şi arătă cu degetul. Pentru o clipă, April crezu că arăta spre ea, dar apoi auzi un vuiet ca de motor de rachetă şi lumea explodă într-o fulgerare de foc.

Pe portavionul *Truman*, căpitanul se uita ţintă la imaginile primite prin satelit. Vila de pe vârful dealului era rasă de pe faţa pământului: nu mai rămăsese nimic în picioare cu excepţia câtorva pietre înnegrite. Până şi maşinile şi furgonetele parcate alături nu mai erau acum decât nişte epave contorsionate.

Trapa de oţel se deschise şi ofiţerul responsabil cu operaţiunile de zbor păşi înăuntru şi salută. Căpitanul abandonă imaginea prin satelit şi îi răspunse la salut.

– S-a întors Scotty. Totul a mers ca uns.

Căpitanul aprobă din cap.

– Spune-i „bine făcut” din partea mea. După care niciunul dintre voi nu trebuie să sufle o vorbă despre asta. Niciodată. Nimănui.

– Am înţeles, domnule.

Insula Matagorda, Texas

Era mai târziu cu o săptămână. O după-amiază de duminică însorită, înmiresmată. Complexul Astro era tăcut. Mare parte din personal era acasă, bucurându-se de weekend. O echipă redusă stătea lângă puntea de lansare, unde avionul spaţial fusese cuplat la un propulsor nou, pregătit pentru încă un zbor către electrosatelit, dacă era nevoie.

Nacho Chavez stătea posac în faţa biroului lui Dan. Alături de el, Kelly Eamons părea în pragul lacrimilor.

– A fost vina mea, îi spuse ea lui Dan. Eu am încurajat-o să-i dea ascultare lui al-Bashir.

– Ai prevenit-o că e periculos, spuse Chavez. Ai instalat asupra ei dispozitivul de urmărire.

– Că tare mult ne-a ajutat.

Lui Dan abia dacă-i venea să creadă ce-i spuseseră.

– April e moartă? A fost omorâtă în bombardamentul asupra vilei?

– Împreună cu al-Bashir şi aproape o duzină de alţi oameni, spuse Chavez.

– Şi al-Bashir s-a aflat în spatele tuturor acestor lucruri?

– A tuturor. Prăbuşirea avionului spaţial, uciderea doctorului Tenny şi a tehnicianului, Larsen.

– Şi mi-au folosit electrosatelitul pentru a încerca să-l asasineze pe preşedinte.

Chavez încuviinţă din cap. Apoi spuse:

– Nimic din toate astea nu iese de aici, domnule Randolph. Contăm pe discreţia dumneavoastră.

– Ne-am gândit că veţi vrea să ştiţi de April, spuse Eamons.

Dan se simţea uluit. April s-a implicat în treaba asta de capă şi spadă? îşi tot repeta el în gând. Şi e moartă? Ucisă! Nu se putea convinge să creadă asta. Se aştepta ca ea să se ivească pe uşa biroului în orice clipă. Dar e moartă. Au omorât-o.

– Pe toţi dracii din lume, de ce s-a implicat atât de mult…?

– Pentru tine, răspunse Eamons. A făcut-o pentru tine. Cred că era îndrăgostită de tine.

Dan icni ca şi când ar fi fost lovit cu pumnul în stomac. Deschise gura să spună ceva, dar nu ieşi niciun cuvânt. Respiraţia îi rămase în gât.

– Era o femeie minunată, continuă Eamons. Mai grozavă decât ţi-ai putea închipui.

Dan îşi lăsă capul în piept.

– Iisuse, murmură el. Iisuse Christoase, blând şi atotputernic.

– Primim o grămadă de informaţii de la tipul ăsta, Williamson, zise Chavez, încercând să pară senin. E foarte cooperant.

Şi ce dacă? voia să spună Dan. În schimb, se auzi întrebând:

– Iar francezii? Ce zic că le-am bombardat una dintre vile?

Chavez îşi luă o mină inocentă.

– Noi le-a bombardat o vilă?! Teroriştii şi-au reglat conturile între ei.

– Acceptă francezii varianta asta?

– Le-am dat voie să participe la interogarea lui Williamson. Sunt sigur că vom face şi alte legături cu ei.

Dan scutură obosit din cap.

– Cred că le-aş putea oferi electricitate la preţ redus.

– Funcţionează din nou electrosatelitul?

– De ieri. Transmite zece gigawaţi la White Sands, zi şi noapte. Am primit oferte de preluare a electricităţii de la şase furnizori diferiţi din State şi încă unul din Canada.

Discutară câteva minute, fără a mai pomeni de April. Apoi, Chavez se ridică în picioare şi Eamons îi urmă exemplul.

– Trebuie să ne întoarcem la Houston, spuse Chavez.

– Vă pot duce eu cu avionul.

Agentul FBI scutură din cap.

– Mergem cu maşina. Oficial, n-am fost aici. Am făcut plimbarea asta în timpul liber.

– Îmi pare sincer rău de April, spuse Eamons, cu vocea tremurată.

– Mda, spuse Dan, cu glas şovăitor. Şi mie.

După care nu mai rămase nimic de spus. Dan strânse mâna celor doi agenţi şi ieşi cu ei pe pasarelă. Îi urmări cum coborau încet scările de metal, paşii lor reverberând în hangarul gol. Ieşiră spre locul unde maşina lui Chavez stătea singură în parcare.

Chavez porni maşina şi plecă, iar hangarul se cufundă într-o tăcere completă. Nu va dura mult, îşi spuse Dan. În câteva săptămâni începem să mai construim două avioane spaţiale. Şi începem să facem planurile pentru următorul satelit de electricitate.

Se duse înapoi în birou şi-şi porni computerul să-şi verifice întâlnirile pentru săptămâna care venea.

– Mărturie în subcomisia de ştiinţă din Senat, citi el de pe monitor.

Mă întreb dacă va fi acolo Jane? îşi spuse el.

Washington, D.C.

– Aşadar, susţineţi ferm în faţa subcomisiei că satelitul dumneavoastră nu este periculos? întrebă tăios senatorul Quill.

Aşezat la masa acoperită cu postav verde rezervată martorilor, Dan răspunse răspicat:

– Aşa e, domnule senator. Un satelit de electricitate nu e mai periculos decât oricare altă centrală de energie electrică, dacă e exploatat aşa cum trebuie.

– Dar teroriştii l-au transformat într-o rază ucigaşă! sări un senator cu părul alb şi mină furioasă care şedea mai departe de Quill. Au fost omorâţi aproape o mie de oameni!

Dan se aşteptase la asta.

– Domnule senator, răspunse el cu răbdare, cum îi puteţi împiedica pe terorişti să arunce în aer o centrală de energie nucleară?

Sprâncenele albe ale senatorului se uniră.

– Păi… Centralele nucleare sunt păzite…

– Corect, spuse Dan. Protejezi unitatea. Exact asta vom avea şi noi de făcut cu sateliţii noştri de electricitate. Îi vom proteja. Îi vom păzi. Sunt nişte investiţii foarte valoroase şi, doar fiindcă se află în spaţiu şi nu pe pământ, nu înseamnă că nu trebuie protejaţi – sau că nu pot fi protejaţi.

– Cum ar putea fi realizată practic această protecţie? întrebă Quill, nerăbdător să preia din nou controlul audierii.

Dan începu scurta prelegere pe care şi-o pregătise asupra construirii mijloacelor de autoprotecţie a comenzilor satelitului şi despre înfiinţarea unor echipe care să stea pe poziţie lângă avioanele spaţiale, pregătite să decoleze spre orbită în cazul oricărei urgenţe. În timp ce vorbea, însă, se întrebă unde era Jane şi de ce nu participa la audierea aceea.

La sfârşitul zilei, Dan se simţea sleit de oboseală şi pregătit să ia avionul înapoi spre Texas. Subcomisia senatorială luase o hotărâre favorabilă. Quill aprobase chiar şi ideea de a propune Ministerului Apărării ca forţele aeriene să preia sarcina de a proteja investiţiile americane de pe orbită.

Dan luă cina împreună cu membrii noului său birou de relaţii cu publicul, cu centrul la Washington, care-l felicitară pentru mărturia din Senat. Apoi merse la Aeroportul Naţional Reagan cu o limuzină închiriată. Avionul corporaţiei Astro era garat în faţa terminalului de zboruri cu caracter general. Când ieşi din limuzină, Dan văzu că o ceaţă deasă şi rece se revărsa dinspre Potomac. Auzi tunetul puternic al unui avion comercial care decola. N-o să ne ţină ceaţa la sol, îşi spuse cu uşurare. Până la miezul nopţii voi fi acasă.

Apoi îi sări inima din loc, când o văzu pe Jane venind către el

dinspre clădirea terminalului. Purta un costum perfect croit – modest, dar care îi punea bine în valoare silueta. O culoare blândă, încât era greu să-şi dea seama de nuanţă în lumina scăzută şi ceţoasă a serii.

– Pleci fără să-ţi iei rămas-bun? întrebă ea, încercând să zâmbească.

– Speram să ne putem întâlni cât am stat în Washington, spuse el, dar apoi mi-am spus că n-o să meargă.

– Te întorci în Texas.

– Iar tu mergi la Casa Albă.

Ea ezită preţ de-o bătaie de inimă, apoi veni aproape de el, atât de aproape, încât el îi putu simţi căldura, îi putu mirosi delicata mireasmă a parfumului.

– Dan, expiră ea, poate c-ar trebui să merg în Texas cu tine.

Lui îi căzu falca.

– Aş putea renunţa la toată povestea, la toată, spuse Jane.

– Să-l părăseşti pe Scanwell? Să pleci de la Washington?

Ea nu-i răspunse. El văzu cum îi apăreau lacrimile în ochi.

– Nu poţi face asta, Jane, se auzi el zicând. O să te urăşti mâine dimineaţă.

– Fii serios…

– Sunt. O să mă urăşti pe *mine*, mai devreme sau mai târziu. Dacă nu câştigă Scanwell alegerile, o să te simţi nefericită.

– Dar cum rămâne cu noi?

Acum, el căzu în tăcere preţ de o clipă lungă, agonică.

Într-un târziu:

– Pur şi simplu n-o să meargă, Jane. Ne despart prea multe lucruri.

– Satelitul tău.

– Cariera ta. Scanwell. Casa Albă.

– Dumnezeule, Dan… Mi-aş dori să nu stea aşa lucrurile.

– Dar aşa stau.

Îşi lăsă capul pe umărul lui şi el îşi petrecu braţele pe după mijlocul ei. Lui Dan gândurile i-o luaseră razna, încercând să găsească o cale, gândindu-se la ce s-ar putea întâmpla dacă…

El îi ridică bărbia şi se uită în ochii ei verzi, înceţoşaţi.

– Te iubesc, Jane. Întotdeauna te voi iubi.

– Şi eu te iubesc, Dan.

Îl sărută uşor pe buze. El îşi lăsă braţele să-i alunece din îmbrăţişare. Rămaseră faţă în faţă, abia atingându-se, tăcuţi şi nefericiţi.

– Ei bine, spuse el, mult noroc. După ce vei fi aleasă, invită-mă la Casa Albă.

– În dormitorul Lincoln, zise ea, încercând să zâmbească.

Dan îşi dădu seama că nu mai avea niciun cuvânt de rostit. Trecu pe lângă ea în drum spre avionul care-l aştepta. Era cel mai greu lucru

pe care-l făcuse vreodată.

Insula Matagorda, Texas

Câteva săptămâni mai târziu, Dan stătea singur la masa de scris, înconjurat de umbrele serii, şi-l urmărea pe Morgan Scanwell cum îşi ţinea la congres discursul de acceptare a candidaturii.

– ... şi mai mult decât independenţa energetică. Statele Unite vor deveni furnizorul de energie al întregii lumi, energie care va ridica nivelul de trai al celor sărmani: energie curată, reutilizabilă pentru construirea a noi industrii, a noi oraşe...

Telefonul sună:

– Domnul Yamagata e pe fir, şefu'.

Dan se încruntă la intervenţia vocii aceleia de sintetizator, dar îşi dădu seama că trebuia să fie ora prânzului la Tokio. Fără voia lui, rânji la gândul că Saito îşi amâna o masă doar pentru a vorbi cu el. Aşa că reduse complet sonorul la televizor şi micşoră imaginile transmise de la congres la dimensiunea unei boxe mici din colţul de jos al ecranului.

Faţa rotundă a lui Saito Yamagata îi oferi un zâmbet larg.

– Felicitări, Daniel, prietene. Ai un preşedinte care te va ajuta foarte mult.

– Încă nu a fost ales, spuse Dan.

– Va fi. Experţii mei mă asigură că Scanwell îl va înfrânge pe preşedintele în funcţiune cu o diferenţă confortabilă.

– Să sperăm.

– Ar trebui să discutăm despre un parteneriat strategic între corporaţia mea şi a ta, spuse Yamagata.

Dan îşi simţi sprâncenele cum se ridică.

– Scanwell predică despre independenţa energetică, Sai. Vrea să rămânem pe propriile picioare.

Zâmbetul lui Yamagata nu tremură nici măcar cu un milimetru.

– Ce spune el acum ca să fie ales şi ce descoperă ca fiind o realitate odată ce va fi la Casa Albă sunt două lucruri complet diferite.

– Adică?

– Ambasadorul japonez şi ajutoarele lui de la departamentul tehnic discută deja despre o cooperare între Japonia şi Statele Unite la construirea sateliţilor de electricitate. Sunt sigur că piaţa mondială de energie este destul de mare pentru amândouă ţările.

Dan aprobă din cap, spunându-şi: Sai nu-i prost deloc.

– Am priceput, îi zise el lui Yamagata. Dacă Scanwell face un parteneriat între SUA şi Japonia, taie craca de sub picioarele OPEC şi ale tipilor care finanţează terorismul.

Yamagata ridică politicos din umeri.

– S-ar putea să-l ajute pe Scanwell să depăşească şi presiunea exercitată de Garrison şi de industria petrolului.

– Ştii că afurisitul ăla de Garrison a întrerupt împrumuturile pe care mi le-a oferit Tricontinentalul, imediat ce am pus din nou în funcţiune

electrosatelitul?

– Nu mă surprinde. Garrison nu are interesul să ajute noile forme de producere a energiei care intră în competiţie cu petrolul.

– Poate.

– Nu-ţi face griji din pricina lui, Daniel. Prevăd un viitor foarte luminos pentru noi.

– Pentru noi?

– Pentru Astro şi Yamagata. O alianţă benefică ambelor companii şi ambelor naţii.

Dan văzu în colţul ecranului că Scanwell îşi încheiase discursul de acceptare. Jane veni alături de el şi el îi puse un braţ pe după mijloc. Soţ şi soţie.

Asta e, îşi spuse el. Acum toată lumea ştie despre ei. S-a încheiat. N-o s-o mai ai niciodată. Ai avut o ocazie şi i-ai dat cu piciorul. Beau Geste, al naibii să fiu dacă nu-s eu ăsta. Un idiot afurisit.

Yamagata spunea:

– Vei deveni un om foarte bogat, Daniel. Un om extrem de bogat.

– Mda, spuse Dan cu tristeţe. Aşa cred.

Şi se gândi la Hannah, Joe Tenny, Pete Larsen, April.

Merită preţul? Aproape o mie de oameni ucişi de terorişti. Merită ceva preţul atâtor vieţi?

Îşi luă ochii de la imaginile de pe ecran şi se uită la modelele de pe masa lui de scris: electrosatelitul şi avionul spaţial. Vom schimba lumea, îşi spuse Dan. Am plătit preţul, iar acum vom începe să aducem din spaţiu energia necesară pentru tot pământul.

O să fiu putred de bogat, exact ca şi Garrison. Iar Jane va fi într-o bună zi preşedintele Statelor Unite. Mare scofală, ce să zic.

Îşi luă rămas-bun de la Yamagata care încă mai zâmbea şi închise monitorul. Ieşind din spatele masivei sale mese de scris, Dan se duse afară pe pasarelă, încă aşteptându-se s-o vadă pe April când trecu pe lângă biroul ei. Coborî scările de metal şi păşi pe podeaua hangarului. Soarele apusese cu mai bine de o oră în urmă, dar cerul încă era luminat în tonuri intense de roşu şi violet. O briză de aer proaspăt sufla dinspre golf, aducând cu ea mirosul bogat de pini şi foşnetul sărat al mării.

Întorcându-se către orizontul dinspre sud-vest, Dan văzu o singură stea ce strălucea puternic pe fundalul întunericului tot mai adânc. Powersat. Viitorul. Cu buzele curbate de un zâmbet sardonic, se uită ţintă la el şi-şi promise că va construi o întreagă constelaţie de sateliţi ca acela.

Auzi în gând vocea lui Yamagata: *Vei deveni un om foarte bogat, Daniel. Un om extrem de bogat.*

Poate că da, îşi spuse el. Dar adevăratul scop e să fac lumea mai bogată. Ăsta e lucrul care contează.

Amărăciunea pe care o simţea se retrase puţin. Nu-i deloc rău să ai un asemenea ţel, îşi spuse el. Să salvezi lumea.

Despre autor

Fost preşedinte al National Space Society şi membru al Asociaţiei Americane pentru Progresul Ştiinţei, Ben Bova locuieşte în Florida şi este autorul a numeroase romane (şaptezeci la număr, potrivit bibliografiei oficiale), dar şi al unor lucrări de referinţă în care abordează subiecte legate de ştiinţă, tehnologie si viitorul omenirii. Munca sa de editor la *Analog* (unde i-a succedat lui John W. Campbell) şi *Omni* i-a adus nu mai puţin de şapte premii Hugo. Cel mai recent dintre romanele sale, *Titan* (apărut în mai 2006), face parte din ciclul *Grand Tour*, o cronică a viitorului apropiat al omenirii şi a expansiunii acesteia în Sistemul Solar. Ampla serie mai cuprinde romanele *Mars* (1993), *Empire Builders* (1993), *Moonrise* (1996), *Moonwars* (1998), *Return to Mars* (1999), *Venus* (2000), *Jupiter* (2001), *Saturn* (2003), culegerea *Tales of the Grand Tour* (2004) şi trilogia *The Asteroid Wars* (2001–2004). *Powersat* (2005) constituie primul segment (din punct de vedere al cronologiei ficţionale) al acestei extraordinare fresce.